PERPETUUM COMIC '80

6

urzica

PERPETUUM COMIC '80

6

---

editat de revista *„URZICA“*

Fără alte explicații

Ca de fiecare dată, **Perpetuum comic** se naște greu și se citește ușor. Anul acesta, spre exemplu, ne-am propus să vi-l oferim spre lectură la începutul verii, ca să vă facem vacanța plăcută și veselia, dar din motive (in)dependente de noi, iată-l apărînd cînd iese de sub tipar. Veți observa, sperăm, că e mai împlinit ca în trecutele ediții, s-a mai lungit în format, însă, desigur, important este ce-i înăuntru.

Ca să vă spunem că e bun, ar însemna să ne lăudăm. Ca să susținem contrariul, riscăm să fim contrazișI. Rămîne, deci, ca **Perpetuum comic '80** să treacă printre Scylla și Caribda gusturilor fără certificat de bună... alcătuire.

Altminteri, în paginile prezentului volum și-au dat întîlnire, alături de mai vechi sau mai noi împătimați ai genului, scriitori și caricaturiști de recunoscută valoare, români și străini. Întrebarea e: lucrările lor reprezintă un moment de vîrf în creația satirică și umoristică? Răspunsul îl veți afla singuri. Oricum, în ce ne privește, vă asigurăm că actuala ediție **Perpetuum comic** asta și-a propus, să dea cititorului o imagine a unui moment artistic. Fără alte explicații. Deocamdată...

VACANȚA CELOR CARE ȘTIU SĂ RÎDĂ

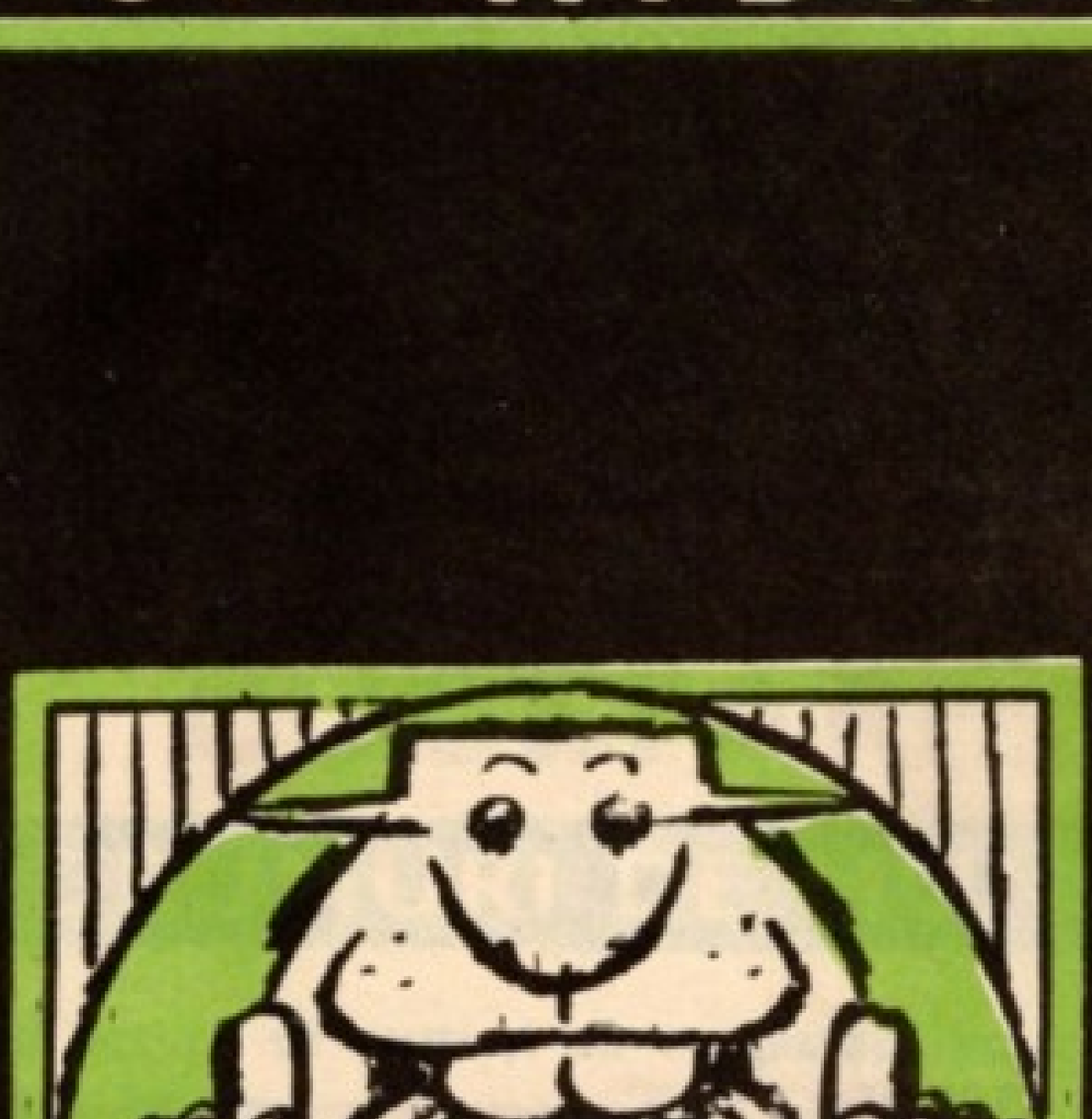

C. CIOSU

AU COLABORAT:

ANDO ● ADRIAN ANDRONIC ● MANOLE AUNEANU ● VASILE BĂRAN ● SORIN BEIU ● VERONICA BERTOLI ● ION ŞT. BOGZA ● FL. CALAFETEANU ● CHAMFORT ● GH. CHIRIAC ● V. CHIRIL ● C. CIOSU ● T. CUTLIC ● CIK DAMADIAN ● POMPILIU DUMITRESCU ● M. DUNĂREANU ● M. GION ● ANTIGONA GRECU ● MIRCEA IONESCU-QUINTUS ● N. IONIȚĂ ● RADU IULIAN ● H. MALT (U.R.S.S.) ● TEODOR MAZILU ● TUDOR MĂINESCU ● VIRGIL NISTOR ● CONSTANTIN PAVEL ● A. PAVEN ● ION PETRULIAS ● MARIAN POPA ● V. ROBAN ● WILLIAM SAROYAN S.U.A. ● MARIANA ŞERBAN ● VASILE ȚACU ● EUGEN TARU ● IULIAN TĂNĂSESCU ● GABRIEL TEODORESCU ● ȘTEFAN TITA ● IOSEF TOTH ● MARIA ANA TUPAN ● MARIUS TUPAN ● TUDOR VASILIU

Calistrat HOGAȘ

Desen de M.GION

Marele povestitor moldovean are ciudatul privilegiu de a fi uitat și redescoperit în etape. Acum, de pildă, a intrat iarăși în conul de umbră al istoricilor literari, nu fiindcă analiza textelor sale s-ar fi epuizat, ci probabil din lipsă trecătoare de apetit pentru acest soi de scrieri. Cum, însă, prin '88 se vor împlini 140 de ani de la nașterea lui Calistrat Hogaș, sîntem siguri că autorul acelei opere-unicat «Pe drumuri de munte» va reveni în actualitate. Pînă atunci, să notăm aici că iubitorului de drumeție care a fost Hogaș, într-o vreme cînd turismul părea mai degrabă o călătorie în cosmos, i s-au atașat felurite etichete: păginist, homerizant, barochist, hiperbolist, peisagist delirant etc., etc. La acestea, ce mai contează una — dominantă, totuși, în creația scriitorului — adăugată de noi: aceea de fin și subtil ironist, ca în selecția de cugetări ce urmează?

CUGETĂRI

PE DRUMURI DE MUNTE

● În mijlocul naturii te cauți și nu te găsești nicăieri, sau te cauți și te găsești pretutindeni.

● Buna-cuviință cere, cînd te afli în largul naturii, să cugeți cît o ploșniță cel puțin...

● Cînd se umflă prostia în spate, las' pe ea, că te suie pînă pe treptele cele mai de sus!

● Pentru oameni buni este loc și într-o găoace de nucă.

● E așa de ușor să fii fericit!... cu condiția numai, ca să nu schimbi înțeleapta ta nebunie pe nebuna înțelepciune a celor cuminți.

● La drum, umbra mea se ține, nu se ține de mine, dar foamea nu mă slăbește!

● Sufletul meu niciodată n-a fost în stare să ducă prea multă vreme, în spate, povara ucigătoare a sublimului.

● În mijlocul arborilor muți și neclintiți ne simțim ca în tovărășia unor vechi și buni prieteni guralivi!

● Trecutul e un frumos apus de soare...

TEODOR MAZILU

La curent

CU TOATE PROBLEMELE

Era un hotel modern care mă terorizase multă vreme cu reclama ce și-o făcea, zi de zi, la radio, pe unde medii, pe unde scurte, la televizor, pe programul unu, pe programul doi — așa că aveam toate motivele să cred în progresele realizate de o unitate a cooperației de consum, în general, și de tovarășul Copăcel, directorul hotelului «Ursul și puşca», în special.

Camerista era, fără îndoială o ființă liniștită care trăia în conformitate cu legile naturii încă de la naștere, însă apropierea pensiei și legitima mîndrie de a fi dat țării încă trei bravi ospătari sublinia delicatețea chipului și starea de echilibru.

Deschid robinetele ca să văd cît de fierbinte e apa caldă. Le-am deschis pe amîndouă și o rafală de apă rece m-a cam lămurit cum stau lucrurile.

— N-aveți apă caldă?

— Nu. Noi n-avem apă caldă, îmi răspunse ea cu o mîndrie cu greu reținută. Dar tovarășa Vasile, șefa de la etaj, e la curent cu problema.

— Adică?

— Adică, știe că nu există apă caldă, dar nu intră în panică, nu se alarmează. Noi avem un obicei bun. Nu ascundem lipsurile. Nu le cocoloșim. Avem obligația să le anunțăm mai departe.

— E cam prost fără apă caldă. Măcar cîteva ore pe zi...

— De ce vă neliniștiți? Tovarășa Vasile e la curent cu problema.

A reușit pentru o clipă să mă convingă și pe mine că nu e important să fie apă caldă, că e mult mai important ca tovarășa Vasile să fie la curent cu faptul că nu există apă caldă.

Ferestrele largi, frumoase, imperiale, care te familiarizau brusc cu splendoarea munților aveau însă un defect capital; nici nu se închideau, nici nu se deschideau.

— Ce-i cu ferestrele astea? Nici nu se închid, nici nu se deschid! Și, simt în vocea mea, o indignare pe care nu mi-o bănuiam.

— Nu vă enervați, mă liniști camerista. N-aveți de ce să vă faceți griji. Tovarășul Ceață cunoaște problema personal.

Fotoliul pe care am imprudența să mă așez se clatină, se leagănă, geme, se vaită, scîrțîie. Arcurile cedează și, spre satisfacția cameristei, mă trezesc pe podea. Politicoasă, mi-a retezat din timp nedumerirea, cu mult înainte de a ieși la lumină.

— Ei, de ce vă supărați atît? Pînă la nuntă trece. Tovarășul Geantă care se ocupă cu problemele de mobilier cunoaște problema.

— Cunoaște problema? întreb eu încercînd cu greutate și, mai ales, cu nedumerire să mă ridic de pe parchet.

— Da, încă de anul trecut. Cunoaște bine problema.

Căzătura mea a avut și efecte pozitive; m-a ajutat să descopăr că parchetul e brăzdat de găuri atît de numeroase, încît riscă să se autodistrugă, transformîndu-se într-o rîpă.

— Și cu parchetul ăsta ce e?

— Ce să fie? Nimic. Tovarășul Țiu cunoaște problema în amănunt, că e de competența lui. Noi nu ne amestecăm niciodată unul în treburile altuia, nu ne încălcăm atribuțiile, fiecare răspunde de o anumită problemă.

Din găurile căscate în parchet, prin devotamentul și competența tovarășului Țiu, apăru un șobolan grăsuliu, demn, care părea că nu se teme de nimic.

— Tovarășul Țiu ăsta, e un idiot! am zis profund indignat.

— Nu-i adevărat, mă corectă cu blîndețe camerista. Ce aveți cu tovarășul Țiu? Șobolanii nu sînt de competența tovarășului Țiu, au fost o vreme dar acum i s-a luat problema din mînă, că era prea încărcat și cu alte probleme. De șobolani și de muște se ocupă personal directorul adjunct, tovarășul Adam care are o pompă și e la curent cu toate problemele de insecticid. Nimeni n-are voie, sub nici un motiv, să otrăvească un șobolan sau să omoare o muscă fără aprobarea tovarășului Adam.

Îi arăt cameristei dîrele groase de praf care zăceau, se lăfăiau ca niște pisici la soare, în întreaga cameră. Așa cum copiii clădesc din nisip castele și basme, tot așa și eu, din belșugul de praf oferit de generoasa gazdă, am clădit, numai în cîteva clipe, macheta hotelului.

Camerista izbucni în rîs:

— De problema prafului mă ocup chiar eu, personal, De fapt, asta e sarcina mea de bază, nici tovarășa Vasile nu are voie să se amestece. Înainte la noi, era un haos enorm. Acum fiecare știe ce are de făcut.

Organizarea hotelului mi se părea de o desăvîrșire aproape inumană. electronică. Totul mergea impecabil, pe ceas. Fiecare știa ce are de făcut, fiecare își respecta sarcinile lui, nu atenta la independența și atribuțiile celuilalt.

Aveam de-a face ca să zic așa, cu o unitate model. Unul avea sarcina să nu fie apă caldă, altul veghea ca parchetul să putrezească, adorabila cameristă veghea ca o vestală la eternitatea prafului, cel cu nivelul mai ridicat răspundea direct de înmulțirea șobolanilor și a muștelor.

Și în timp ce admiram această perfecțiune, din plafonul ușor crăpat — de asta se ocupa personal tovarășul Temelie, director plin, fiind o problemă mai de răspundere — coborî asupra noastră o ploaie năpraznică și rece, care mă udă pînă la piele.

— Nu vă fie teamă, nu răciți, mă liniști, triumfătoare, camerista. Problema plafoanelor și a incendiilor din camere o cunosc și tovarășii de la Centrală.

— O cunosc și tovarășii de la Centrală?!

— Da. Și încă de ani de zile, îmi întări moralul camerista. În clipa aceea mi-am dat seama că dacă și tovarășii de la Centrală cunosc problema, poate să mă plouă și o săptămînă. N-am cum și de ce să mă îmbolnăvesc și să mor.

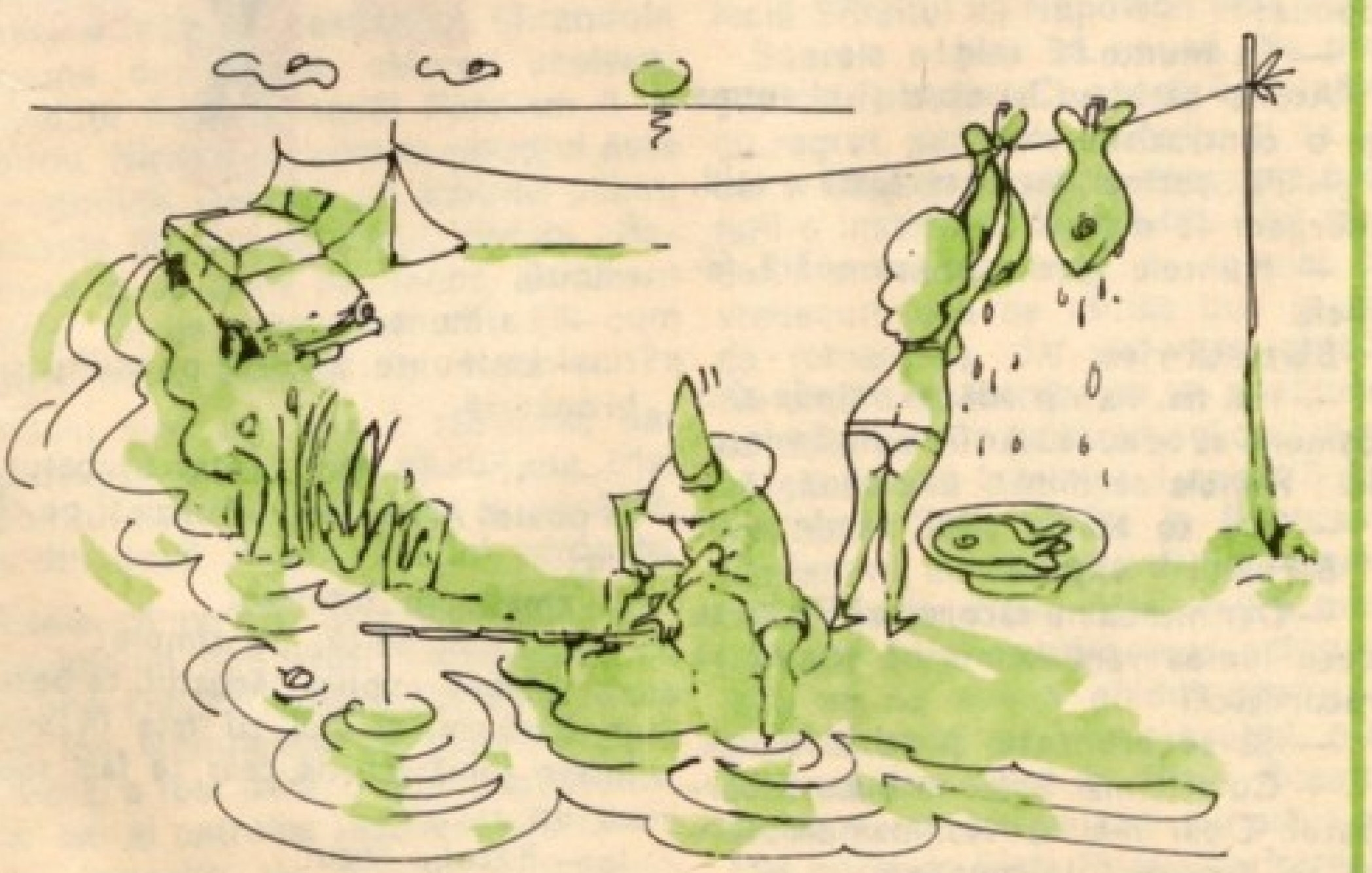

V. CHIRIL

INEDIT

ȘTEFAN TITA

PLOI DE VARĂ

Ploi de vară
Scurte, trecătoare
Acum tună-afară,
Acum ride-o zare

Curcubeul scade
Palid, se-ngustează,
Ploaia care cade
Îl decolorează.

Știți, și Topârceanu
Cu strofa-i sprințară
Compară aleanul
Cu ploaia de vară

Stau în galantare
Costume de baie
Și ies la plimbare
Mantale de ploaie.

Străpung mii de ace
Aerul și clipa.
Apoi își desface
Cerul, larg, aripa.

Și-așa trece luna
Și s-a dus concediu,
Ploaia cade într-una,
Nu știți vreun remediu?

VASILE BĂRAN

EXCURSIE

— Cum zici? La munte sau la mare?

— Cum vrei, răspunse femeia și bărbatul se supără:

— Dar tu n-ai o opinie?

Femeia își dădu seama și își spuse opinia:

— La munte. E cald!

Atunci bărbatul își dădu și el seama și o contrazise:

— Păi, tocmai de aceea. Dacă e cald, mergem la mare!

— Muntele răcorește, se apără femeia.

Bărbatul rîse:

— Ha, ha, ha! Și adăugă: Unde sînt oamenii să te audă! Ar fi rîsul pămîntului! Femeia se miră:

— De ce să fie rîsul pămîntului?

Bărbatul îi explică:

— Dar marea nu răcorește? De ce se duce lumea vara la mare? Nu să se răcorească?

— Să se bronzeze, precizează femeia.

— Cu atît mai bine, se bucură bărbatul. Doar n-ai să vezi oameni care să se bronzeze la munte.

— Eu am văzut.

— Ce-ai văzut?

— Oameni care se bronzează la munte.

— La munte?

— La munte. Se urcă pe munți și se bronzează.

— A, — își dădu seama bărbatul — se poate. Așa te poți bronza și pe cîmpie!

Femeia nu înțelese:

— Cum, adică, pe cîmpie?

— Adică, explică bărbatul, te oprești în Bărăgan, și stai cu fața în soare. Într-o jumătate de ceas te faci negru ca un rac.

— Racul e roșu.

— A, da, recunoscu bărbatul. Voiam să zic, te faci roșu ca un rac.

Femeia își ceru scuze:

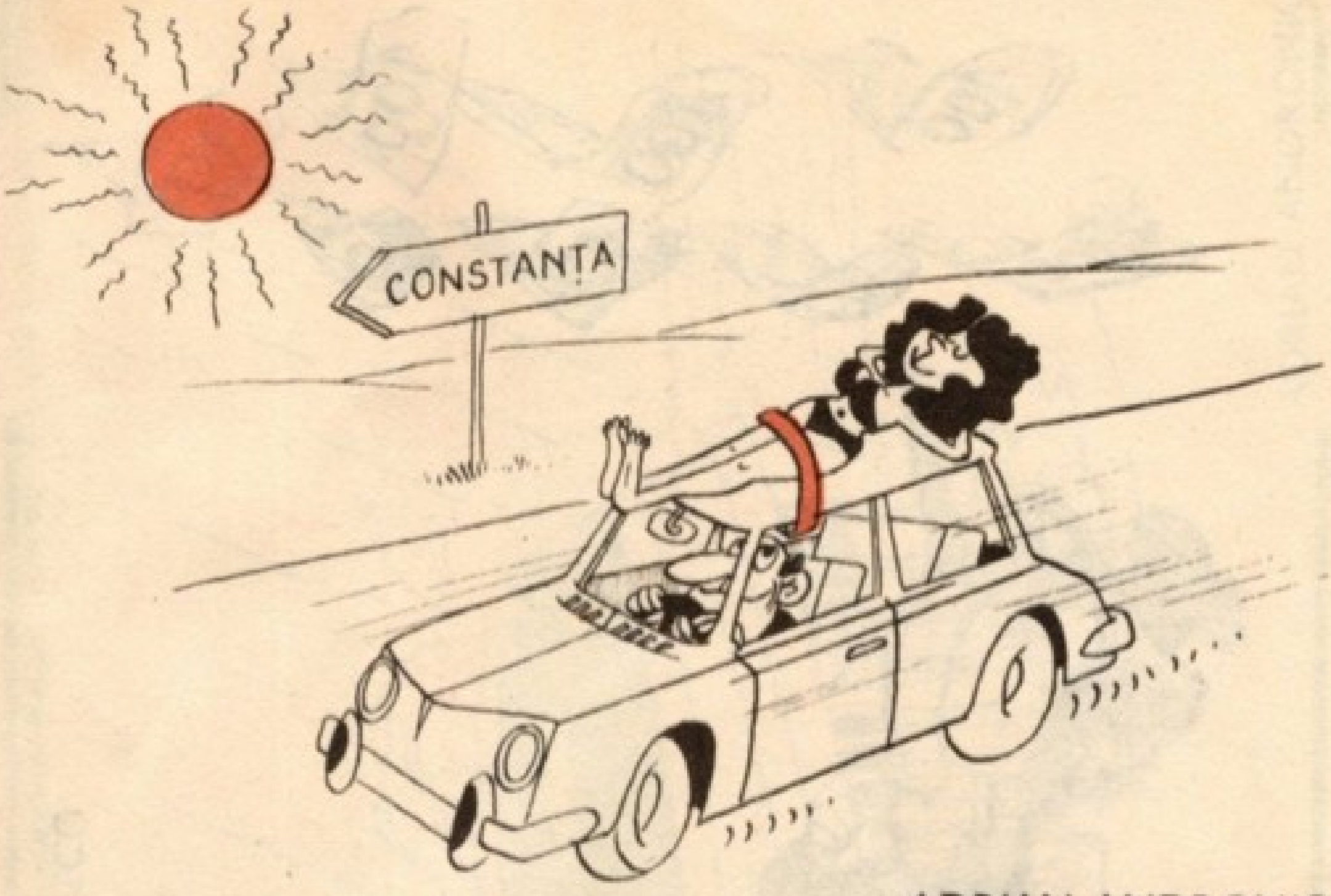

ADRIAN ANDRONIC

RĂSĂRIA

— Știu ce-ai vrut să spui. Cînd se bronzează, omul se face mai întîi roșu. E logic.

— Ce-ai zis?

— E logic. Adică e logic să fii mai întîi roșu și apoi negru. De exemplu...

— De exemplu, ce? deveni bărbatul curios.

— De exemplu «Roșu și Negru». Bărbatul se enervă:

— S-a mai spus.

— Știu că s-a mai spus, spuse femeia, de aceea ți-o și spun.

Discuția devenise încordată. Bărbatul își dădu seama și, cum e o vorbă, «Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului», o mîngîie. Femeia își dădu și ea seama și căzu de acord: să nu meargă în duminica aceea nici la mare nici la munte, ci la cîmpie. Să se oprească la Strachina. Strachina e un fel de motel, în drum spre mare. Dar mai încolo e un copac. Și au făcut acolo un popas. Bărbatul a scos din portbagaj magnetofonul. În copac era o pasăre. Bărbatul a înregistrat-o.

Spre seară, cînd pasărea nu mai cînta, bărbatul a pus banda de magnetofon. Nici Mozart n-ar fi fost mai plăcut. Nimic n-ar fi fost mai plăcut decît acel cîntec înregistrat pe o bandă de magnetofon. Pasărea se pregătea de culcare, moțăia pe creangă, cîntecul ei însă continua.

— Ai auzit? se bucura bărbatul. Pasărea doarme, dar cîntecul ei îl avem aici.

— Da, îl avem cu noi, recunoscu femeia.

— Și o să-l avem mereu cu noi, se înduioșă bărbatul. Știi că te iubesc?

— Știu, admise femeia, făcînd niște sandviciuri. A fost o zi frumoasă.

— Mai frumoasă ca niciodată, declară bărbatul.

— Da, mai frumoasă ca niciodată, plînse femeia.

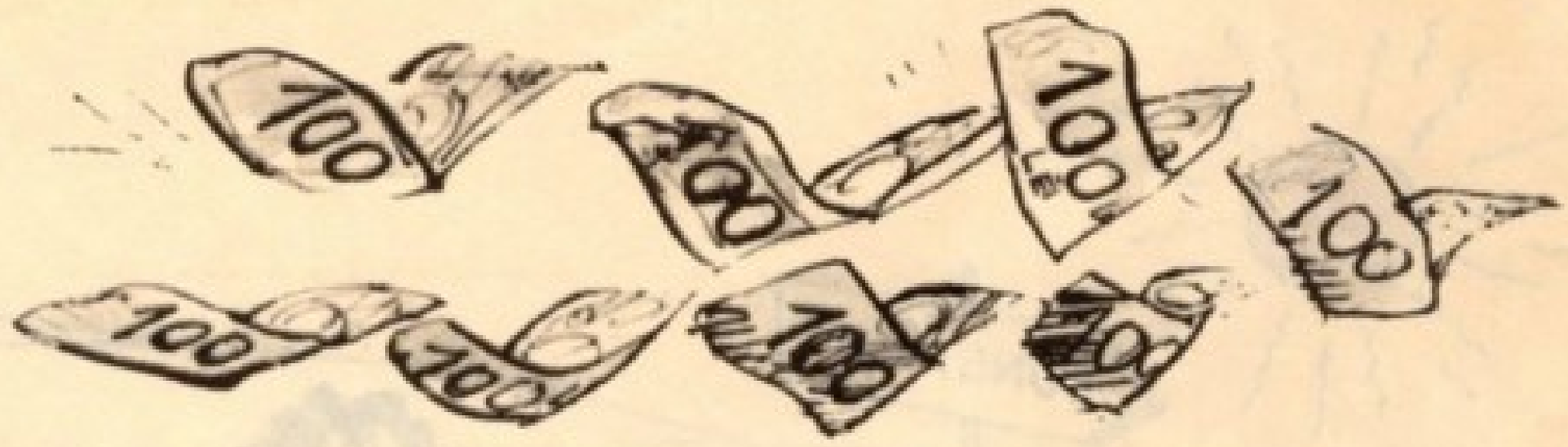

POMPILIU DUMITRESCU

5 ÎNTREBĂRI (NE)ESENȚIALE RĂSPUNSURI (NE)SEMNIFICATIVE

MANOLE AUNEANU

— Ce este umorul?

— Un substantiv nu chiar atît de neutru, cum cred lingviștii. După ce a cedat o consoană **(Haș)**, încearcă acum să recupereze o calitate **(Haz)**.

— Cum se face umorul?

— Un banc, o poantă, un banc, o poantă — ca să-l parafrazăm pe Bulă, cel mai mare umorist român în viață. Depinde, însă, de unde culegi bancul și de cine ascultă poanta...

— La ce folosește umorul?

— La toate, deci și la cîștigarea cititorilor, la pierderea prietenilor, sau la redactarea polemicilor. Pe unii îi destinde, pe alții îi întinde. De la caz la haz și de la haz la caz.

— Care e starea actuală a umorului?

— Comică. Ceea ce se scrie, nu prea apare, iar ceea ce se fabrică, nu are căutare.

— Cum se va dezvolta, în viitor, umorul?

— Umorul nu se dezvoltă, ci se conservă. Îndeosebi, pe cale orală, ca și pînă acum.

TUDOR VASILIU

Cele mai frumoase NEROZII

● În februarie, căprioarelor le e atît de foame, încît nu-și mai doresc decît un vînător și un glonte, pentru a se putea împăia pe săturate.

● Cu ochii la ceas, contesa se plimba nerăbdătoare de la un capăt la altul al crinolinei.

● Puiul de muscă, primăvara, privește pe fereastră țurțurii care se topesc; el speră că afară sînt primele cincisprezece grade din mia de grade Celsius la care se va topi și geamul său.

● De cînd mă știu lupt pe baricadele în care alții se felicită că m-au baricadat.

● Nu vă neliniștiți, doamnă: japonezii nu vor face niciodată televizoare chiar atît de mici încît să nu poată fi privite la microscoapele noastre electronice.

● Iubesc atît de mult singurătatea încît, dacă aș fi mîncat pe jumătate de lupi, cealaltă jumătate s-ar bucura că a rămas în sfîrșit, singură.

● În doi nu mai există fericire, ci fericiri.

● Dacă tot nu poți fi înțeles decît cu întîrziere, de ce nu ți s-ar face o vină din graba cu care te-ai pripit să te exprimi?

● Oare mașinăriile vor avea, în viitor, noblețea să lupte pentru emanciparea noastră?

● Aforismele sînt ca boabele de grîu: la nevoie faci din ele o pîine, deși rostul lor e să devină holdă.

*Din volumul cu același titlu, în curs de apariție la «Cartea Românească»

Turistică

Petrecînd vacanța ideal,
În decorul nou hotelier,
Inima-i rămase la Predeal...
(Încrustată pe un conifer)

IULIAN TĂNĂSESCU

VIRGIL NISTOR

EPIGRAME

Meciul secolului

În ringuri cu mănuși la subțiori
poeții gravi — aș zice monolitici —
vor înfrunta un grup de prozatori,
surpriză însă: urcă niște critici!

Olimpică

La start așteaptă scriitori în șir,
un critic duce fluierul la buze
întregul stadion e în delir
doar muzele cu dinți de glaspapir
mai rontăie semințe la peluze.

WILLIAM SAROYAN

UMORUL E SAREA ȘI PIPERUL UNEI OPERE

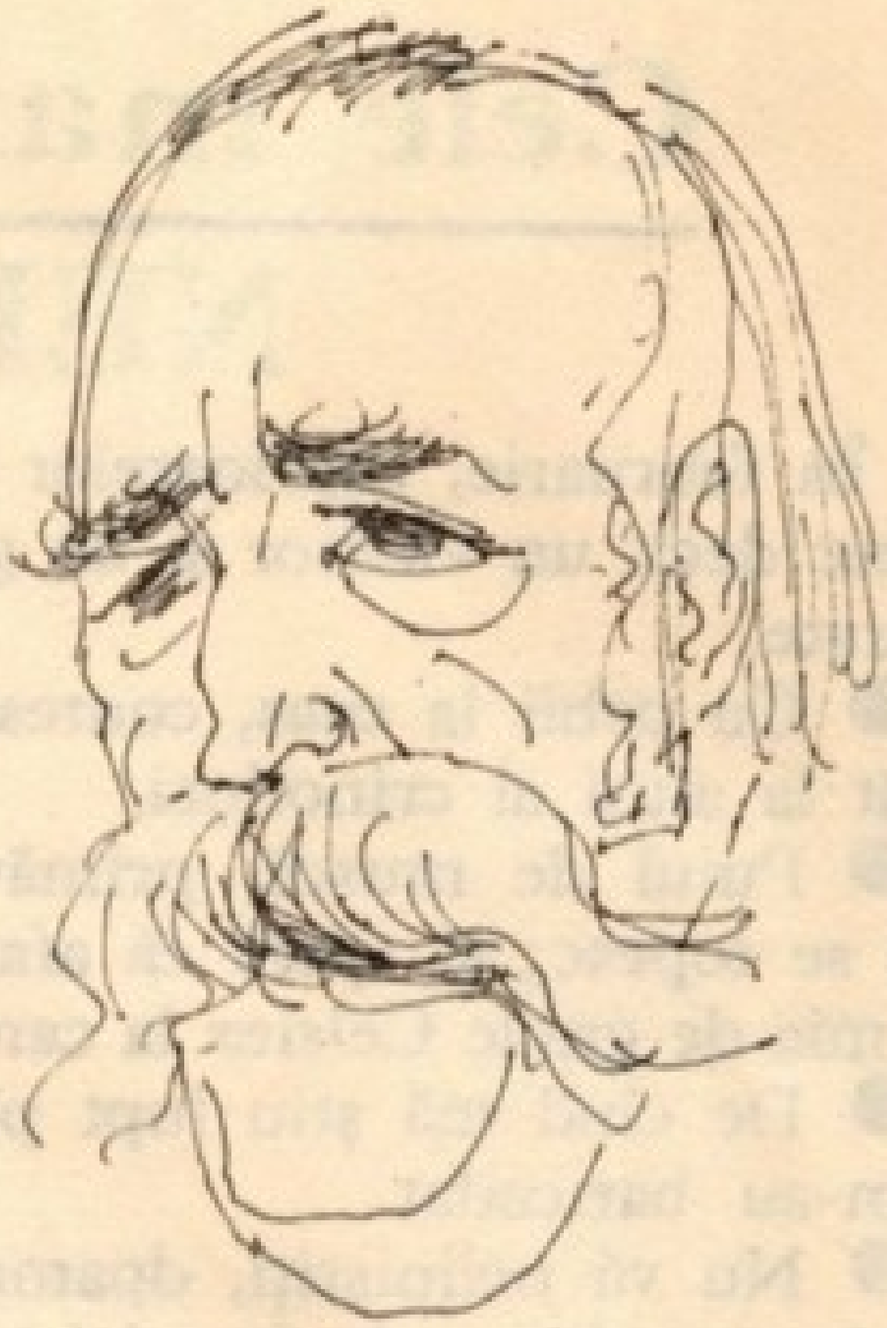

Desen de CIK DAMADIAN

După 11 ani, celebrul scriitor american William Saroyan, autor a peste 50 de cărți, traduse în numeroase limbi, ne-a vizitat din nou Bucureștiul, *«un oraș în care cotidianul se îmbină cu istoria pe nesimțite»*, așa cum declara într-un interviu. Reușind cu greu să-l smulgem de sub o escortă de reporteri și admiratori, l-am rugat să ne răspundă la cîteva întrebări care interesează îndeosebi cititorii culegerii noastre. Cu bunăvoința cunoscută, W. Saroyan a ridicat două degete în sus — semn că e pregătit de dialog, apoi a urmat ceea ce transcriem în continuare.

Există în scrierile dv. un umor duios, bîntuit mereu de o undă tragică. V-ați propus cumva un program în acest sens?

Cred că aveți dreptate, nu știu.

Cunoașteți un mediu social care să ofere surse inepuizabile de umor? Care ar fi acela și ce latențe comice posedă?

Orice mediu social are o potențialitate de umor. Fiindcă umorul e dat de oameni și oamenii devin mediul oamenilor.

Considerați că există o terapeutică morală și socială a umorului?

Absolut. Întotdeauna a vindecat unele boli din artă, cultură, științe sociale și viață. Uneori umorul se poate măsura cu supraviețuirea. Cele mai grele timpuri ale istoriei lumii au fost pline de haz. Poate de aceea nu ne-am pierdut niciodată firea.

Ați avut o viață spectaculoasă, ea însăși demnă de a fi romanțată. Cum v-a ajutat umorul să traversați momentele grele?

Așa cum soarele, lumina, frunzele, iarba au influență asupra trupului, tot așa umorul are efect asupra spiritului. Ori de cîte ori am căzut în vreo capcană neprevăzută, m-am salvat prin rîs. Știința medicinii a demonstrat că orice bolnav poate să-și amelioreze durerile dacă cineva poate să-l bine-dispună.

În secolul nostru, cînd nici comedia și nici tragedia nu mai păstrează vechile canoane în sens aristotelic, ce gen credeți că rămîne, totuși, cel mai propice umorului?

Umorul e sarea și piperul unei opere, nu e o formă în sine. El e oțetul și usturoiul vieții. Așadar, pătrunde deopotrivă în toate genurile, permanentizîndu-le durata. Scena cu groparii din «Hamlet» ridiculizează tragedia și evidențiază și mai pregnant umorul.

Credeți că diversitatea registrelor comice din opera unui scriitor îi asigură și un anume succes?

Evident. Îl fixează mai ales. În poemele lui Whitman — deși nu și-a propus niciodată să scrie comedie — există multe pasaje care stîrnesc risul.

Puteți să ne vorbiți de scriitori care au reușit să ducă literatura comică pe cele mai înalte culmi? Prin ce se caracterizează ei?

Faulkner — la care nimeni nu s-ar aștepta — are un comic sănătos, fiindcă umorul vine la el din realitatea cea mai banală. În opera sa natura, animalele, copiii, adulții, femeile fără educație se unesc într-un cîntec, cu colosale hohote de rîs, demonstrînd și pe această cale genialitatea scrisului său.

Am dori să ne răspundeți la o ultimă întrebare. Pe plan mondial există...

E preferabil să ne oprim aici. Niciodată să nu ajungem la ultima întrebare. N-am avea haz...

Interviu consemnat de **Marius Tupan**

Cugetări

INTELIGENTE SI STUPIDE

DESPRE SANTAJ

Locuiam la hotelul Knickerbocker. Pentru că îmi dădea mîna, îmi comandasem vizavi, la croitoria Knickerbocker, patru costume și două paltoane. Invitam la mine pe oricare din persoanele cunoscute de-a lungul anilor, cei care se întîmplau să fie în oraș. Comandam băuturi și cîrnăciori înfășurați în felioare de șuncă, fixați cu scobitori, sau alte specialități de acest soi. Beam, mîncam, spuneam glume, făceam haz. Îmi cheltuiam banii. Nu nebunește. Începuseră să-mi curgă de puțin timp și-i foloseam, mai ales, pentru casă. Nu depuneam un sfanț la bancă. Mă scăpam de ei, știind că mina din care veneau era încă destul de bogată.

Era în anul 1941, în octombrie. Lumea trecea prin adevărate cataclisme, iar pe mine mă preocupa doar garderoba. În holul hotelului Knickerbocker se afla o femeie de vreo patruzeci de ani, cu o înfățișare plină de senzualitate și, absolut, stupidă, venită la Hollywood pentru a-și lansa fiica în cinematografie. Așteptam la lift cînd au coborît: erau de-a dreptul strălucitoare. Emanau miresme tainice de plante în plină floare ce m-au făcut aproape să-mi pierd cunoștința. Ele însele păreau două flori magnifice, din cea mai dulce clasă botanică. Le-am examinat șezuturile perfecte, ca niște putineie, consecință poate a tocurilor foarte înalte, sau a faptului că se simțeau privite, și mi-am zis: Dumnezeule, chiar există asemenea culmi ale desăvîrșirii? Cîteva ore mai tîrziu, am auzit un ciocănit ușor. De tocul ușii se rezema grațios chiar fiica în persoană, înfășurată într-o mătase de un delicios portocaliu.

— Mama s-a gîndit că poate aveți nevoie de ceva și m-a trimis să vă spun că vă stăm la dispoziție.

M-am temut de un șantaj. Era prea frumos să nu fie șantaj.

— Te rog să-i mulțumești mamei tale, i-am răspuns. Dacă se va ivi ceva, îmi voi aminti de amabila ei ofertă.

A doua zi a trebuit să iau avionul spre San Francisco. Cînd m-am întors, cele două femei nu mai erau acolo. Prostule, mi-am zis, ai pierdut ocazia. Să spunem că era, într-adevăr, vorba de un șantaj. Ce-i rău în asta?

Traducere de **Maria Ana Tupan**

Vacanțe

PE GLOB

OTTAWA

Făcînd proiecte pentru vacanță, un oftalmolog din Ottawa îi spunea prietenului său că nu poate lipsi din oraș nici primăvara, nici la începutul toamnei, fiind foarte solicitat. Întrebat de ce, a răspuns:

— La începutul sezonului de fotbal, o mulțime de oameni constată că nu mai văd terenul la fel de bine ca anul trecut. Iar cînd se deschide hipodromul, ei vin la oculist, fiindcă nu mai văd cum trebuie tabla de marcaj.

SAN DIEGO

Un ziarist din San Diego povestea cum primul său redactor șef i-a dat o lecție de punctuație.

— Rareori scriam o frază fără să o întrerup, la mijloc, prin punct și virgulă. Dar șeful a găsit modalitatea de a mă vindeca de această manie. Într-una din zile, a intrat în biroul meu cu o pilă de oțel în mînă și a pilit punctul și virgula de la mașina mea de scris.

HOLLYWOOD

Două actrițe mai în vîrstă își deapănă amintirile din cariera cinematografică.

— Mi-aduc aminte de filmul în care ai jucat prin 1928, zice una din ele. Din păcate, nu l-am văzut pe cel dinainte, fiindcă, pe-atunci, eram la grădiniță.

— Da? pare mirată cealaltă. N-am știut că ai fost și educatoare.

GÖTTINGEN

Cînd avea șapte ani, fratele cel mare îl lua cu el pe bicicletă și marea lor plăcere era să coboare în goană un drum de munte. Mort de spaimă, copilul închidea ochii de fiecare dată, fără să spună un cuvînt, de teamă că nu va mai fi luat altădată. După 20 de ani, în timp ce coborau pe același drum cu mașina, fratele cel mic îi spuse celui mare:

— Îți amintești cum coboram panta asta cu bicicleta? Eram atît de speriat, încît închideam ochii.

— Cum? se îngălbeni fratele cel mare. Și tu?!

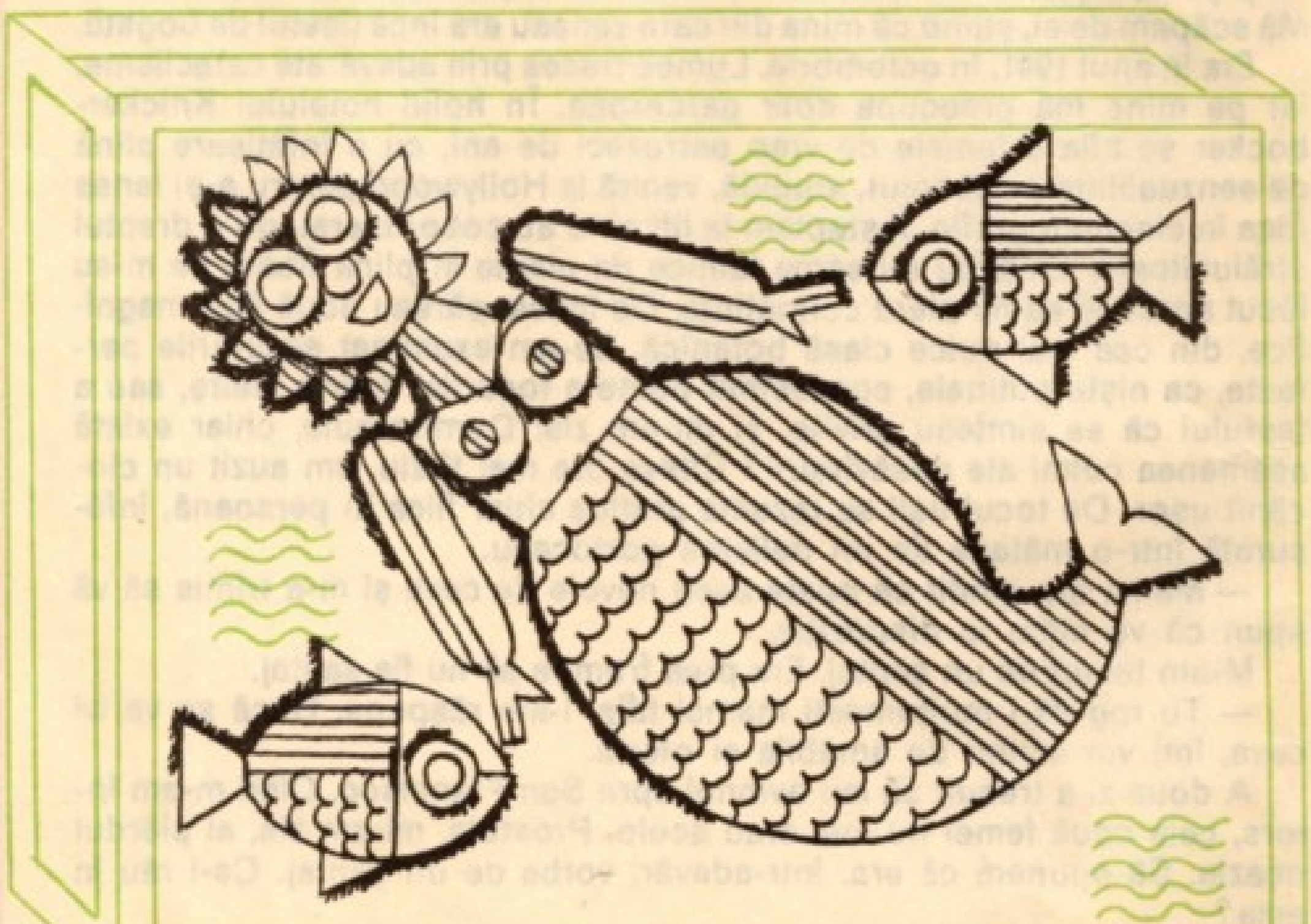

A. PAVEN

EUGEN TARU

GABRIEL TEODORESCU

PANSEURI ESTIVALE

● Ziua bună de plajă se cunoaște după ce a trecut.

● Cu răbdarea, treci marea. Dar mai sigur e cu vaporul.

● Spune-mi cu cine te aduni,
ca să-ți spun cine-ți reține loc
pe plajă.

ION PETRULIAS

CINEGETICA

Se dedică cu tandrețe celebrului
Tartarin din Tarascon

Cînd am purces spre tainice arcadii
Zburdau prin stepă urechiați puberi
Vecinii chicoteau după vitralii
Cu zîmbetul sticlos și efemer

Într-o grădină galben și silvestru
Un tînăr pui de leu se agita
Cătînd pricină mielului pedestru
Ce-i tulburase apa din cișmea

Cu pușca-arc am slobozit săgeata
De-a bubuit întregul Tarascon
Mijea printre jaluze dimineața
Iar lampa nădușise în plafon

Și tot silind pe drumuri colbuite
Satanic gîndul îmi șoptea tiran
La anu' pleci, discret, pe ocolite
Cu storul tras la fiecare geam.

ZIC

FLORIAN CALAFETEANU

● Mușcata din ghiveci este convinsă că e adînc înrădăcinată în grădină.

● Stînd jos, n-a căzut nimeni.

● Sub o barbă impunătoare se ascunde, uneori, un bărbat.

● Unii și-ar pune diplomele și pe parbrizul mașinii.

● Fugim de fum, dar dăm năvală la friptură.

● Pe poet îl recunoști și într-o cerere de schimb de locuință, iar pe compilator, și într-o scrisoare de dragoste.

● Dușmănia dintre doi medici este un dar oferit bacteriilor.

● Inteligența stabilește legături acolo unde prostia vede doar fragmente.

● Degeaba privim prin microscoape și telescoape, dacă disprețuim puterea ochiului liber.

● Un chibrit aprins în noapte aduce mai multă lumină decît un reflector în amiaza însorită.

● Un artist care nu este în stare să compună, descompune și se intitulează modern.

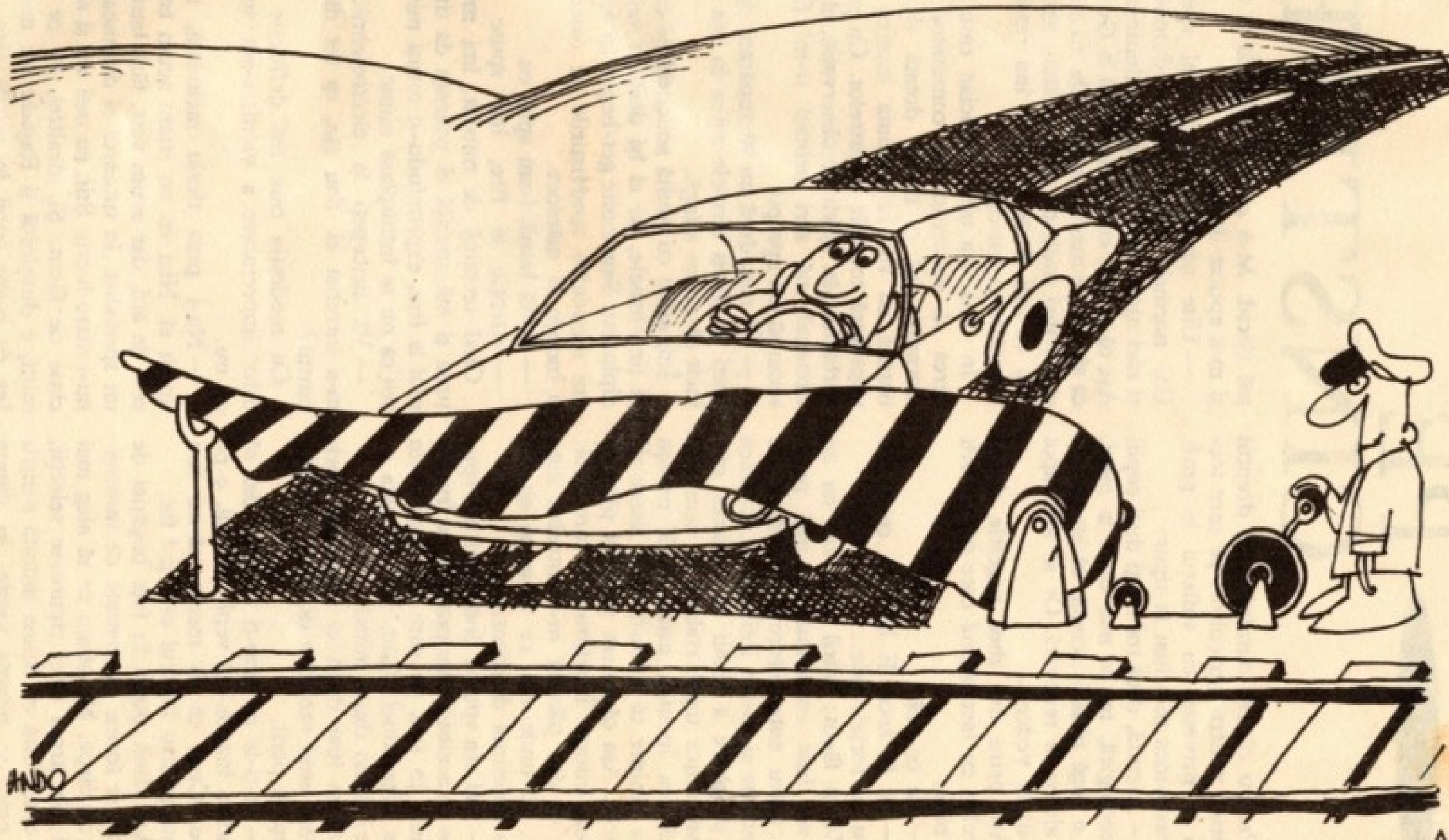

ANDO

MARIAN POPA

O ZI PE CINSTITE

Pentru că era duminică, în dreptul rubricii pentru agricultori pe care tocmai o priveam cu sufletul la gură, nevastă-mea m-a luat la sigur:

— Ascultă, dacă tot nu-ți duci copiii la zoologică, nu te mai duce la meci. Dă o fugă pînă la școală, că au nevoie de ajutor la renovări. Or să aibă apoi copiii în vedere...

Am prins din zbor sugestia și am întrebat cu laconismul care-mi stă atît de bine:

— La ce oră?

— Pe la zece. E bine să contribui și tu cu forțele tale...

Zis și făcut; adică ea a zis, iar eu mi-am luat costumul cel mai prost (de patru sute metrul), buletinul de identitate și m-am înființat la acțiunea de pregătire a școlii în vederea etc.

Am ajuns unde trebuia la zece fix: totul era încuiat, astfel încît mi-am adus aminte că nevastă-mea zisese pe la zece. Așa că m-am plimbat pînă ce m-am întors. Îngrijitoarea care răsărise ca din pămînt m-a întrebat cine sînt, de unde vin, ce vreau și eu am scos buletinul de identitate.

— Păi așa spune, domnule! îmi spuse ea cu aceleași cute paralele pe frunte, arcuite în sus, pe care le observasem și la Immanuel Kant. La ora asta se vine? Vino după mine!

M-am luat după ea și m-am oprit în fața unui morman de cîrpe, mături, fărașe și perii.

— Ia-ți-le pe care-ți trebuie, dar să le aduci înapoi. Ai venit primul, e pe alese. Cred că aș merita să-mi faci cinste pentru favorul care ți-l fac.

Am ezitat puțin în fața bogăției de culori și forme prezentate de mormanul de cîrpe. Nu știam ce să aleg mai întîi; în urma unei riguroase selecții, am optat însă cu inima îndoită pentru un crac de pijama verde, în dauna unei bucăți de milanez roz. Mătura, găleata și săpunul mi le-a dat îngrijitoarea, văzînd cît de greu îmi era să mă decid. M-a condus pînă la o ușă și m-a apucat de rever.

— Uite care-i chestia, îmi spuse. Eu, normal, n-am servici duminica și nici niște copii mucoși ca dumneata. Așa că să știi, eu mă duc pînă la Gostat ca să văd ce mai e p-acolo. Dar fii atent că eu mai mult de trei nu stau, așa că faci ce faci și pe la două îmi restitui înapoi ce ți-am dat.

În clasă era un electrician care încerca să monteze un comutator cu ciocanul, iar o tînără dotată de la natură cu tot ce trebuia încerca să vopsească tocurile ferestrelor. Cu proverbialul său spirit de observație, electricianul mă zări primul și-mi făcu semn să mă apropii.

— Vă rog, dacă nu vă supărați, dacă vreți să țineți sîrmele astea în așa fel încît să nu se atingă.

Îmi arătă cu multă solicitudine cum să țin sîrmele, iar el își desfăcu valiza diplomat, Samsonite get-beget, își orîndui meticulos sandvișurile pe catedră și începu să mănînce.

— Poftă bună, i-am spus eu.

— Atenție la fire, îmi spuse el.

Cînd termină de mîncat, îmi mulțumi și mă anunță că puteam da drumul la fire, exprimîndu-și totuși mirarea că nu se întîmplase nimic.

— Vă pricepeți la electrotehnică? m-a întrebat el. Sau așa, ca tot dilletantul?

Cu modestia care mă definește în orice împrejurare a vieții, i-am spus că nu.

— Nu-i prea tîrziu niciodată, mă liniști el. Nici eu nu știam acum trei-zeci de ani, dar acum sînt, fără laude, un specialist. Ia încearcă și dumneata, nu-i mare lucru. Știi, eu mai am și alte clase de făcut. Și, dealtfel, de ce să mint, e duminică și Rapidu are meci. Iar eu n-am copii în școala asta, eu sînt profesionist, domnule!

— Bate Rapidul? mă informez eu.

Electricianul mă privi ca și cum s-ar

fi uitat prin gard, apoi chipul său expresiv se imobiliză într-un profund dispreț clasic.

— Ține, domnule, ciocanul și descurcă-te singur!

Îmi puse ciocanul în mînă și părăsi incinta, trîntind puternic și definitiv ușa. În tot acest timp vopsitoarea de ferestre ne privise în tăcere; mîna însă i se mișcase harnică, iar pensula depășise impetuos lemnul, descriind pe geam exact aceleași linii care l-au făcut nemuritor pe Vasili Kandinski (1866—1944). Tînăra lucrătoare, detașată în mod special la această școală, mi-a urmărit privirea.

— Nu vă faceți probleme, se curăță extrem de ușor cu puțin gaz. Puteți să încercați. Haideți, nu fiți așa de sfiicios, nu, nu cu ciocanul, cu cîrpa care vă atîrnă din buzunarul de la batistă. Veniți, veniți aproape că nu vă mănînc, arăt eu ca o canibală?

Nu, arăta, e drept; ba, dimpotrivă, era ea însăși de-a dreptul comestibilă. Puteai s-o mănînci cu pîine, pe pîine, cu sare, fără de și așa mai departe.

— Pînă ștergi dumneata geamul, eu mă duc pînă la colț. Că vine Vasile. Dacă nu vine, nu vine, da dacă vine înseamnă c-a găsit bilete la matineu la Scala.

— Eu zic c-a găsit, îmi dau eu cu opinia, cuprins de-o presimțire galbenă.

— Atîta-i trebe, să nu fi găsit! Îl mănînc! Și p-ormă-i arăt io cine sînt!

Și-a scos basmaua și hainele de lucru. Din ușă, mi-a atras atenția:

— Dacă termini cu ștersul geamului și mai ai un pic de timp, da' io zic să te grăbești, poți să mai dai cu un rînd de vopsea pe ultima fereastră. Succes și note mari la băiatu!

— La fata, am corectat-o eu.

— Dacă zici dumneata...

Și dispăru.

M-am apucat febril de treabă. Tocmai băgasem ciocanul în oala cu vopsea și mă pregăteam să dau primul strat pe comutator cu mătura, cînd ușa se deschise din nou. Iar eu am rămas în poziție de drepți, emoționat și gîfîit, ca orice tată autentic.

Pentru că intra chiar tovarășa directoare, însoțită de cîteva din cele mai bine pregătite învățătoare ale școlii

NICOLAE IONIȚĂ

Bunăoară, dacă o luăm la întîmplare, era prezentă și tînăra învățătoare D... născută la C..., lîngă F... cu studii pedagogice strălucit începute la Z... continuate la N... și terminate la P... Logodnicul ei, M... L... era de fel din K... și se întîlnise cu el la studiile de perfecționare din M... El îi ceruse să meargă cu el la O... dar ea fusese destul de tare pentru a se sacrifica și rămăsese în București, unde avea să-și ducă la perfecțiune activitatea didactică, locuind pe strada A... la numărul B...

Dar ce să mai vorbim și de celelalte tinere femei? Toate erau impecabil îmbrăcate și chiar cu șarm; machiajul era cu adevărat expresiv, coafurile erau de la Athenee sau de pe lîngă, pantofii de la T...

Dar distincția reieșea atît din totalitatea personalităților, cît și din armonia grupului, ba chiar din fiecare gest. Iată, de exemplu, delicatețea infinită cu care degetele perfect lăcuite, într-o variată gamă de nuanțe, țineau cețile neciobite de cafea; în cele de la mîna stîngă, evident, pentru că cele din dreapta, cu aceeași distincție idescriptibilă, țineau kenturile abia aprinse.

— Dumneavoastră nu fumați? am întrebat-o eu pe cea care nu știa ce să facă cu degetele.

— Nu fumez decît Dunhill, îmi spuse R... destul de apăsat, ca nu cumva să nu înțeleg corect cuvîntul.

Directoarea a observat că rămăsesem în poziția de drepți, toropit de emoție, respect și admirație.

— Continuați, continuați, nu vă faceți probleme, îmi spuse, dovedindu-mi că distincția poate fi unită cu tactul psihologic. Dar vă rugăm, dacă se poate, ceva mai repede. Al cărui copil sînteți dumneavoastră?

I-am spus ce dorea cu vocea cea mai stinsă de respect și dînsa a dat din cap, în semn că a înțeles. După aceea au plecat și eu am continuat să lucrez cu spor înzecit, pînă ce ușa clasei s-a deschis din nou, dîndu-mi posibilitatea să mă îndrept de șale.

În ușă se arătă un bătrîn îmbrăcat ca-n Oaș, cu o damigeană într-o mînă și cu un curcan în alta.

— Ziua bună. Nu știți...

L-am tras înăuntru și l-am bătut pe umăr cordial.

— Cum să nu știu?!

— ...unde este...

— ...aici este! îi spun eu febril. Lasă astea jos, moșule, și fii atent că nu-i greu. Cu ciocanul dai în geamuri, după ce le speli cu pensula dai pe jos, dar vezi să nu murdărești firele, că le-am vopsit eu o dată. Și poți să te ajuți și de mătură la spălatul pereților. Noroc bun și succes!

L-am mai bătut o dată pe umăr și am luat-o la goană.

De abia în stradă m-am gîndit că puteam, în fond, să iau măcar curcanul, dacă nu și damigeana.

C. CIOSU

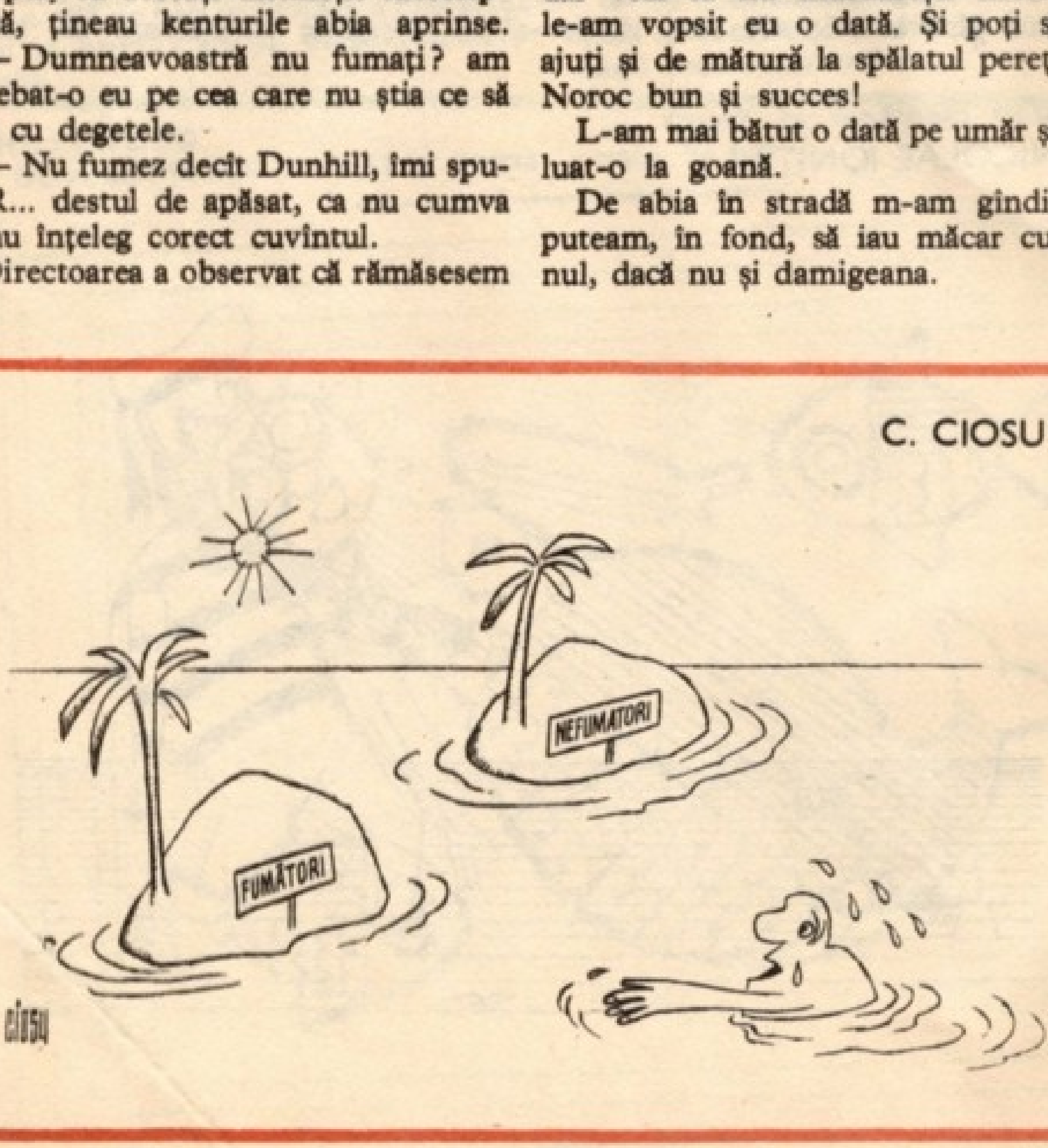

MARIANA ŞERBAN

PROVERBE

DE PRETUTINDENI

● Dacă cerul plînge, pămîntul rîde.

Hawaii

● Cel care bea berea pînă la ultima picătură se trezește cu capacul halbei în cap.

Olanda

● Doi mari vorbăreți nu ajung prea departe împreună.

Spania

● Doar prostul încearcă fundul apei cu ambele picioare.

Tanzania

● Dacă-mi spuneți ce trebuie să știu, poate că am să uit. Dacă-mi arătați, poate că am să-mi aduc aminte. Dar dacă vreau și eu, atunci mai mult ca sigur că am să înțeleg.

China

În românește de **Antigona Grecu**

LOC

H. MALT

(U.R.S.S.)

LOC OCUPAT

M-am născut pe coridor la maternitate, căci în saloane nu mai era nici un loc liber. Primii ani de viață i-am trăit sub supravegherea strictă a mamei, deoarece la creșă, ca și la grădiniță, nu s-a găsit, de asemenea, nici un loc liber. Apoi, a avut grijă de mine bunica. Fiind un elev foarte silitor, am învățat să scriu și să citesc relativ repede, astfel că părinții s-au gîndit să mă înscrie, după absolvirea claselor elementare, la un liceu pentru limbi străine. Din păcate, nici aici nu s-a găsit un loc liber, după cum, din aceeași cauză, n-am putut intra la nici o facultate. Dar nu face nimic. Am un loc de muncă foarte bun și un salariu mulțumitor. Totuși, lipsa locurilor libere mă obsedează în permanență. Cînd vreau să mă duc la un concert, ca un făcut, toate locurile sînt ocupate, iar pentru două ruble nu găsesc loc nici în picioare. Pînă și în autobuz sînt nevoit să stau în picioare, ca să nu mai vorbesc de zilele în care sînt obligat să merg pe jos. Numai datorită acestui fapt am cîștigat locul întîi la concursul de alergări organizat de întreprinderea noastră. De restaurantele și cafenelele noastre, atît de luxoase, n-am reușit să mă bucur niciodată. E de-ajuns să deschid ușa unui local de genul acesta, că dau de îndată de un anunț pe care scrie mare și categoric: «Nu mai avem locuri!»

Însă nu sînt nemulțumit. Banii economisiți prin nefolosirea mijloacelor de transport, a restaurantelor, a sălilor de concert etc. îi depun la CEC și, în plus, acest mod de viață contribuie la menținerea unei sănătăți de-a dreptul înfloritoare. De aceea, puțin îmi pasă dacă sînt locuri libere în sanatorii sau în spitale. Nu, asta nu mă supără. Totuși, uneori, aș vrea să știu cine stă, de fapt, pe locul meu?

Traducere de **T. Cutlic**

DEFINIȚII

EPIGRAMATICE

Inteligența

Mintea ageră, potența
De-a-ți găsi în lume rostul,
De a sesiza esența
Și de-a ști să faci pe prostul.

MIRCEA IONESCU-QUINTUS

Poezia ermetică

Fulg cu fulg și e zăpadă,
Pom cu pom și-i o livadă,
Tun cu tun și-i canonadă,
Vers cu vers și-i o șaradă.

ION ST. BOGZA

Busola

Instrument de-orientare
Pe uscat, ca și pe mare,
Dar pe care poți să-l pierzi
Pentr-o fată cu ochi verzi.

SORIN BEIU

Balconul

Ieri, străjuit de silueta
Unui Romeo-namorat;
Azi, locul unde Julieta
Întinde rufe la uscat.

VASILE TACU

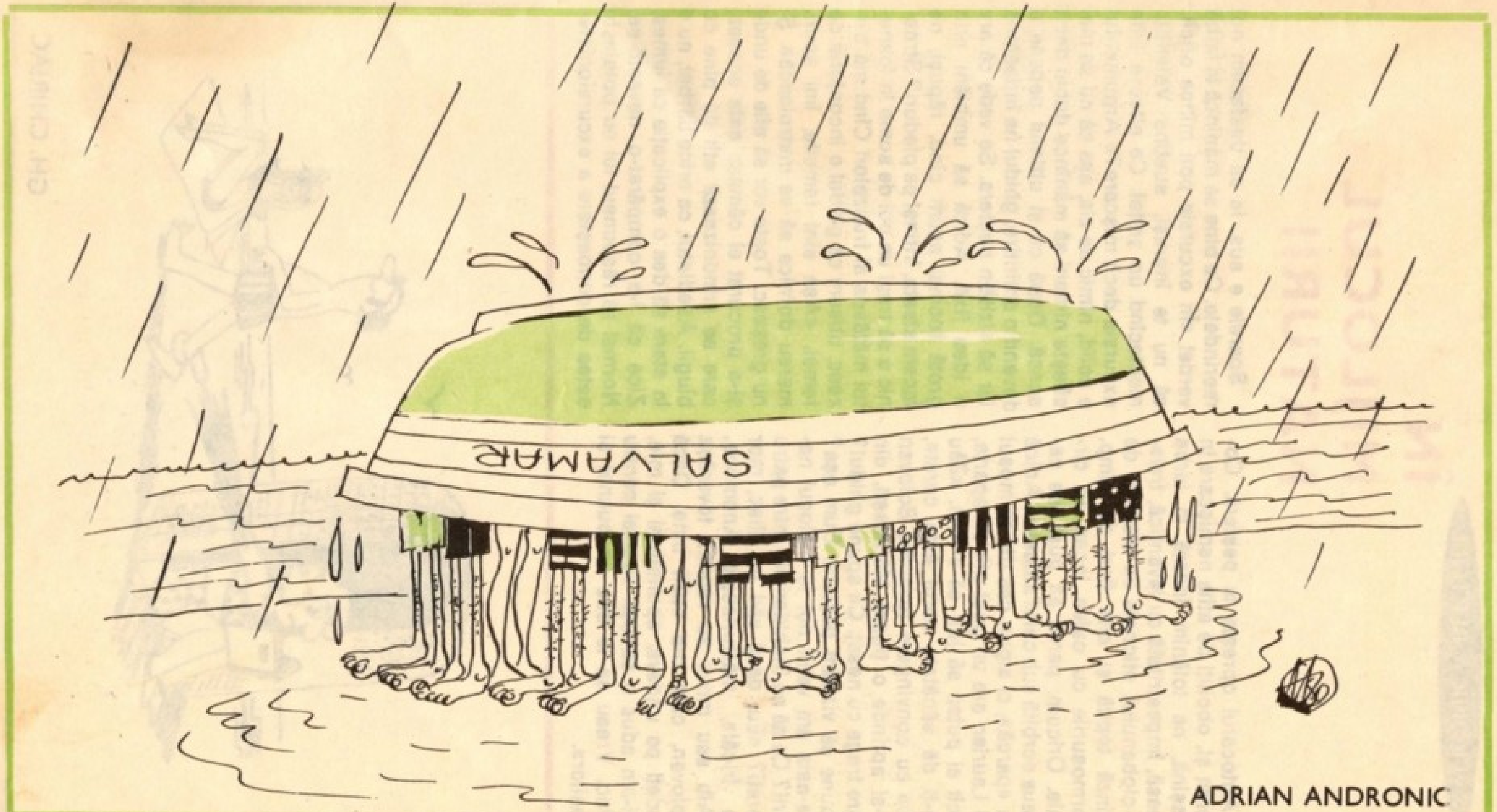

ADRIAN ANDRONIC

VERONICA BERTOLI

ÎN MIJLOCUL NATURII

Autocarul oprește la peșteră. Coborîm și, obosiți de atîta nemișcare în mașină, ne tolănim îndată în iarba deasă, împestrițată cu levănțică, traista-ciobanului, etichete de biscuiți, de brînză topită și alte flori de cîmp. Termosurile cu cafea încep să circule. Oricum, parcă alt gust are cafeaua sorbită sub cerul albastrul Adică nu «parcă», ci sigur: cea din termosul lui Laurian are un gust atît de aparte, încît ai putea să juri că e rom. «Zău că-ți dă sănătate aerul ăsta curat», zice cu convingere tovarășa Bolovan și-și aprinde o țigară Mărășești, din care trage cu nesaț. Ce spune ghidul? Spune să vizităm peștera. Cum așa? De-asta am venit noi în mijlocul naturii? Ca să ne închidem iar între patru pereți? «Eu, dacă văd un liliac, mor de frică!», mărturisește Anemona. «Alb sau mov» se repede tovarășa Bolovan, care n-a auzit bine. Dacă vedeți pe undeva, spuneți-mi și mie. Mi-am adus o sacoșă special pentru liliac. Vreau să le duc un buchet și nașilor».

Soarele e sus. Ia să desfacem noi merindele. Ce bine se mănîncă la iarbă verde! «În excursie poți minca oricît, că nu te îngrași, susține Valențiu, mestecînd un șnițel. Ce altceva este excursia decît mișcare?» Argumentul e solid, nimic de zis, așa că nu se mai sfiește nimeni să mănînce dublu decît acasă. După ce și ultimul pepene a devenit o amintire, ghidul ne îndeamnă iar să vizităm peștera. Se vede că are o idee fixă. Adică să umblăm prin grotă tocmai acum cînd, răpuși, ne facem siesta, întinși pe pleduri? Strașnic e să tragi un pui de somn în foșnetul mătăsos al frunzelor! Cînd mă trezesc, observ că ghidul e înconjurat de femei. «Așa sînt femeile, îmi spun, mereu dornice să se instruiască». Și nu greșesc. Toate vor să afle de unde și-a procurat el cămașa asta ecosez, care se armonizează atît de bine cu blugii. Asediatul, ca orice bărbat, nu e în stare să dea o explicație ca lumea. Zice că i-a cumpărat-o nevastă-sa. Normal că răspunsul lui nu potolește setea de cunoaștere a excursioniste-

GH. CHIRIAC

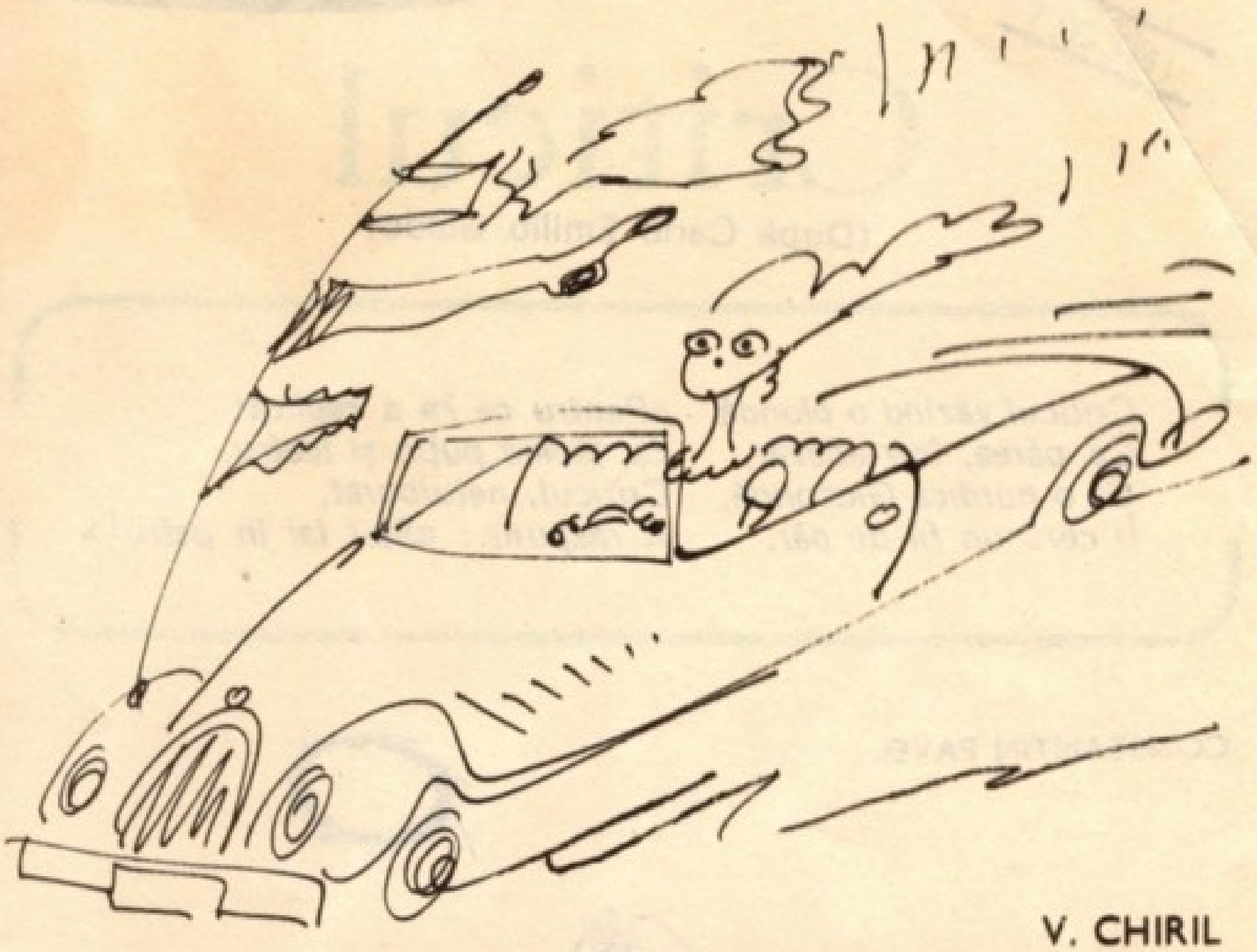

V. CHIRIL

ior, care pornesc o discuție înflăcărată despre «cum trebuie să te îmbraci cînd vizitezi o peșteră». Asta îmi aduce aminte de un ghid american care, în fața cascadei Niagara, a rostit memorabilele cuvinte: «Dacă stimatele turiste ar binevoi să tacă o clipă, am putea auzi și mugetul cascadei». Mirandola spune dezgustată: «Mereu aceleași discuții despre modă! Parc-am fi la birou. Nimeni nu admiră peisajul ăsta magnific». Desface un scăunel pliant, scoate din poșetă pixul, revista «Rebus» și se pune pe treabă. După un timp, mi se adresează: «Tu știi cum vine asta, sfîrșitul lui Napoleon?»

«Cum vine nu știu, îi răspund, dar presupun că a fost destul de trist pentru el». «Ce trist, face ea necăjită, e din două litere». Ghidul vorbește.

Poate că ne dă niște explicații, dar, ca într-un film mut, nu se aude ce spune. Din trei radiouri portative vocea lui Ion Ghițulescu se aude strigînd: «Bară, a fost bară, dragi ascultători!», iar din al patrulea răzbat vocile tinere ale formației de folkiști «Arpegiu», care plîng, timp de șapte strofe, moartea unui cal de haiduc. Undeva, în spatele meu, se află și un magnetofon, în jurul căruia ascultătorii se ceartă pesemne, căci aud, alternativ, cînd grupul Abba cîntînd «Money, money», cînd pe Corina Chiriac, care declară că «Banii n-aduc fericirea». În timpul unei scurte acalmii răsună vocea Mirandolei, care țipă fericită: «Gata, mi-a ieșit! Sfîrșitul lui Napoleon este «on».

Soarele e gata să apună. Ne pregătim de plecare. Ce păcat! Terminăm, cu regret, partidele de țintar și de table și săpăm, în grabă, deasupra peșterii o inscripție de neuitat. Chit că e cald, am aprinde și un foculeț de vreascuri, așa de rămas bun (e atît de romantic!), dar ne vede ghidul. Ne urcăm în autocar cu un sentiment de victorie. Am petrecut noi o duminică sănătoasă în mijlocul naturii? Am petrecut. Cînd intrăm în București, Coriandru, cu vocea lui de bas, spune: «Curios, dar n-am deloc febră musculară». Apoi se adresează șoferului: «Ca să nu spună ghidul nostru că pînă la urmă nu l-am ascultat, n-ați vrea să ne lăsați în Piața Rosetti? Acolo o să intrăm toți cu plăcere». «Să intrați în Piața Rosetti?» întreabă ghidul nedumerit. «Exact. La restaurantul «Peștera». Acolo au și cabernet».

INEDIT

TUDOR MĂINESCU

Criticul

(După Carlo Emilio Galdo)

Criticul văzînd o blondă
Ce părea, într-adevăr,
Ca o nordică Giocondă,
Îi ceru un fir de păr.

«Pentru ce ?» a replicat
Ea, făcînd puțin și teatru.
Criticul, netulburat,
A răspuns : «Să-l tai în patru!»

CONSTANTIN PAVEL

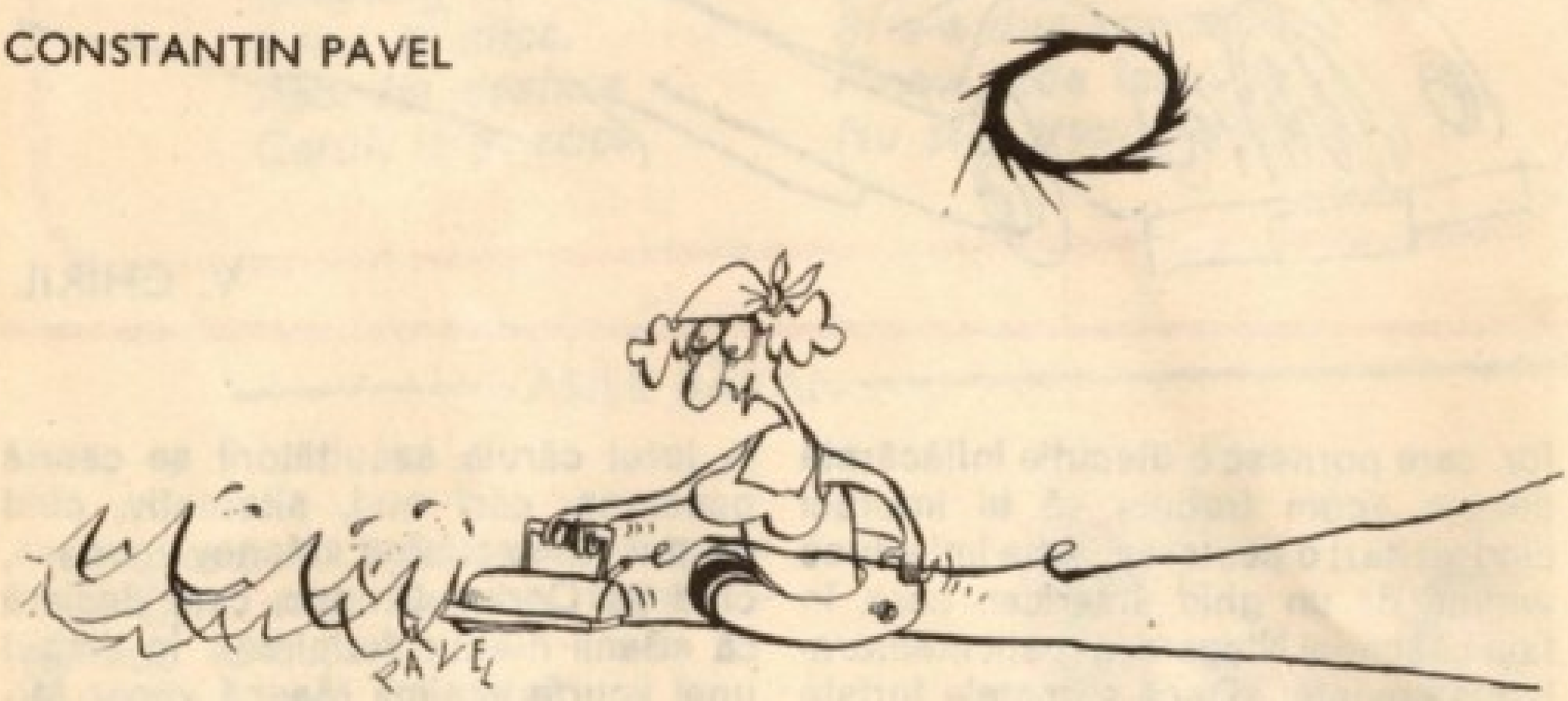

TOTH IOSEF

CORVOADĂ

Primăvară tîrzie, salcîmii situați peste drum de blocul nostru răspîndesc un parfum de-ți ia mințile. Nici nu făcusem bine ochi cînd, consoarta, c-un zîmbet subțire care pe mine întotdeauna mă alertează și mă face să fiu gata de ripostă, îmi spuse:

— Cineva trebuie să spele astăzi mașinuța!

«Cineva sînt eu, pentru că în casă nu mai este alt cineva mai cineva ca mine, mai ales cînd este vorba de o corvoadă».

Am uitat să vă spun că, de cînd ne-am cumpărat o nouă mașinuță, printr-o înțelegere tacită, ne-am împărțit munca în mod egal și echitabil: săptămîna asta eu o spăl și nevastă-mea conduce; săptămîna viitoare invers: ea conduce și eu o spăl.

Ce era să mai obiectez în această situație; m-am îmbrăcat am umplut găleața cu apă caldă, am luat buretele și, scuturat de un fior, am coborît în parcul de mașini din fața blocului.

Pus pe fapte mari, am muiat cu avînt buretele și, în grabă, dar cam în silă, am început să frec de zor praful de două degete de pe capotă.

Nici n-aveți idee ce senzație plăcută

RADU IULIAN

Ă ECHITABILĂ

te cuprinde cînd te învăluie mirosul florilor de salcîm și treaba merge tare anevoie. Mai întîi, a ieșit aburul din găleţică apoi încet, încet, din spinarea mea, ridicîndu-se la cer în nori negri și amenințători. Plin de obidă, frecam în dușmănie caroseria «Daciei» mele, frecam bombănind cu mult entuziasm și n-o mai terminam.

După o muncă încordată de aproape două ore, însoțită de nenumărate scrișnete muzicale din greu-încercata-mi dantură, am dat mașina gata de sclipea ca nouă.

Obosit și încrîncenat, m-am tras înapoi să-mi admir opera.

Eram în plină contemplare cînd, volubilă și sprintenă ca o căprioară, apăru Florica, nevastă-mea.

— Ce-ai făcut, mototolule? mă apostrofă ea drăgăstoasă.

Nedumerit peste măsură, pierzînd pentru o clipă recunoscutele-mi maniere cavalerești și indignat de atîta nerecunoștință, mă pregăteam, cu capul în pămînt, să ripostez.

N-am făcut-o, și bine am procedat, pentru că, aruncîndu-mi ochii pe numărul mașinii, am rămas înlemnit. Spălasem o altă «Dacie».

RALIUL ANECDOTELOR

METEOROLOGICĂ

Gigel dă buzna în camera de lucru a tatălui:

— Tată, barometrul a coborît!

— Mult?

— Pînă în stradă.

CONJUGALĂ

După ce a servit cina, bărbatul îndrăznește să-și întrebe tînăra soție:

— Scumpa mea, cum se numește mîncarea pe care ai gătit-o azi, ca să știu ce să le spun celor de la «Salvare»?

CAUZĂ ȘI EFECT

— De ce rîzi de toate glumele proaste ale vecinului nostru? întrebă soția.

— Dacă nu rîd, își închipuie că nu am înțeles și începe din nou să le povestească.

EFECT

Tînăra mamă se uită spre noul născut și spune:

— Abia are o săptămînă și e leit taică-său. Cum încerc să-i spun o vorbă, adoarme.

REPROȘ

În timpul unei aprige discuții, soția își apostrofează soțul:

— Tocmai tu, căruia i-am dăruit cei mai buni și frumoși ani din viață?!

— Nu vorbi așa, o rugă soțul. Mă îngrozește gîndul că mă așteaptă anii tăi răi și urîți!

CONSULTAȚIE

În cabinetul medical intră o femeie elegantă care se adresează medicului:

— Vă rog foarte mult să mă ajutați. În vara asta vreau să merg undeva la băi. Ați putea să-mi spuneți care este la ora actuală cea mai modernă boală?

CHAMFORT

MAXIME

● În împrejurările importante, oamenii se arată așa cum le convine să se arate, în împrejurările mărunte se arată așa cum sînt.

● Falsa modestie este cea mai decentă dintre minciuni.

● Vai cît de multă minte ne trebuie ca să nu fim niciodată ridicoli!

● Natura nu mi-a spus: să nu fii sărac! Și mai puțin încă, mi-a spus: fii bogat! Dar îmi strigă: fii independent!

Traducere de **V. Roban**

RIDENDO CASTIGAT MORES

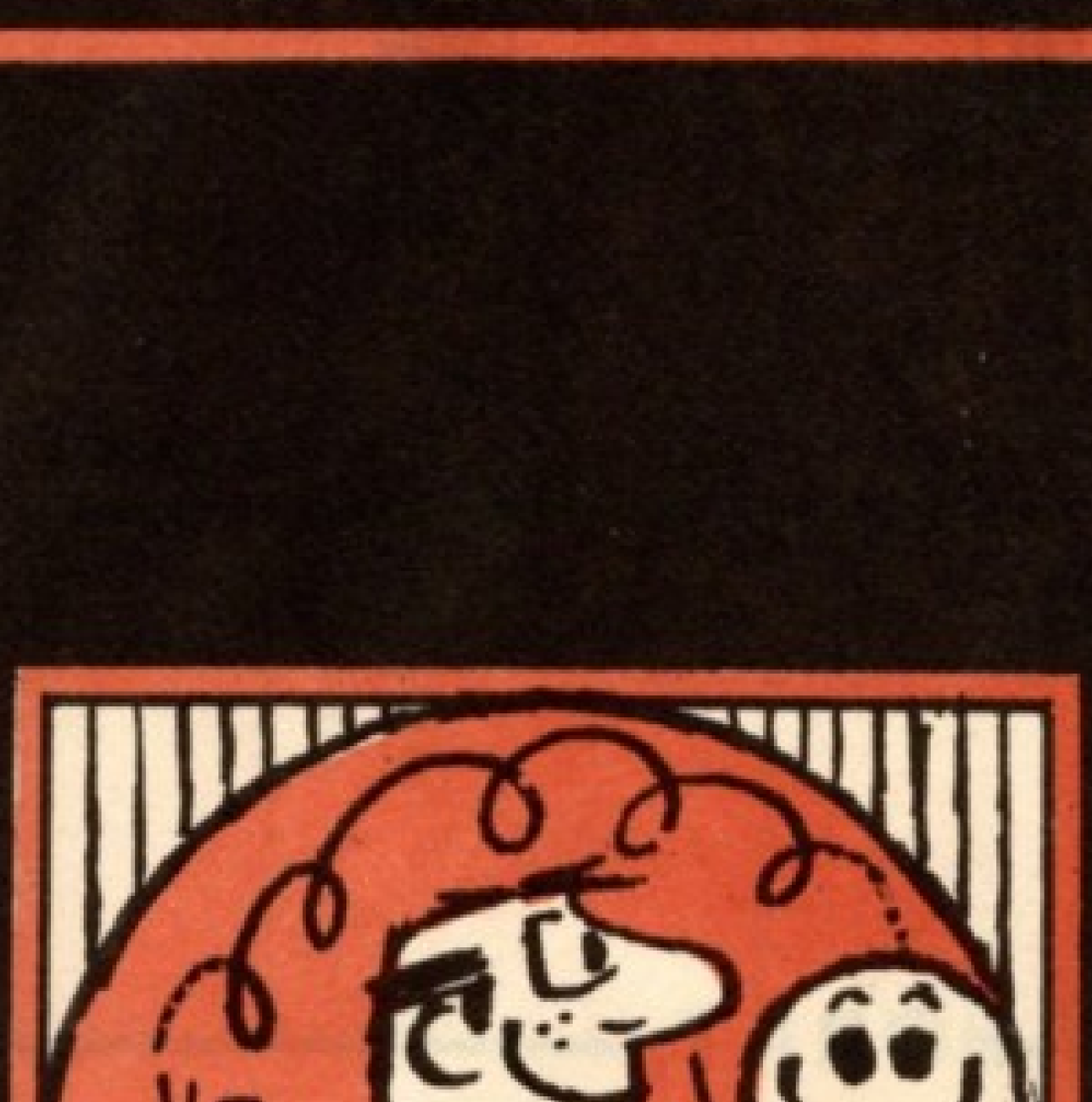

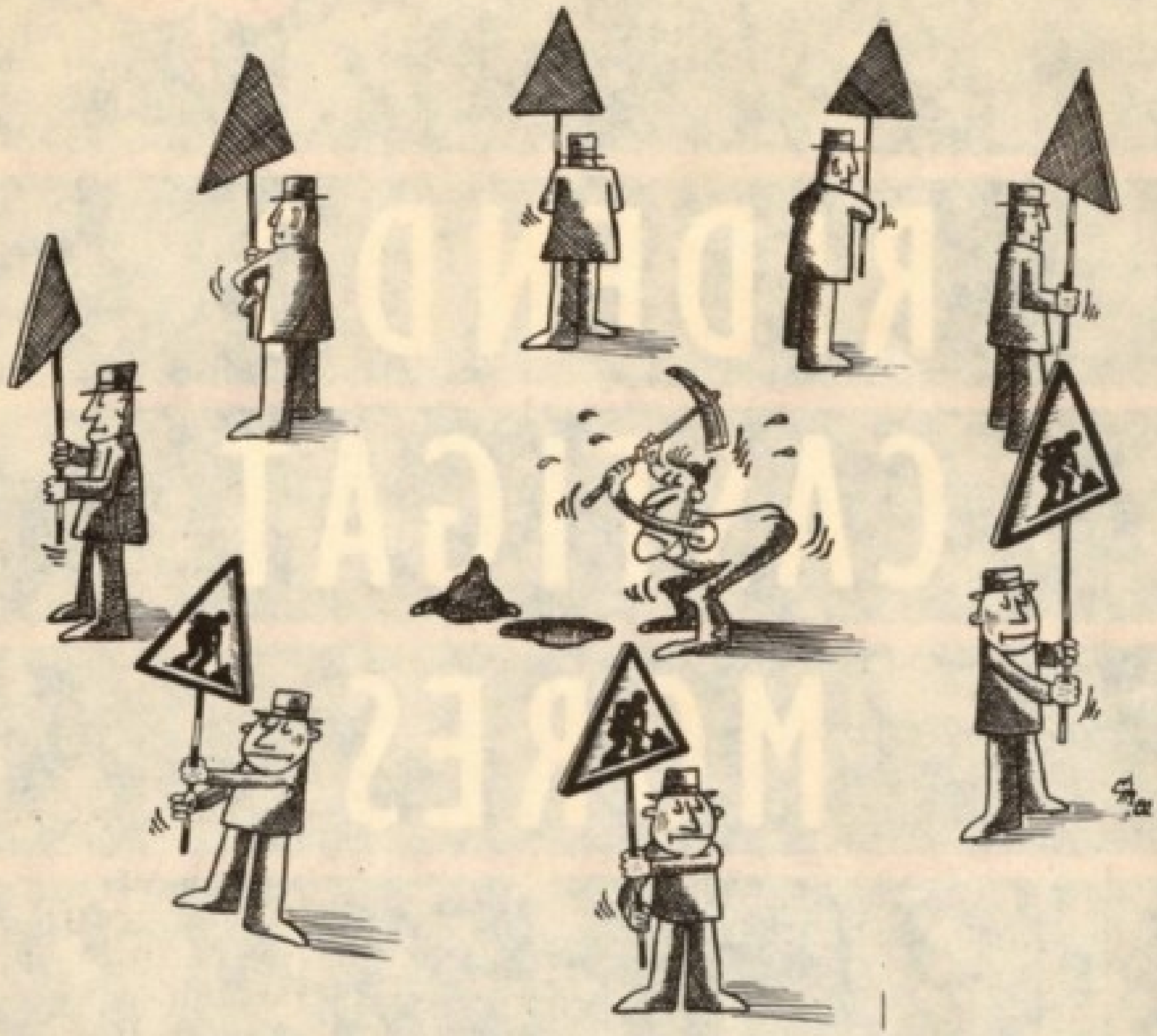

CRISTIAN MIHĂILESCU

AU COLABORAT:

D. BADEA ● M. BOACĂ ● ȘTEFAN BOROȘ ● P. BOTEZATU ● C. CIOSU ● V. CRĂIȚĂ-MÂNDRĂ ● C. CUCOȘ ● ADRIAN DRAGOMIRESCU ● BORIS DIMOVSKI (Bulgaria) ● POMPILIU DUMITRESCU ● M. DUNĂREANU ● ANTIGONA GRECU ● STELA HARUTUNIAN ● CRISTIAN INDUS ● N. IONIȚĂ ● MATEI MIHAI ● CRISTIAN MIHĂILESCU ● VLAD MUȘATESCU ● I. PELTZ ● MARIAN PETRY ● BRANCO PETRINSKI (Iugoslavia) ● M. PÎNZARU-PIM ● N. ROSICI ● SILVAN ● D. I. SUCHIANU ● EUGEN TARU ● GABRIEL TEODORESCU ● V. TIMOC ● ION TIPSIE ● MARIUS TUPAN

Marin PREDA

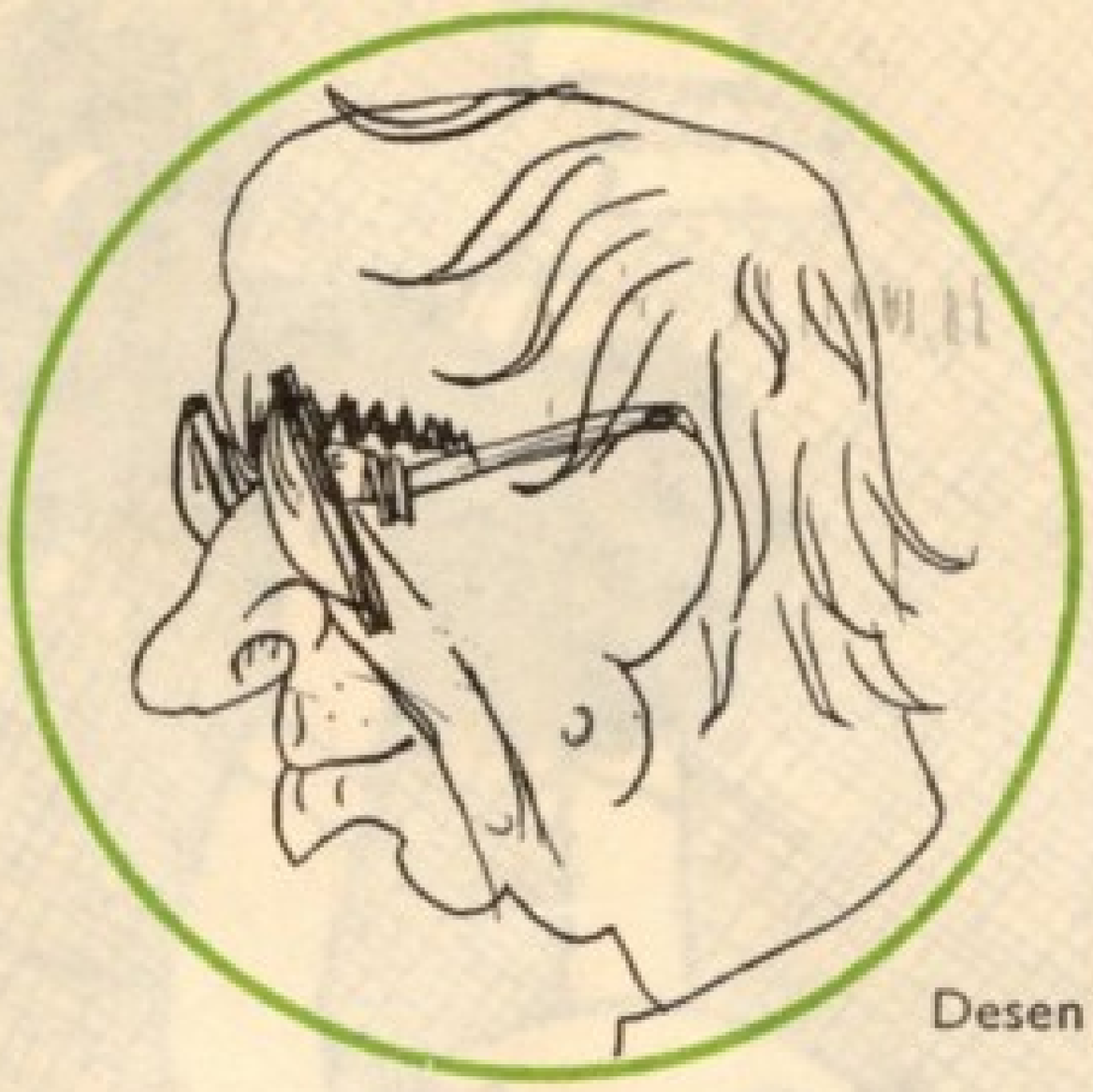

Desen de SILVAN

Fără a fi precumpănitor, ci mai degrabă contextual, umorul circulă în mai toate cărțile importante ale lui Marin Preda. Savoarea replicii, ironia cu care sînt învăluite unele personaje, pitorescul limbajului, nemaivorbind de acele scene tăioase, virulente, de un grotesc împins pînă la absurd, întîlnite și în recentul roman «Cel mai iubit dintre pămînteni», probează un scriitor de o nebănuită forță satirică.

Reflexiv, cu apetit pentru observația fenomenologică, Marin Preda pare, totodată, preocupat și de rostul și locul umorului în viața diurnă, nu atît ca parte din categoria estetică a comicului, cît mai ales ca un mod de a exista.

Să-l ascultăm, deci...

SIMȚUL UMORULUI

● Cînd nu rîd cu gura pînă la urechi, rîd foarte tare în forul meu interior.

● Nu trebuie să iei niciodată lucrurile în tragic, mai proprie îi e omului înclinarea spre rîs.

● A ști să rîzi în clipe tragice înseamnă a stăpîni tragicul.

● Cîți oameni mai sînt impresionați de codul moral pe care puțini dintre noi îl ridică în fața abjecției? Humorul e suveran!

● Persoana considerată la noi cu humor irezistibil are tresăriri cînd își dă seama că ea însăși e subiect de comedie.

● Dracul rîde cu noi, singurul supraviețuitor dintre îngeri.

● Cînd nu suportăm multă vreme tensiunea unei discuții, o dăm pe anecdote.

● Humorul nostru are ceva specific, fiindcă se rîde atît de persoana care vorbește, cît și de ceea ce spune acea persoană.

● N-are dreptate Marx, nu ne despărțim numai de trecut rîzînd, ci intrăm și în viitor rîzînd... însă de noi înșine...

Culese și selectate de **M. Dunăreanu**

EUGEN TARU

PROVERBE DESPRE PROȘTI

Caracterizare

Au spaniolii-o glumă epocală
Pe care-o ascultăm toți cu plăcere:
Deșteptul face tot la repezeală
Iar prostul face tot cu-ntîrziere.

Viață dificilă

Englezii spun cu multă chibzuială
Un adevăr pe care-l recunoști:
Că dacă un deștept nu se înșeală
E viața dificilă pentru proști!

INEDIT

Isteţul

I. PELTZ

Nu-mi aduc aminte să-l fi cunoscut. Asta nu-l impiedică să-mi ofere un obraz luminat ca un lampadar şi un zîmbet muiat în miere. Îmi vorbeşte la persoana a doua, mă bate pe umăr şi-mi dă sfaturi, cu aerul cel mai firesc din lume.

Cînd îmi aştept rîndul la casa de bilete a teatrului, el îmi face un semn cu ochiul: mare ageamiu, adică. Dintru întîi, nu-l pricep: de ce-oi fi ageamiu? Dar după puţin timp sînt edificat: îl văd pe isteţ că trece pe lîngă noi — fără a clipi. Se propteşte în faţa tuturor:

— Patru fotolii, rîndul 3, vă rog, pronunţă el cu o voce autoritară, spre surprinderea şi indignarea celor care îşi aşteaptă rîndul. Reacţia cetăţenilor nu-l impresionează. Cu aceeaşi faţă-lampadar şi cu acelaşi zîmbet zvîrle cîteva cuvinte care vor să fie spirituale:

— Am mai fost şi ieri pe-aici, aşa că sînt... în continuare.

Pleacă, privindu-mă cu aerul compătimitor: «Dacă eşti *fraier*, îmi zice, şi stai la coadă, — ce să-ţi fac?»

La slujbă, întîrzie totdeauna, dar — ciudat! — în condică îi apare semnătura la ora normală.

«Nu sînt *fraier*, zice, m-am aranjat!». Şi nu minte. S-a aranjat cu vreun căscat să-i «ţie locul» — să semneze, adică, pentru el, pînă va binevoi isteţul să vie.

Cu şeful serviciului caută să se comporte cît mai slugarnic şi — dacă acesta nu-l acceptă — se preface că n-a priceput nimic. Dar nu renunţă. E cel dintîi care îl felicită de ziua naşterii, la aniversarea căsătoriei, la avansare şi omul, copleşit de atîtea «atenţii», se întîmplă să-i mai îngăduie absenţele. «Ştiu să mă-nvîrtesc», zice şi face cu ochiul, foarte convins de isteţimea lui.

Îşi dă întîlnire la bodegă cu cîte-un cunoscut:

— Hai, zice, să te fac o halbă, eşti invitatul meu!

Pe ospătar îl cheamă pe nume, diminutivîndu-l:

— Popică, i se adresează, închizînd un ochi-complice, — vezi cu cine stau la masă, ai grijă!

Comandă copios de toate şi, la plată:

— Azi e rîndul tău, îi zice invitatului (şi zîmbeşte cu toată făptura), «mîine e-al meu».

La cantină se împrieteneşte cu bucătarul: — «Îmi dai o tocană mai barosană!» îi zice şi zîmbeşte.

De ce să-i dea lui o tocană «mai barosană»? Asta nu-l interesează. Nici nu-şi pune întrebarea.

Cînd îşi cumpără o pereche de pantofi, trebuie neapărat să vorbească «în patru ochi» cu responsabilul: — «Vezi, şefule, să-mi dai una — ştii — pe cinste».

Dacă i se răspunde că toată lumea e servită bine, el face iar cu ochiul: «Pe

Admiraţie

Parizienii spun că-n omenire
Se consolează proştii-n orice zi:
Că doar un prost mai poate să admire,
Atunci cînd a făcut alt prost prostii.

Prelucrate de

GABRIEL TEODORESCU

Printre deştepţi

Quintilian, bărbat cinstit şi drept,
Pe-ai săi confraţi îi lua aşa la rost:
Acel ce printre proşti pare deştept,
Printre deştepţi, e cel mai mare prost.

D.I. SUCHIANU

BALADA UNUI JUNE TRIST

Era pocit, sfrijit, abrupt
De parcă insul ar fi supt
La doici cu suflet pesimist
Și de aceea era trist.

La școală, tocitor, premiant,
Deveni repede savant,
Și latinist, și elenist ;
Da de trist, era tot trist.

Adora tot ce e muiere.
De la distanță. În tăcere.
Sau cum s-ar zice, ca solist.
Ș-asta-l făcea mai trist.

A murit tînăr. De eczemă.
Și, la mormînt (ora supremă),
Un poet ultra simbolist
Rosti un singur vers : «Fu trist!»

N. ROSICI

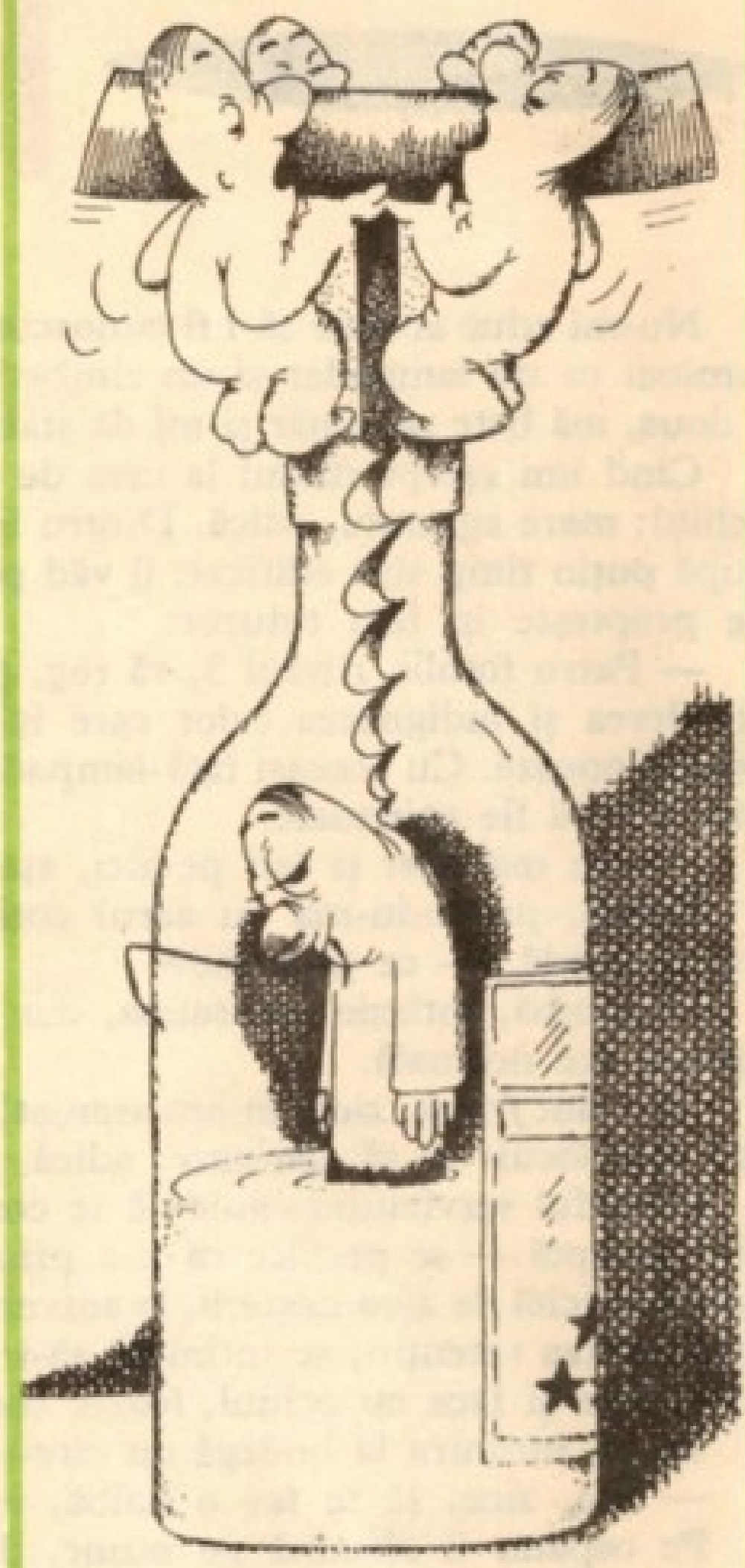

mine nu mă duci!»

Cînd intră la Alimentara, se adresează vînzătoarei:

— Nicu-i aici?

Nicu conduce Alimentara și el a auzit, întîmplător, cum îl cheamă...

— Ține banii, Nicule, și dă-mi un kilogram de brînză a-ntiia. E coadă și n-am timp s-aștept: am *meci*.

Luat prin surprindere, responsabilul care nu-și aduce aminte de figura luminată-lampadar, se execută: trece la casă, ia bonul și-i cîntărește marfa.

— Pa, Nicule, zice la plecare, vezi dacă-ți vin niscai ouă proaspete, dă-mi un telefon!

Responsabilul nu-i cunoaște telefonul — dar n-are timp să-și revie: zîmbărețul s-a și mistuit pe ușă.

L-am întîlnit odată într-un tramvai fără taxator.

Stătea nepăsător lîngă aparat și privea la călătorii care își compostau, în chip firesc, biletele. Cînd să cobor, îmi strecoară la ureche: — I-am *ars:* am băgat un bilet vechi!

Nu-i pasă de privirea mea disprețuitoare: nici n-o bagă în seamă. Ca de obicei, are aerul să-mi spuie: ce să-ți fac, dacă ești *fraier?*

În piață nu se sfiește să inspecteze gheretele și să «guste» ici un măr, dincolo o pară, dincoace o piersică, dînd ocol pieței de cîteva ori.

Toate astea încă îi merg. Pînă-ntr-o zi... Pînă-n ziua în care îi vom spune de la obraz: «Ne-am săturat de isteți!»

MARIAN PETRY

STAFIA CARE VREA SĂ PLANTEZE CASTANI PE VENUS

— Din informațiile primite de la dv., rezultă că soțul nu v-a părăsit, ci se joacă, adică se ascunde, ispitit, probabil, de o nouă experiență de viață...

— Așa este! Niciodată nu l-am văzut mai preocupat de persoana lui. Cu vreo cîteva luni în urmă mi-a spus: «Eleonoro, cred că sînt pe cale să descoper mașina de spălat conștiința. Dă-mi două mii de lei să-mi cumpăr materia primă».

— Mașină de spălat conștiința, ai spus?!

— Întocmai! Am întrebat și eu ce înțelege prin «spălat» și mi-a dat un răspuns strengăresc: «Sînt prea îmbîcsit de casa asta, mi-au intrat pereții în ochi, scîrțiitul ușilor în urechi și mobilele în oase!».

— Vorbea metaforic...

— Desigur! Dar n-am înțeles nimic.

Medicul își notă amănuntele într-o agendă; scria mărunt și cerceta, din cînd în cînd, vîrful peniței de la stilou, trădînd un interes activ, o nerăbdare fățișă de a afla totul.

— Amintiți-vă, interveni iar specialistul, soțul dv. auzea voci imaginare?

— Părea că se ceartă cu cineva. Cînd era mai tînăr, după primele luni de căsătorie, insulta pe cineva... nevăzut. Îl întreba unde i-a ascuns cravata, pantalonii, lama de bărbierit... În baie, cînd nu găsea săpunul, folosea cuvinte și mai neînțelese, de un misticism vulgar — dar, în general, era o fire blîndă.

— Cum adică, «era»?! Nu mai este?

— S-ar putea să mai existe, însă pe acasă n-a mai dat de mult...

— Ultima oară, cum arăta?

— Arăta bine. Era îmbrăcat, ca niciodată, elegant, bărbierit, parfumat... Psihic, însă, părea prăbușit. Mi-a cerut și o sumă mare de bani.

— Cît?

— Vreo 25 de mii...

— Nu v-a spus motivul?

— Ba da. Că vrea să construiască, ori să procure o rachetă cu care să exploreze spațiul cosmic, să planteze niște castani pe Venus...

— Neapărat acolo?

— Îl preocupă — zicea — o mare, teribilă descoperire științifică. Despre care nu mi-a dat nici un detaliu.

— Și l-ați crezut?

— Nu e prima dată cînd face un lucru extraordinar. Priviți, de pildă, obiectele, mobilele din casă. Nimic nu e normal, vreau să spun obișnuit... De pildă, tabloul acela (medicul cercetează obiectul) este conectat la cir-

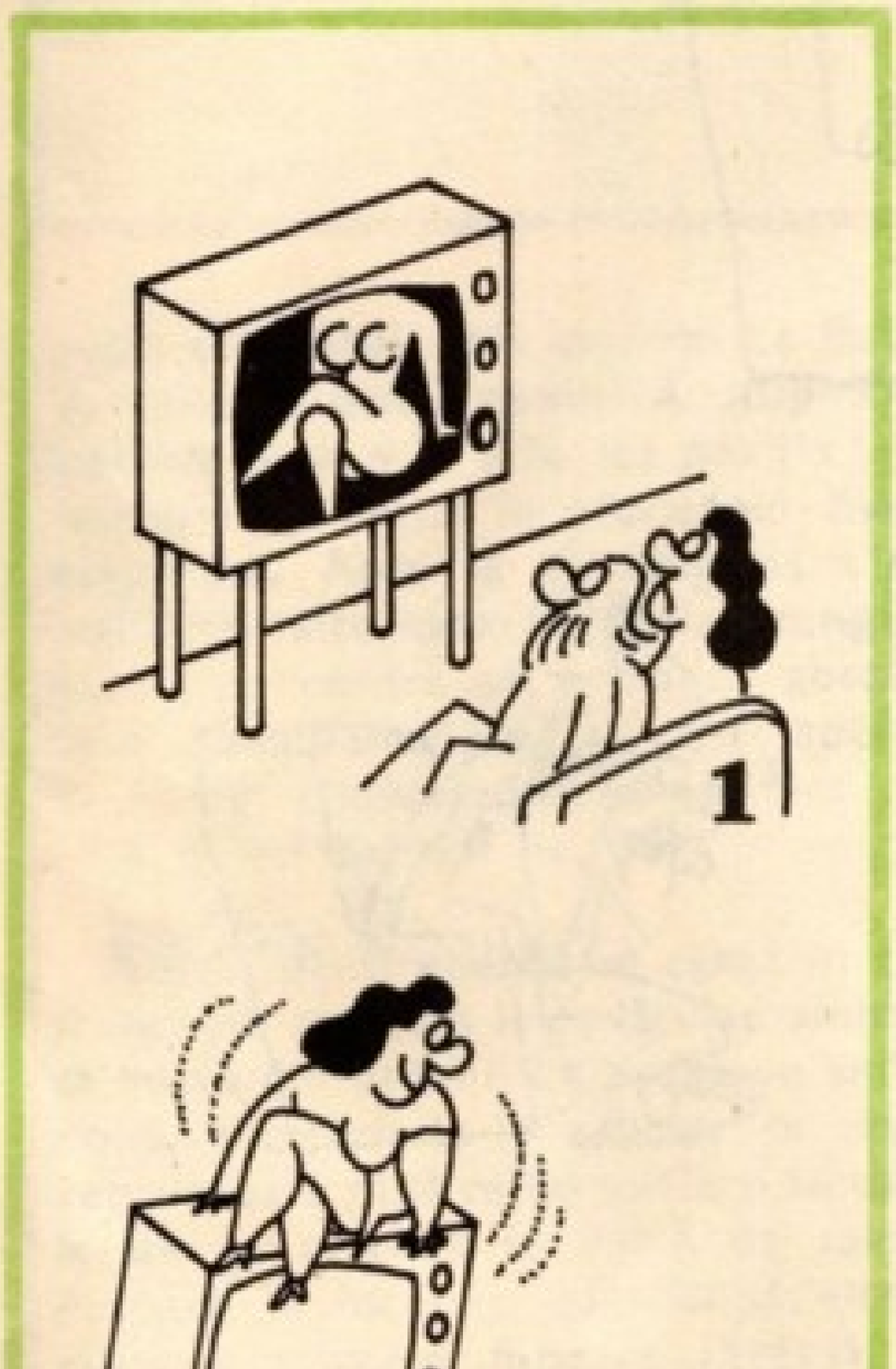

ȘT. BOROȘ

cuitul electric. Boabele de fasole sint marcate de niște beculețe. Apăsînd pe butonul acela — observați! — se aprind cele șase luminițe care, susținea el, sînt ochii providenței. Ei mă supraveghează...

— Cînd a venit ultima oară era zi sau noapte?

— Noapte! Am auzit un filfîit și-un ciocănit timid în ușă. «Să fie duhul lui?» mi-am zis.

— I-ați deschis, desigur, cu spaimă.

— Nu, pentru că știam că e dispărut. De 15 ani... Doar așa îmi închipuiam: «Să știi că Eracle a venit în chip de pasăre sau de altceva...» I-am deschis. «Să nu te sperii — mi-a șoptit în întunericul holului — nu mă privi, că s-ar putea să dispar înainte de a-ți cere ceva foarte necesar».

— Cît? l-am scutit eu să-și mai obosească spiritul și așa destul de slăbit din lunga călătorie. Și i-am dat 10 000. El voia 20...

Medicul, dezmorțit de-o speranță cutezătoare, se adresă cu tandrețe femeii:

— Cazul mi se pare interesant. Îl voi cerceta cu atenție. Deocamdată, consultația vă costă 10 000 de lei.

— Poftim?!

— Eleonoro!... Nu mă recunoști? Eu sînt Eracle al tău!

MATEI MIHAI

CRISTIAN INDUS

BRANCO PETRINSKI

(Iugoslavia)

AFORISME

- Dacă ai deschis patru ochi, închide măcar gura.
- E un adevărat vrăjitor: acum e, acum nu e... la servici.
- Așa-i el: îi dai voie să ridice două degete și el monopolizează un microfon.
- Oricît de repede alergi uneori spre o femeie, se întîmplă să fii al doilea.

Traducere de **Antigona Grecu**

BORIS DIMOVSCHI

(Bulgaria)

SPONTANEITATEA SARJEI GRAFICE

Cu desenele lui Boris Dimovschi cititorii noștri s-au întîlnit destul de rar. E un paradox, desigur, fiindcă reputatul caricaturist — deținător a numeroase premii internaționale — lucrează mult și divers: șarje grafice, ilustrație de carte, afiș etc. Numele lui circulă frecvent în presa bulgară, iar critica de specialitate îl apreciază ca pe «un artist original, deosebit de inventiv, începînd cu alegerea temelor, cu știința de a extrage comicul din situațiile înfățișate și terminînd, dacă vreți, cu spațiul liber ce subliniază expresivitatea desenului».

Noi am adăuga, la rîndu-ne, spontaneitatea grafică a lui Boris Dimovschi, apetitul său pentru umorul suculent, într-un moment în care caricatura — elaborată, gravă, bîntuită de obsesii — îndeamnă mai degrabă la încrețirea frunților.

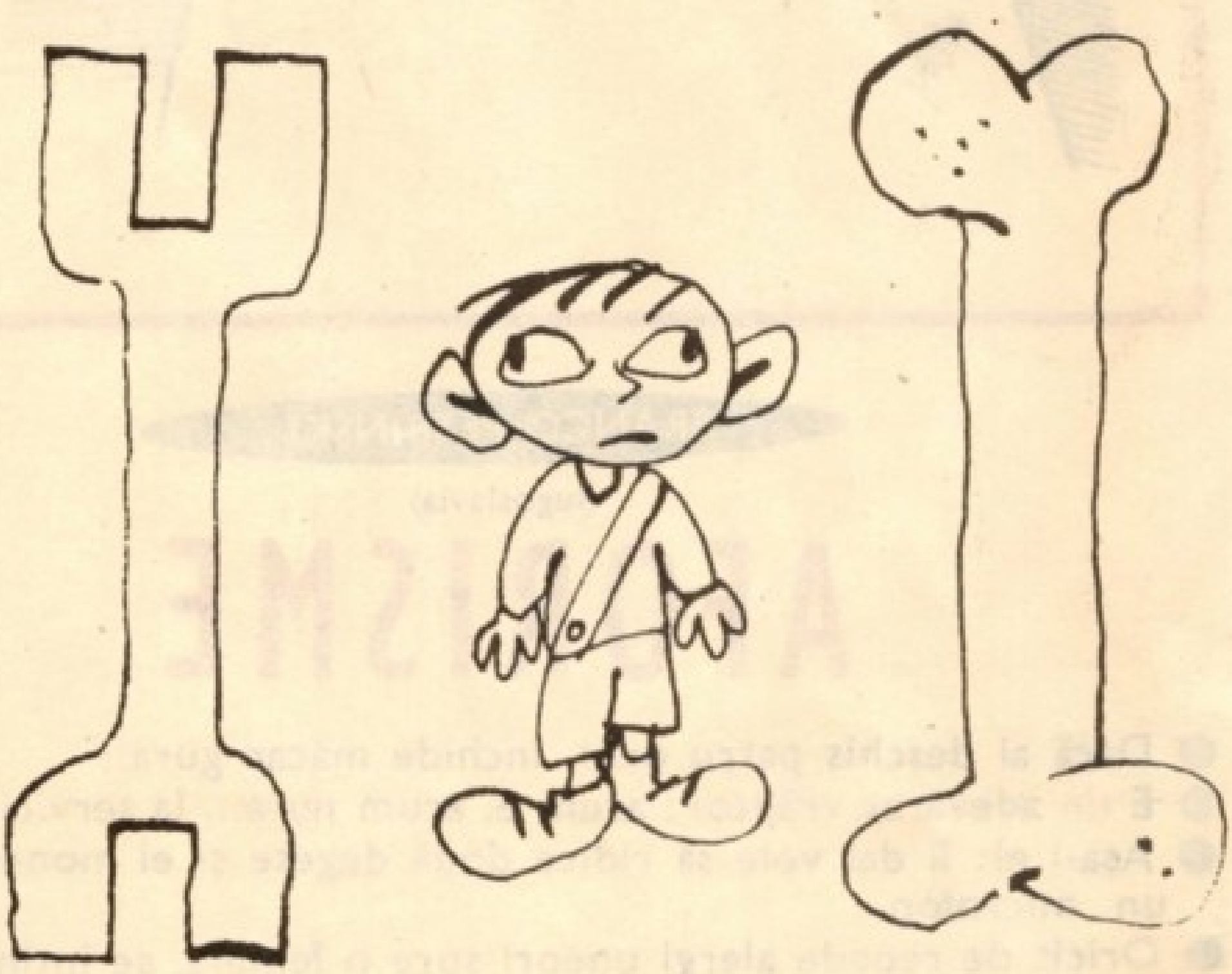

AUTOPORTRET

ADRIAN DRAGOMIRESCU

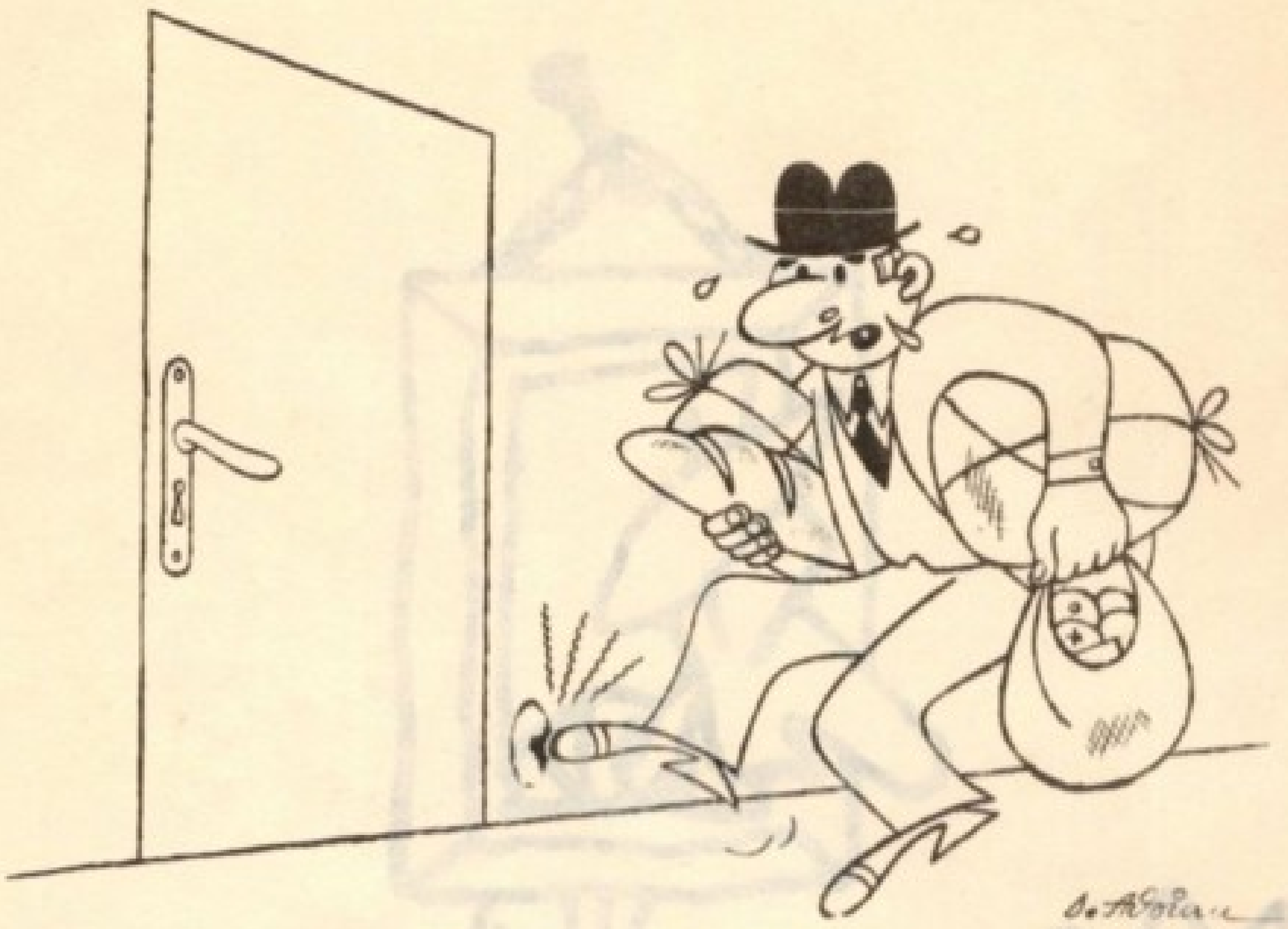

Pled

Nejust. Nejust și neprincipial ca femeile să fie acuzate de vorbărie prea multă la telefon.

Aduc, bineînțeles, și argumente. Nu fac afirmații gratuite. Dimpotrivă, mă aștept ca revelațiile mele în acest domeniu să fie retribuite, conform tarifului, la cota maximă.

Așadar, spunem că nu e just și trebuie să demonstrez de ce nu e just. Un moment, sună telefonul.

Era Nelly (se citește corect Neli) căreia i s-a tăiat maioneza, tocmai ei, care-i mare specialistă în maioneză, așa încît e nevoită să servească deseară, la canastă, nu ouă umplute cu maioneză, ci ouă pur și simplu, că n-are timp să mai prepare altceva, că au ținut-o de vorbă, la telefon, Lucica, Lizica, Titița și Ninița, o groază, că nici moațele din păr n-a avut timp să le scoată, darămite să șteargă praful, apoi mai trebuie să-și aplice și o mască pe față și o să folosească chiar maioneza tăiată, că are conținut nutritiv, e o idee grozavă și că...

Însfîrșit, mi-a relatat toate acestea și încă altele dintr-o răsuflare care a durat 35 de minute și 42 de secunde. În schimb, n-am avut nevoie și nici răgazul s-o întreb politicos, ce mai faci? Am aflat oricum.

Oare astfel de informații despre întîmplările de zi cu zi, ba chiar minut cu minut din viața semenilor noștri nu contribuie la comunicarea, la apropierea dintre oameni? Deci cele 35 de minute și 42 de secunde fix n-au fost pierdute în van. S-a consumat un act umanitar.

Dacă vă închipuiți că numai maioneza tăiată constituie obiectul unei convorbiri telefonice, menite să faciliteze comunicarea între oameni, vă înșelați. Discuțiile sînt atotcuprinzătoare, ele desfășoară un evantai larg de aspecte, parcă așa se exprimă diplomații, sînt axate pe o tematică bogată și variată, care în ultimă instanță promovează Informația, Cunoașterea, elemente de care omul modern nu se poate lipsi, precum elefantul de trompă.

Ce mă făceam, de pildă, chiar eu personal, dacă nu mă informa Lili la

MIHAI PÎNZARU-PIM

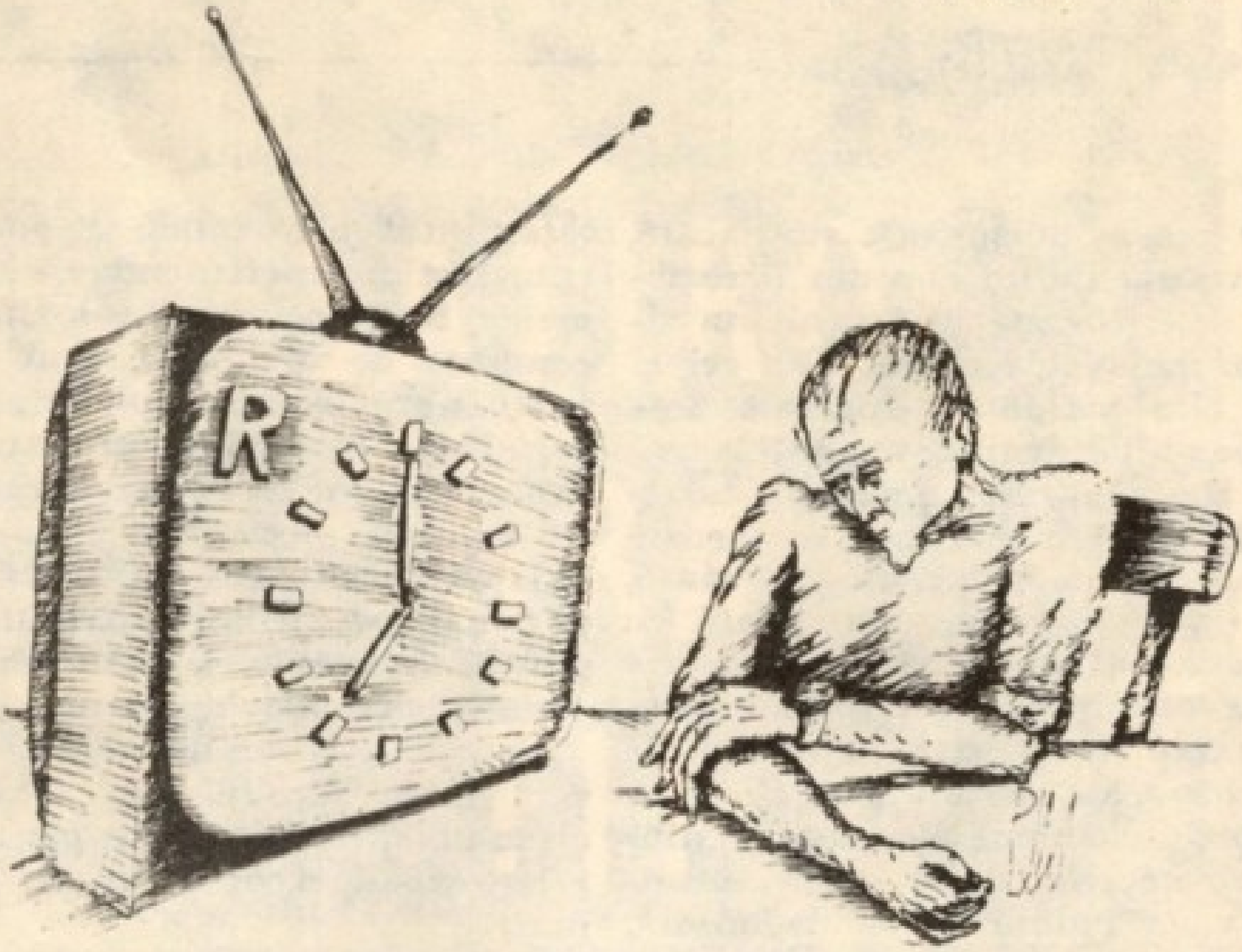

STELA HARUTUNIAN

oarie

telefon într-o convorbire de 64 de minute, cu mare lux de amănunte, că în serialul ăla T.V. (nu vă spun care) ultimul episod se va sfîrși dramatic. Așa, fiind informată din timp, cu patru episoade înaintea respectivului eveniment, m-am putut pregăti sufletește și, totodată, am împrăștiat și altor semene ale mele senzaționala veste, cu tact și grijă, ca nu cumva să le cauzeze, doamne ferește.

Iată dar cît de prompt și eficace acționează Informarea și anexa ei, Cunoașterea, plus exercițiul cerebral al schimbului de opinii prin mijlocirea discuțiilor telefonice prelungite. Subliniez, neapărat prelungite. Mă simt în stare să demonstrez, la moment, efectul benefic al acestora asupra gingașului psihic al sexului plăpînd.

Este de mult știut, bunăoară, cît de relaxantă, de reconfortantă este o convorbire telefonică de circa 48 de minute, la o cafeluță și un Kent, după efortul epuizant depus la birou în prima jumătate de oră de program.

Pentru sceptici care s-ar îndoi de adevărul spuselor mele și ar cuteza să-mi riposteze că alta e menirea telefonului, că femeile au suficiente posibilități să ducă discuții prelungite, direct, prin viu grai, ceea ce și fac de fapt, vizitîndu-se sau întîlnindu-se întîmplător pe palier, în drum spre tobogan, le răspund categoric că n-au dreptate. Cîtuși de puțin. E adevărat, nu contest, se vizitează, se întîlnesc, stau de vorbă un ceas, două, trei, patru, dar nu-i de ajuns. Vorbesc serios. S-a constatat, fără posibilitate de tăgadă, că în cel puțin 99% din cazuri se întîmplă ca una din ele să-și amintească, în drum spre casă, că nu i-a împărtășit celeilalte tocmai ce era mai important. Astfel că, abia ajuns acasă, pune repede mîna pe telefon.

— Draga mea, am uitat să-ți spun că...

În concluzie, optez, militez și continuu să pledez pentru ideea că femeile nu pot și nu trebuie să se dezbare de deprinderea convorbirilor telefonice interminabile.

Aveți dumneavoastră o idee mai bună?

ION TIPSIE

MORCOVUL DISCORDIEI

O gravă indispoziție stomacală, vătămîntul elementar și pornise provocată de un consum neraționalde înghețată, îi fragmenta vizionarea spectacolului. Din cei 18 lei, Geo vizionase doar de 3—4 lei nemaipomenitele evolutii la trapez ale tovarășei Nicoleta, casieră la I.T.B., speranță remarcată la un concurs artistic de masă, în faza de sector, angajată cu spectacolul la Circul de Stat.

În semiîntuneric, lumina reflectoarelor ricoșa straniu din chelile bronzate și din pielea de pe calotele craniene ale puștilor dintr-un cartier, unde moda tunsului ca-n palmă fusese relansată, la propunerea unui tovarăș inspector de la sector, care elaborase un valoros studiu asupra tradițiilor școlare sănătoase din în-

entuziast la experimentarea lui pe pielea învățăceilor din teritoriul pendinte de dînsul. Lăsînd la o parte faptul că amintitul inspector primise o insignă pentru strălucitoare acțiune de revitalizare moral-volitivă a elevilor, Geo trebuia să recunoască faptul că inițiativa inspectorului contribuia din plin la crearea unei atmosfere de groază, sub cupola circului.

Nefericit, continua să facă naveta între fotoliul său și holul circului, spre disperarea plasatoarelor care-l escortau ca pe deținuți.

Din fugă, l-a zărit pe bătrînul hipnotizator ridicînd mîinile spre boltă: «Acum veți vedea ceea ce altminteri nu se vede...». În ace-

V. TIMOC

lași timp, pe lîngă pantalonii hipnotizatorului gonea — în patru labe — clovnul și o umbră s-a desprins vioi către marginile arenei. Geo a intuit dezastrul, împotriva hipnotizatorului se organizase un «complot», dar chestiunile personale erau extrem de presante și-l alungau necruțător la toaletă.

Cînd a revenit, «celebrul doctor Baltimore, sosit recent din Jamaica...» se lăuda disperat, leoarcă de transpirație, că din pălărie va ieși la iveală un iepure în carne, oase și piele cu blăniță de excelentă calitate. Iepurele dispăruse, publicul chel sau tuns devenise nerăbdător... Puștoaica blondă și cîrnă de pe fotoliul din dreapta lui Geo chinuia nedumerită bucățica aceea de nas. La intrarea artiștilor, o pereche de zîmbete diabolice înfloreau pe fețele clovnului și femeii cu trup de șarpe, fostă femeie de serviciu.

— Trebuie să intervin, altfel se alege praful de tot spectacolul!

Simțurile încordate la maximum recepționaseră istorii sumbre, șoptite de plasatoarele care-l escortau pe Geo în navetele sale. A sărit de pe fotoliu și i-a smuls clovnului pelerina. După cîteva tumbe în arenă, a zăbovit o clipă la marginea ei, acolo unde dispăruse umbra evadată din pantalonii doctorului Baltimore, apoi s-a aruncat, cu un sfîșietor abracadabra, asupra bătrînului hipnotizator, jamaicanul din Ferentari, plasîndu-i discret un obiect ce prezenta picioare și urechi multiplu dezvoltate.

— Și, acum, veți vedea dumneavoastră ceea ce în mod curent nu puteți vedea...

Un iepure scheletic a răsărit majestuos din pălăria pînă atunci goală.

— Vă rugăm, aplauze pentru doctorul Baltimore! s-a deslănțuit clovnul, jalnic, sfîșietor, ca-n pragul morții. Femeia cu trup de șarpe, fostă femeie de serviciu, a izbucnit în lacrimi, cu capul pe umărul saxofonistului din orches-

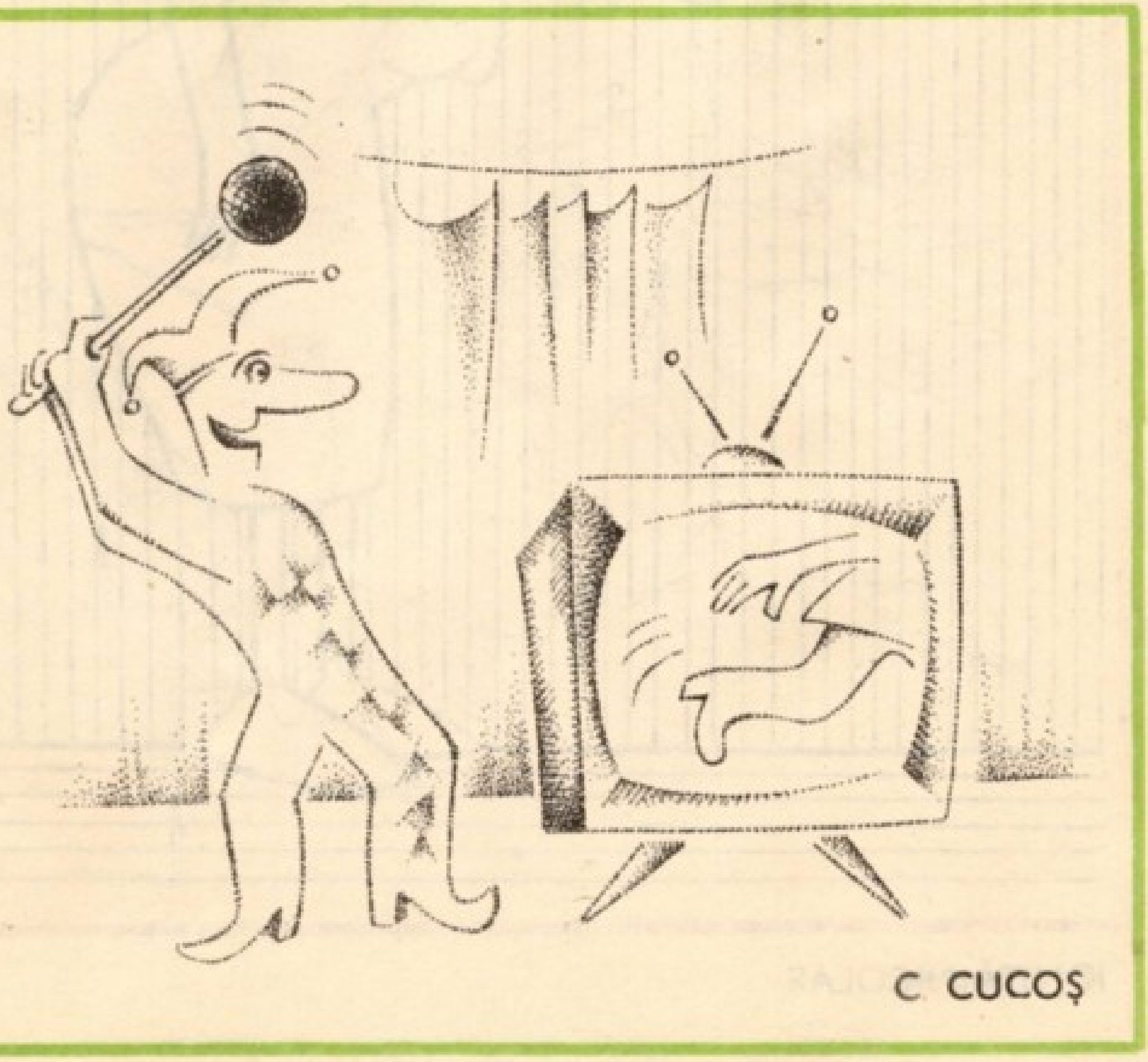

C CUCOȘ

IONIȚĂ NICOLAE

tra care s-a năpustit cu alămurile și instrumentele de suflat, pentru a asurzi arena.

Complotul lor fusese dejucat!

Cu pelerina fîlfîind, Geo le-a mobilizat din fugă pe harnicele plasatoare («tanti, nu văd pe unde să ies!», și, în șir indian, în aplauzele asistenței, a zbughit-o spre toaleta circului.

Bătrînul hipnotizator i-a tăiat calea, ridicîndu-și teatral mîinile spre tavan. Geo voia să-l evite, dar fericitul artist nu i-a permis.

— Tinere, îți mulțumesc din inimă! De unde știai trucul?

— De la grădiniță: ne-au călit zi de zi cu sote de morcovi. Sînt sigur că voi visa morcovi cel puțin pînă voi ajunge militar în termen.

Din motive presante, a țîșnit în patru labe printre picioarele hipnotizatorului, zburînd într-o direcție atît de des uzitată.

*

Privind cu jind la paharul de citronadă, dar neîndrăznind o tentativă nefericită, ce l-ar fi obligat la o nouă navetă prin apartamentul de prefabricate, plătit în rate la timpul trecut, prezent și viitor, i-a destăinuit:

— Dragul meu, drama bătrînului hipnotizator, «doctorul Baltimore, tocmai sosit pe calea aerului din Jamaica» dar care — în mod curent — poate fi văzut măturînd holul circului, a început în clipa cînd ieșeau caii. Conspirația, pentru că a fost cu adevărat o conspirație, s-a declanșat prin acțiunea directă a clovnului cu vestă vărgată. Știa că bătrînul hipnotizator avea iepurele în poalele pantalonilor.

— Nu văd legătura! — s-a mirat Dorin.

— Dragul meu, la mijloc este vorba de lupta pentru existență. Doctorul Baltimore din Ferentari, așa cum remarca o plasatoare, avînd nevoie cronică de trei sute de lei pentru acoperirea unei pensii alimentare (iarăși un element straniu, dacă luăm în considerație vîrsta debitorului incurabil), a solicitat jumătate din normă la spălatul holului. Direcțiunea, angajată în efectuarea de economii, a aprobat cu entuziasm reducerea unui post la jumătate, lăsînd-o pe femeia de serviciu fără obiectul muncii — mătura cea de toate zilele. Aceasta a continuat să lucreze doar cu jumătate de normă în programul Cadinei din Orient, «femeia cu trup de șarpe care nu mănîncă, nu bea și știe bengaleza la perfecție», rol cu care nu era de acord, întrucît trebuia să se dezbrace pînă la brîu și sînii de plastic, comandă specială onorată de «Metaloglobus», îi produceau alergie. Clovnul, după ce un altul fusese redus din schemă pentru a fi încadrat într-o muncă productivă, trebuia să fie și măgar, în scena aceea unde își făcea intrarea, triumfal, Caesar. Nu a suportat șaua decît la repetiții și s-a alăturat fostei femei de serviciu, considerînd că vinovatul numărul unu este hipnotizatorul. Cărau pe ascuns toate mizeriile din padocuri și le abandonau, în miez de noapte, în holul circului, făcînd imposibilă viața nefericitului doctor Baltimore. Omul răbda-se cu sîrg munca fizică (spre disperarea cuplului de conspiratori) care îi revitaliza organismul, ajutîndu-l să se concentreze la crearea de noi numere de iluzionism. Dar, a fost pregătită marea lovitură: clovnul și fosta femeie de serviciu (acum șerpoaică, translatoare de bengaleză, cu sîni de plastic executați sub egida «Metaloglobus») au aflat că direcțiunea s-a angajat, la ultima ședință a C.O.M., la realizarea a noi economii de cîteva procente, peste cele promise la precedenta. În schemă nu se mai putea umbla că rămînea direcțiunea singură în tot circul. Atunci, au luat în primire animalele: leul sfătuit să pape mai puțin cu cincizeci de grame din cărniță, că-i crește colesterolul (conform indicațiilor juste prezentate la emisiunea «Sfatul mediculuî»); maimuței — o banană în minus, căci o paște diabetul, iepurașului din pantalonii docto-

rului Baltimore i s-a redus rația cu un morcov. Aici a urmat lovitura... Am intuit-o în clipa cînd clovnul a plecat în patru labe. Deși lumina era destul de slabă, am observat că nasul său era, de fapt, un morcov... la urma urmei — morcovul discordiei, dragul meu. Și-a plimbat nasul-morcov prin apropierea ascunzătorii iepurelui care, presat de legile luptei pentru existență, nu vedea cu ochi buni angajamentul direcțiunii la amintita ședință, deși își exprimase satisfacția la adunarea obștei. Apoi, totul s-a desfășurat conform planului: clovnul și-a smuls nasul-morcov, l-a aruncat lîngă marginea arenei, iepurașul astenizat de inaniția ce i-o provoca planul științific de economii și-a călcat în picioare mîndria de actor, iar doctorul Baltimore din Ferentari a rămas fără «Să vedeți ce scot eu din nădragi...» Lovitura era perfectă, iar compromiterea doctorului realizată fără cusur.

— Foarte interesant! a apreciat Dorin. Ca de obicei, te amesteci în treburile tovarășilor dintr-o instituție căreia trebuie să-i fim recunoscători. Nu înțeleg de ce nu ai lăsat lucrurile să curgă în legea lor.

— Dragul meu, ai dreptate, intervenția mea a avut un motiv special. Îmi promiți că nu spui la nimeni, da?

— Bineînțeles!

— Îți amintești: în dreapta mea stătea o puștoaică blondă. Maică-sa îi spunea: «Nu mai sufla nasul că te rup în bătaie!».

— A, da, îmi amintesc! Nesuferita aia...

— Nu, nu era nesuferită! Pur și simplu era neînțeleasă, dragul meu! Mi-ar fi părut rău să rateze spectacolul din pricina conspirației clovnului și femeii cu trup de șarpe. Zău aș fi suferit cumplit să o văd plecînd nefericită...

N. ROSICI

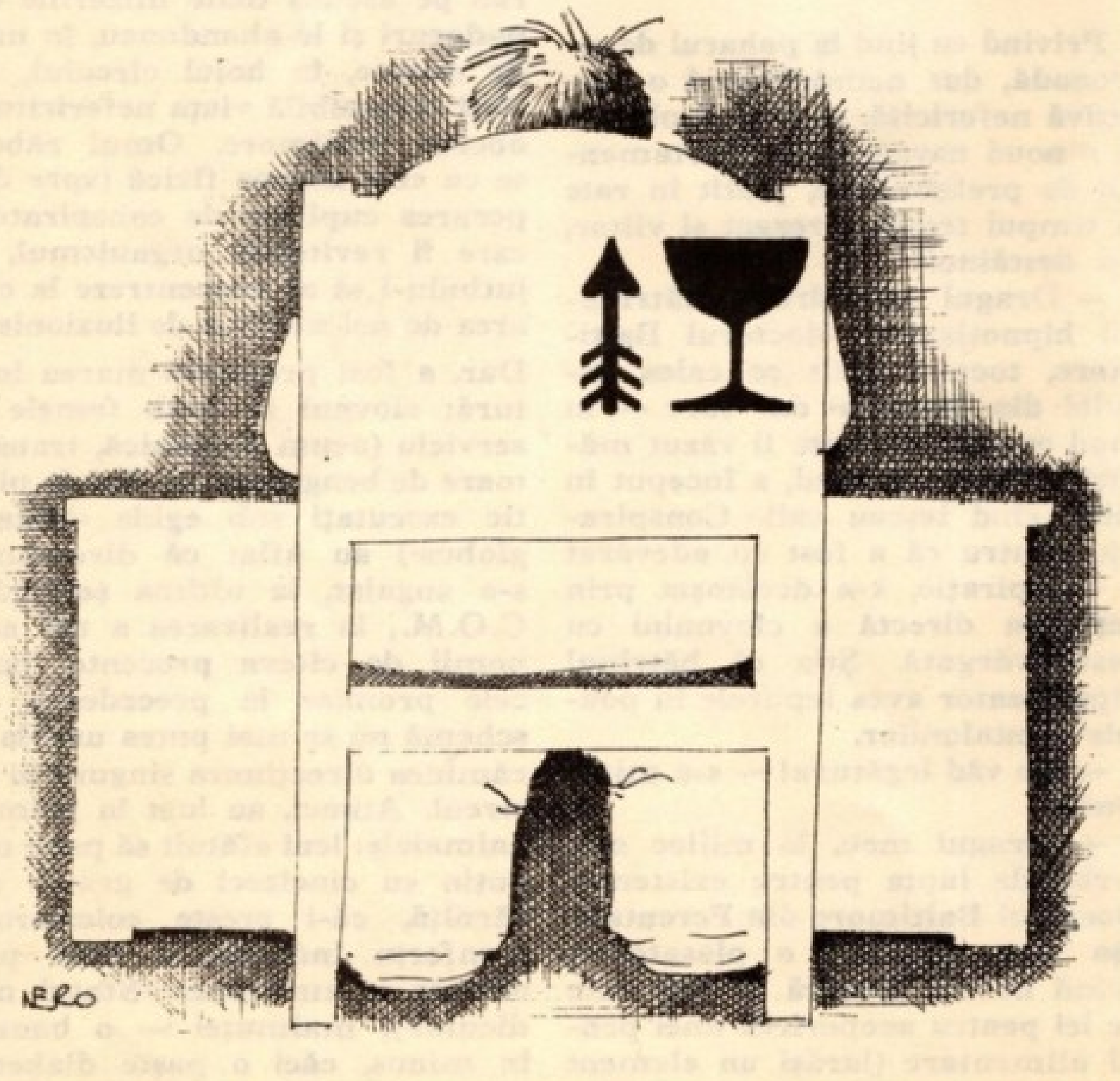

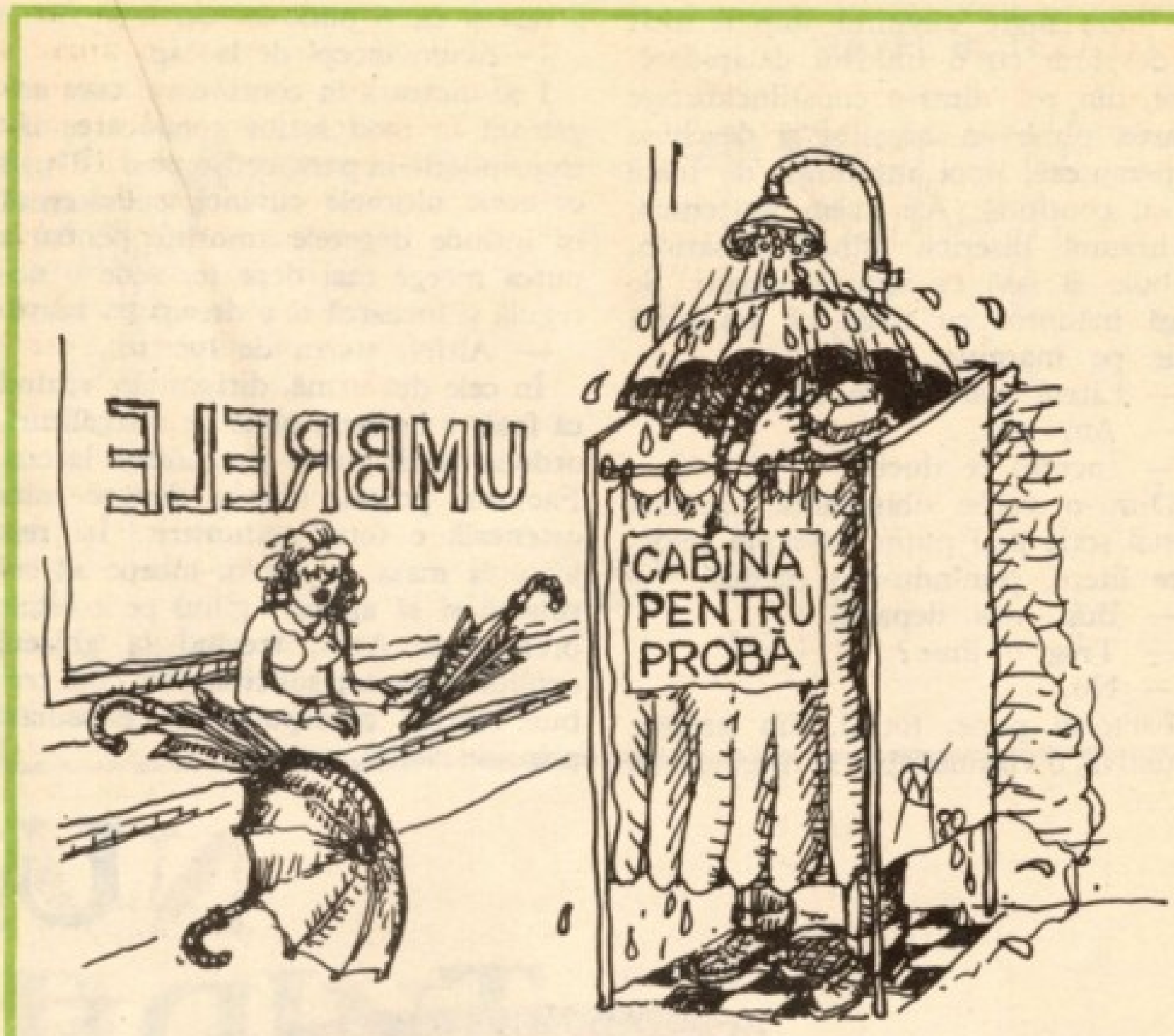

V. CRĂIȚĂ-MÂNDRĂ

D. BADEA

LA OFICIUL POȘTAL

Dirigintele stă în spatele factorului poștal și îi dictează:

— Către Trustul de construcții industriale... Ai scris?

— Da, am scris.

— Strada Argumentului...

— Da.

Pe pagină încep să se plimbe cuvintele ca niște labe de gîscă.

— Ce-ai scris, ia să văd? Nu ți-am spus să intri mai înăuntru? Mai departe: factura cu numărul 2811 va intra în contul curent. Bagă-te mai jos, ce te-ai cocoțat acolo?

Subalternul se mută mai jos cu un rînd începînd să facă artistic un fel de sarmale, de cocoloașe, alte cuvinte aplatizîndu-le aproape total.

— Așa, foarte bine... Din dispoziția Consiliului... Iar ai luat-o razna, ce dracu faci acolo?

Efortul factorului poștal de a urmări e foarte vizibil.

— Ați ordonat să...

— Da, e bine, vezi să păstrezi linia dreaptă ca la rîndurile de zarzavat.

— Sînt obosit, am spoit ieri toată ziua, copiii goi prin curte...

— Ia vezi, ce faci acolo?

Subalternul tresare și apucă să scrie

cu literă mare cuvîntul împuternicit și desparte cu o linioară delapidare, apoi, din zel, dintr-o conștiinciozitate aparte, pune un apostrof și deschide o paranteză, apoi mulțumit de toate astea, continuă: Azi avem mucenicii, e hramul bisericii sfîntul Visarion, trebuie să iasă cu sfintele daruri. Se bagă înăuntru cu toate că are trasă linie pe margine.

— Literă mare de la cap.

— Am pus.

— Încotro te duci?

Dintr-o veche obișnuință, factorul poștal scrie pe „i" puțin deasupra celorlalte litere, punîndu-i o căciulă.

— Bun, mai departe.

— Trag o linie?

— Nu.

Factorul pune, totuși, din proprie inițiativă, o virgulă, apoi se răsgîndește, o taie și iar o pune la loc.

— Acum începi de la cap.

I se dictează în continuare: care angajează în mod serios conducerea întreprinderii, în perspectiva unei... După ce scrie ultimele cuvinte, subalternul își intinde degetele amorțite pentru a putea merge mai departe, vede o neregulă și încearcă să o dreagă cu salivă.

— Altfel, starea de lucruri...

În cele din urmă, dirigintele, văzînd că foaia e neclară, plină de mîzgălituri, ordonă să fie ruptă și aruncată la coș. Factorul poștal, care-și dăduse atîta osteneală e total nedumerit. Își reia locul la masa de lucru, începe să ceruiască și să aplice sigiliul pe coletele prezentate. Apoi, trecînd la ghișeu, explică dojenitor solicitanților cum trebuie scrisă corespondența expediată prin serviciile poștale.

VLAD MUȘATESCU

NUN DE (MA

Sile Pipoi, unul din pasionații mei cititori, mi-a telefonat încă de dimineață, cu binecunoscutul său glas euforic-baritonal, lejer alcoolizat:

— Maistore, om te fac!... Te iau într-o documentare pe teren... La o nuntă de argint!... E bine?...

— E foarte bine, minunat, de excepție! îi comunic eu, entuziasmat. Astăzi chiar n-aveam nimic de-ale mîncării, fiind ziua mea de regim dietetic sever... Cine te-a invitat?...

— Familia Perțache, fundătura Amara, 1 bis... La șase trebuie să fim neapărat acolo, pen'că la opt e musai să servim masa! Și sînt peste douăzeci de persoane... Muncă grea, nu glumă!...

Citește cam vraiște băiatul Silică, inclusiv operele mele, așa că-i normal să bată cîmpii. Ce muncă să fie la o asemenea petrecere?

La șase fix am avut răspunsul. Pipoi, de felul său ospătar de lux, la un restaurant ultracentral, fusese detașat, cu încă un coleg, să deservească, la cel mai înalt nivel, o reuniune familială. Celălalt factor avînd de lucru la un botez particular, Silică apelase la mine.

— Măi băiete, ești capiu?... Să fac eu pe ospătarul?... Păi, de toate oi fi făcut la viața mea, dar numai în branșa asta n-am mai activat..

— Ba ai să activezi, maistore! Că de scris despre noi, și încă în derîdere, ai putut... Acuș' să te văz!

Am înghițit în sec. Chiar demisec. După care am sunat la intrarea vilei. Un autentic «chalet» elvețian, cu etaj, grădiniță și gazon, garaj dublu și micropiscină. Intrigat de-atîta confort sporit, îl chestionez pe Silică:

— Ce-i de meserie, Perțache ăsta?... Ministru adjunct?...

— Aș! Mai cevașilea... Șef mare, la cooperativa «Avîntul blănarilor progre-

PAVEL BOTEZATU

TA ARGINT RCAT)

siști»!

Ne-a deschis șeful în persoană, un tip hipertensiv și destul de apoplectic, care s-a răstit la noi:

— Voi sînteți chelnerii?... Atunci duceți-vă la bucătărie! Intrarea prin fund, nu pe-aici! Asta-i pentru oameni de salon...

În bucătărie, o încăpere uriașă, prevăzută cu tot soiul de utilaje menajere, din cele mai tehnice și electronice, madam Perțache fuma cătrănită foc, neștiind pe ce să pună mîna mai întîi. Ce-i drept, o incomoda și rochia lungă din lame, care-i venea ca turnată, asemenea unui butoi din tablă galvanizată. Ne-a pus direct în temă:

— Ascultă la mine, băieții, astă-seară sărbătorim nu numai nunta noastră de argint curat, ci și mutarea în căsuța nouă... Tot ce vezi aici, băieții, și mașinile, și vasele, toate este nou-nouțe, și încă nefolosite! Vă pricipiți să umblați cu de-alde astea? Că noi habar n-aveam, fiin'că ne ie dăruite de finii și cumetrii noștri... Dacă nu-i făceam noi oameni, nici ei n-ar fi avut de unde... Dar asta n-are contează! După ce-o să terminați cu spălatul farfuriilor și-al tacîmurilor, după ce-o să puneți masa, vă-mbrăcați cu țoalele astea, că ni le-a împrumutat nașu', care-i artist la teatru, unde se ocupă de grandiroba actorilor... La muncă, băieții, că-i tîrziu și trebuie să-mi vie musafirii!...

După ce madam Perțache ne-a abandonat, ne-am echipat pentru munca de jos, dezbrăcîndu-ne de haine și rămînînd în desuuri. Pipoi a preluat sectorul tacîmuri, mie încredințîndu-mi spălarea serviciului de porțelan «ciocoslovac», cum îi zisese patroana. După ce le-am clătit cu detergent «Alba-Lux», am pus farfuriile la uscat pe plita aragazului din import, cu șase ochiuri. Unde au crăpat doar cinci. Din cele adînci. Unul din ochiuri nu funcționase corespunzător.

Pe la șapte și-un sfert, eventual 1/3, am purces la descărcarea dubiței sosite de la restaurantul lui Silică. Mai mult de-o jumătate de oră am tot cărat la purcei de lapte, gata copți la cuptor, curcani, fazani, pateuri din ficat de gîscă, careuri de porc în aspic, ștrudele, tòrturi și alte tortúri. Obosit și leșinat de foame, am gustat și eu, de ici, de colo, însă cu duhul blîndeții și simțul măsurii. În orice caz, cînd am fost detașat de Pipoi la prepararea cocteil-urilor, dînsul fiind ocupat cu tranșarea cărnurilor, eram aproape sătul, dar nu cine știe ce.

Motiv pentru care m-am străduit să combin cele mai insolite băuturi, anume pentru trezirea apetitului. Și-am reușit. Cu succes. Cînd isprăvisem de probat din fiecare cocteil, fiind debutant în ramură, îmi era o foame cumplită. Deși mă simțeam extraterestru și ușor imponderabil!

Pipoi, întors din sufragerie, unde pusese de masă, a ținut neapărat să verifice fiecare preparat în parte. După un timp, m-a felicitat cu limba împleticită și ochi vitroși:

— Mama... Mamaitore... Ești morbidabel!... Dacă ai fi babarmaman la noi, într-un an te-ar pupune precicis șeșef de unitate!...

Cuprinși amîndoi de-un entuziasm inexplicabil, am purces la îmbrăcarea ținutelor de gală. Fracul meu, cu coadă, probabil destinat vreunui actor în rol de marchiz famelic, subdezvoltat, mi-a plesnit imediat. La spate. Încît acuma coada fracului pornea chiar de sub omoplați. Al lui Pipoi, mult mai amplu, atîrna ca un sac. Pesemne că era al vreunui mare duce, sau arhiduce. Cel puțin. Peste două minute am pătruns în sufragerie cu platourile în brațe. Deși ne clătinam apreciabil, am fost întîmpinați cu urale.

Mesenii, vreo patruzeci la număr, deși Pipoi îmi anunțase numai jumătate din ceea ce vedeam, au ras urgent cele douăzeci de pahare «Vat 69», din import. Mirat de minune, am numărat iarăși convivii. De astă dată mi-au ieșit numai douăzeci și nouă. «Mîine mă prezint la oculist» — mi-am zis în sinea mea, fiind convins că sufăr de diplopie (vedere dublă în limbaj popular).

La servirea șampaniei, cînd s-a cîntat celebra melodie «Mulți ani trăiască!», în stil folk, madam Perțache i-a strigat lui Pipoi:

— Măi băiete-cucuiete, pune casetofonul ăla, pe care scrie «Pilips», că-i adus de naș' Pandele tamian din Japonia, de la «Consignația» de pe pasaj!...

Silică a apăsat pe-un buton, cam la nimereală, după care mi-a făcut semn să trecem la faza următoare a deservirii, adică la aducerea mîncărurilor de bază.

Cînd am izbutit să le cărăm pe toate, madam Perțache și-a întrerupt recitalul oferit asistenței, căreia îi cînta «Johnny is the boy for me», cunoscuta noastră arie populară, și m-a solicitat, ușor indispusă:

— Măi, guriță, ia vezi tălică de mașinăria aia, că merge și nu se-aude nimic! Ce-o fi cu ea?...

Nici n-avea de unde să se-audă, de vreme ce era pusă pe înregistrare. Am

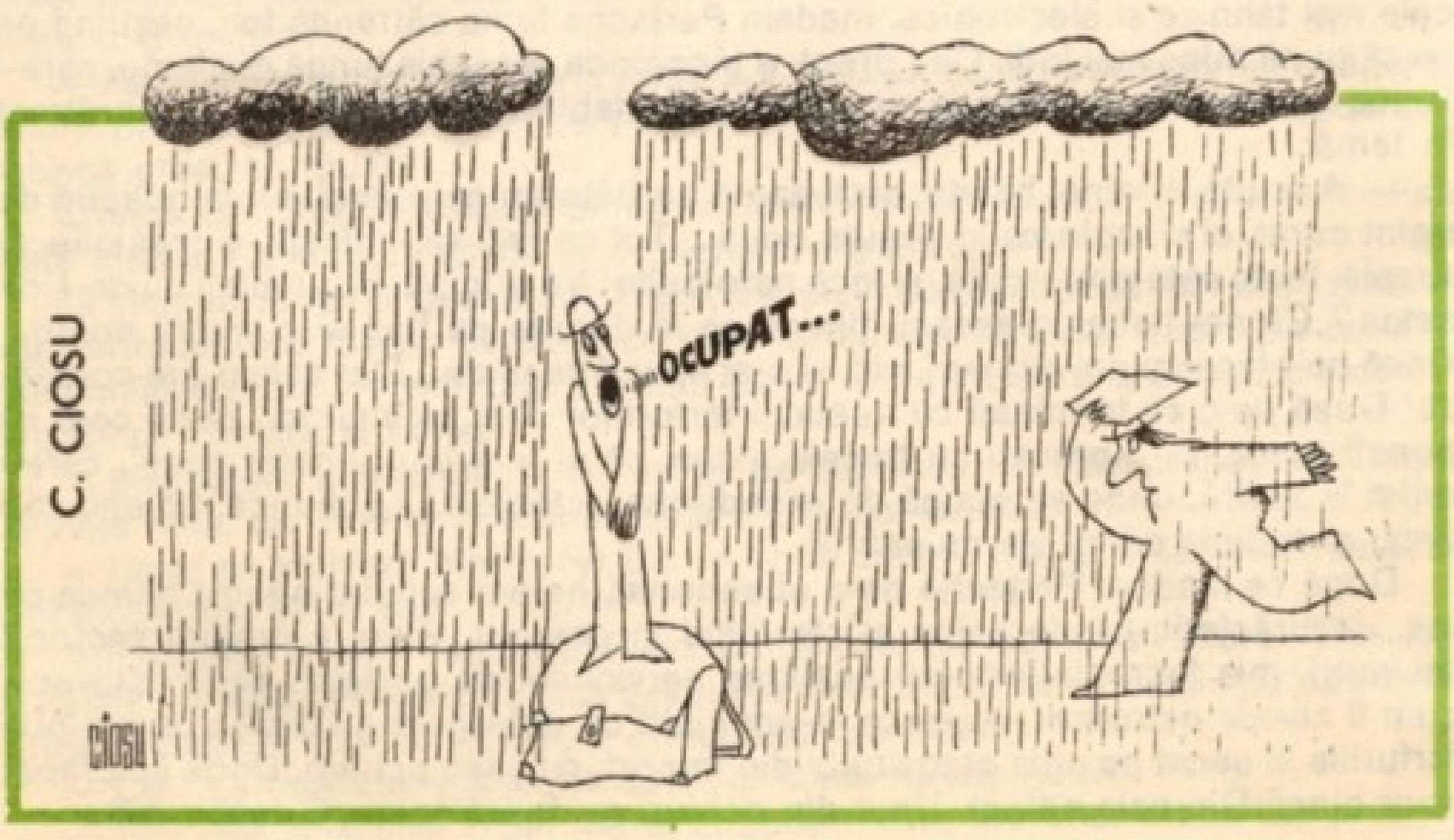

POMPILIU DUMITRESCU

derulat banda la loc, am apăsat pe butonul corespunzător, după care ne-a fost dat să audiem vacarmul petrecăreților, și încă în stereo și «Hi-Fi». Iar banda suna așa:

— «Nașule, ce-i cu blănile de la Slobozia? Ziceai c-ai pus o vorbă la fabrică...» «Pandelică, ai aranjat problema finuței ălei mici, s-o angajeze la «Arta coaforilor»? «Fine, m-auzi? Ai încasat leuștenii, că eu n-am văzut un chior! » «Unde-s, mă Perțache, alandelonurile pentru ploconul de la Dridu?» «Ce taci, mă bărbate? Îi lași pe cumătru Fănică să te facă de moacă?... Ce vrea să zică el, care nici pînă astăzi nu ne-a adus butoiul de la Drăgășani?» «Și l-am îmbrăcat ca pe-un domn, de sus și pînă jos, numai în piele de capră!» «Taci, vaca domnului, că te-aud bernebecii din bucătărie!... Mai intră cumva la idei și ne mai și toarnă cine știe unde!» «Pe matale, nașule, carele ești tatăl nostru din ceruri și de pe pămînt?» «Taci odată, mă Bică, n-auzi că vin boii ăia cu bucatele?»...

Madam Perțache, înnebunită, părea în pragul unui infarct sănătos. Cu nervii pe moațe, purcese să răcnească la nașu-său Pandele:

— Va să zică, d-ăștia mi-ești, mă gîlmă? Ne-ai adus în casă unealta diavolului, ca să ne scrii pe casetă și să ne ai la mînă?... Las' că te-nvăț eu minte! Am să-i spun tot lu' Perțache! Tot!... Și cum m-ai invitat noaptea la barul de zi, de la hotel «Nord», și cum m-ai tîrît în mașină, pînă la pădurea Băneasa, să-mi arăți natura pe ploaie, și cum m-ai adus acasă bosumflat, fiin'că mi se blocase fermoarul de la balton!...

Perțcahe, pe punctul de-a face un atac de apoplexie, dădu să se repeadă la naș' Pandele. Finii și cumetrii, ca între neamuri, îi astupară gura cu tortul de nuntă, lăsîndu-l fără vizibilitate. Naș' Pandele, mai sportsman, o luă la goană prin sufragerie, fugărit de soția sa legitimă, care, pesemne, nu beneficiase de invitațiile sale la baruri și pădure. Iar rubedeniile, dorind să aplaneze în familie deteriorarea legăturilor, porniră cu toate să sprinteze după perechea dezlănțuită.

Demoralizat de circul ce mi se oferea, îl solicitai pe colegul de branșă:

— Hai în bucătărie, că ăștia mai au de lucrat! Să mîncăm ceva și să ne luăm catrafusele, pentru a pleca încotro vom vedea cu ochii! M-am documentat suficient!

— Și mîine nu mai vii? mă întrebă contrariat Pipoi.

— Unde?

— La dom' Pandele, nașu'! Că-și serbează ziua de naștere și-a comandat, și el, doi ospătari!... Musafirii vor fi aceiași, dar alți bani, altă distracție... Ce zici?

— Vin, Silică, vin... Însă numai la înmormîntarea ăstora, dacă deservești și-asemenea sărbătoriri!...

MARIUS TUPAN

CA RAC TER

DE OCAZIE

Spre deosebire de șefi, pe care trebuie să-i vedem — neapărat! — deștepți, talentați, sensibili, frumoși, plini de caracter, altruiști, cu simțul umorului și cu alte simțuri noi, subalternii, sîntem răi, gomoși, intriganți, firoscoși, plini de metehne, uzurpatori. Nici vorbă, suflete complexe! Una afișăm și alta lipim.

Tocmai mă pregăteam să-mi mențin condiția, adică să ațiț un coleg împotriva șefului, cînd — surprinzător! — primesc una dintre cele mai drastice lecții.

— Încetează, domnule! Tocmai de el ți-ai găsit să vorbești?! Doar e capabil... bun... mărinimos...

Colegul meu era în stare să-și scoată inima din el să mă convingă. Numai că un necaz nu vine niciodată singur. Aflînd că vrăjmași neînduplecați îi alergau șefului meu în soartă, am zbughit-o spre devotatul său subaltern și sfătosul meu coleg.

— Dragule, sîntem nenorociți! Nu mai este nici o scăpare, ni-l ia. Pe capabilul, bunul... mărinimosul...

Jur că i-am reprodus cu sfințenie propriile cuvinte.

Colegul meu a făcut ochii mari, i-a închis apoi pe jumătate, m-a privit bănuitor, scărpinîndu-se în barbă.

— Nu fi secătură! Iar mă încerci...

Cum reazimul suferinței mele era incert, am continuat cu mai puțină convingere:

— S-au și depus candidaturile: Pănușe, Toțoală și Nămolosu.

Apoi ca o adăugire involuntară:

— Cineva de sus, știi... din întîmplare... a făcut imprudența...

— Stai! m-a scuturat de umăr, chiar crezi că...

— Nu mai cred nimic. Vuiește tot tîrgul. Cine are urechi...

Aerul meu indiferent l-a derutat. Făcîndu-și firețile socoteli, se convinse de îndată că i se întindea o cursă. Mă și credea un trimis special al șefului. Considera, așadar, că i se oferise un nou prilej să-și declare focosul devotament:

— Ce spui, ratații ăia... Păi se compară cu el?! Pănușe e terminat de cînd a căzut cu măgăreața, acum cinci ani. Toțoală, doamne ce canalie, nu l-ar spăla nici potopul biblic... Pe cînd Nămolosu, negru în cerul gurii, umflat, cu beteșuguri la creier, bețiv pe deasupra, mîncat de boli pe dedesubt.

Nu știu ce-i făcuse omul ăsta, poate pentru că era dușman de moarte cu șeful nostru, dar pronunțîndu-i numele, colegul avea să intre într-o violență verbală, că-ți era mai mare dragul să urmărești cum sar dracii din gura lui de mîntuit.

Zvonurile s-au adeverit curînd. Șeful nostru a fost înlocuit chiar cu Nămolosu. Un fior rece mi-a furnicat tîmpla. Săracul meu coleg, s-a zis cu el. Cum îl știam devotat, îmi era milă. Pesemne trebuia să dispară din colectivul nostru. El care ne deschisese ochii să vedem calitățile conducătorului nostru. El care afișa în față ceea ce lipea în spate. El care... Dar nu voiam să-mi mai amintesc nimic. În situații de astea știam că omul avea nevoie de un ajutor. Am alergat într-un suflet să-l caut. L-am găsit mai repede decît mă așteptam. Unde nici nu-mi închipuiam, în compania lui Nămolosu.

Am ezitat cîteva clipe să spun ceva. În fața mea se petreceau scene dramatice. Colegul meu asculta supus, iar din cînd în cînd rîdea cu gura pînă la urechi. Săracul, mi-am zis iarăși, a dat în altele. Probabil și-a înaintat demisia, i-a fost semnată și acum a căzut în delir.

M-am apropiat să-l scot cu orice preț de acolo și să-l dăruiesc societății din mijlocul căreia se ridicase, însă glasul lui mieros m-a derutat pentru a nu știu cîta oară.

— ...cum vă spuneam, crăpa de ciudă că pleacă. Parcă îl fixase cineva pe scaunul ăsta care se cuvenea, nu-i așa... (făcu o pauză convenabilă colegul meu) sigur, dumneavoastră! Se simțea nevoia unui aer proaspăt, unei primeniri, dacă pot spune așa, a unui om cu cap, lucid înăuntru, clarvăzător, sănătos pe deasupra, vînjos pe dedesubt, mlădiu în gîndire. Strașnic bărbat! mă introduse colegul meu în conversație, trăind cu intensitate clipa supremă ce i se oferea.

— Cine?! am rămas eu încremenit.

— Mai întrebi?! mă amenință el sever, aruncînd o ochiadă noului șef. Nu crezi că...

N-am mai crezut nimic. M-am topit repede din preajma lor. Cu ocazia asta descoperisem un caracter mare. De ocazie...

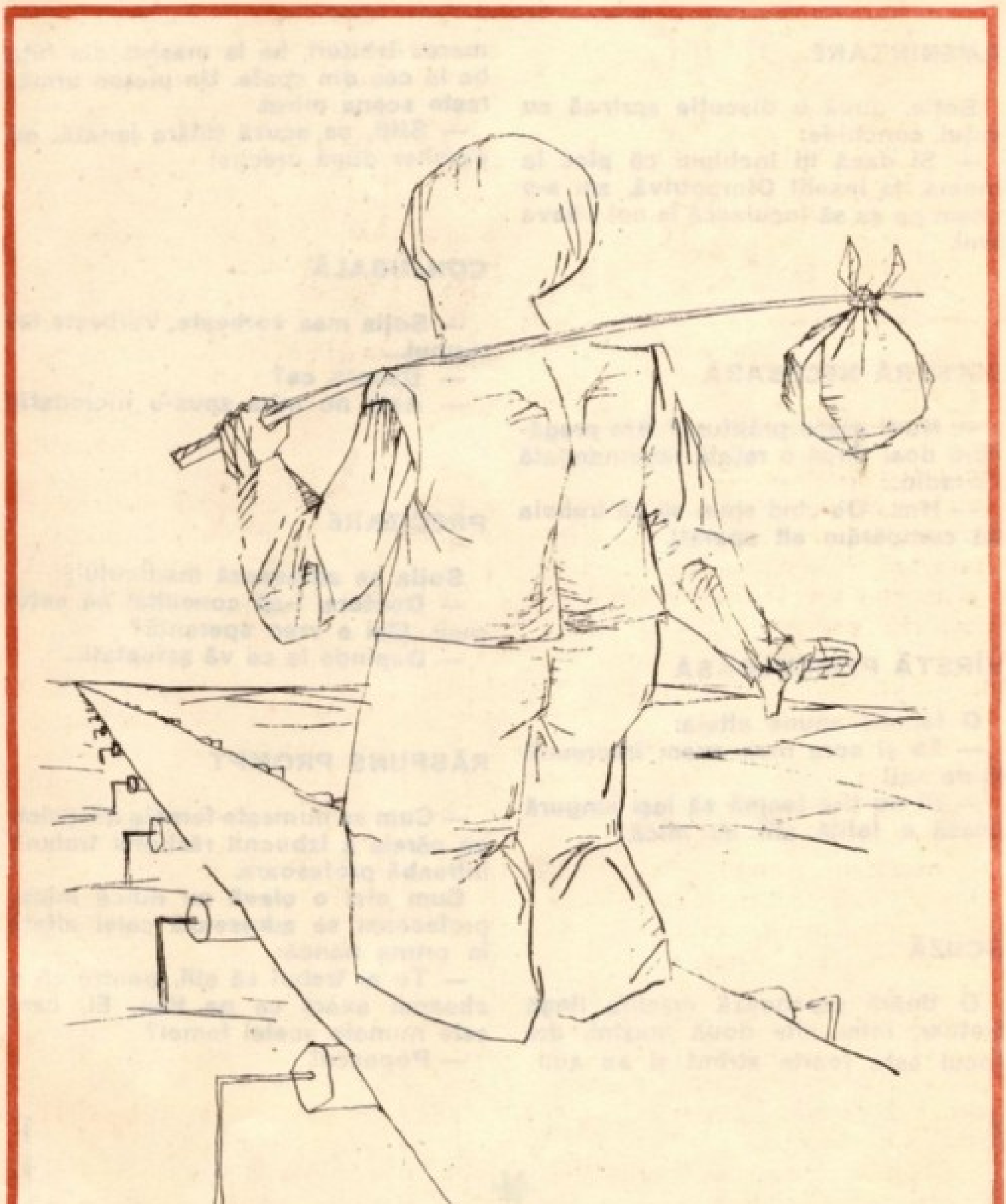

M. BOACĂ

RALIUL
ANECDOTELOR

*

AMENINȚARE

Soția, după o discuție aprinsă cu soțul, conchide:

— Și dacă îți închipui că plec la mama, te înșeli! Dimpotrivă, am s-o chem pe ea să locuiască la noi cîteva luni.

MĂSURĂ NECESARĂ

— Nu-ți place prăjitura? Am pregătit-o doar după o rețetă recomandată la radio...

— Hm... De cînd spun eu că trebuia să cumpărăm alt aparat!

VÎRSTĂ PERICULOASĂ

O femeie spune alteia:

— Eu și sora mea avem împreună 45 de ani!

— Și nu ți-e teamă să lași singură acasă o fetiță atît de mică?

SCUZĂ

O tînără parchează mașina lîngă trotuar, între alte două mașini, dar locul este foarte strîmt și se aud mereu izbituri, ba la mașina din față ba la cea din spate. Un pieton urmărește scena mirat.

— Știți, se scuză tînăra jenată, eu parchez după ureche!

CONJUGALĂ

— Soția mea vorbește, vorbește tot timpul...

— Despre ce?

— Asta nu mi-a spus-o niciodată!

PRECIZARE

Soția se adresează medicului:

— Doctore, l-ați consultat pe soțul meu. Mai e vreo speranță?

— Depinde la ce vă așteptați...

RĂSPUNS PROMPT

— Cum se numește femeia din pricina căreia a izbucnit războiul troian? întreabă profesoara.

Cum nici o elevă nu ridică mîna, profesoara se adresează celei aflate în prima bancă:

— Tu ar trebui să știi, pentru că o cheamă exact ca pe tine. Ei, care este numele acelei femei?

— Popescu!

*

SATIRO

GRA

FII

RUDI SCHMUKLE

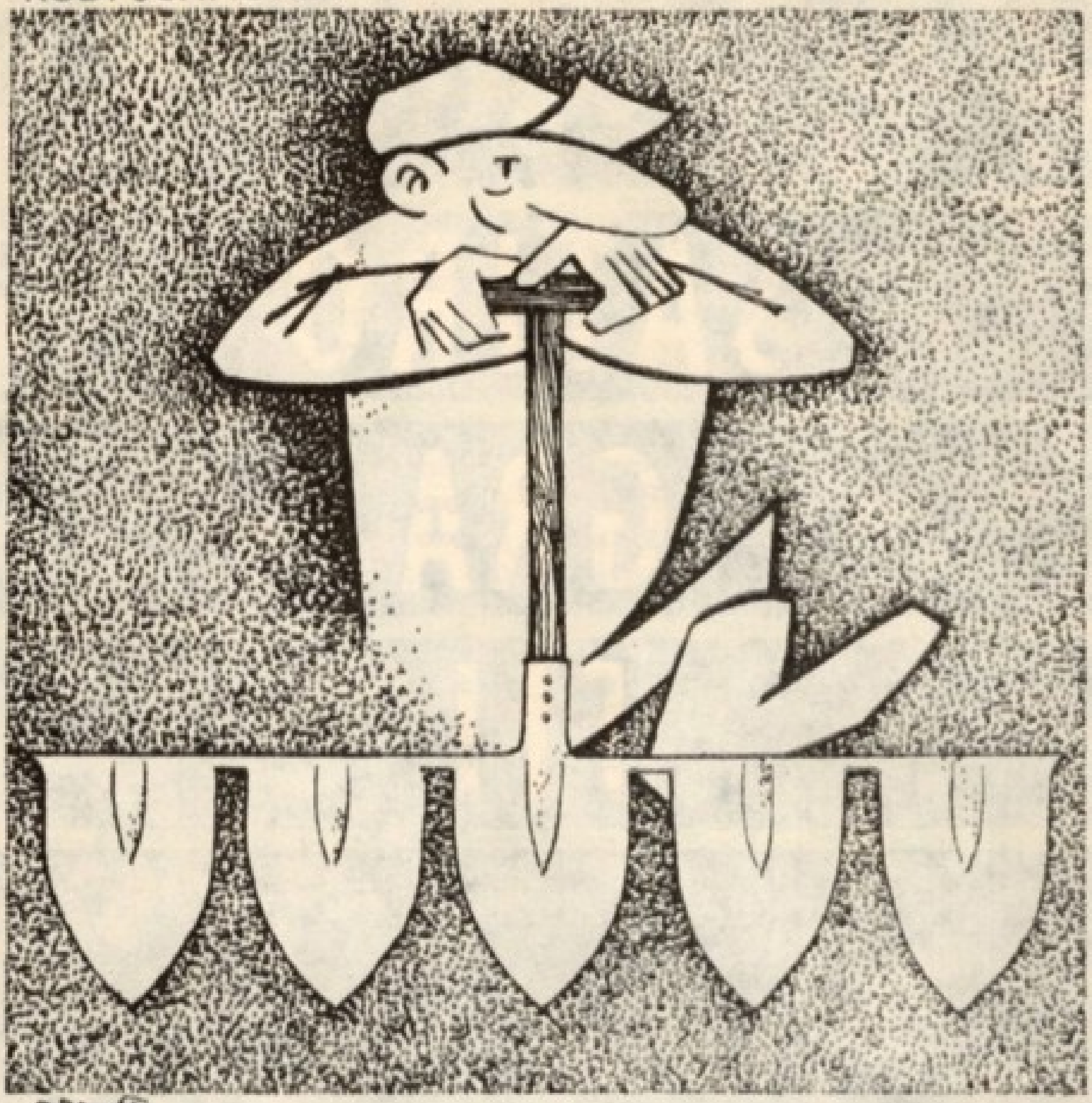

AU COLABORAT:

GH. AILENI ● ANDO ● ALEXANDRU ANDRIȚOIU ● ION BĂIEȘU ● O. BOUR ● VIOREL CACOVEANU ● MIRCEA CÎRLOANȚĂ ● VIORICA GH. CONSTANTINESCU ● PAVEL CONSTANTIN ● V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ ● C. CUCOȘ ● ADRIAN DRAGOMIRESCU ● POMPILIU DUMITRESCU ● ANTIGONA GRECU ● GH. GROSU ● T. HOLBAN ● N. IONIȚĂ ● MIHAIL JOLDEA ● B. MITROVIK (Iugoslavia) ● NIC. NICOLAESCU ● UMIT YASAR OZUZAK (Turcia) ● A. PAVEN ● MANUEL DE PERDOLO (Spania) ● MIRCEA SÂNTIMBREANU ● PAUL SEGAL ● SILVAN ● GH. STERIADE ● AUREL STORIN ● RUDY SCHMUCKLE ● EUGEN TARU ● VIOREL VERNEA ● N. VIZITEU ● JERZY WITTLIN (Polonia) ●

Tudor ARGHEZI

Desen de SILVAN

Întrebat de medicul său curant, un vestit profesor elveţian, în timpul unei perioade de tratament petrecută într-un sanatoriu din Geneva, cum sînt românii, Tudor Arghezi răspunse:

— Dumneavoastră, helveţii, cînd daţi în cîte un sat de un om inteligent îi publicaţi numele prin ziare, ca să afle de existenţa lui toată Confederaţia, nu-i aşa?

— Bineînţeles, confirmă puţin cam contrariat de replica interogativă a pacientului său, reputatul medic.

— Ei bine, la noi, la români, spuse Tudor Arghezi, cînd se întîmplă ca oamenii să dea de cîte un prost, află de existenţa lui tot satul, şi aşa îi şi zice: prostul satului...

INEDIT

DISTIHURI

E ales de Dumnezeu
Toate-ncep la el cu «Eu».

*

Fericita lui hîrtie
Cum de-o vede o şi scrie.

*

Te cauţi în sculptură
Şi faci literatură.

*

Minte şchioapă-n două bețe
S-a-ngîmfat de tinereţe.

Nepriceput la scule
Te cauţi în formule.

*

Ca să ştim că-i încă viu
Zice am «gîndit» şi «scriu».

*

Îl văzuşi în veselie
Iar spusese o prostie.

*

A murit neîmpăcat
Nu-i nimica l-am uitat.

ANDO

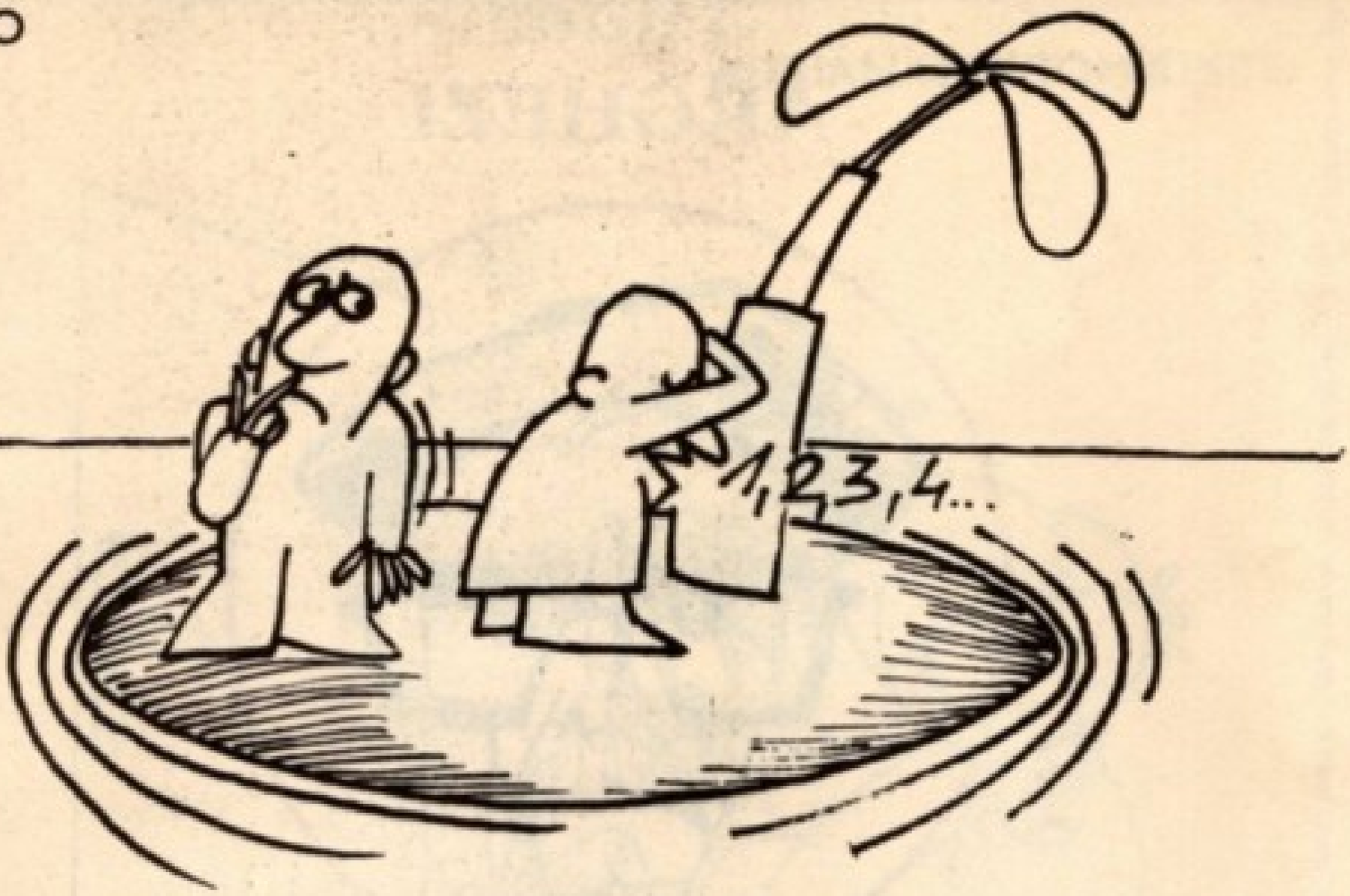

POMPILIU DUMITRESCU

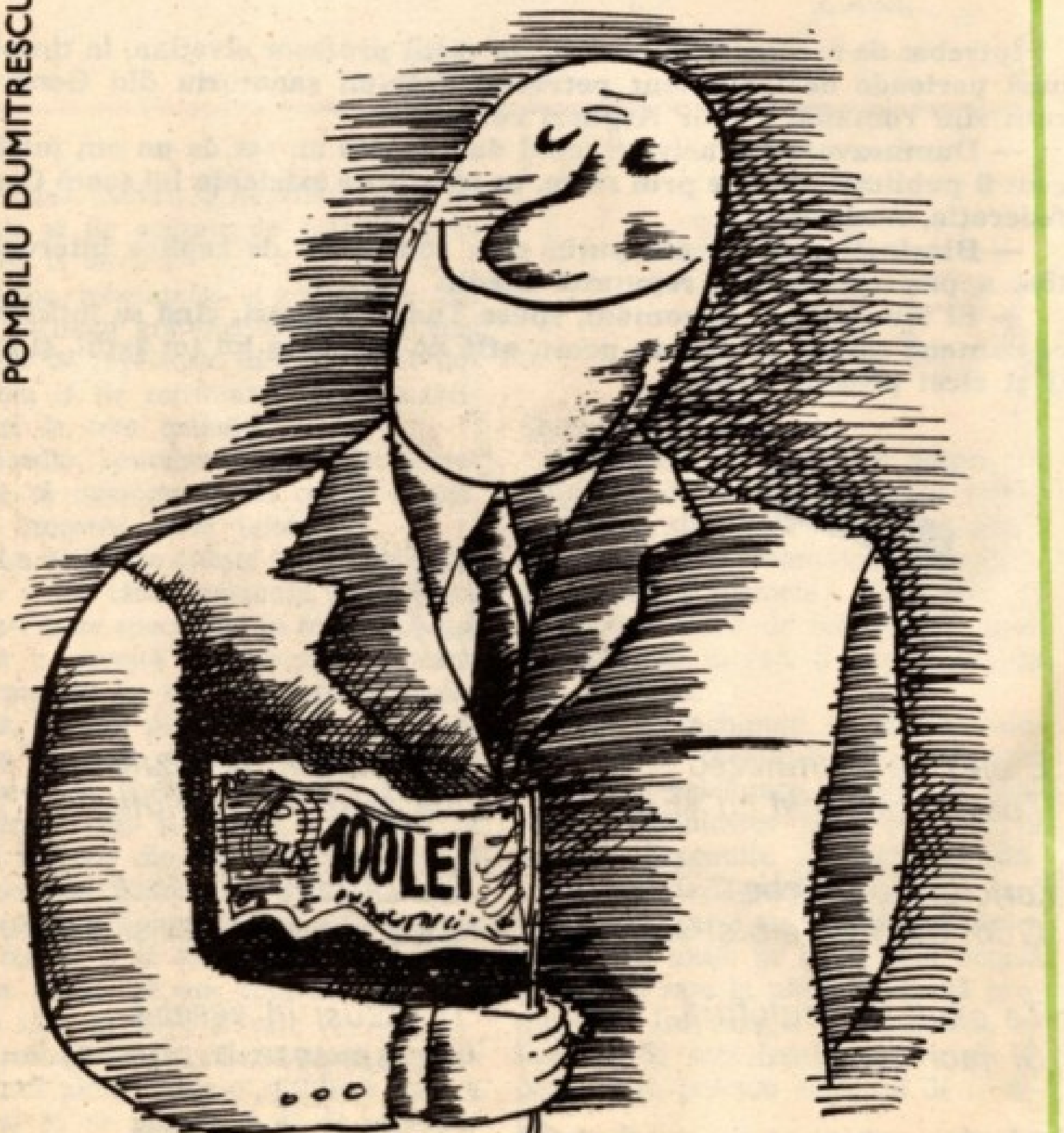

MIRCEA SÂNTIMBREANU

RICOȘETUL tele patic

Să aibă artezianul sentiment al triumfului mai multe trepte? Sau omenească deznădejde să-i poată fi nemijlocit și după împrejurări cînd trambulină, cînd genune? Întrebarea îi bîntuise ființa o clipă, doar acea clipă cînd, la capătul puterilor, izbit și terasat de disperare ca de un ciocan pneumatic, domnul Prepeliță se simțise propulsat în slăvi, ca și cum torentul univoc al încercărilor de pînă atunci și-ar fi răsucit brusc axul... Între o stare și alta nu părea a fi fost vreo cezură. Triumfase? Da! Acum plutea ca într-o stare de levitație pe bulevard, cu pachetele în brațe... Dar cîteva secunde mai devreme? Unde, în ce bolgie a infernului se aflase? Pusese totul în joc, toate mecanismele, toți caii-putere ai voinței sale, ambreiaj, viteze, «șocuri», și totuși aluneca — o simțea cu toată ființa — milimetru cu milimetru în prăpastia deznădejdii. Dar, iată, biruise! Lunile, anii de exerciții și antrenamente dăduseră rod. Va să zică, ricoșetul telepatic nu numai că era cu putință, în general. Era la îndemîna **lui, el,** fostul contabil Prepeliță, omul neînsemnat și ridiculizat de atîtea ori, izbutise zeiasca performanță: își putea transmite voința! Și o beție, un extaz aproape cosmic, îl cuprinse cu atîta frenezie în vîrtejul său, încît nu auzi nici fluierul milițianului, nici scrîșnetul frînelor măgăoaiei. Muri fericit, în mijlocul străzii. Ar fi putut, totuși, trăi mult și bine. Un cuvînt, un singur cuvînt spus la timp l-ar fi salvat. Cunosc acest cuvînt dar, mă întreb, e oare un cîștig să trăiești cît Matusalem sub arsura de pucioasă a decepției? Nu știu, nu mă pot pronunța. Poate dumneavoastră, stimați cititori. Pentru aceasta însă va trebui să vă povestesc totul de la început. Să ne întoarcem, așadar, cu cîțiva ani înapoi, da, cu trei-patru ani înapoi, în ziua cînd dl. Prepeliță se pensionase. Zi rîvnită de vigurosul (încă) bătrînel nu pentru «binemeritata odihnă», ci pentru că pensionarea îi permitea să înceapă, în liniște, o nouă etapă în viața lui. Da, căci dezlegat de zecile de obligații mărunte, de orar, de atîtea servituți și tracasări, dl. Prepeliță putea, în fine, să se dedice în întregime unei noi discipline, calea autoperfecționării sale prin yoga, putea atinge, printr-o necurmată escaladare a personalității, acel stadiu în care voința lui putea deveni **ordin.** Cum? Prin **ricoșet telepatic.**

De ce am ascunde-o? Aceasta și nu alta era ținta finală. Nu, nu ca un act egotist o dorea dl. Prepeliță, ci ca o probă incasabilă, ca un ultim test al reușitei. O, dar drumul pînă aici? Cîte exerciții, cîte eșecuri, cîtă supraomenească încordare? Le făcuse pe toate, de la simplu la complicat — și, vă asigur, **toate** erau complicate: respirație controlată, alimentație controlată, gîndire controlată... Gîndiți-vă numai... Numai la ce? La puntea dintre abțineri și respectări, dintre Yama și Niyama? La infinitele precauții dintre pasul somatic la cel intelectual? Dumneavoastră ați mîncat urzici crude, v-ați tăvălit gol prin rouă, ați făcut plajă la lună plină, ați făcut vreodată meditație activă, respirînd (pe o nară) cu pronunția mintală a silabei **hang** la inspirație și **sa** la expirație? Ați făcut 2—3 ore de mers pe jos prin vînt și ploaie, gol, în ritm de Prabayama, ați stat pe dușumea o jumătate de zi în poziția **lotus** și cealaltă jumătate în poziția **diamant?** Ați exersat salutul soarelui? V-ați văruit o cameră în albastru, iar alta în galben? Ați realizat vizualizarea piciorului sting, ca și cum ar fi o proteză autopropulsată în căutarea propriului corp? Ați mîncat șapte zile la rînd iaurt cu ceai de

ADRIAN DRAGOMIRESCU

laba gîștii (Herba Leonurii), cu un căței de usturoi și cu polen de albină? Ați respirat în ritmul N + 4 N + 8 N, cu o vacuitate de trei pînă la douăsprezece minute? Dar să mă opresc aici, căci ar trebui să intru în intimitatea d-lui Prepeliță, începînd cu folosirea exclusivă a lenjeriei de mătase sau de nararea celor 6—7 șocuri hidrice pe zi și să vă ostenesc cu descrierea tuturor amănuntelor **Brahmacharaya** sau **Shvarapravidhana...**

Un singur lucru, unul singur în drumul său spre **ricoșetul telepatic** nu izbutise dl. Prepeliță cu nici un chip: respectarea indicației de a folosi cu intermitență 3—4 perechi de încălțăminte. Și aceasta dintr-un motiv foarte simplu: dl. Prepeliță purta pantofi nr. 48. Or, aceștia nu se găseau în magazine. La o cooperativă i se promiseseră pantofi de comandă... Dacă își aduce calapoade. Calapoade nu făcea însă nimeni în tot orașul.

— Și atunci?

— Ce vreți? Să vi-l fac pe picior?

De ce nu? Cu exercițiul **Svaayaya** dl. Prepeliță reușise să-și înfigă o duzină de ace în talpa piciorului fără să simtă durerea, Să-i propună cizmarului această metodă? Dar cum? Tehnicile yoga nu prevedeau... cooperația. Vă închipuiți deci bucuria d-lui Prepeliță cînd un amic îl înștiință la telefon:

— Mîine se aduc pantofi nr. 48 la Bucur Obor. Ai grijă, nu te lăsa, la nevoie mișcă și tu din urechi.

În clipa aceea, dl. Prepeliță luă marea hotărîre: de data aceasta nu va scăpa ocazia. **Va folosi ricoșetul telepatic.** Se pregătise de cu seară printr-un sever șoc alimentar, trecuse apoi la o prelungită **shanshantra** cu vacuitate și vizualizare, apoi după ce bău o infuzie de cătină albă, se culcase în poziția **Asteyantra,** pe scîndura de călcat rufe. Dimineața se trezi perfect odihnit, execută șocurile hidrice, vizualiză cele 50 de versete din poemul «IF» de Kipling, apoi după ce respirà mult timp în poziția «Salutul soarelui», se înfățișă la adresa știută.

— Aveți pantofi nr. 48?

— Nț.

— Nu v-au sosit aseară?

— Țț.

Dl. Prepeliță nu-și pierdu cîtuși de

puțin cumpătul. Știa ce avea de făcut. Va apela la **unda cosmică.** Inspiră în formula N + 4 + 8 N, luă poziția Diamantului și trecu la procedeul **Swaaiyantra.** Apoi la **Aparigantra** și, înghițind alternativ silabele **hang** și **sa,** se concentră pe comanda absolutului **(Tapashantra)** și rosti apăsat, în ritmul **ricoșetului telepatic:**

— Aveți pantofi nr. 48!

— Nț... Țț...

Atunci dl. Prepeliță se așează în cap și începu, așa cum îl povățuise amicul, să miște din urechi. Le mișca pe amîndouă, accelerîndu-le rotirea ca două ventilatoare pînă ce bonurile și facturile de pe tejghea se lipiră de tavan. Aceasta la început, căci după cîteva minute, printr-o mișcare inversă, le readuse la loc.

— Aveți pantofi nr. 48?

Vînzătorul îl privea în continuare neutru.

— Nu, dom'le!

Eșuase, așadar?! Dl. Prepeliță se ridică epuizat, aproape leșinat și clătinîndu-se, rezemat de tejghea, duse mîna la piept ca și cum și-ar fi protejat inima. În aceeași clipă, fără să-și dea seama cum, se trezi cu o bancnotă de 100 de lei în mîna-i tremurîndă...

Peste trei secunde se găsea cu pachetul în brațe.

— A reușit! A reușit **ricoșetul telepatic!** exclamă dl. Prepeliță și porni pe bulevard, beat de fericire. Apoi veni seara. Și sfîrșitul fatal. Murise însă fericit, în plin triumf. Și mă gîndesc: oare dacă cineva i-ar fi spus cu o clipă mai devreme că din toate exercițiile sale nici unul nu-i fusese de folos, că **ricoșetul telepatic** se realizase nu prin **Shanshantra,** nu prin **Swaaiyantra** sau prin **Aparigantra,** ci prin CIUBUCANTRA? Bietul domn Prepeliță... Ar fi supraviețuit, sigur, ar fi supraviețuit prin acest singur cuvînt. Dar oare merita? mă întreb. Și vă întreb și pe dumneavoastră: e oare un cîștig să trăiești cît Matusalem sub arsura de pucioasă a decepției? Nu știu, nu mă pot pronunța. Vă las pe dumneavoastră, stimați cititori. Chestie grea, de filozofie, desigur... Așa că eu vă las. Pun punct. Mă duc să dau o raită prin magazine. Am auzit că s-au adus pantofi nr. 48. Numărul meu...

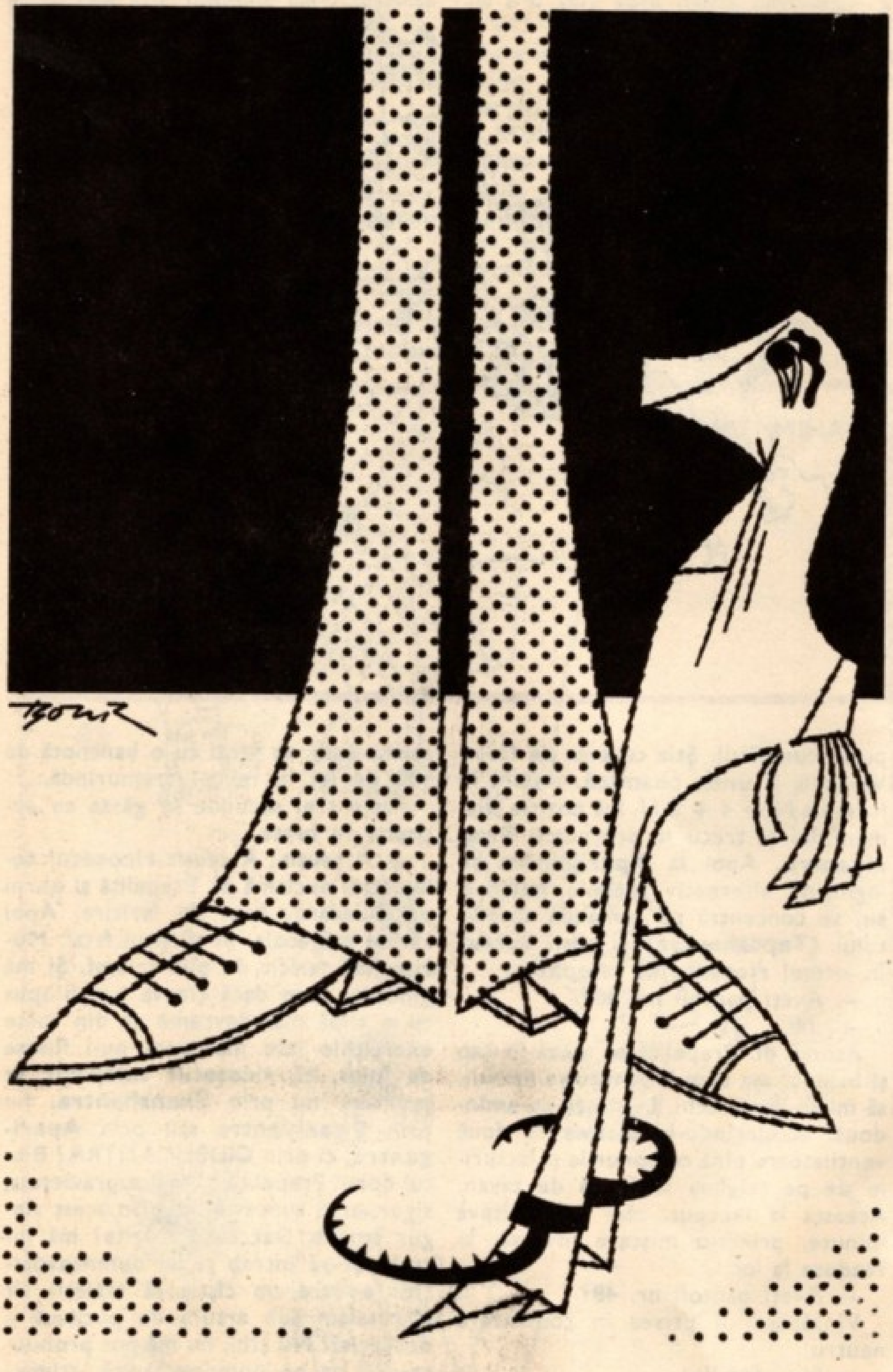

O. BOUR

RONDELUL DE UN CAL PUTERE

AUREL STORIN

Rondelul de un cal putere,
Cu versul care se repetă
Lăsînd o dîră de cometă
În urma strofei de-ncheiere,

Precis și scurt ca o rețetă,
Îl pui pe rană, la durere,
Rondelul de un cal putere,
Cu versul care se repetă...

Cu-nfățișarea lui discretă
Lovește drept în hahalere
Și-nțeapă răul — cu plăcere!
Mașinărie desuetă,

Rondelul de un cal putere...

Pălăria

VIOREL CACOVEANU

(MONOLOG)

M-a lovit așa, fără veste, o pasiune: în fiecare săptămînă îmi cumpăr cîte o pălărie. Am acasă pălării pentru o expoziție. Cu vînzare. Ce să fac cu ele? Salut. Nimic nu e mai frumos, decît să-ți saluți distins și respectuos semenul, cunoștința, prietenul, șeful, iubita, posibila prietenă. Salutul e un limbaj foarte ciudat. Cel mai frumos, cel mai corect și distins salut este cel militar! Coloana vertebrală — dreaptă, fruntea sus, duci mîna la chipiu și saluți: «Să trăiți»! Fără «și la mai mare», că ajungi mai mic! Civilul ia pălăria, se apleacă, rupîndu-se în două, face hernie de disc, întinde pălăria pînă la pămînt, de parcă zice bogdaproste. Civil, ai mulți de salutat. Uneori, de acasă pînă la serviciu, pălăria mea stă mai mult în mînă, decît pe cap. De unde și vorba aia: a umbla cu pălăria în mînă! Iarna, de fapt, nici n-o port. Ce rost are s-o duc în mînă? Să răcesc?! Omul trebuie să se facă plăcut, generos prin ceva, mai ales în fața aceluia căruia îi cere un favor. Sigur, femeia e avantajată. Aici, după cum vedeți, egalitatea e de... partea ei. Femeia zîmbește dulce, cuceritor, se mai decoltează, mai scurtează rochia, mai dă cu vopsele, dar noi, bărbații?! Ce să scurtăm, ce să decoltăm? Noi, cu pă-lă-riaaa!

Purtînd o pălărie, poți saluta cordial orice cucoană, o convingi prin mimică, înclinare și gest. «Sărut mîinile, coniță» — ce mult o prețuiești; îi smulgi un zîmbet, pentru ca, apoi, să-i ceri un favor. Pălăria te ajută să-l măgulești pe șef, prin respectul cu care-l saluți: «Să trăiți dom' șef și la mai mare!» Sau: — «Toată stima, dom' doctor!» Scoți cu gest larg pălăria și te rupi în două, semn că te-a slujit sau ai nevoie s-o facă. — «Să trăiți, maestre!» îl saluți pe directorul de revistă, gata să-ți arunci pălăria pe celălalt trotuar, în speranța că te va publica. Pe subaltern, îl saluți mormăind — «Noroc» — ducînd într-o doară două degete la borurile pălăriei. Să nu zică, mă rog, că faci pe gomosul. Și cîți nu ai de salutat într-o zi?! Pe vînzătorul care-ți dă cafea peste rînd, pe cel ce-ți dă butelie de aragaz, pe cel ce-ți face rost de portocale, pe cel ce-ți pune o vorbă bună, pentru copil, la examenul de admitere...

Și uite așa, pălăria, obiect vestimentar elegant și distins, s-a transformat fără veste într-un instrument de lucru.

ION BĂIEȘU

ÎNTÎMPLĂRILE LUI Gută

Mi-am propus pentru dumneavoastră și un serial tv alb-negru, alb-verde sau alb-alb (culoarea nu mă interesează), prilej cu care voi lansa pe piața mondială un nou personaj de sîmbătă seară: nu înalt, ci mic; nu bătăuș, ci dimpotrivă; nu viteaz, ci invers; nu inteligent, dar nici prea prost; nu glumeț, dar nici prea timpit. Într-un cuvînt, un individ oarecare, banal, comun și cenușiu, care să nu semene nici cu Sfîntul, nici cu Kojak și nici cu Mannix, adică cu acei superi care m-au umplut de greață cu calitățile lor fizice, un individ pe care îl vom întîlni în situații dintre cele mai banale și stupide. Dar se poate face (mă veți întreba dumneavoastră, cu îngrijorare specifică) dintr-un individ mic, chel, banal și fără haz un erou de serial de sîmbătă seara? Se poate! răspund eu, cu voce tare. Se poate! Iată primele două episoade experimentale:

EPISODUL I: GUȚĂ LA RESTAURANT

Guță, cu consoarta la braț, a ieșit «în lume». După o scurtă și plăcută plimbare, intră într-un restaurant.

Aglomerație barbară. La mese, figuri diverse și pitorești. Antren, veselie, orchestra cîntă cu foc. Guță aruncă o privire îngrijorată asupra localului. Nici o masă liberă.

Numeroși consumatori așteaptă, în picioare, eliberarea unei mese, privindu-i cu o ură specifică pe cei care au locuri.

Ospătarul face «o plată». Privirile celor care stau în picioare se îndreaptă, vulturește, către locul respectiv. Clientul scoate banii. Clienții fără locuri, bărbați și femei, se pregătesc de start. Clientul care a făcut plata a dat banii și s-a ridicat.

Startul a avut loc: bărbați și femei sar ca fiarele spre masa liberă, fiecare folosind posibilități personale. Unul face slalom printre mese, altul merge în patru labe pe sub picioarele celorlalți, altul sare peste scaune ca într-o cursă cu obstacole. Guță a ieșit învingător: luîndu-și un avînt puternic, el a sărit ca de pe trambulină peste toate mesele și a aterizat direct pe scaun.

Învinșii îl felicită cu admirație. Ospătarul însuși îl bate pe umăr și-i strînge mîna, călduros:

— Dom-le, ești mare.

— Doi mici, două beri! comandă Guță, fericit.

Ospătarul pleacă, legănîndu-și șoldurile și plesnind din șervet ca într-un bici. O țigancă vine cu flori la masă.

— Să-ți trăiască franțuzoaica!

Guță cumpără o zambilă și o așază în solniță.

Așteptare. Consumatorii din împrejurimi mănîncă hulpavi. Guță și consoarta înghit în sec. Vioristul din orchestră vine să-i cînte la ureche. Se apleacă peste el, așezîndu-i-se de-a dreptul în spinare și urlă:

Foaie verde sălcioară,
Nici o frunză nu-i amară
Ca mama de-a patra oară!

Cînd zice «of», lăutarul deschide o gură de balenă. Guță îl privește în interior pînă-n esofag. Ca să-l potolească, îi vîră o bancnotă în gură. Lăutarul pleacă de-a-ndăratelea.

Ospătarul nu vine. Bîjbîie printre mese, adormit. Guță îi face semne, pocnind din degete.

— Maistre!

Maistrul nu-l aude. Guță se duce după el și-i șoptește ceva la ureche, nervos.

— Gata, dom-le, stai blînd, că vine — îl liniștește ospătarul.

A trecut o oră. Guță freamătă de nervi.

În sfîrșit, ospătarul vine. Merge printre mese, tehui, clătinîndu-se, cu ochii închiși. Se lovește de un client, varsă jumătate din bere, scapă un mic pe jos, îl ia, îl șterge cu șervetul și-l pune la loc în farfurie, după care se linge pe degete. Vine la masă, scapă iar un mic și rîde ca un idiot, arătînd spre năbădăiosul produs:

— Al naibii strengar!

După care ia micul cu o scobitoare, micul nu vrea să iasă din scobitoare și, în cele din urmă, îl ia cu mîna și-l trîntește în farfurie.

Guță e indignat. Fierbe. Urlă la ospătar. Cheamă responsabilul.

Vine responsabilul — tip borțos și fals servil. Guță protestează: serviciul e mizerabil, ospătarul e un infect. S-a ambalat, nu se mai poate opri. Îi smulge ospătarului șervetul, îi ia haina și papionul și se îmbracă cu ele. Le va da o lecție! O lecție de servici ireproșabil în slujba clientului!

Se duce la mese, ia comenzile fulgerător, notînd cu amîndouă mîinile, tot timpul cu surîsul pe buze, politicos, amabil, familiar, duios: zboară cu degetul firele de praf de pe umerii clienților, mîngîie copiii pe creștet, îi șterge la nas, aranjează cravata unui client etc. Apoi zboară spre bucătărie. În ușa acesteia se ciocnește cu doi ospătari pe care-i răstoarnă cu fripturi cu tot.

Cu o viteză debordantă, Guță intră în bucătărie, pune pe braț un vraf imens de farfurii încărcate cu fripturi și pornește spre salon. Vraful de farfurii îi trece de creștetul capului.

Apariția lui stîrnește emoție în rîndul clienților și personalului, care-l urmăresc încremeniți, ca pe un echilibrist de circ. Emoție. Tobe.

Guță are o clipă de ezitare. Farfuriile se clatină. Își revine. Face cîțiva pași. Alunecă. Catastrofa e la un pas. Se redresează. Clienții răsuflă ușurați.

NICOLAE IONIȚĂ

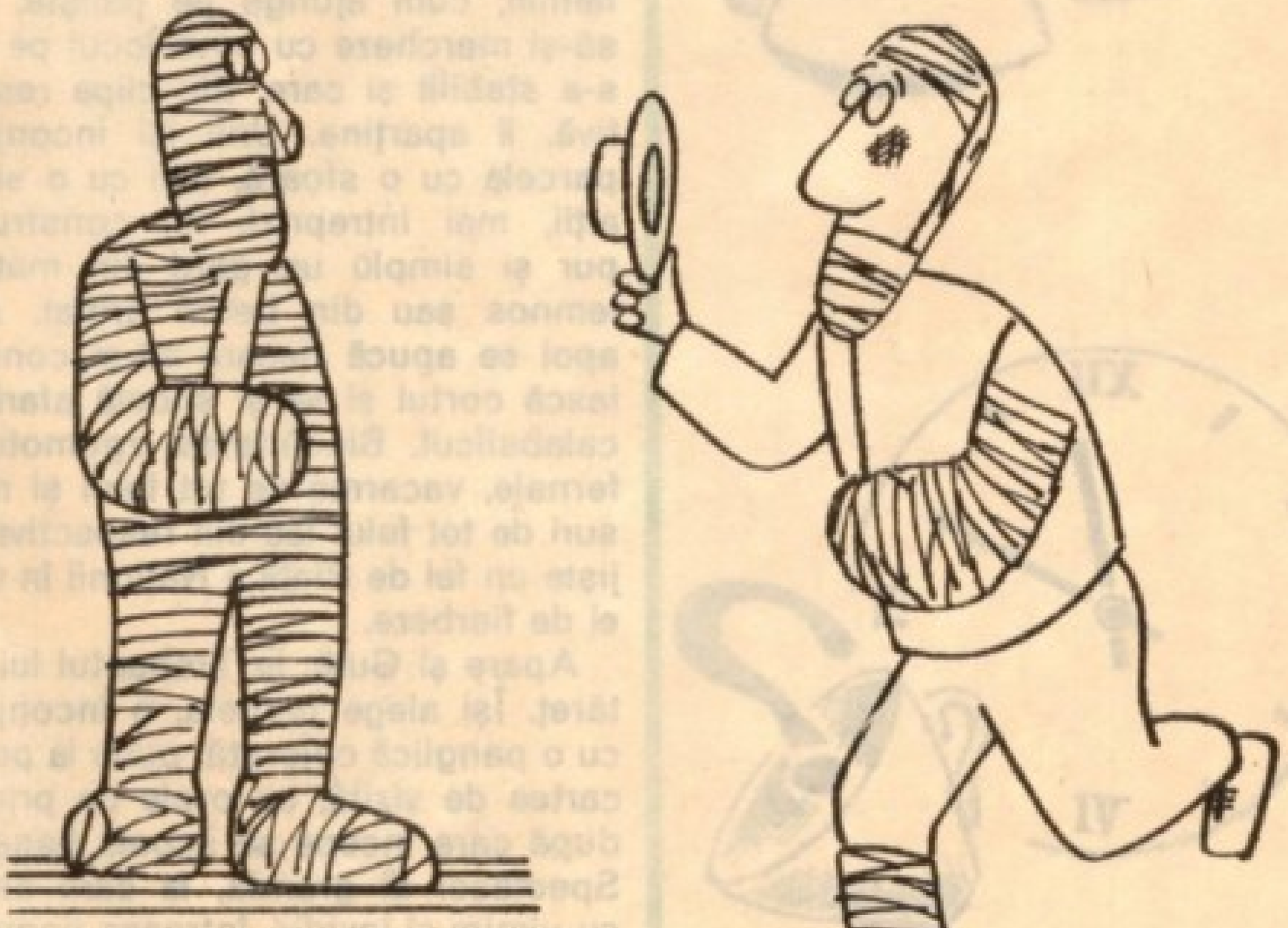

C. CUCOŞ

Se apropie de prima masă. Încă cinci paşi şi demonstraţia lui Guţă va fi un triumf.

Un pas... Încă unul...

O pisică iese de sub o masă. Guţă o calcă pe coadă. Pisica urlă înfiorător.

Guţă îşi pierde echilibrul şi zboară peste mese. Fripturile şi farfuriile plutesc prin aer. Un şniţel cade pe chelia unui client ...O garnitură cu cartofi pai şi mazăre se prăbuşeşte în decolteul unei consumatoare. Un mic îi cade în gură unui gură-cască etc.

O altă farfurie zboară prin fereastră şi pluteşte pe deasupra oraşului. Doi bătrîni savanţi privesc prin lunete farfuria. Unul îi zice celuilalt, cu satisfacţie:

— Şi totuşi, OZN-urile există!

EPISODUL II: GUŢĂ LA IARBĂ VERDE

Duminică dimineaţa, vara. Nesfîrşite cîrduri de maşini ies din oraş: oamenii se duc la week-end.

Iată pădurea, cu iarba ei verde şi cu răcorosul lac de alături, năpădită de speţa umană: femei, bărbaţi, copii, bunici, bunice. Prima grijă a fiecărei familii, cum ajunge pe pajişte, este să-şi marcheze cu ceva locul pe care s-a stabilit şi care, din clipa respectivă, îi aparţine. Unii îşi înconjoară parcela cu o sfoară, alţii cu o sîrmă, alţii, mai intreprizi, îşi construiesc pur şi simplu un gard din material lemnos sau din beton armat. Abia apoi se apucă fiecare să-şi construiască cortul şi să-şi scoată afară tot calabalîcul. Bineînţeles, zgomote infernale, vacarme de tot felul şi mirosuri de tot felul fac din respectiva pajişte un fel de Piaţă a Naţiunii în orele ei de fierbere.

Apare şi Guţă, în Trabantul lui săltăreţ. Îşi alege parcela, o înconjoară cu o panglică colorată, pune la portiţă cartea de vizită, cu orele de primire, după care începe să scoată bagajele. Spectacol di granda, la care asistă, cu uimire şi invidie, întreaga populaţie campestră. Căci Guţă scoate din micuţa lui maşină incredibile cantităţi de obiecte: o bucătărie, o sufragerie, un dormitor (cu studio, şifonier şi noptiere), un frigider, o maşină de spălat, un aparat de radio, un televizor cu

POMPILIU DUMITRESCU

antenă (diferite păsări cîntătoare vor începe imediat să-şi construiască cuiburile pe ea), o bicicletă, o cazma, o lopată, un topor, o roabă, un stup cu albine şi o frînghie de rufe. Toate aceste obiecte neînsufleţite, puse la locul şi rostul lor, şi acoperite de un cort multicolor, dau întruchipare unei gospodării aşezate şi îmbelşugate. Guţă se întinde, mulţumit, într-un şezlong, în curtea lui personală, şi priveşte peisajul din jur. Vecinii îşi văd fiecare de-ale lor. Doi bărbaţi joacă table, două femei s-au întîlnit la gard şi clevetesc, împletind ciorapi, doi bărbaţi se ceartă pentru un petec de iarbă verde, alţii ascultă un meci de fotbal, alţii fac plajă, alţii sădesc flori sau zarzavaturi, unii şi-au demontat maşina şi o repară, cineva îşi bate nevasta, altul îşi bate copilul, altul îşi bate ciinele, un tată scoate un spin din piciorul copilului, cîţiva tineri privesc cu admiraţie o tînără femeie frumoasă pe care bărbatul, gelos, o acoperă cu un cearceaf, mai mulţi copii joacă fotbal, mingea cade în mîncarea cuiva, care o spintecă cu cuţitul, iar copiii încep să urle, după care părinţii se retrag într-un tufiş şi se pălmuiesc; doi bărbaţi joacă şah, iar cel care pierde înghite o tură şi un cal, patru joacă table, unul lucrează la traforaj, unul face exerciţii de yoga, o mamă face baie unui nou-născut, un bărbat trage cu puşca după ciori direct din cort, nimereşte o cioară, cioara cade în farfuria cuiva care, distrat fiind, începe să muşte din ea, crezînd că e puiul fript adus de acasă; alţi bărbaţi pescuiesc în lacul de alături. Trei dintre aceştia răscolesc pămîntul ca nişte buldozere în căutarea unei rîme. Găsind-o, după adînci săpături, cei trei procedează la împărţirea ei. După ce o măsoară cu ruleta, o taie în trei părţi egale şi se grăbesc să pescuiască. Evident, nimeni nu prinde nimic,

pentru că, în același loc, se scaldă o droaie de copii. Singurul care prinde un pește cît degetul este un copil cu ochelari căruia bărbații maturi, măcinați de invidie, îi cer permisul de pescuit, după care îi confiscă peștele și i-l aruncă în apă.

Pentru ce a venit Guță la iarbă verde? Ca să se odihnească, să se destindă, să respire aer curat, să cugete în liniște. De unde destindere, de unde liniște, de unde aer curat? Zgomotul vecinilor îi sparge urechile, un fumător de pipă îi afumă plămînii, cîinele unui vecin mîriie tot timpul, ricîindu-l pe nervi. Încearcă să aștipească, dar zmeul unui copil îi cade în cap; vrea să citească, dar o minge îi zboară cartea din mînă, vrea să mănînce, dar un vecin care sapă în curtea de alături îi aruncă pămînt peste ostropelul din farfurie. Se ascunde în cort, își vîră degetele în urechi, se culcă, dar se trezește cu un șarpe în pat, urlă ca din gură de reptilă, ia repede un topor, se repede asupra tîrîtoarei, dar aceasta scapă doar cu cinci centimetri lipsă din coadă. Disperat, Guță își părăsește locuința și pornește prin pădure, în căutarea unui colț liniștit. Dar și aici calcă peste trupuri vii, nu e un colț liber. Vrea să intre într-o scorbură, dar la intrarea acesteia scrie «Ocupat». Îi vine o idee: să se urce într-un copac, cît mai sus, și să-și instaleze acolo hamacul. Începe să urce. Prima creangă e ocupată de doi șahiști; a doua de doi îndrăgostiți care se sărută printre frunze; a treia de un individ care-și taie singur creanga de sub el; a patra de un grup de hippy care ascultă muzică și dansează; a cincea de un urs, care, de fapt, nu e urs, ci un tip îmbrăcat în haină de urs, pe care nevastă-sa îl fotografiază color în chip de fiară. Ajunge, în sfîrșit, pe ultima creangă. Deasupra lui nu mai e decît cerul. Își instalează cu destul efort hamacul și se culcă. Dar, în clipa următoare, nori negri se adună, bubuie, fulgeră. Își strînge hamacul și coboară, îngrozit. Jos, o panică cumplită. Fiecare își strînge lucrurile în grabă, mamele își strigă copiii, bărbații ambalează motoarele, ploaia s-a pornit. Guță începe să adune lucrurile, cuprins de panică, și să le îndese în mașină unele peste altele. Pornește. Aglomerație de mașini care se bușesc una de alta, claxoane, înjurături.

Ajunge acasă cu nervii zdrențuiți. Ia un antinevralgic, își leagă un prosop la cap și se culcă. Nu poate adormi, deși e miezul nopții. Un zgomot suspect îl deranjează. Deschide șifonierul de voiaj și dinăuntru zboară o păsărică. Guță ia pușca de vînătoare și trage în ea cîteva focuri. De la etajul inferior cineva strigă, nervos:

— Să fie liniște!

PAVEL CONSTANTIN

B. MITROVIK

(Iugoslavia)

ȘI OMUL A VENIT MÎINE

După ce a așteptat două ore în fața porții, omul a fost, în fine, invitat să intre. Bărbatul aflat la birou, clătină din cap cu părere de rău:

— Astăzi nu vă putem primi. Veniți mîine.

Și omul a venit a doua zi.

— Eu sînt cel de ieri, se prezentă el.

— Dacă sînteți cel de ieri, ce căutați azi? Ziua de ieri am pus-o la arhivă. Veniți mîine, îl invită funcționarul.

Și omul a venit a doua zi.

— Iată, am venit mîine! rosti încă din prag.

— Ați greșit, observă funcționarul. N-ați venit mîine, ci astăzi. Cum vreți să vă primesc mîine, cînd ziua de azi nici n-a trecut?

— Foarte bine. Aștept aici să se facă mîine.

— Da, dar noi mîine nu lucrăm.

— N-are importanță. Eu aștept.

— Cum o să așteptați?! se enervă funcționarul. V-am spus că mîine nu lucrăm.

— Și ce-i cu asta? se miră solicitantul. Parcă pînă acum ați lucrat? De ce ar face ziua de mîine excepție?

Traducere de **T. Holban**

RONDEL Teatral

Pentru o piesă de un kilogram
Au construit o tonă de decor
Care apasă greu peste actor
Purtînd mîrțoaga textului în ham...

Iar publicul, tăcut și răbdător,
Privește inutil bairam;
Pentru o piesă de un kilogram
Au construit o tonă de decor...

AUREL STORIN

E-adevărat: regizorul se cam
Ocupă doar de umbra unui nor
Și l-a uitat de mult pe autor;
Degeaba strigi: «Deschide-te, Sesam!»

Pentru o piesă de un kilogram...

GHEORGHE GROSU

● Una e să faci din cap, și alta e să-ți faci de cap.

● Una e să stai pe geantă și alta e să rămîi pe geantă.

● Una e să ieși în drumul mare, și alta e să ieși la drumul mare.

● Una e să stai cu gura căscată, și alta e să rămîi cu gura căscată.

● Una e un fruct păstrat, și alta e un fruct oprit.

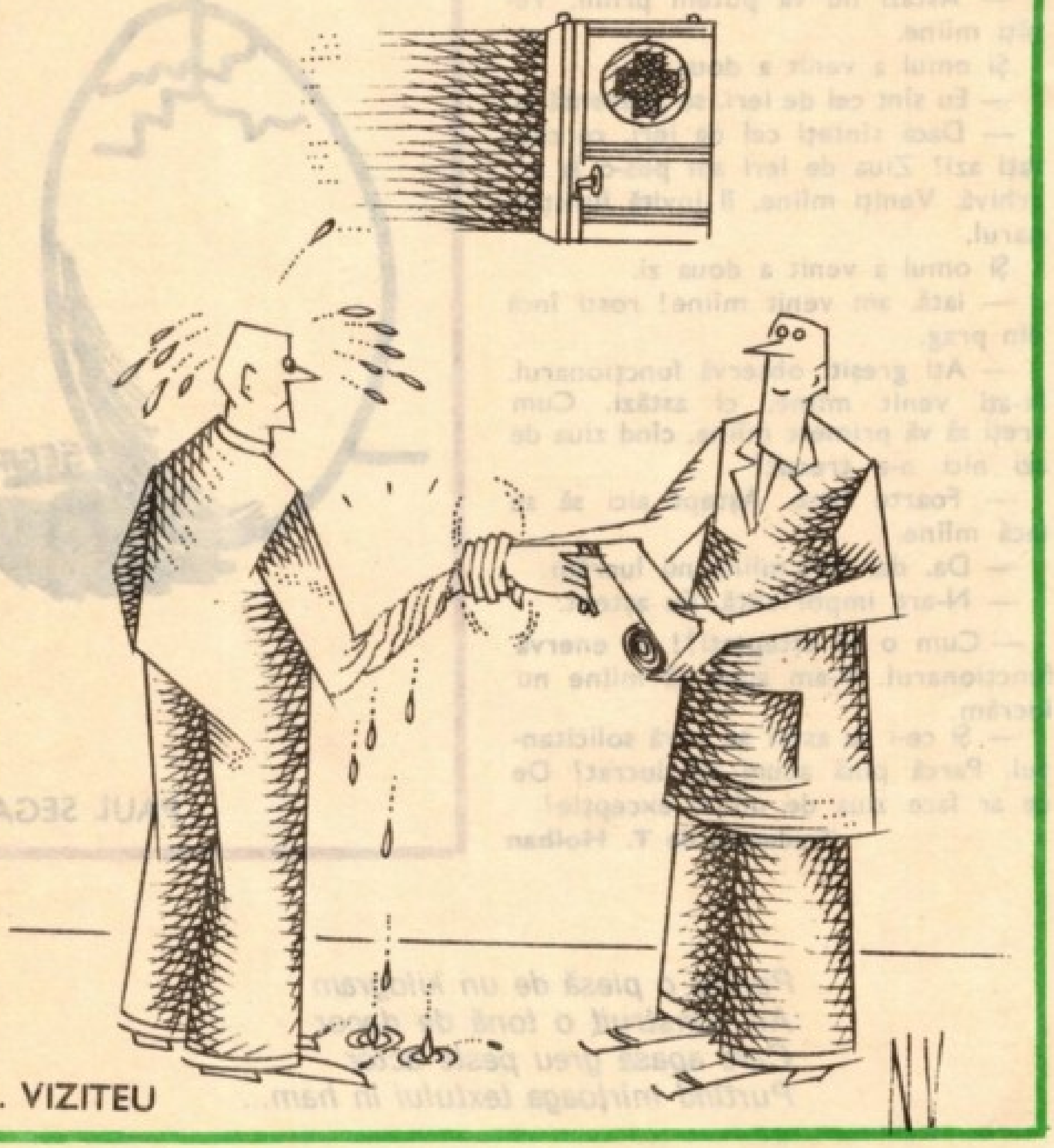

N. VIZITEU

REPLICI FĂRĂ... DEȘENE

● Calitatea mea este să profit de defectele altora.

● Nu am sărit departe de trunchi, dar nici nu mă mai pot întoarce.

● Cît spațiu pentru prostie, într-un cap atît de deștept!

● Peștele refuză să vorbească, pentru că a reținut întîmplarea cu pasărea care a pierit pe limba ei.

NU-I TOTUNA

● Una e să vorbești ce știi, și alta să știi ce vorbești.

● Una e să găsești o femeie la treabă, și alta e să găsești o femeie de treabă.

● Una e să fi făcut bine, și alta e să fii bine făcut.

● Una e să pui mămăliga, și alta e s-o pui de mămăligă.

● Una e să iei un rasol, și alta e să dai rasol.

A. PAVEN

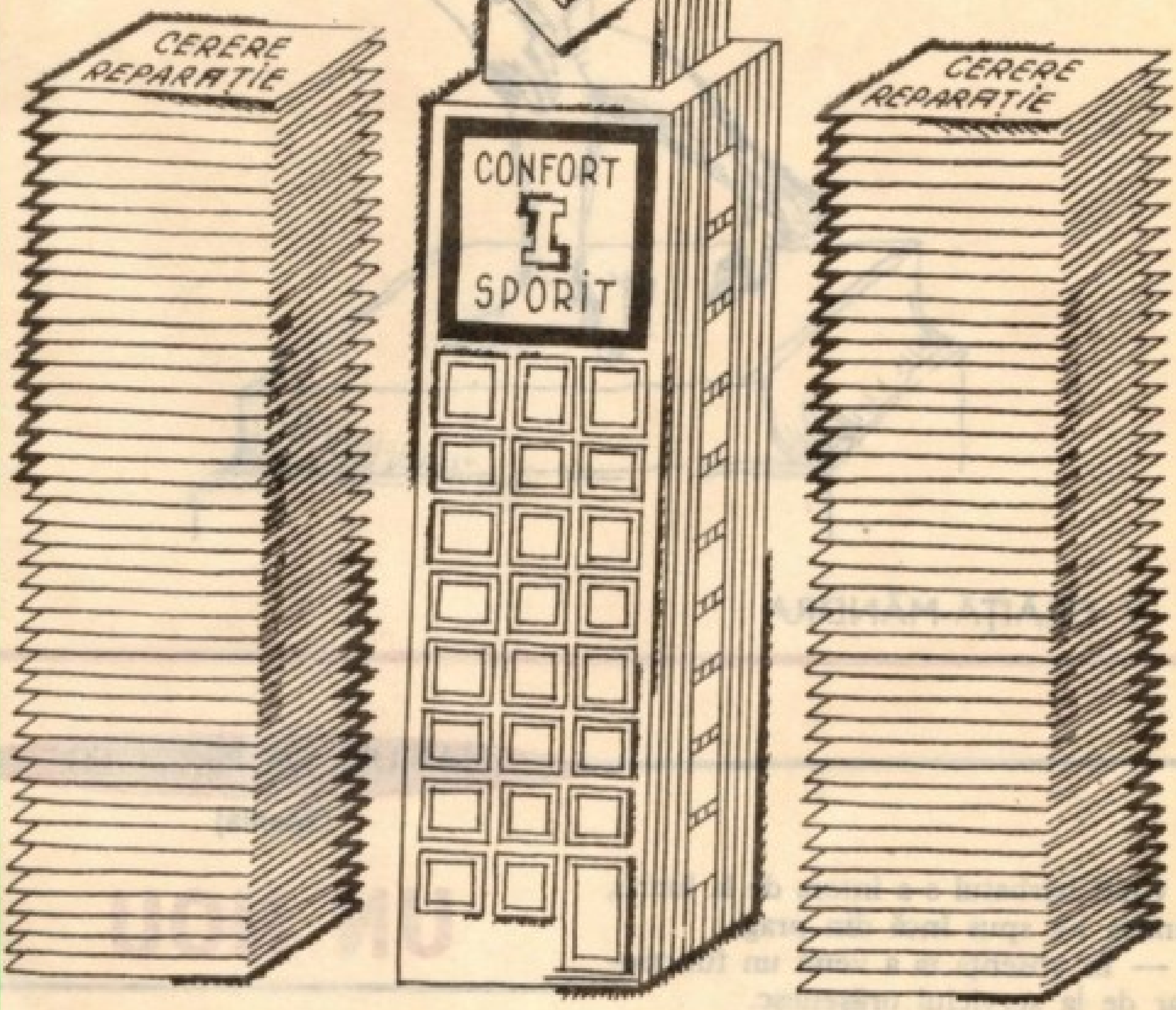

VIORICA GH. CONSTANTINESCU

● Voi depune toate eforturile să devin șeful fermei țapilor ispășitori.

● Prostul totdeauna este surprins de succesele altora.

● Vulpea, cînd nu are ce mînca, visează la caşcaval.

● Minte chiar și atunci cînd tace, crezînd că este filozof.

● Și iarna se simte cu musca pe căciulă!

● Cunoscîndu-mi toate lipsurile, nu am tras nici o concluzie.

V. CRĂIȚĂ-MÂNDRA

MANUEL DE PERDOLO

(Spania)

UN NOU IMPOZIT

Cînd bărbatul s-a întors de la lucru, femeia i-a spus încă din prag:

— În absența ta a venit un funcționar de la serviciul orășenesc.

— Și ce a vrut? a ridicat el sprincenele a mirare.

— S-a interesat dacă avem mașină de spălat. A zis că o să mai treacă pe-aici.

Surprinderea bărbatului era evidentă.

— De ce să mai treacă? Nu i-ai spus că n-avem mașină de spălat?

— I-am spus, l-a lămurit femeia. Dar trebuie ca tu să completezi un formular, fiindcă s-a introdus un nou impozit...

Bărbatul s-a enervat.

— Nu pricep nimic. Am impresia că ceva nu e în ordine...

Peste puțin timp s-a auzit soneria și femeia s-a dus să deschidă. S-a înapoiat însoțită de un ins care ținea sub braț o mapă groasă, burdușită cu hîrtii.

— Bună ziua, ce mai faceți? a început protocolar, funcționarul.

În loc de răspuns, bărbatul a intervenit nerăbdător:

— Soția mea mi-a vorbit de intro-

EUGEN TARU

ducerea unui nou impozit.

Funcționarul a tăcut o clipă, s-a așezat comod pe scaun și în cele din urmă a rostit:

— Da, s-a introdus un nou impozit pentru mașina de spălat rufe. Acesta este un impozit pe averea mobilă și imobilă, iar cum mașina de spălat este un atribut al bunei stări, trebuie ca să...

— Bine, bine, l-a întrerupt nervos stăpînul apartamentului, dar ce ne interesează pe noi toate astea? Doar soția mea v-a spus că nu avem mașină de spălat!

— În acest caz, n-o să plătiți nici un fel de impozit. Aveți, însă, obligația să completați acest formular în care veți specifica la rubrica respectivă că nu posedați mașină de spălat rufe.

Funcționarul a deschis mapa și a scos un teanc de imprimate.

— Nu înțeleg, a spus din nou gazda. De ce trebuie să semnez pentru ceva ce nu am? Asta nu s-a mai întîmplat niciodată.

— E adevărat, dar acum s-a introdus acest nou sistem de impunere care va raționaliza în mod eficient munca noastră. Sînteți, cred, de acord că în felul acesta vom avea un control perfect asupra tuturor familiilor corespunzătoare ultimului recensămînt al populației.

— Și de unde știți că toți cei care semnează această declarație n-au, to-

NIC. NICOLAESCU

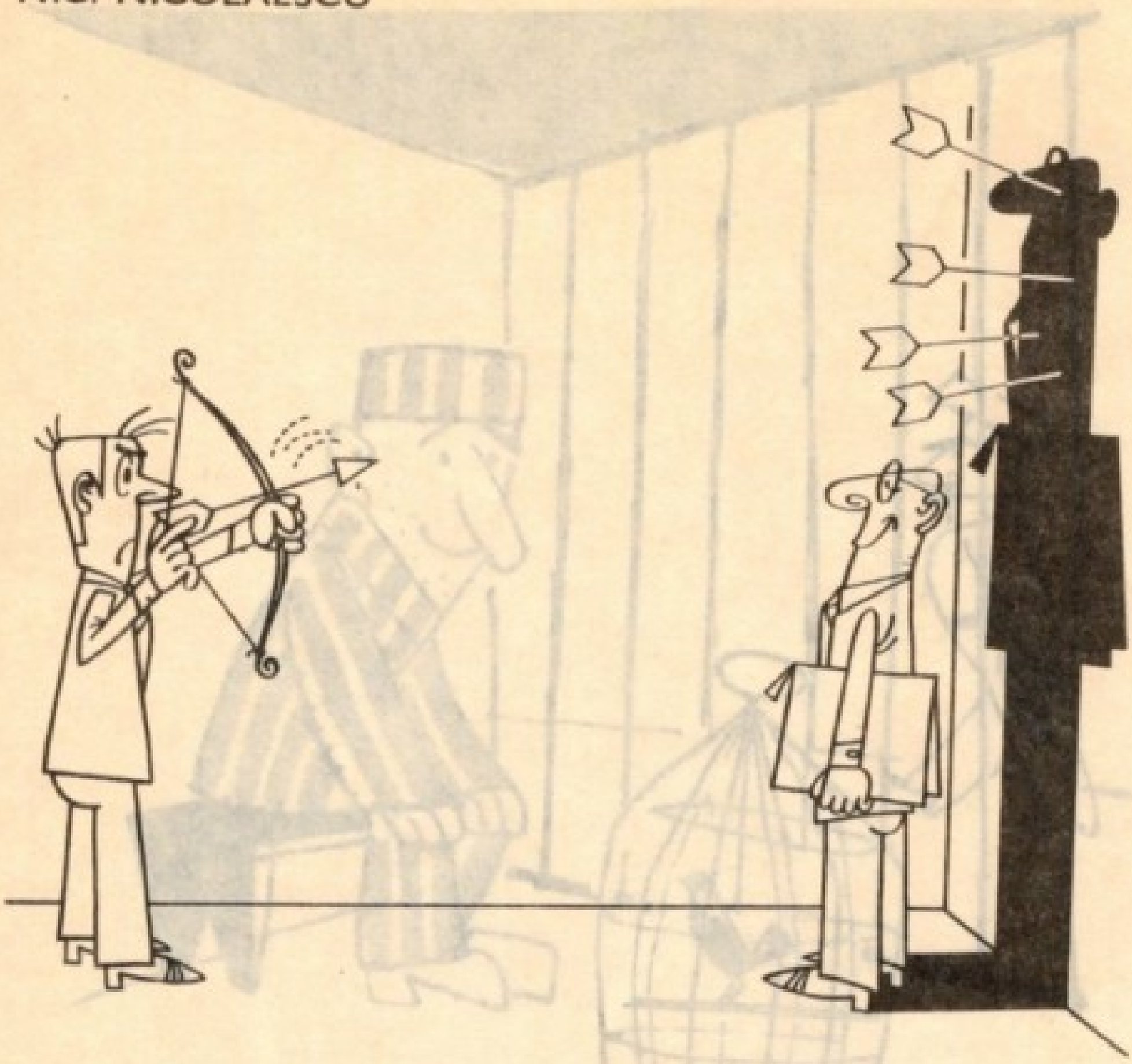

tuși, mașină de spălat? De unde știți că nu mint ca să nu plătească impozitul?

Funcționarul a arborat un zîmbet viclean:

— Am prevăzut și astfel de cazuri. Persoanele care declară că nu au mașină de spălat rufe sînt datoare să aducă adeverințe de la magazinele cu aparate electrice în care să se specifice că n-au cumpărat niciodată o mașină de spălat.

Gazda a încremenit de uimire. Revenindu-și în cele din urmă a spus:

— Ceea ce-mi spuneți e de necrezut. V-ați întrebat ce înseamnă pentru noi, cetățenii care nu avem mașină de spălat, să cerem asemenea adeverințe de la toate magazinele din oraș?

— Nu văd cum veți putea evita acest lucru. Instrucțiunile sînt foarte clare.

— Iar eu nu sînt de acord cu ele! strigă gazda. Să le ia dracu!

— Mă rog, acceptă calm funcționarul. În acest caz va trebui să plătiți și dv. impozit. Vă atrag însă atenția că orice refuz aduce după sine plata unor amenzi destul de consistente.

Enervat la maximum, bărbatul a sărit de pe scaun și a început să se plimbe agitat prin cameră. Cînd s-a mai liniștit i s-a adresat imperturbabilului funcționar:

— Dragul meu, am impresia că cel mai indicat și ieftin mijloc de-a scăpa de dumneata, e acela de-a declara că am mașină de spălat rufe.

— Da, aprobă funcționarul. Aceasta e cea mai bună soluție. Am știut de la început că am de-a face cu un om înțelept.

Și zicînd acestea, notă ceva în hîrtiile sale, se ridică de pe scaun și după ce-și ceru scuze pentru deranj, adăugă:

— Veți rămîne, sper, cu convingerea că raționalizarea impozitelor este extrem de eficace și, mai ales, nu răpește cetățenilor prea mult timp!

Traducere de **Antigona Grecu**

MIHAIL JOLDEA

CÎND SFINȚII SÎNT PRIETENI

Onofrei, șeful serviciului «producție» își mîngîie gînditor chelia. Văzînd că mintea nu răspunde la apel, desfăcu pachețelul cu sandviciuri și începu să mănînce. Gestul îl făcea automat, nu pentru că i-ar fi fost foame, ci pentru a veni de hac unui ulcer rebel, apărut mai de mult, în urma unei certe «la cuțite» cu Ușurelu, șeful serviciului «tehnic». De-atunci, ori de cîte ori se întîlneau pe coridor, Onofrei simțea mai întîi o gîdilătură la duoden, după care începea durerea. Celălalt,Ușurelu, făcuse un sindrom depresiv, astfel că la vederea lui Onofrei îl apuca sughițul, după care începea să plîngă.

Cearta dintre cei doi pornise exact din același motiv din care a izbucnit și războiul troian. Femeia! A, vă rog, să nu vă închipuiți cine știe ce! Erau căsătoriți de mult și amîndoi își iubeau soțiile. Dar Ușurelu făcu ce făcu și îi suflă lui Onofrei pe cea mai bună dactilografă din instituție, pentru care acesta se bătuse multă vreme s-o aducă în serviciul lui.

Lupta se dădea, însă, nu numai pe pămînt, ci și în cer, deoarece amîndoi aveau cîte un «sfînt» la județ. Curios era faptul că în timp ce perechea de pe pămînt se dușmănea din ce în ce mai mult, cei de sus, dimpotrivă, erau foarte buni prieteni. Cum, de la o vreme, Onofrei și Ușurelu nu se mai puteau suporta, a apelat fiecare la «sfîntul» lui, rugîndu-l să-l transfere pe celălalt la altă instituție.

Așa stînd lucrurile, într-o zi, cînd cei doi «sfinți» s-au întîlnit la o cafea să mai schimbe o vorbă, protectorul lui Onofrei lansă rugămintea:

— Dacă ții la mine, fă-mi hatîrul, mută-l pe Ușurelu la o altă instituție.

Dar nici protectorul lui Ușurelu nu se lăsă mai prejos:

— Am să-l mut, dar numai dacă-l muți și tu pe Onofrei: Trebuie să-i dau o satisfacție lui Ușurelu. Nu?

Cum stă balanța în cumpănă dreaptă cînd așezi un kilogram pe un taler și alt kilogram pe celălalt, tot așa se întîmplă cu cei doi protejați. Fiecare «sfînt» făgăduia celuilalt tot concursul, dar cum erau ocupați peste cap cu treburi mai serioase, lucrurile cam rămîneau moarte. Așa că ulcerul lui Onofrei înainta și starea de sughiț a lui Ușurelu se accentua.

A venit însă și ziua cea mare pentru Ușurelu. Onofrei fu transferat la altă instituție, tot ca șef al serviciului «producție». La o astfel de amabilitate, «sfîntul» lui Ușurelu răspunse cu aceeași amabilitate transferîndu-l la o altă instituție, tot ca șef al serviciului «tehnic», cu dactilografă cu tot. Lucrurile ar fi intrat în normal, dacă perechea de la județ, ocupată, cum am mai spus, cu treburi mult mai serioase, nu și-ar fi transferat protejații, fără voie, la aceiași instituție.

De îndată ce s-au zărit pe coridor, pe Onofrei l-a apucat crampa la duoden, iar pe Ușurelu, sughițul. Iar sfinții, ca sfinții: își văd de treburile lor mai departe, ca doi buni prieteni ce sînt.

GHEORGHE STERIADE

Logică

Am studiat aceste trei dosare
Și-n postul de gestionar susțin
Să-l aprobăm pe Ics, spre angajare,
Că are-o condamnare mai puțin!

Confesiune

Din zi în zi, tăria scade
La țuică, vodcă sau lichior —
Doar eu, oțet de nouă grade,
Rămîn tot... «vin superior»!

TURBANUL VIZIRULUI

UMIT YAŞAR OZUZAK

(Turcia)

Cînd Vizirul intră-n casă,
în pridvor turbanu-şi lasă.
De la tineri, la bărbi albe,
sărăntocii vin cu jalbe.
Huseini, Ahmeţi, Osmani,
toţi năpăstuiţi, sărmani,
cerşetori, pomanagii
vin cu zecile de mii:
goi, desculţi, flămînzi, lihniţi,
vin Hasani, Omari, Hamiţi,
vin cu temenele multe
la turban, ca să-i asculte.

Iar turbanul — orb — tăcea
şi, ce-i drept, pare-asculta...

În **românește** de **Romeo Ion**

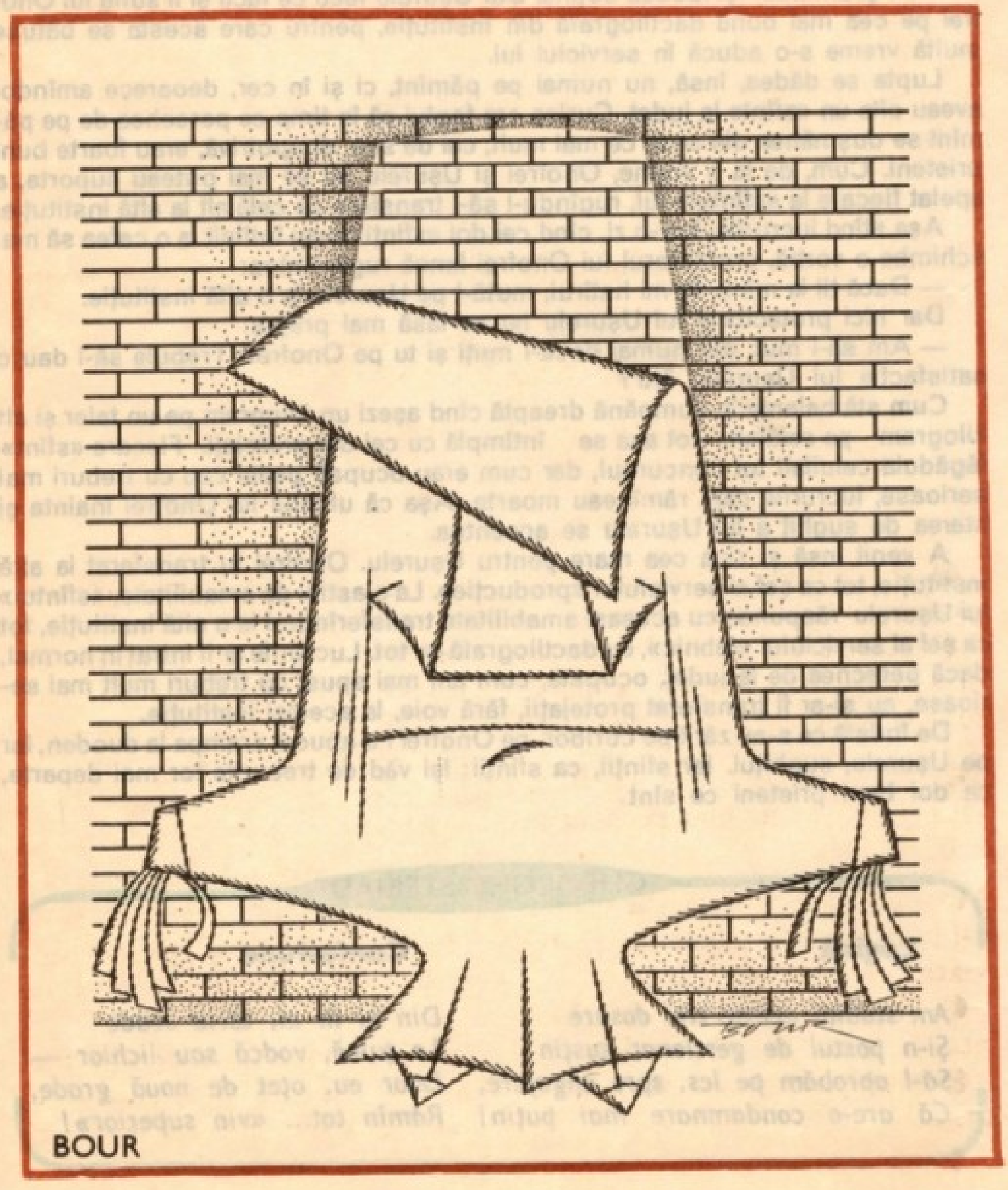

BOUR

GH. AILENI

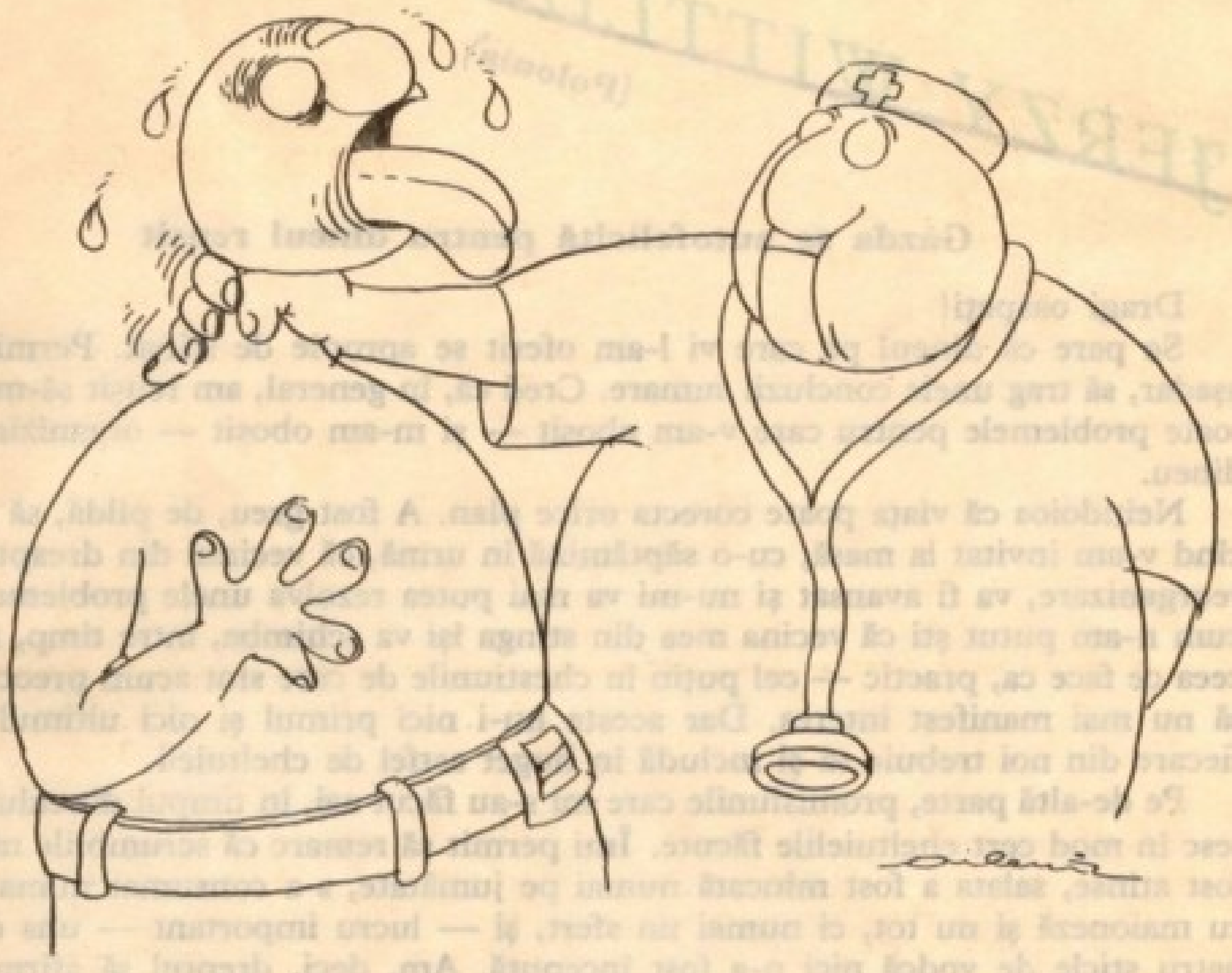

MIRCEA CÂRLOANȚĂ

PREPOZIȚII

● Îmi iubesc prietenul din recunoștință că nu sînt el.

● Numai răutățile nefăcute mi s-au plătit, despre celelalte nu s-a aflat.

● Tot învățînd din carte o s-ajungem să nu mai știm ceva și de la noi.

● Lumea nu mă poate obliga să-i respect defectele, dar mă poate pedepsi pentru ele.

● Moartea surîde dulce înainte de a se lăsa sărutată.

● Nimicnicia mea rezistă, eu nu.

● Omul onest nu e scutit de griji, e scutit numai de apăsarea lor.

● Cei mai mulți anonimi acționează în sectoarele în care se săvîrșesc fapte celebre.

● Amintirile cele mai neplăcute sînt foste delicii.

● Un viciu bate la ochi, două par unul, trei nu se mai văd deloc, iar patru devin o virtute.

● Fericirea își alege victima, beleaua se mărită cu primul venit.

● Cele mai multe dintre greșelile scriitorului sînt postume.

● Fiecare secol se laudă că e cel mai tulbure dintre toate.

3

JERZY WITTLIN

(Polonia)

Gazda se autofelicită pentru dineul reușit

Dragi oaspeți!

Se pare că dineul pe care vi l-am oferit se apropie de sfîrșit. Permiteți-mi, așadar, să trag unele concluzii sumare. Cred că, în general, am reușit să-mi rezolv toate problemele pentru care v-am obosit — și m-am obosit — organizînd acest dineu.

Neîndoios că viața poate corecta orice plan. A fost greu, de pildă, să prevăd, cînd v-am invitat la masă, cu-o săptămînă în urmă, că vecinul din dreapta, după reorganizare, va fi avansat și nu-mi va mai putea rezolva unele probleme. După cum n-am putut ști că vecina mea din stînga își va schimba, între timp, fotoliul, ceea ce face ca, practic — cel puțin în chestiunile de care sînt acum preocupat — să nu mai manifest interes. Dar acesta nu-i nici primul și nici ultimul dineu; fiecare din noi trebuie să-și includă în buget astfel de cheltuieli.

Pe de-altă parte, promisiunile care mi s-au făcut azi, în timpul dineului, depășesc în mod cert cheltuielile făcute. Îmi permit să remarc că scrumbiile nici n-au fost atinse, salata a fost mîncată numai pe jumătate, s-a consumat numai un ou cu maioneză și nu tot, ci numai un sfert, și — lucru important — una din cele patru sticle de vodcă nici n-a fost începută. Am, deci, dreptul să afirm că am repurtat un mare succes. De-aceea, permiteți-mi ca, în numele dv., să mă autofelicit și să-mi exprim speranța că, în eventualitatea îndeplinirii — cel puțin și pe jumătate — a promisiunilor care mi s-au făcut azi, la masă, îmi va spori de cîteva ori succesul.

Președintele felicită un pescar cu ocazia pescuirii unui pește viu

Stimate coleg,

În numele conducerii asociației, te felicit cu ocazia pescuirii, în lacul nostru, a unui pește viu. Prin fapta ta ai dovedit că nu sînt adevărate zvonurile insistente,

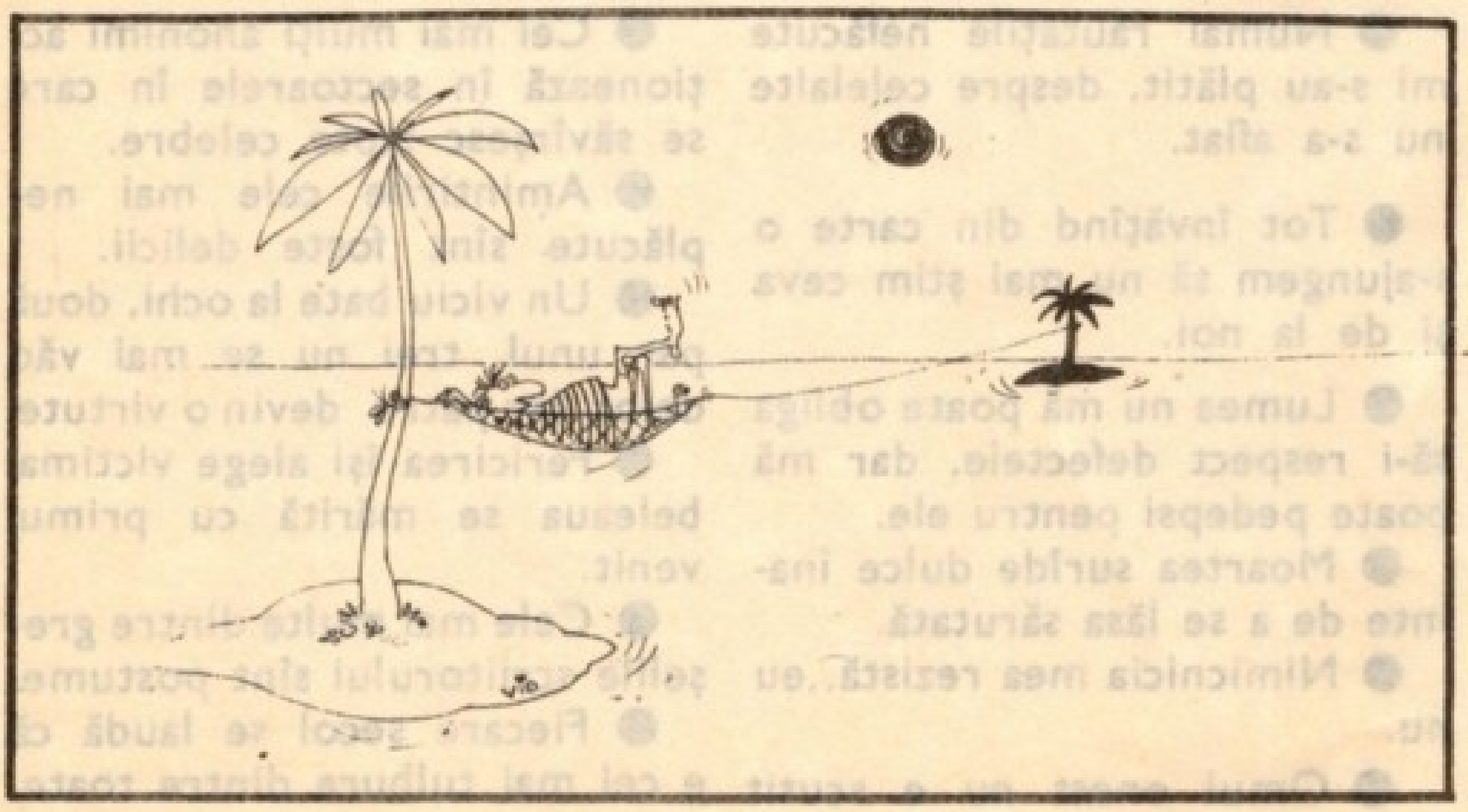

Ipostaze

răspîndite de unii membri ai asociației și de pescarii nemembri, că în lacul nostru de mult n-ar mai exista un pește viu. Nu sînt juste, de asemenea, insinuările că un mare merit în «îngrijirea» lacului îl au întreprinderile chimice și nu pescarii. În ultimă instanță, sînt pur și simplu defăimătoare afirmațiile că peștele viu pescuit l-ai fi adus din altă parte. Fapta ta a dovedit, pînă la urmă, sensul existenței pe mai departe a asociației noastre. A sporit în mod cert autoritatea conducerii, ceea ce face ca pe mine, președinte al asociației și director adjunct al fabricii, să mă bucure și mai mult. Lucrul cel mai important e ca această veste bună să se răspîndească cît mai mult, ca toți pescarii să cunoască și să devină conștienți de ce poate realiza un membru al asociației noastre. Te felicit, dragă colega, cu ocazia dobîndirii acestui succes minunat. Adresez cele mai cordiale felicitări familiei tale, rudelor apropiate și îndepărtate.

Nădăjduiesc din toată inima că în viitorii ani vei reuși iarăși o asemenea performanță. Și cu prilejul succesului respectiv vom fi alături de tine, așa cum sîntem azi și întotdeauna cînd obții asemenea victorii! La mulți ani!

Milițianul felicită un pieton pentru amenda aplicată

Stimate cetățean,

Aș dori să vă felicit în mod cordial pentru amenda de 500 zloți pe care am onoarea și plăcerea să v-o aplic. Avînd de ales între a vă opri la stop sau de-a muri sub roatele unei mașini, ați ales ceva intermediar, respectiv amenda mea.

Vă mulțumesc pentru încrederea acordată și mai ales că mi-ați facilitat posibilitatea de-a le dovedi superiorilor mei că sînt activ. De asemenea, în numele familiei dumneavoastră, vă mulțumesc pentru doliul de care ați scutit-o, cît și de cheltuielile legate de înmormîntare, respectiv de nervii pe care i-ați fi produs cu ocazia împărțirii averii.

Încă o dată, cele mai bune urări și la cît mai multe revederi.

Traducere de Nicolae Mareș

VIOREL VERNEA

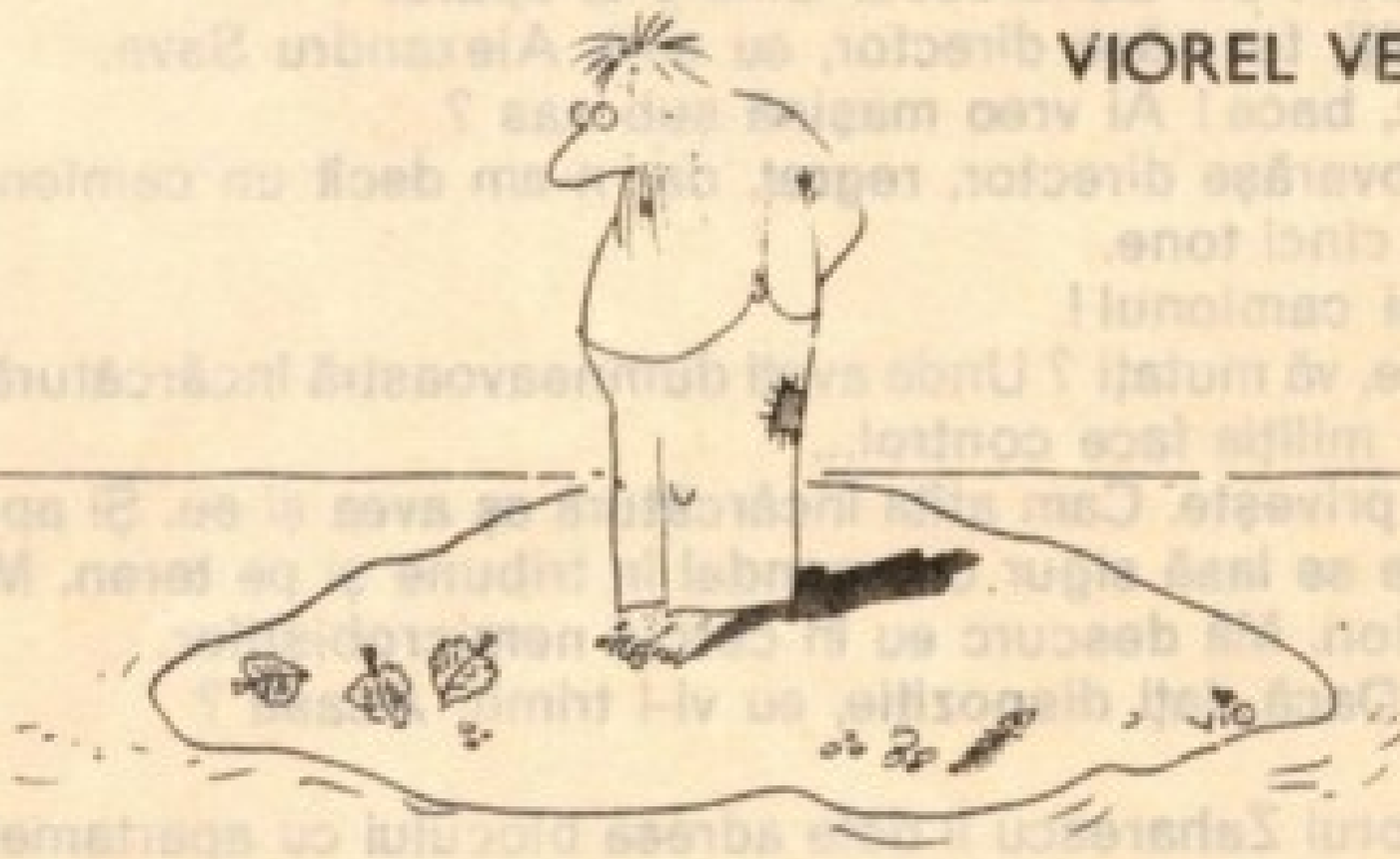

— A venit toamna, dom'le!..

AL. ANDRIȚOIU

Pachetul

Directorul băuse ca de obicei, poate chiar ceva mai mult. Era o sîmbătă de vară, numai azur și soare cînd, la prînz, s-a certat cu nevasta la felul trei: înghețată cu frișcă. Și erau cît pe-aci să se bată cu frișcă proaspătă, ca-n filme, din motiv de cîine. Căci directorul ar fi aflat de la o vecină că drăgălașul lor cîine de rasă, care a fost dat dispărut și apoi a fost adus de o cucoană, contra recompensă, de fapt n-a fost furat și nici dispărut, ci soția directorului, madam Mimi, l-a ascuns la o prietenă din cartierul de vest și apoi tot ea a dat la ziar anunțul cu recompensa. Directorul, care ținea la cîine ca la ochii din cap, a deschis portofelul, a dat mia de lei necunoscutei, care l-a rîndul ei a dat-o lui madam Mimi, iar madam Mimi a dat-o pentru o stofă de costum, maxy, trimisă în pachet din Paris. Madam Mimi s-a lăudat vecinei, iar aceasta, într-un moment de «intimă slăbiciune», i-a spus directorului Paulică Zaharescu sub care lucrează la secția ambalaj. De aici cearta din ora prînzului, împinsă pînă la marginea porțiilor de frișcă proaspătă ș.a.m.d.

Furios, directorul Paulică Zaharescu, a renunțat la înghețată și s-a dus la o bodegă îndepărtată, tocmai la celălalt capăt al orașului, unde să nu-l găsească nevastă-sa nici de-l va căuta în opinci de fier. La bodegă, a început-o cu bere, apoi s-a ajustat cu un rom cubanez «Havana Club», după care i-a dat telefon vecinei care i-a șoptit, din foarte aproape, povestea cu dispariția misterioasă a cîinelui și a rugat-o să vină repede la adresa binecunoscută. Vecina, pe numele său Coca Calomfir, i-a spus, încă de la telefon, că poate fi liniștit : nevastă-sa Mimi a fugit furioasă, ca de obicei, la părinți, la țară, cu un geamantan plin cu haine. Dar că se întoarce ea, dacă nu luni, cel mult miercuri. Scăpați deci și de ochiul feroce al doamnei Mimi, cei doi îndrăgostiți tomnatici au făcut mici cumpărături : vin, hrană rece și o pereche de sandale de piele pentru piciorul de zeiță ambalatoare al Cocăi. Au mers la adresa binecunoscută, au băut pînă ce directorul Paulică s-a făcut cocă și, iată așa și numai așa, a trecut timpul pînă duminică dimineața cînd, după un somn telegrafic, s-au trezit.

S-au dres și, la micul dejun, Coca i-a spus lui «Paulică al ei» că tare ar avea nevoie de o mașină să o repeadă pînă la părinți, la țară. Că de ce numai Mimi să meargă să-și vadă părinții și ea, Coca, nu ? Ba, dimpotrivă, dacă și ea, Coca, va fi tot la țară, orice bănuială eventuală va cădea din capul locului. La cascada de argumente, Paulică a cedat și cum apartamentul «colegului de școală» avea și telefon, el a sunat la întreprindere.

— Alo, aici Paul Zaharescu. Cine e la aparat ?

— Să trăiți, tovarășe director, eu sînt, Alexandru Sava.

— Noroc, bace ! Ai vreo mașină sub nas ?

— Vai, tovarășe director, regret, dar n-am decît un camion cu încărcătură de minimum cinci tone.

— Bun și camionul !

— Dar, ce, vă mutați ? Unde aveți dumneavoastră încărcătură de cinci tone ? Că, pe drum, miliția face control...

— Nu te privește. Cam atîta încărcătură aș avea și eu. Și apoi astăzi e meci de fotbal care se lasă sigur cu scandal în tribune și pe teren. Miliția e concentrată pe stadion. Mă descurc eu în cercul nemicrobiștilor.

— Bine. Dacă dați dispoziție, eu vi-l trimit. Acasă ?

— Nu !

Și directorul Zaharescu îi dete adresa blocului cu apartamentul clandestin. E un bloc lung, cu patru intrări, își zise el, n-are cum să bănuiască șoferul din ce apartament coborîm noi și nici pe Cocuța n-are cum s-o cunoască, fiindcă mașinile aparțin de «autobază» și nu de întreprinderea noastră.

Astfel, măsurile de precauție fiind bine puricate, directorul ieși în fața

blocului, singur cuc, și își aprinse o țigară, așteptînd mașina. Camionul sosi și, din lada lui enormă coborîră doi vlăjgani. Șoferul lămuri că cei doi au venit să ajute la încărcare.

— Nu e nevoie! zise enervat directorul. Am eu oamenii mei tocmiți încă de ieri. Mergeți la meci că e mai cu folos și mai cu atracție.

Cei doi plecară dînd din umeri. Șoferul întrebă ce au de cărat.

— Un pachet!

— Un pachet de cinci tone? zisei el cu ochii cît ceapa.

— De cinci, de necinci, așteaptă că vine și pachetul!

Directorul urcă în bloc. Peste cinci minute a coborît cu Coca. Aceasta ținea în mînă pachetul cu sandalele de piele cumpărate sîmbătă seara.

Șoferul pufni în rîs.

— Ăsta e pachetul, tovarășe?

— Ăsta! Dar ce? N-are cinci tone?

— O fi avînd. Numai să nu-l cîntărească și milițienii de la circulație. Că ei au alte unități de măsură...

Mai departe? Mai departe, finalul e în coadă de pește. Căci dacă aș scrie că miliția nu i-a prins, mi s-ar reproșa că ea nu-și face bine datoria. Dacă aș scrie că i-a prins, cititorul ar bănui că așa am fost sfătuit să scriu de redacția «Urzicii», ca să iasă totul bine.

Așa că, de fapt, nu greutatea, ci frumusețea din conținutul pachetului contează. Erau, într-adevăr, o pereche de sandale superbe care parcă spuneau ele însele: am fost dăruite de un fost director!

EUGEN TARU

RALIUL
ANECDOTELOR

CURIOZITATE

— Domnule căpitan, se arată curioasă o pasageră, de ce aveți nevoie de catarg pe punte?

— Ca să-l folosim în caz că ni se termină cărbunii, drept prăjină pentru împins nava.

RĂSPUNS PROMPT

După terminarea mesei, clientul se pregătește să plece și întreabă un ospătar, care vine dinspre partea unde se află fereastra:

— Spune-mi, te rog, mai plouă?

— Nu știu, răspunde acesta. Întrebați ospătarul care v-a servit!

DEDUCȚIE

Două vecine discută despre a treia:

— Nu e deloc gospodină, ascultă-mă pe mine...

— De unde știi?

— Ori de cîte ori o rog să-mi împrumute ceva, spune că n-are.

ANUNȚ REPETAT

Într-un ziar londonez apare pentru a 30-a oară următorul anunț: «Bill, te rog să-mi telefonezi. Ți-am iertat totul! Margareta» În următorul număr, lîngă acest anunț mai apare unul: «Bill, telefonează-i odată Margaretei care ți-a iertat totul. Un cititor plictisit!»

ÎN TEXAS

Aflat la primul proces, un tînăr procuror cere părerea unui coleg cu mai multă experiență:

— Am un caz cu proprietarul unui laborator clandestin de whisky. Cît trebuie să-i cer după părerea ta?

— Doi dolari de litru, nici un cent în plus!

SOMAȚIE

Banditul îndreaptă pistolul spre un trecător!

— Banii, plus 30% pentru compensarea inflației!

MODUS VIVENDI

În fața unui psihiatru din Hollywood, o celebritate a marelui ecran se plînge de o neobișnuită stare sufletească. Medicul îi recomandă să-și schimbe modul de viață:

— Domnule doctor! explodează pacienta. În ultimii ani mi-am schimbat de șapte ori mașina, de zece ori impresarul, de cinci ori casa, de zeci de ori culoarea părului și de șase ori soțul. Ce-ar mai trebui să schimb, după părerea dumneavoastră?!

ÎNTRE COLEGI

— Cînd șeful tău face vreo greșeală, ai curajul să-i atragi atenția?

— Desigur. Îi spun: tovarășe șef, iar mă puneți la încercare?

PRECOCITATE

În lipsa părinților, plecați la petrecere, Petre îi spune surorii sale:

— Hai să ne jucăm de-a războiul!

— Cum vine asta?

— Foarte simplu: eu voi fi generalul, iar tu, dactilografa. Luăm mașina de scris de la tata și îți dictez memoriile.

EXPLICAȚII

25 de soldați americani plecați într-o permisie, se întorc la unitate, cu întîrziere. Furios, comandantul încearcă să afle motivele. Primul dintre întîrziați povesti ofițerului că, aflîndu-se acasă, a adormit la umbra unui stejar. Cînd s-a trezit, constatînd că a întîrziat, s-a rugat de un vecin să-i împrumute calul și a pornit în galop spre gară. Pe drum, calul a căzut iar el a scăpat trenul, astfel că a fost nevoit să pornească pe jos spre unitate. Al doilea istorisi același lucru. Apoi «povestea» fu debitată de încă 22 de soldați. Cînd veni rîndul ultimului, comandantul îl întrebă:

— Și tu ai cerut vecinului calul?

— Da' de unde! zise acesta. I-am cerut mașina. Dar cînd să ajung la gară, drumul era blocat de cei 24 de cai căzuți. Bineînțeles, am pierdut trenul și am pornit pe jos, spre unitate!

TURNIRUL PARO DIȘTILOR

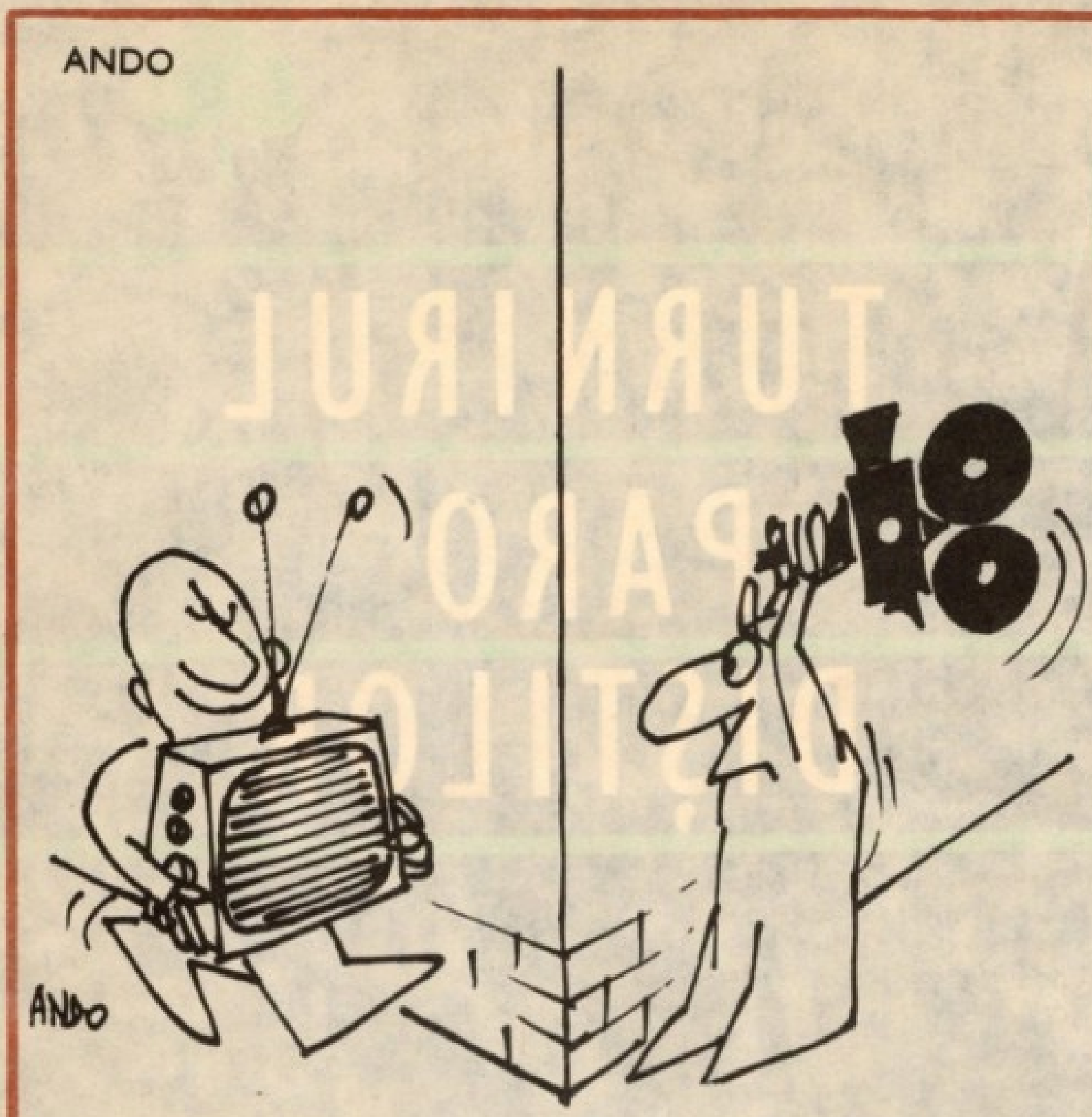

AU COLABORAT:

ANDO ● PAVEL BOTEZATU ● NINA CASSIAN ● GH. CHIRILĂ ● ȘT. COCIOABĂ ● GH.D. CONSTANTINESCU ● O. COVACI ● V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ ● ARAM DAMADIAN ● M. DUNĂREANU ● MIRCEA GABOR ● ION GEANĂ ● VASILE GHICA ● MILAN KENDA (Cehoslovacia) ● NICOLAE MAREȘ ● MARIUS MUNTEANU ● LEONTE NĂSTASE ● VIRGIL NISTOR (RAMIRO) ● TAN ORAL (Turcia) ● JEAN PAUL-SARTRE ● MARIANA ȘERBAN ● DAMIAN URECHE ● ALEXANDRU VERONIA ●

Jean-Paul SARTRE

GH. D. CONSTANTINESCU

Retras din viață cu o discreție menită să stîrnească... vîlvă, Jean-Paul Sartre nu numai că nu a dezmințit, ci a sporit, la ora trecerii în «altă substanță», paradoxurile puse pe seama sa, sau alimentate de el însuși. De pildă, imediat după anunțarea morții acestuia, un reporter s-a deplasat la un hotel unde obișnuia să tragă marele scriitor și filozof francez.

— Ce ne puteți spune despre Sartre, celebrul dv. locatar?

— Sartre?! se arată nedumerită recepționera. Sartre și mai cum? Iar la Sorbona, în dialog cu un student, același reporter vrea să afle:

— Ce înseamnă pentru dv. dispariția lui Sartre?

— Saftre a murit? Prea bine. Eu trăiesc!

Dar astea sînt, firește, malițiozități. Lăsînd în urmă o **operă**, o atitudine, un nonconformism amendat de oscilații, Jean-Paul Sartre rămîne un nume imposibil de ignorat în gîndirea și arta contemporană.

CUVINTE

● Fiindcă descoperisem lumea prin limbaj, am considerat mult timp limbajul drept o lume.

● Am grijă să nu exclud niciodată în întregime nici libertatea care exaltă, nici necesitatea care justifică.

● Ca toți cei ce se hrănesc cu vise, am confundat dezamăgirea cu adevărul.

● Înclinația mea spre virtute m-a împiedicat să îndrăgesc diavolul.

● Sînt dotat pentru autocritică, cu condiția să nu existe pretenția de a mi se impune.

● Mi-a plăcut întotdeauna să mă acuz mai degrabă pe mine, decît universul. Nu din bunătate; ca să nu depind decît de mine.

● A-mi recunoaște greșelile cu atîta bunăvoință înseamnă a-mi dovedi mie însumi că nu le voi mai putea comite?

● Progresul meu de azi este de a fi înțeles că nu mai progresez.

Culese și selectate de **M. Dunăreanu**

NINA CASSIAN

DIN MULTELE MELE ETAPE

Eu, zău că m-aș autoparodia.
S-ar zice că-i simplu. Dar nu-i chiar așa.
Pe care din multiplele mele etape
(ca nu cumva cea mai exactă să-mi scape)
s-o iau în primire? Au liricul gen?
Au ludicul gen? Au cel heterogen?
Ironic și crud să zîmbesc în verif
de versul meu cotidian? Sau festiv?
Ce versuri s-acuz? Cerebralele, oare,
suavă luîndu-le peste picioare?
Squ modul erotic, eroii lui mitici
pretindu-se foarte la autocritici?
Să-mi rid de producția pentru copii
cînd pentru cei mici e-o problemă să scrii?
Cum pot să-mi prind chipul răsfrînt într-un vers
cînd versul meu — ah! — e atît de divers?
(Și cînd, ca să nu-ncarc dilemele nu zic că
mai fac, după toate acestea, și muzică!)
Și cum să mă mir, în aceste condiții,
că n-am primit premii ca prea fericiții
colegi cu mai clare tendințe poetice,
că nici cronicarii n-au timp să se-mpiedice
de-o operă-atîta de contradictorie?
Să fie destin? Sau să fie istorie?

Avînd în vedere că nu pot acum,
promit că am să-mi fac parodia postum.

LEONTE NĂSTASE

PARODIE

după LEONID DIMOV

Trubadurească

Într-un Eden de micșunele
Cuprins de forța lui Amor,
Imberb, un trubadur privea la stele
Și-și desmierda dama superb.

«Ce vreau să-ți spun e că deși
Noi nu sîntem de-aceeași teapă
Să te ador nu m-oi sfii
Chiar de voi sta curînd în țeapă.

Ți-aș dărui o besactea
Cu maghiran, cercei, inele
Dar ca Pandora ai putea
S-aduci pe lume numai rele.

Pămîntul veșnic l-aș cutreiera
Trăgînd zelos țîrloi după țîrloi
De n-aș ști de la Platon că muierea
E jumătatea ce-o purtăm în noi

Dar apropo, na, că era să uit
Cine-i coțcarul care-ți dă tircoale?
Să știi că nu mă tem de spilcuit
Și nu admit să-mi steie-n cale.»

— — — — — — — — — — — — — — — —

Și cum ofta în noaptea rozacee
Un trubadur cu vorba prea subtilă
Văzu uimit cum tînăra femeie
Se metamorfoza într-o reptilă.

Scîrbit de-asemeni darwinism
Zgîndu-se la limba despicată
Se aruncă în propriul autoturism
Jurînd să nu mai scrie niciodată.

ALEXANDRU VERONIA

Cîntec de șatră

după

CEZAR BALTAG

Belgii, Olande,
Vor să se mute,
Tute pă mande,
Mande pă tute;

Lingă pirande
Ard alăute,
Tute pă mande,
Mande pă tute.

Suie ghirlande
Pe ziduri mute,
Tute pă mande,
Mande pă tute.

Vinul prin glande
Trece prea iute,
Tute pă mande,
Mande pă tute!

Vete și Sande
Să ne sărute,
Tute pă mande,
Mande pă tute...

DAMIAN URECHE

ZĂPEZILE

de altădată

după

PETRU VINTILĂ

Magduș, iubito, pe unde mai ești
Aevea din fotoliu pistruii tăi dragi;
Aveai uniforma cu mere crețești,
Iar eu, de la tata, primii nădragi.

Ehei, ghiozdanu-ncărcat de poeme
Ozon în caiete și pușcă de soc
Colegii-mi făcură odată probleme
Precum că te ții cu unu-n Potoc

E drept. Într-o seară m-am pus pe bocit
Cînd știi, măcelarul, cu mușchi de ciment
Două trimestre te-a tot trombonit
De eu rămăsesem din nou repetent.

Credeam în vise cu ochii căscați
Lui Tîlbuhoglindă-i scriam regulat
Erau profesorii călăi și-mpărați
Și eu în amor total ambalat.

Zăpezile duse sînt moarte de vii,
Nu te bîrfesc, să nu mă bîrfești;
Privim laolaltă prin opt dioptrii:
Tu, Caransebeș, eu, București.

MARIUS MUNTEANU

Șt. COCIOABĂ

ANECDOTE

CRITICĂ

Un scriitor se întîlnește pe stradă cu doi cunoscuți. Vrînd să se laude, le amintește că a scris un nou roman.

— Îmi pare rău, nu l-am citit, se scuză unul.

— Îmi pare rău, l-am citit, intervine celălalt.

ARMĂ PERICULOASĂ

— După părerea ta, l-a întrebat Georges Simenon pe prietenul său, dr. Paul, care este arma cea mai des folosită în materie de sinucideri?

Celebrul medic legist a răspuns zîmbind:

— Furculița!

Tan ORAL

(Turcia)

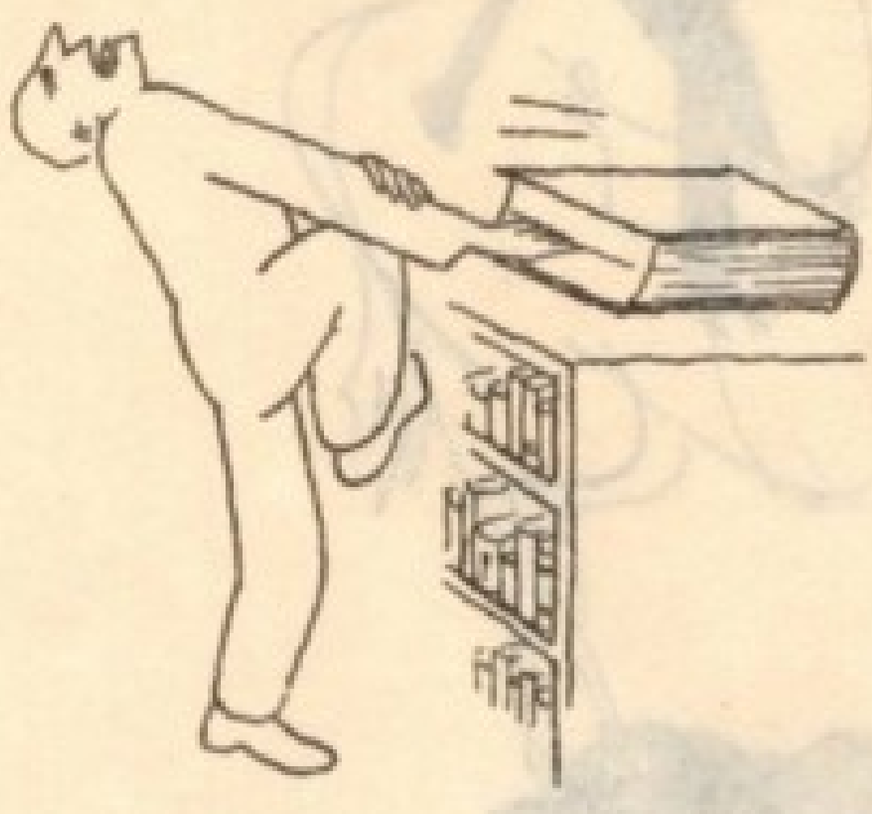

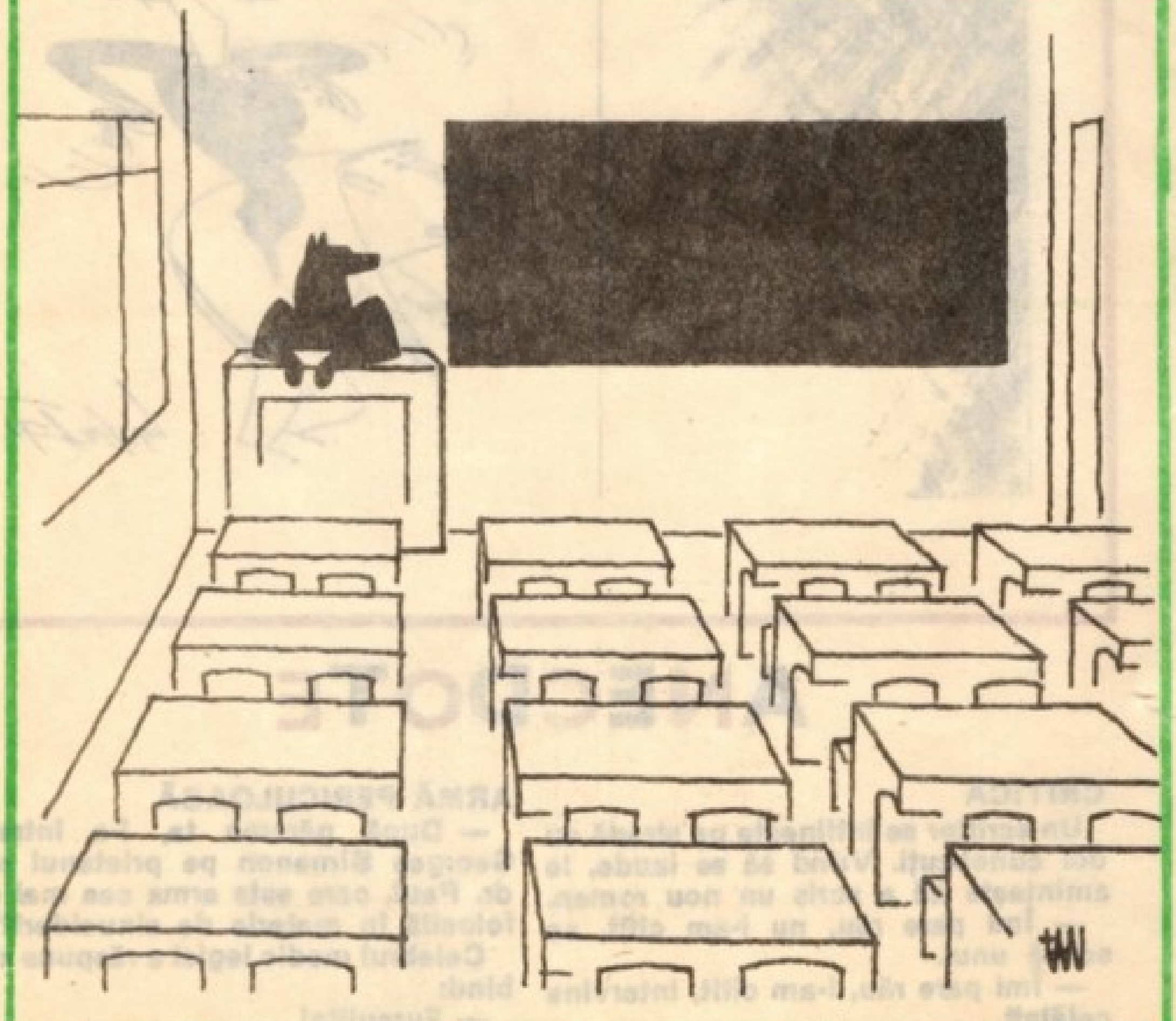

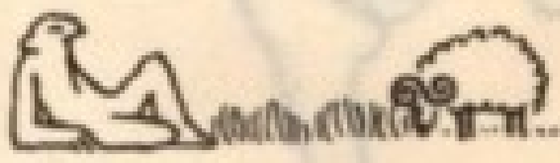

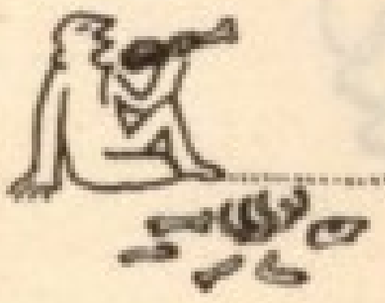

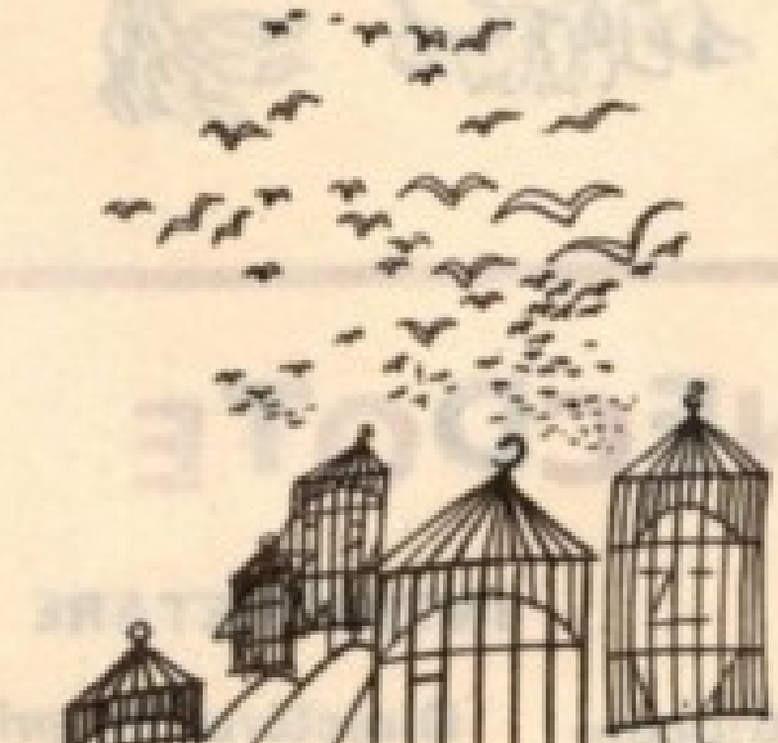

ARAM DAMADIAN

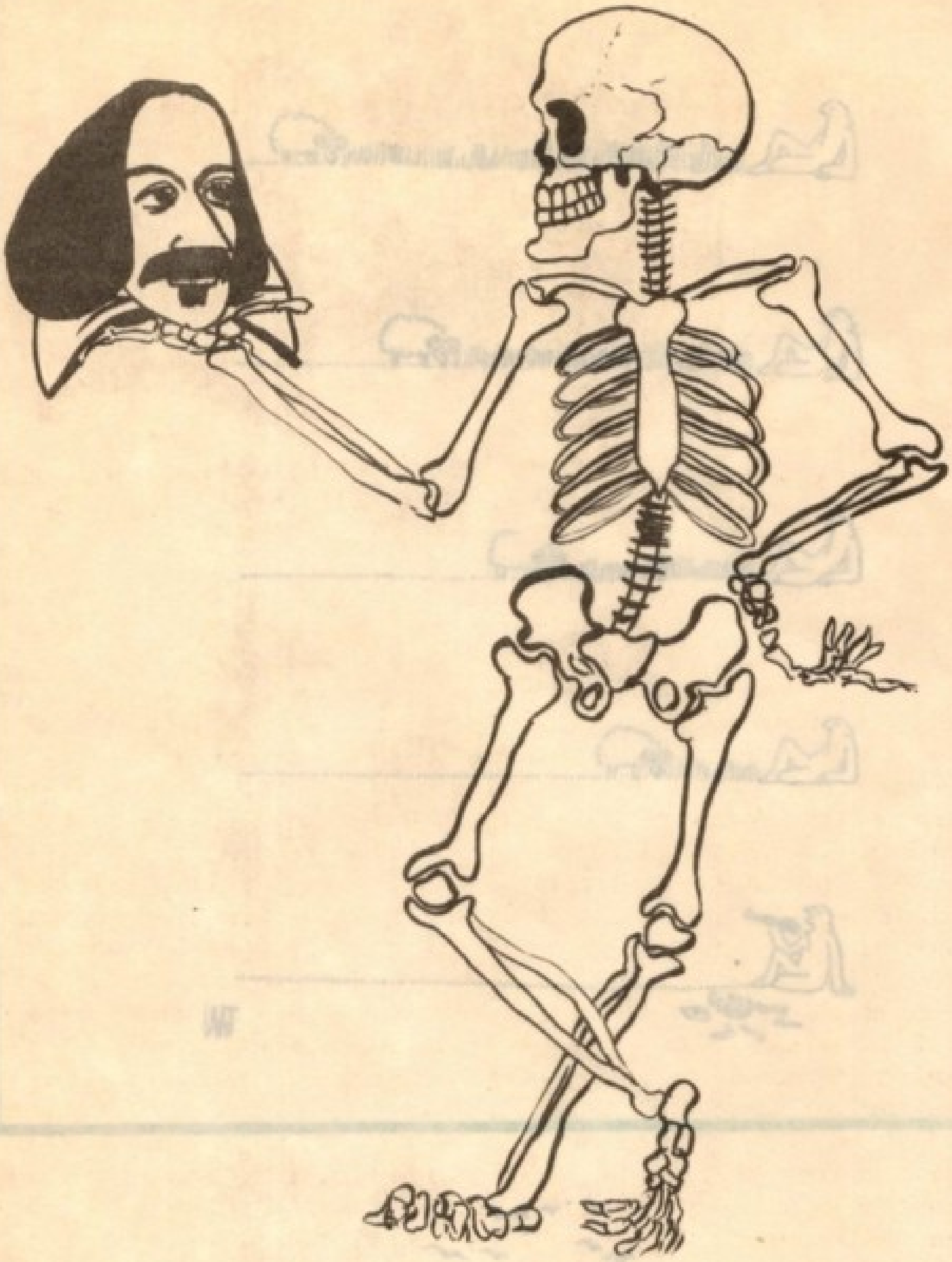

ANECDOTE

REMARCĂ

Zi de vizită la Luvru. În fața Giocondei, un american explică soției:

— Aceasta-i Gioconda, cea mai celebră pictură a lui Leonardo da Vinci.

— Nu mi se pare extraordinară, replică soția. Este copia exactă a desenului de pe calendarul nostru din bucătărie!

INTERPRETARE

Directorul își privește lung angajatul:

— De ce ai părăsit serviciul fără să anunți că pleci în oraș pentru o problemă personală?

— Păi nu ne-ați spus dumneavoastră că un lucrător bun trebuie să aibă inițiativă?

PARODIE

după

NICOLAE BREBAN

Bună dimineața, dragă domnișoară

(Fragment de roman)

Stimate cititor și drăgălașe cititoare, poate că ești nemulțumit că nu ți-am spus ce-a făcut pînă la urmă frumoasa, somnoroasa, pisica, rasata, c...., la famme fatale din Alba Iulia, abandonata Lelia Crăniceanu, pe care am întîlnit-o mai întîi la odihnă în stațiunea Sinaia, împărțind aerul, conversația, chiuveta, cozonacul, ceaiul și pe descărnatul, caraghiosul, ceafa groasă, moartea pasiunii. Titus Livius Grobei din Caransebeș, cu Tella lui agățată de gît, cu cinquagenara, inteligenta materna doamnă Veturia din Oravița. Dar ce haz ar fi avut să v-o fi prezentat pe eroina noastră cu picioarele ei lungi, cu încheieturile delicate, cu sînii ei mici și depărtați, cu meșa de păr lunecîndu-i atît de sexi pe față, cu ciorapii ei rulați pe inegalabilele-i picioare (pe care admiratorii nu se sfiau să le numească și altfel, dar după cum v-ați convins din roman eu respect, nu-i așa, pudoarea noastră de tip nou, așa că nu mai insist și vă las să vă imaginați singuri și să puneți cuvîntul potrivit la locul potrivit, prin aceasta aducîndu-vă și contribuția de lector angajat care nu considerați lectura un simplu divertisment sau un snobism, ci un mod de a vă instrui, de a îmbina utilul cu plăcutul, de a vă desăvîrși profilul intelectual) ca soție a vreunui vicepreședinte, director, inginer șef, medic primar, conferențiar universitar, sau altă persoană cu platformă socială, mașină și apartament cu care Lelia s-ar fi putut ușor căsători, avînd în vedere lumea bună pe care o frecventa ultima oară cînd l-a întîlnit pe Grobei și în care îi făcuse intrarea și porcului acela de Bojin, care pînă la urmă s-a dovedit mai de treabă decît măgarii ceilalți ce nu urmăreau decît să se... cu ea și apoi s-o trimită pe un șantier ca să nu se afle în Alba că ei ar fi încălcat morala noastră nouă.

Sau poate îmi porți oarecare pică pentru că te-am lăsat să crezi vreo 480 de pagini că acțiunea s-ar petrece în zilele noastre, că este adînc ancorată în realitate, că ai putea și dumneata să întîlnești un trăpaș ca Mișu Cîrstea, indiferent, invidiat, mascul feroce, cinic, posesiv, făcut să fie stăpîn nu slugă, play-boy de provincie în jurul căruia se nasc visuri, coșmaruri, dorințe refulate, complexe freudiene, sau o tipă născută să fie curtezană în secolul tehnicii și al zborurilor cosmice, condamnată să se mulțumească doar cu vicele de la cultură și artă sau directorul de la I.T.C., bref, cu bancherii zilelor noastre, și cînd colo chiar spre sfîrșit eu îți precizez că toate s-au întîmplat prin anii 57, 58, deși știu bine că n-ai să mă crezi ; c'est la vie, i am sorry, but this is the situation. Crezi ce vrei despre mine, dar nu uita că te-am prins totuși cu născocirile mele, că ți-am dat satisfacția de a-ți recunoaște amicii, cunoscuții, orașul, șefii, rudele, că te-am introdus în noile modalități de creație de la stilul epistolar al Noii Heloize pînă la Noul roman francez, că am folosit toate compartimentele limbii noastre atît de bogate în expresii și receptivă la tot ce este nou în materie de limbi, occidentale, așa că... good by, mi love, good by și a bientot la următorul roman.

ALEXANDRU VERONIA

MILAN KENDA

(Cehoslovacia)

AFORISME

● S-a dus pe șantier să caute subiect pentru roman. A căpătat experiență și ceva material pe care l-a folosit pentru a-și construi o vilă.

● Poligrafia noastră poate face ca un roman științifico-fantastic să iasă de sub tipar drept roman istoric.

● Nu-i spuneți nevestei că seamănă cu Sophia Loren. Să nu vă creadă și să ceară aceleași onorarii.

● N-ar strica deloc ca unele familii să mai schimbe din cînd în cînd subiectul harței.

● Cărțile... Halal prieteni ai omului! Stau toate în rafturile bibliotecii cu spatele la mine!

Traducere de **Nicolae Mareș**

PAVEL BOTEZATU

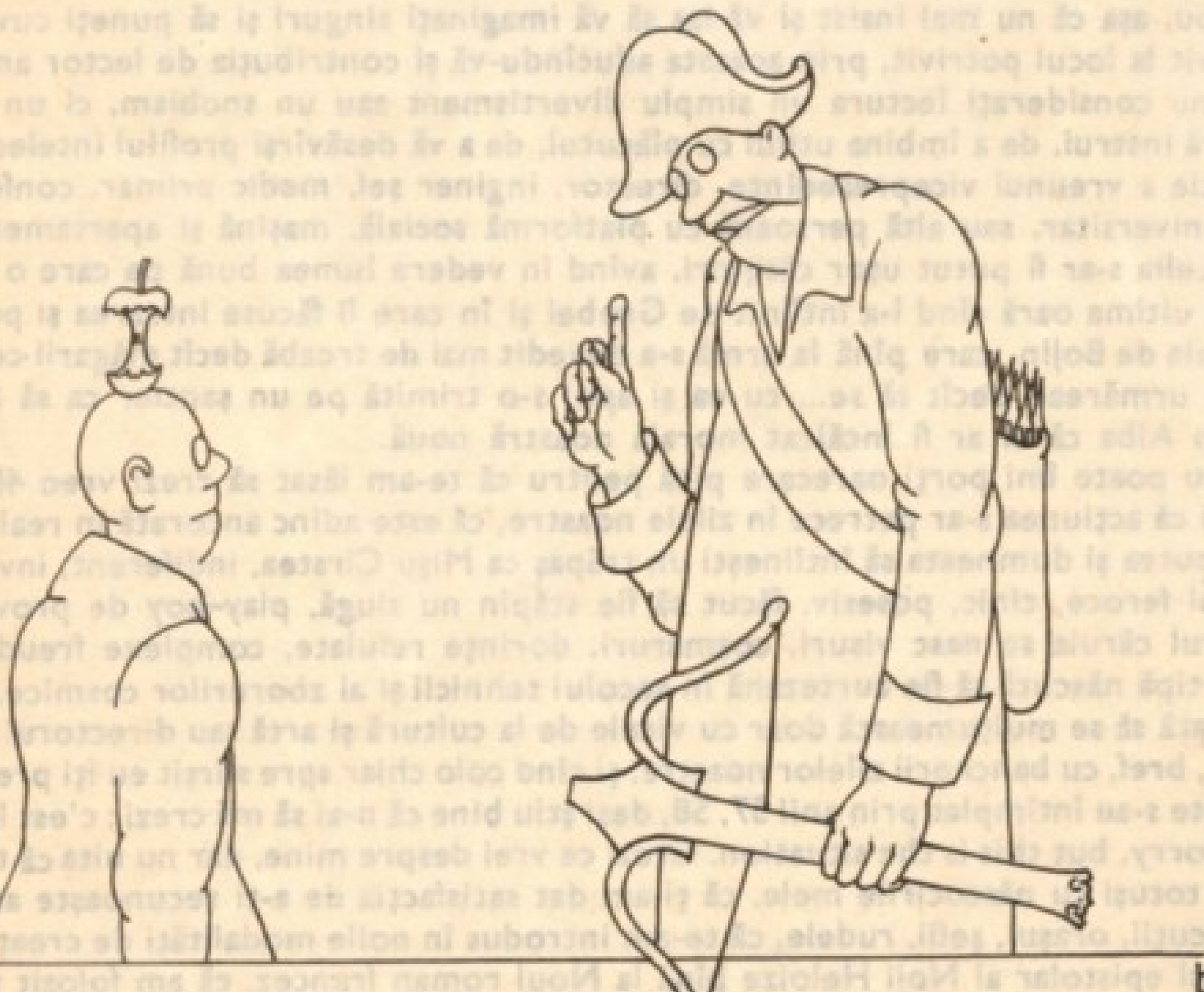

MARIANA ȘERBAN

CÎTE CEVA DESPRE ARTĂ

Suflerul

Sătul de rolul său mizer
Sărmanul are un regret:
Că nu-i nevoie de sufler
Și la balet!

ION GEANĂ

Conlucrare

Scriu. Se bucură consoarta:
— Iar îți pică niște lei...
(Ce să-i faci, eu sînt cu arta,
Cu tendința-i dumneaei!)

GH. CHIRILĂ

La o expoziție

Te uiți la pînze și zîmbești!
Nedrept, tăticule, mai ești:
Cînd desenez așa-n caiet,
Mă faci cu ou și cu oțet!

ION GEANĂ

De la Shakespeare citire...

Se-apropie maurul, adînc bănuitor,
Orbit de gelozie, capabil de omor:
— Frumoasă Desdemonă, batista o mai ai?
— N-o mai găsesc, Othello, și am un guturai...

MIRCEA GABOR

RETRO

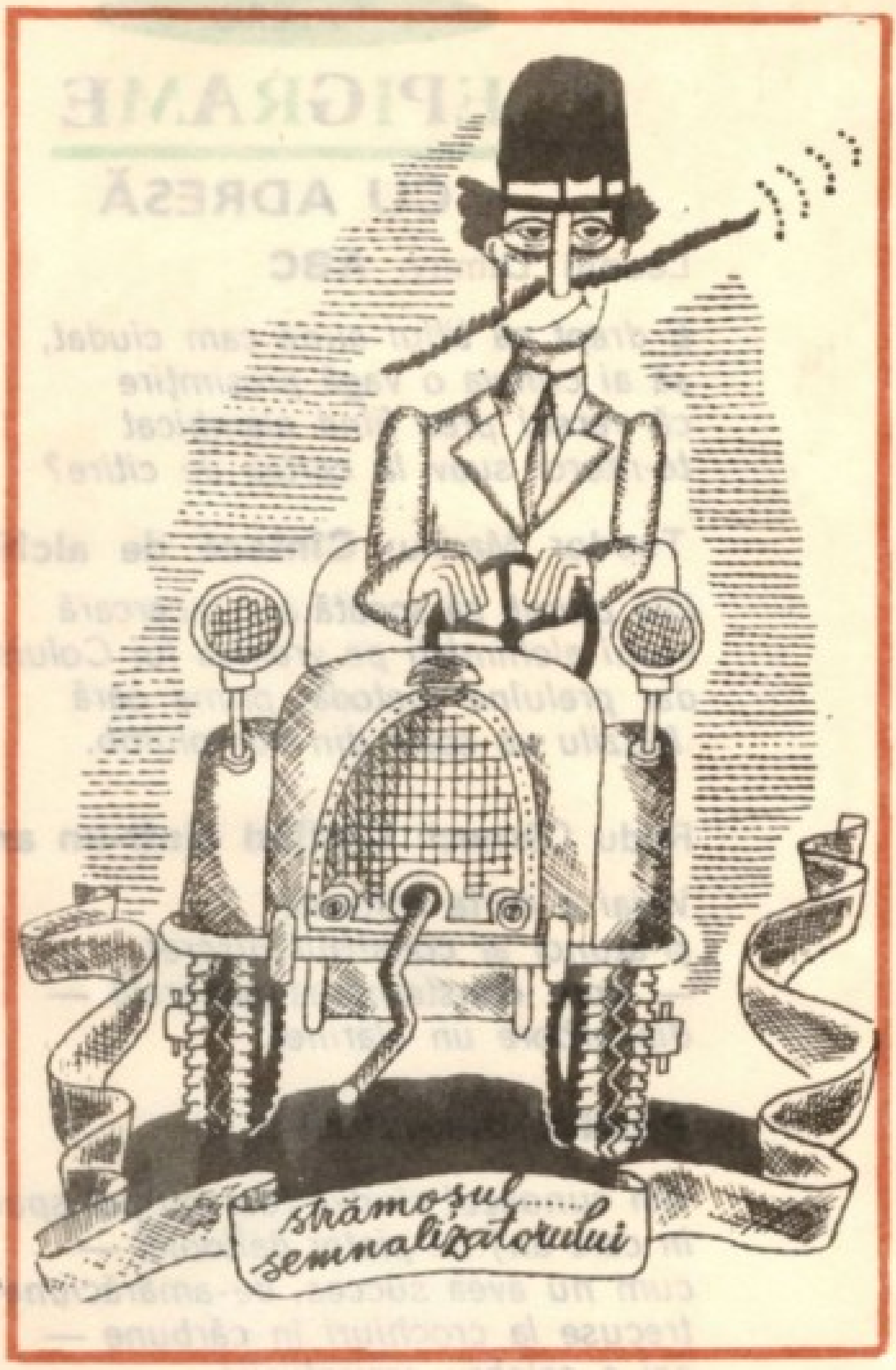

O. COVACI

RAMIRO

EPIGRAME

CU ADRESĂ

Leonid Dimov: **ABC**

E drept că titlul sună cam ciudat,
să ai cumva o vagă presimțire
că versul prea fiind alambicat
te-ntorci suav la cartea de citire?

Teodor Mazilu: **Cîntece de alchimist**

Din plumb să scoată aur încercară
vechi alchimiști pe vremea lui Columb
dar preluînd metoda, prima oară
Mazilu va sorta din aur plumb.

Radu Cârneci: **Cîntînd dintr-un arbore**

Voiai o carte colosală
și-atunci ai construit discret
— spre consternarea generală —
din arbore un clarinet.

Pastilă biografică

Am cunoscut cîndva (dar nu pot spune
în care an) un pictor daltonist —
cum nu avea succes, de-amărăciune
trecuse la crochiuri în cărbune —
azi e celebru caricaturist.

AFORISME

● **Am tot strigat că sînt nemulțumit de mine. De aceea, trec drept un om superior.**

● **Profesiune de actualitate: coautor.**

● **Și-a pus volumele la fiert. Poate iese o antologie.**

● **După ce ne-am dat jos din copac, ne-am cam pierdut silueta.**

● **Un singur mijloc de transport mi-a rămas străin: dricul.**

● **Ninge liniștit peste oraș, cu funingine proaspătă.**

● **Inimii ei i-ar trebui un fișier.**

● **A venit foarte dezamăgit de la muzeul de literatură.**

VASILE GHICA

Nu a văzut acolo nici un scriitor împăiat.

● Își conservă cu grijă creierul. Parcă ar fi vrut să-l facă pane.

● Ce ne făceam dacă Arhimede ar fi găsit un punct de sprijin?

● În curînd ne va mai trebui o planetă: pentru depozitele de armament.

● Sper să se găsească leacul tuturor bolilor. Este singura mea șansă de a deveni nemuritor.

● Vă plictisiți citindu-mă? Nici alții nu au fost mai îngăduitori cu mine.

RALIUL
ANECDOTELOR

CALITATE DE NECONTESTAT

O mamă se laudă în fața unei prietene:

— Fiul meu e un chirurg excelent. A făcut pînă acum peste douăzeci de operații și nu s-a tăiat niciodată!

SFAT

— Fiule, rostește mama, așa n-ai să reușești să mănînci. Trebuie să te decizi: ori renunți la părul lung, ori la spaghete. Le confunzi!

CE ESTE UN TERMOMETRU

Învățătorul întreabă pe unul dintre elevi:

— Ce este un termometru?

— Un termometru este o sticluță lungă și îngustă în care se ține febra!

RISIPĂ

— Termină odată cu acuzația că aș cheltui banii pe tot felul de lucruri inutile. Știi doar că încerc să fiu cît mai econom.

— Nu mai spune! Dar stingătorul? L-ai cumpărat acum 6 ani și nu l-am folosit măcar o dată!

RETRO

Doi gentlemeni urmează să se bată în duel, dar martorii n-au reușit să găsească decît o singură spadă.

— Nu-i nimic, spune unul dintre ei, ne vom bate pe rînd!

CURIOZITATE

— Draga mea, ce avem azi de mîncare?

— Nu știu pentru că eticheta a căzut de pe cutia de conserve.

CONFESIUNE

— Soțul meu nu mișcă nici un deget acasă.

— Ba al meu mișcă atunci cînd îmi arată ce trebuie să fac.

MAXIMĂ VECHE

Noul angajat întreabă un coleg, arătînd spre al treilea:

— Dumnealui ce funcție are?

— E pe post de Ludovic al XIV-lea.

— Cum, adică?

— E contabil și spune mereu «Statul sînt eu!»

ÎNTÎMPLĂRI ÎN TRAVESTI

M. PÎNZARU-PIM

AU COLABORAT:

● BAJOR ANDOR ● SIN ARION ● MIHAI BARBU ● O. BOUR ● MARCEL BRESLAŞU ● O. CAHANE ● V. CHIRIL ● ANGELA CHIUARU ● V. COMARNISKI ● PAVEL CONSTANTIN ● C. CONSTANTINESCU ● AL. COTROB ● MIHAELA DEŞLIU ● A. DRAGOŞ ● N. DRAGOŞ ● M. DUNĂREANU ● STELIAN FILIP ● M. GION ● ANTIGONA GRECU ● LUCIA ILLES ● RADU IULIAN ● ION LUCIAN ● ION MANEA ● MATEI MIHAI ● LEONTE NĂSTASE ● PABLO NERUDA (Chile) ● LICĂ PAVEL ● MIHAI PÎNZARU-PIM ● DAN PLĂEŞU ● IORDAN POPOV ● NICOLAE POP ● RAMIRO ● N. ROSICI ● RUDI SCHMUKLE ● GABRIEL TEODORESCU ● RODICA TOTT

G. CĂLINESCU

M. GION

Marilor scriitori trecuți în eternitate li se descoperă, cu timpul, preocupări dintre cele mai neașteptate. E o manie a scotocitorilor de arhive cărora «ineditele» le dau delicii miraculoase, indiferent de valoarea lor artistică. Nu e cazul, desigur, cu G. Călinescu, deși niște recente «scene bufe», publicate de «Manuscriptum» — și semnalate de noi, fiind, ca să zicem așa, pe «profil» — dezvăluie un scriitor predispus la umor, în recreația sa spirituală.

Se pare, totuși, că G. Călinescu nu s-a mulțumit doar cu jocul dialogurilor agreabile. Pamfletul și ironia l-au dus adesea în preajma lui Esop, oferindu-ne meditații și pentru lumea celor ce cuvîntă. Iată-l vorbindu-ne...

DESPRE furnici

● Furnicile au un stat ca și oamenii și, fără legile oamenilor, se conduc desăvîrșit.

● Cîtă disciplină, cîtă ordine, la furnici, în invazie!

● Furnica e mai mult decît vitează; e imprudentă, cu ordine, cu nepăsare.

● Lăsați casa nelocuită și veți constata că furnicile o vor năpădi. Metodei și disciplinei lor nu rezistă nimic.

● Furnica e o aparență a mușuroiului. Lipsită cu totul de spiritul conservării individuale, ea își îndeplinește rolul numai în gloată organizată.

● Deși mor indivizi, furnicărimea rămîne mereu intactă.

Culese și selectate de **M. Dunăreanu**

Fabule de ESOP

CETITORUL ÎN STELE

Un cetitor în stele, în fiecare noapte,
Umbla încolo-ncoace, fiind pus mereu pe fapte.
Să cerceteze cerul, dacă-i de bun augur,
Privind cu luare-aminte la aștrii toți din jur.
Și cum mergea cu ochii tot ațintiți spre cer,
La marginea cetății, ajuns într-un ungher
Necunoscut desigur de mintea lui hapsînă,
Se pomeni, de-odată, căzînd într-o fîntînă.
Un om, trecînd pe-acolo, așa din întîmplare,
Și auzind cum strigă cel pus la grea-ncercare,
Îl scoase din fîntînă și-i spuse-n față, drept:
— «Ascultă preaslăvite și mare înțelept,
Tu care știi tot cerul și cîte stele sînt,
E trist că nu vezi astăzi ce e și pe pămînt!»

VULPEA ȘI MASCA

Intrînd în casa unui măscărici,
O vulpe a găsit o mască mare.
Era împodobită cu arnici,
Frumos lucrată, cu îndemînare.
Și zise vulpea cu amărăciune:
— «De cînd pămîntul ăsta îl cutreier,
Eu n-am văzut asemenea minune!
Ce cap măreț, păcat că n-are creier!»

OMUL ȘI CÎINELE

Un om fusese grav mușcat de-un cîine,
Și-l îndemnă pe drum un nătărău,
Să-și șteargă iute sîngele cu pîine,
Și s-o arunce cîinelui cel rău.
Și spuse el cu glasul amărui,
Spre cel ce-l sfătuia cu bunătate:
— «Dacă voi face chiar așa cum spui,
Mă vor mușca toți cîinii din cetate!

BOUL ȘI OAIA

Un bou destul de pașnic, mergînd cu pasul rar,
Trăgea cam anevoie pe-un drum muntos un car.
Dar, auzind săracul cum osia cea mare,
Tot scîrțîia într-una și chiar destul de tare,
Îi spuse — «Ia ascultă, ce faci este un truc.
De ce tot țipi, surată, cînd greul eu îl duc?!»

Traducere de **Gabriel Teodorescu**

CHIRIL

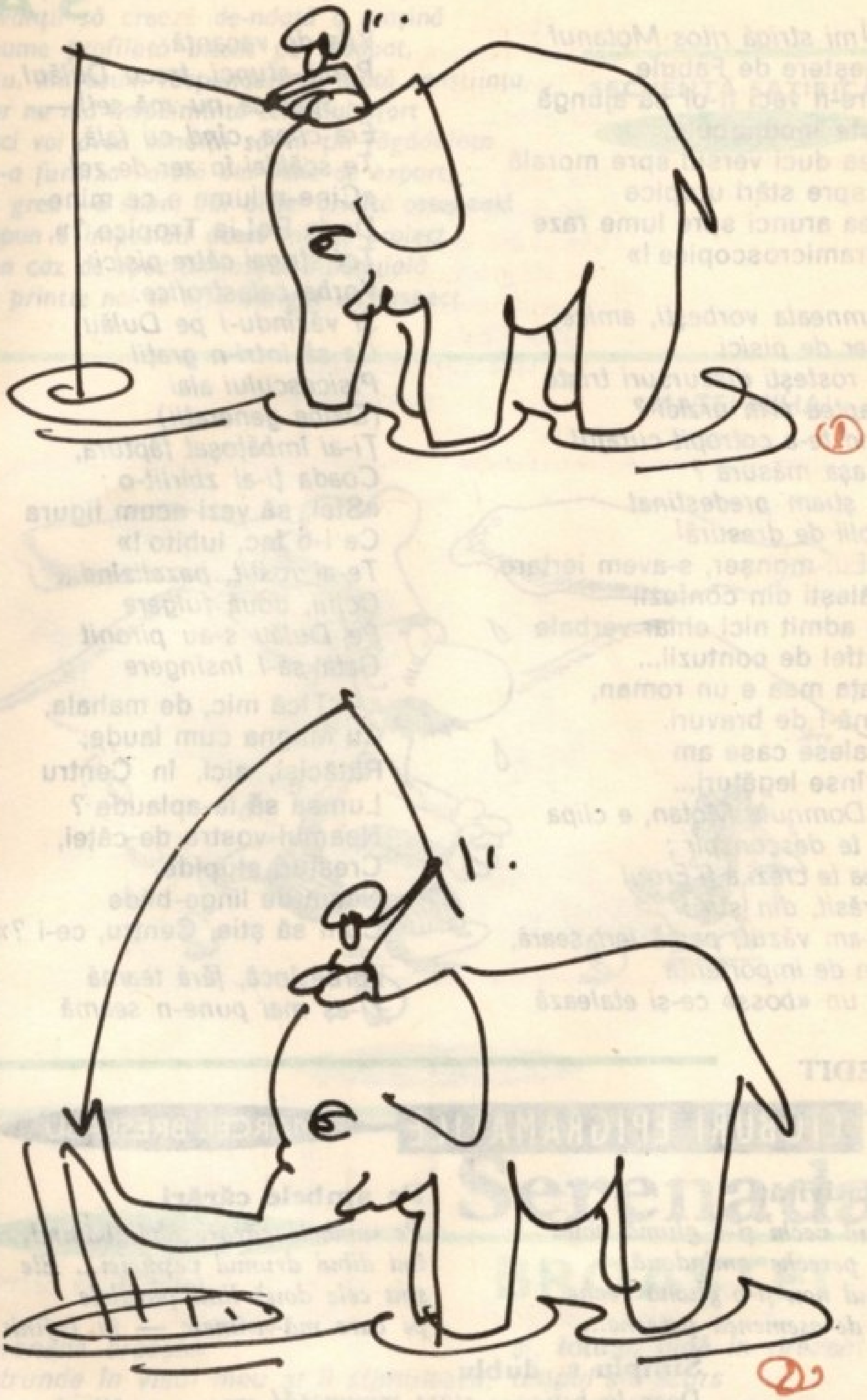

MOTAN SAU

NICOLAE DRAGOȘ

— Îmi strigă ritos Motanul :
«Meștere de Fabule
Care-n veci n-or să ajungă
Niște incunabule.
Prea duci versul spre morală
Și spre stări utopice
Prea arunci spre lume raze
Ultramicroscopice !»

Dumneata vorbești, amice,
Lider de pisici
Ce rostești discursuri triste
noaptea prin urzici ?
Cînd te-a cotropit curajul
În așa măsură ?
Te știam predestinat
Școlii de dresură!
— Eu, monșer, s-avem iertare,
Trăiești din confuzii
Nu admit nici chiar verbale
Astfel de contuzii...
Viața mea e un roman,
Plină-i de bravuri.
În alese case am
Strînse legături...
— Domnule Motan, e clipa
Să te desconspir ;
Prea te crezi a fi Eroul
Părăsit, din știr.
Te-am văzut, parcă ieri seară,
Plin de importanță
Ca un «boss» ce-și etalează
Vila de vacanță.
Parcă-atunci, trecu Dulăul
— Sper să nu mă-șel! —,
Era clipa, cînd cu fală,
Te scăldai în zer de zel
«Cine-n lume e ca mine
De la Pol la Tropice ?»,
Tot strigai către pisici
Vorbe catastrofice.
Și văzîndu-l pe Dulău
Ca să intri-n grații
Pisicescului alai
(Dalbe generații)
Ți-ai îmbățoșat făptura,
Coada ți-ai zbîrlit-o :
«Stai, să vezi acum figura
Ce i-o fac, iubito !»
Te-ai rostit, nazalizînd...
Ochii, două fulgere
Pe Dulău s-au pironit
Gata să-l înșfînge
«— Țîcă mic, de mahala,
Cu Magna cum laude,
Rătăcișsi, aici, în Centru
Lumea să te-aplaude ?
Neamul vostru de căței,
Creaturi stupide,
Neam de linge-blide
Cum să știe, Centru, ce-i ?»
Vorbe încă, fără teamă
Ți-aș mai pune-n seamă

INEDIT

CIOBURI EPIGRAMATICE

MARCEL BRESLAȘU

Relativități

Vinul vechi și-o glumă nouă
fac pereche amîndouă.
Vinul nou și-o glumă veche
fac de-asemenea pereche...

Pe ambele cărări

Pe «ambele cărări», bălăbănind,
îmi dibui drumul veșniciei... Ele
sînt cele două linii paralele
pe care mă-ntîlnesc — în Infinit.

Simplu ș dublu

Doar la beție — stare minunată! —
dintr-o «ochire» (cam încrucișată)
c-un singur glonț din mîna tremurată
...poți împușca doi iepuri dintr-odată!

UL ȘI DULĂUL

INVERS?

Însă prea ești anonim
Nu știu cum te cheamă —
Se răstea, în «june prim»,
Și cu nonșalanță
Ne-ntîmplată nici în vis.
Sta Dulăul interzis
Cu rața-n vacanță.

— «Cine-o fi ? Motanul X e
Fante-n cartier ?...
Cum, se crede un Ulise,
Ce-a ajuns la cer ?...
Poate-o fi băut vreun șpriț ?
Mai greșesc bărbații! ...
Ori pe-acoperișuri stînd
Are insolații...»

Blînd, Dulău-a dat să treacă...
Dar, mata, Motanul,
Suflet de condiție,
Vrînd să vadă cuconetul
(Strîns la un spectacol,
Bun pentru poliție
Cum că ai ajuns Profetul
Noului miracol!
Grămădeai vorbe de clacă ;
Cam pe aceeași placă :
«— Unde te grăbești, măi țică ?
Fără coafură,
Mă întreb,
Cățeaua-n șură,
Cum te mai îndură ?...
«Sfiir» în sus, și «sfiir» în jos.
Texte, fără pauze,
Aruncai, spre galerie,
Așteptînd aplauze...
Furios atunci Dulăul,
Deși nu prea-prea,
Ți-a zvîrlit ca din greșeală
Doar o labă grea...

Te-ai trezit plin de uimire
Și-ai șoptit mieros...
— «Vai, stimate, Cuțu-Cuțu,
Rog, nu fiți nervos!...»
Îți vibra adînc timpanul.
Însă, tacticos,
N-ai uitat, umil să spui
«Mă recomand, Mițu»...

Morala

Dacă o mai cere
Neamul pisicesc,
Cuvîntul fie-i dulce miere
Lunecînd firesc :
Adevărurile-n viață
Nu-s deloc utopice.
Bine-i să le-arunci
Mai des
Fără ezitări,
Chiar de-s
Ultramicroscopice.

MATEI MIHAI

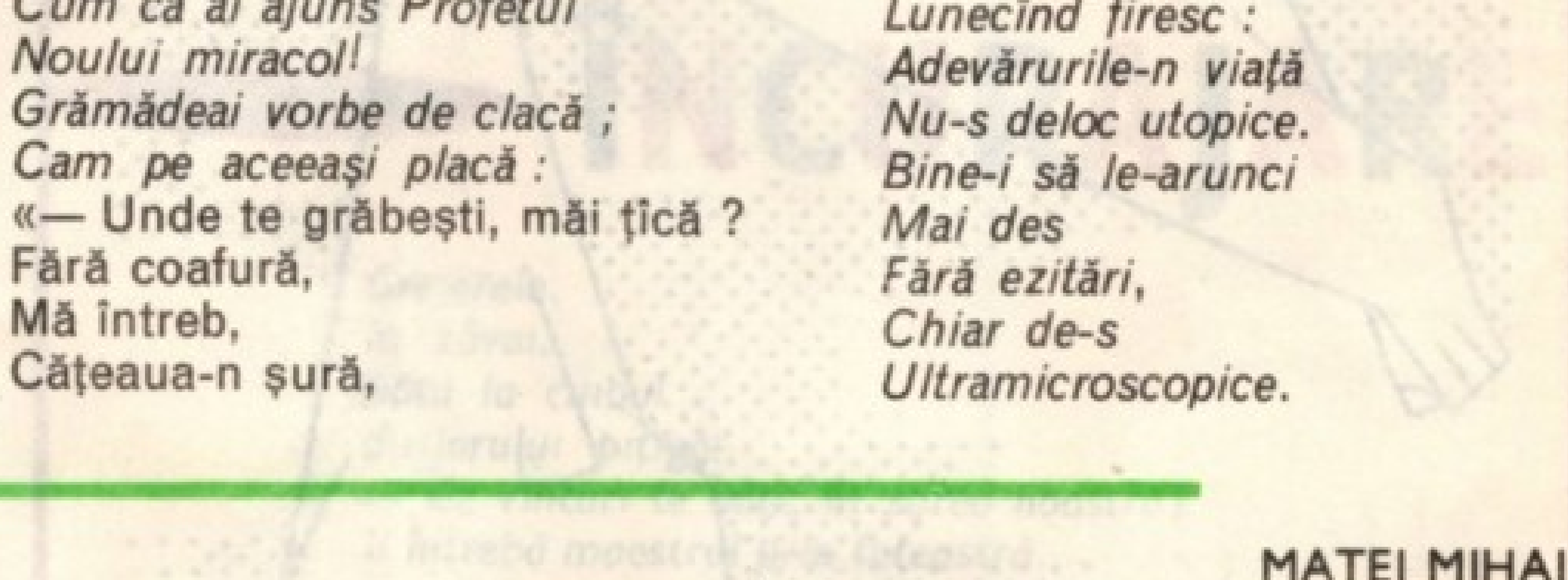

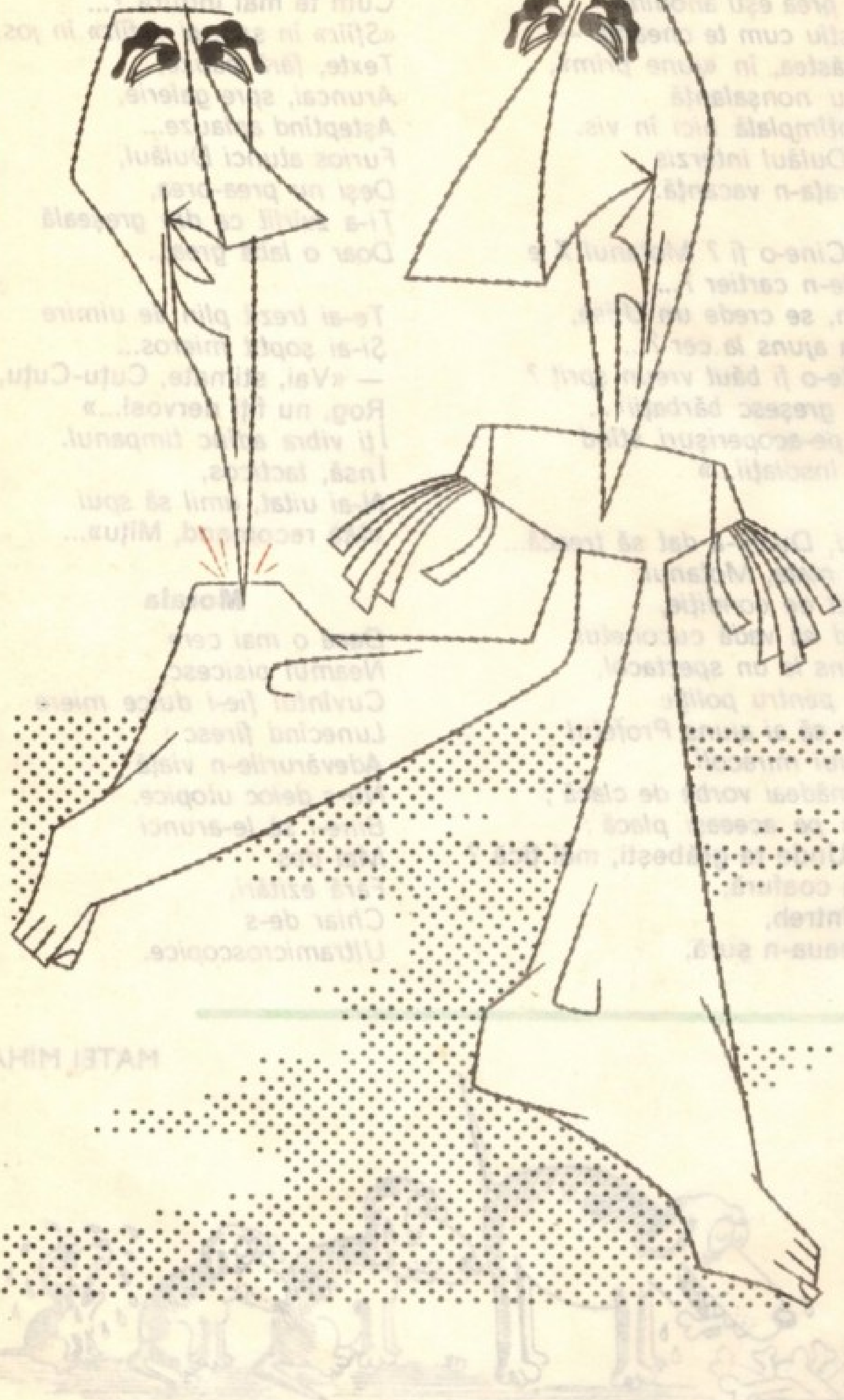

O. BOUR

BAJOR ANDOR

POVESTEA BĂIATULUI CÎT UN BOB DE MAZĂRE

A fost odată o familie, un bărbat și-o femeie. Și aveau de toate. Chiar și cecuri cu «cîștiguri în autoturisme». Numai copii nu aveau. Nici bărbatul și nici femeia. Din această cauză erau tare mîhniți. Măcar dacă unul dintre ei ar fi avut un fiu, altfel ar fi privit lumea.

Dar, într-o bună zi, femeia s-a apucat să gătească niște fasole și a început să aleagă boabele... Deodată, auzi dintre boabe un strigăt:

— Ai grijă, mămico, să nu mă strivești! Femeia, mirată la culme, întrebă:

— Ce bob de fasole ești tu, de strigi așa de tare?!

La care bobul de fasole îi răspunse:

— Eu nu sînt o fasole oarecare, ci copilul dumitale, numai că, din întîmplare, am căzut printre boabele de fasole...

Atunci, femeia l-a pus de-o parte, pe o farfurie, iar cînd bărbatul a venit acasă, i l-a arătat.

— Uite, știi ce pretenție are acest bob de fasole? Zice că ar fi copilul nostru! Mă tot uit la el și nu știu ce să fac!

— Deocamdată, să nu-l bagi în oală, a spus omul și a intrat în odaie tare necăjit.

După masă, auzi o voce subțire de pe dulap:

— De ce ești așa de necăjit, dragă tată?

Într-un tîrziu omul îi răspunde:

— Pe lîngă faptul că, acum, am un băiat cît o boabă de fasole, am mai aflat că trebuie să mă prezint de urgență la șeful coșarilor cu dovada că această casă nu prezintă pericol de incendiu.

— Să nu fiu eu atîtica, cît o boabă de fasole, dacă am văzut pînă acum un asemenea act, susținu băiatul.

— Tocmai ăsta e necazul, că nici nu era posibil să vezi așa ceva, fiind un act ținut sub cheie în biroul cel mai ascuns al Oficiului coșarilor și care nu se eliberează decît după ce ești amendat.

— Nu te necăji atîta! strigă vesel băiatul cît o boabă de fasole și în aceeași clipă a și dispărut. Cam peste o jumătate de oră, apăru cu o dovadă adevărată, puțin cam șifonată.

— M-am strecurat prin gaura cheii, am căutat-o și am găsit-o, își lămuri părinții surprinși. Așa că în ziua următoare, cînd trimisul coșarilor ceru dovada a căzut în nas de surpriză cînd aceasta îi fu prezentată imediat.

Dar n-a trecut nici o săptămînă și omul iar s-a întors acasă supărat.

— Iar ești necăjit, tăticule? a întrebat pe dată băiatul cît o boabă de fasole.

Omul i-a povestit atunci că pentru munca sa sîrguincioasă ar merita să fie și el într-un fel recompensat, dar directorul nu vrea să-i recunoască meritele nici în ruptul capului. Mă interesează mai puțin banii, se destăinuie băiatului, dar prețuiesc stima și cinstea la care aș avea dreptul.

— Nu te necăji îl liniștește băiețelul. Spune-mi numai cînd o să aveți prima ședință de consiliu.

Cînd a aflat că numai peste cîteva ore, a și zbughit-o afară. A intrat în sala de ședințe pe gaura cheii și s-a cățărat chiar pe spătarul scaunului directorului.

Ședința abia începuse cînd se auzi și numele tatălui său. Atunci o voce răsună din spatele directorului:

— Merită să fie avansat la o categorie superioară! La care cei de față au fost de acord:

— Foarte bună propunerea directorului nostru!

Iar directorul, dînd din cap, a răspuns:

— Mi se pare că nu eu am făcut propunerea, ci dumneavoastră sau poate o voce... interioară. În orice caz, sînt și eu de acord, chiar dacă n-am făcut o asemenea propunere...

Și așa tatăl băiatului a fost recompensat. A mai trecut un timp, pînă cînd tatăl băiețelului a venit iar tare supărat, acasă.

Și din nou l-a întrebat băiatul:

— Ce te necăjește, tată?

Tatăl îl lămuri că după amiază se alege conducerea restrînsă a unității și că ar merita și el să fie ales.

— Lasă, tată, că o rezolvăm noi și pe asta!

Și, într-adevăr, cînd s-au făcut propuneri cine să fie ales, băiețelul cît o boabă de fasole, ascuns sub masă, a strigat și numele tatălui. La care toată lumea a dat din cap și l-au votat. Prestigiul tatălui a crescut mult, toată lumea îl saluta și-l respecta. Dar directorul a observat că uneori este tare abătut.

— Ce te supără, prietene? l-a întrebat directorul.

— Cum să nu fiu supărat, a răspuns acesta, cînd am numai un singur băiat și acesta este mic cît un bob de fasole. Unde ar putea găsi el de lucru?

La care directorul îl sfătui:

— De ce nu-l duci la un medic specialist? Cum de-ai putut neglija pînă acum această problemă?

Însfîrșit, tatăl s-a hotărît și l-a dus la un specialist, unde s-a constatat că are un deranjament hormonal și l-au internat în spital. După luni de zile de tratament, băiețelul cît un bob de fasole a crescut pînă la 170 de cm. A mîncat bine, a băut și totul a intrat în normal. Dar de atunci, niciodată n-a mai putut să aranjeze nimic ce părea imposibil. Exact ca și ceilalți oameni, crescuți în mod normal.

Traducere de **Lucia Illes**

DAN PLĂEȘU

LUPUL ȘI MIELUL

O blană de lup la numitul Mielu acasă,
Chestie șic, lîngă pat, luxoasă,
De-o calcă madam Oiță în picioare
Cînd trece plictisită la culcare.

O singură-ntrebare, vă rog frumos:
S-a întors oare lumea pe dos?

LEONTE NĂSTASE

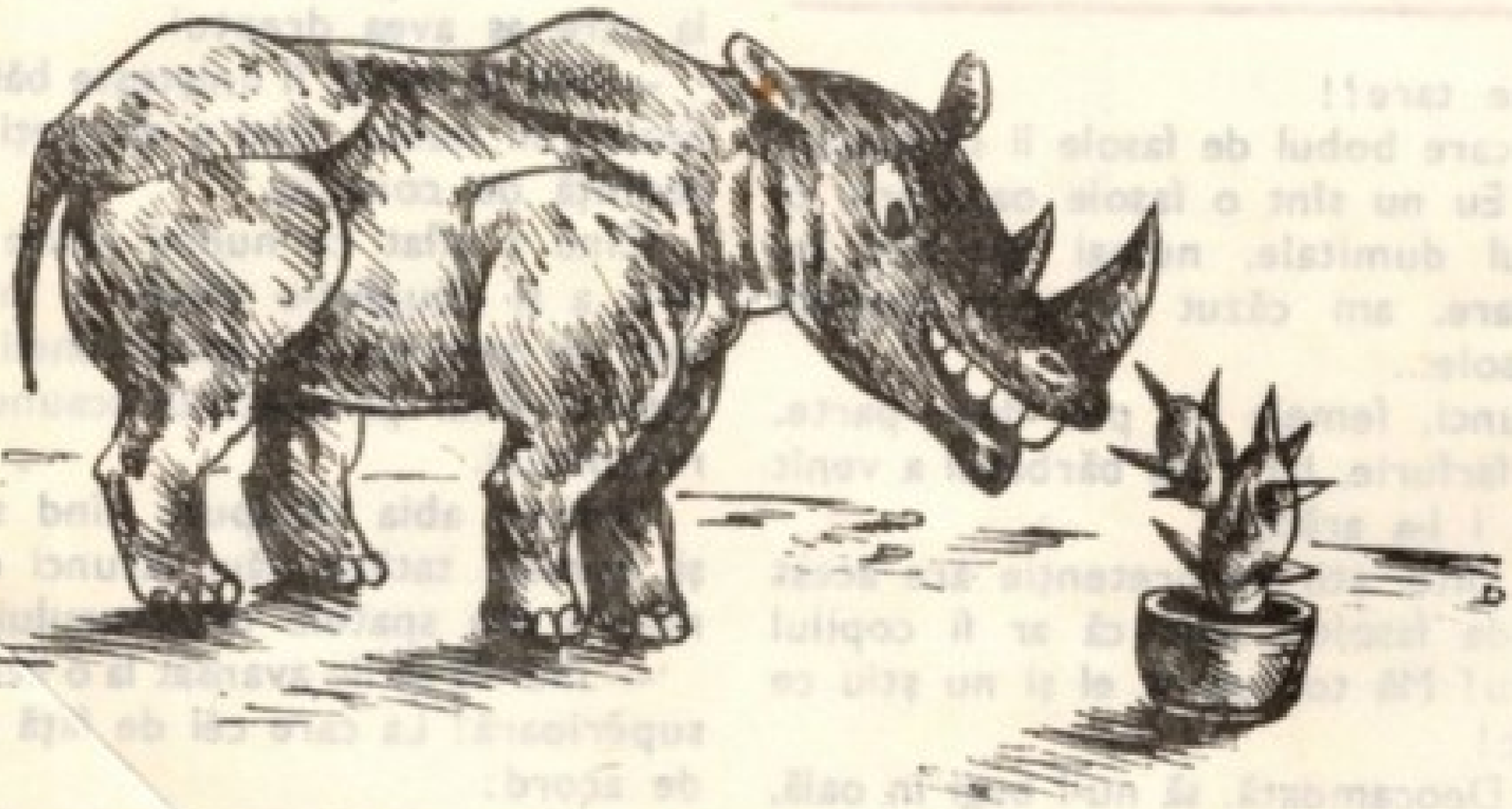

MIHAI PÎNZARU-PIM

Reușita

LICĂ PAVEL

Niște pantofi, urcînd odată-ntr-o mașină
Unde se-aflau și alți confrați, cam o duzină,
Ca să ajungă-n față, pe locul de onoare,
Au început să-i calce pe ceilalți în picioare.
Firește-ntreaga scenă n-avu loc în tăcere,
Căci unii au răspuns cu-aceleași maniere...

Și, totuși (cum dorise perechea-ambițioasă),
Ajunse prima-n față, avînd o... piele groasă!

RONDELUL CÎRCOTAȘULUI

IOAN MITITELU

Găsește-o papură cu nod
Cînd i se dă o-nsărcinare
Ar vrea și el s-ajungă mare
De alții i-ar întinde-un pod.

Își pune semnul de-ntrebare
De l-ai convinge-n orice mod
Găsește-o papură cu nod
Cînd i se dă o-nsărcinare.

În viață și-a făcut un cod
De circoteli înșelătoare
Că pentru orice-împrejurare
E pregătit un episod...

Găsește-o papură cu nod.

CONSTANTIN PAVEL

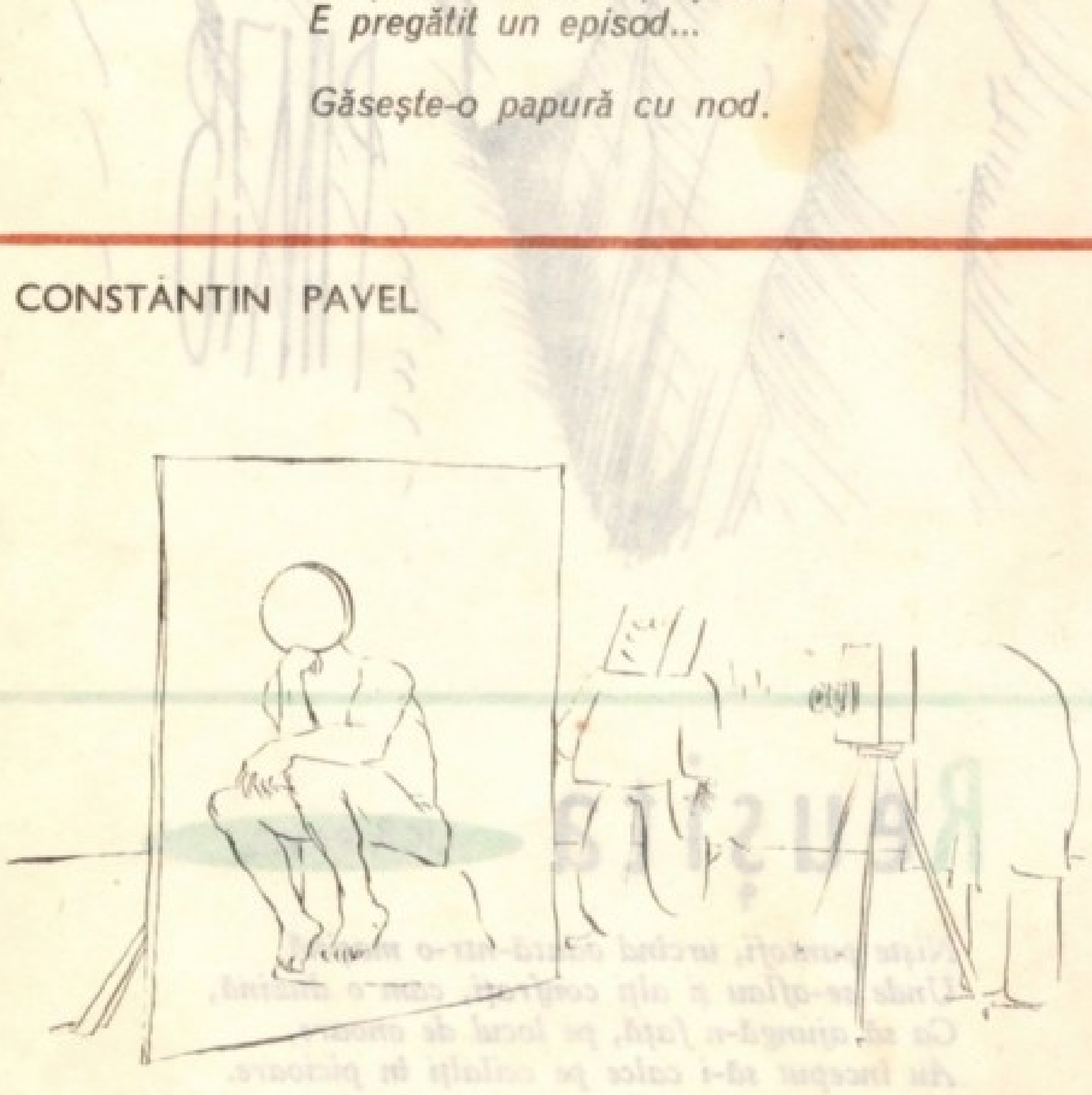

MITUL VEDETEI

Foto: O. CAHANE

PROVERBE ȘI ZICĂTORI

● **Întreabă-l pe melc și o să-ți spună că cea mai frumoasă casă e rotundă.**

● **În nopțile senine, cîinele latră la lună. Cînd nu e lună, poate să latre și la stele.**

● **Norocul ursului că nu l-a ajuns săgeata. Dar și norocul vînătorului că nu l-a ajuns ursul.**

● **Înțelegi cel mai bine care e prețul căciulii numai după ce ai pierdut-o.**

● **Oricît ai bate măgarul, cal nu se face.**

● **Pe ulița ei și javra e tigru.**

● **Sita i-a spus ulciorului: Găuritule!**

● **Mai bine cu-n deștept în iad, decît cu-n nătărău în rai.**

● Mai bine să nu fii deloc, decît să fii un nimic!

● Gloria e precum moartea: îl smulge pe om din... sînul familiei.

● Omul bun se rușinează pînă și de cîinele său.

● În goana după umor, adeseori se spun numai prostii.

● De multe ori umorul este colacul de salvare pe valurile vieții.

● Cine rîde mereu, e un prostănac, cine nu rîde niciodată — un nefericit.

● O glumă care se repetă prea des, devine o realitate.

● Limba ascuțită e un dar, cea lungă — o calamitate.

Adunate și tălmăcite de MIHAELA DEȘLIU

Cu scriitorul **HRISTO PELITEV**,
redactor şef al revistei «Stîrşel» (Bulgaria) despre:

PISICA NEAGRĂ DE GABROVO O MASCOTĂ A UMORIŞTILOR

— Ne-am obişnuit să vorbim despre reviste de umor. Dumneavoastră, la «Stîrşel», aţi adoptat un alt format, acela de ziar. Este o întîmplare, sau, în mod deliberat, aţi ales această formă de prezentare ca fiind mai simplă, mai percutantă, mai la îndemîna oricui?

— Este în tradiţia presei bulgare acest format. Bineînţeles, aceasta nu afectează calitatea umorului de care se poate face sau nu haz. De 33 de ani revista «Stîrşel» se străduieşte să fie mai umoristică, mai veselă decît alte reviste. Cu toate acestea, nu prea reuşim...

— Pisica neagră de Gabrovo emblema Festivalului bienal, a devenit o mascotă a umoriştilor bulgari. A adoptat-o şi «Stîrşel»?

— Pisica neagră de Gabrovo, n-a împrumutat deocamdată numele ei nici unei publicaţii, dar vă pot spune legenda acestei pisici: se spune că odată, demult, într-o perioadă de penurie de energie, gabrovenii i-au tăiat coada ca să nu iasă căldura din casă pînă intră pisica pe uşă.

— Festivalul de la Gabrovo este, incontestabil, un succes. În ce măsură se datoreşte el şi revistei «Stîrşel»? Care anume capitole din importanta operaţie de organizare revin publicaţiei dv.?

— În ceea ce priveşte Festivalul de la Gabrovo, trebuie să ştiţi că revista noastră este iniţiatoarea lui. De asemenea, e bine să se ştie că atît festivalul cît şi revista «Stîrşel» sînt cele mai reuşite din Bulgaria. E şi normal: sînt singurele de acest fel din ţară.

— Sperăm că vizita dv. în ţara noastră a constituit un util schimb de impresii. Care sînt intenţiile dv. de colaborare cu «Urzica» şi, în general, cu umoriştii români?

— Sînt musafir şi mi-e plăcut să spun că, la dumneavoastră, oaspeţii se simt foarte bine. În ceea ce priveşte colaborarea cu umoriştii... vom rîde împreună de cei care rîd de noi.

— Cîteva date personale.

— M-am născut într-un sat care nu sta pe loc. Pînă acum, satul meu a fost prin trei judeţe. Profesia: scriitor, bun şi rău în acelaşi timp. Înţelegeţi ce vreau să spun: umorist. În timpul liber, sînt redactor şef al revistei «Stîrşel». De adăugat: sînt puţin căsătorit şi tot în timpul liber, pe care, din păcate, nu prea îl am.

Interviu consemnat de MIHAI BARBU

Se spune despre gabroveni că...

... noaptea opresc limbile ceasurilor, ca să nu se uzeze.

... nu se rad niciodată seara, pe motiv că, oricum, barba creşte peste noapte.

... după ce au mîncat peştele, păstrează oasele pe care le folosesc, apoi, drept scobitori.

... în loc să coloreze limonada pe care o vînd, o pun într-o sticlă colorată.

... cer să li se învelească cumpărăturile într-un jurnal la zi.

Traducere de Rodica Tott

IORDAN POPOV

(Bulgaria)

FABULE ANATOMICE

DEFECT DE VEDERE

Doi ochi frumoși de funcționar, gata să facă orice fără să ceară nimic în schimb, s-au dus la oculist.

— Ce vă doare? i-a întrebat fruntea încrețită de ședințe și de ore suplimentare a medicului.

— Avem un necaz, au spus timid ochii. Cînd sîntem puși la treabă, ochiul sting privește cu entuziasm, în timp ce dreptul se uită cu neîncredere. Cînd ni se fac promisiubi, stîngul se uită cu încredere, iar dreptul cu un scepticism pronunțat. Cînd sîntem mințiți, stîngul clipește încrezător, iar dreptul clipește cu ironie.

— Vă supără cumva divergența asta de vederi? se încruntă și mai tare fruntea medicului.

— Nu ne supără prea tare, au răspuns cei doi ochi. N-am vrea, însă, să facem o impresie proastă.

— Dacă de-asta vă e teamă, puneți-vă ochelari negri! spuse fruntea și invită ochii următori să intre.

OBOSEALA AUZULUI

— Și cumularea de funcții obosește — se plîngea Urechea Degetului mic, care ajunsese aici datorită scărpinatului. Ție pot să-ți spun că sînt urechea a cinci oameni...

DEGETUL CEL MARE

Degetul cel mare a fost acuzat că, susținut de alte două degete, a făcut un semn necuviincios într-un loc public. Degetele participante s-au grăbit să se scuze sub motiv că nu înțeleseseră bine intenția Degetului mare. De îndată, însă, ce-au înțeles, s-au retras fără întîrziere.

— Și totuși, nu trebuia, i-a acuzat, spre surprinderea lor, Degetul mare. Ați auzit cîte necuviințe trîntește Gura. Față de cinismul ei, al nostru n-a fost decît o glumă nevinovată.

MÎNA ÎNARMATĂ

Dreapta stă de vorbă cu Stînga.

— Am constatat o legitate interesantă. Cînd îl bat pe motan cu palma, începe să mă urască și după aceea stă supărat pe mine o lună. Dacă-l bat cu nuiaua, în locul meu, urăște nuiaua. Asta m-a dus la concluzia că în momentele critice trebuie să intervin numai cu nuiaua.

— Fă cum îți este ție bine! zise cu lașitate mîna stîngă. Știi formula mea de viață: stînga să nu știe ce face dreapta.

RUDI SCHMUKLE

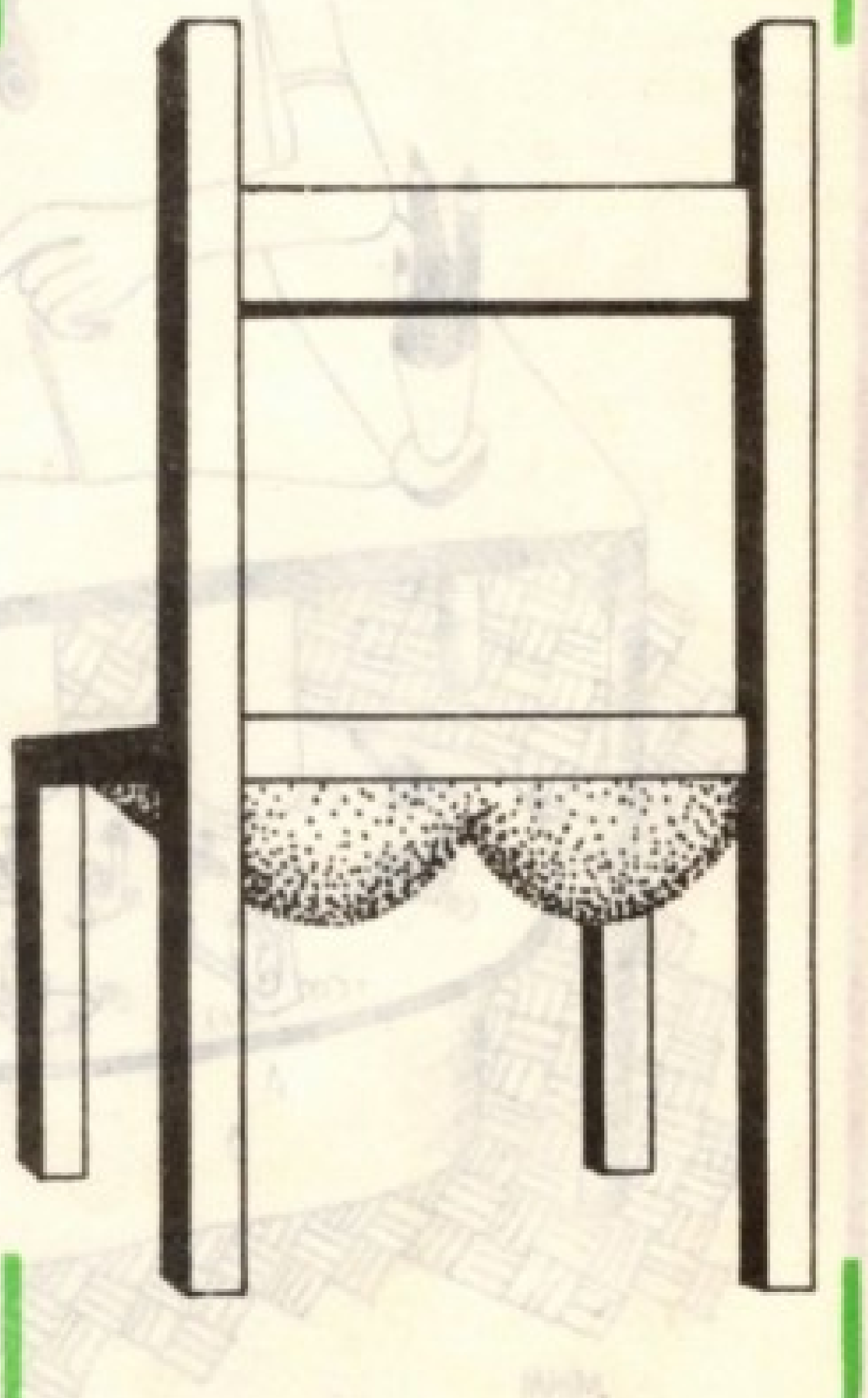

CONCURS
PENTRU CEI MAI BUNI DINȚI

La concursul pentru cei mai buni dinți, s-au prezentat 176 de maxilare. Neliniștite de caracterul competiției care urma să aibă loc, și-au împărtășit gîndurile:

— Ce calitate va fi cea mai apreciată? Regularitatea dinților, e de la sine înțeles!

— Noi n-avem nici o plombă, s-au lăudat, cu aplomp, cîteva maxilare.

— Noi am luat parte la o reclamă pentru pastă de dinți difuzată prin intermediul televiziunii! au replicat altele.

— La prețul la care a ajuns aurul, nu mai vedem sensul acestei discuții! străluci de la înălțime un zîmbet cu multe carate.

— Eu cred, interveni un maxilar deformat, că se va ține seama, în primul rînd, de calitățile noastre de acțiune. Eu, de pildă, am vegheat și am respectat acea lege de aur care cere ca limba să stea cît se poate mai mult în spatele dinților...

Hotărîrea juriului: dinții care respectă această lege de aur, sînt mai valoroși decît dinții, cu adevărat, de aur.

Traducere de **Antigona Grecu**

MIHAI BARBU

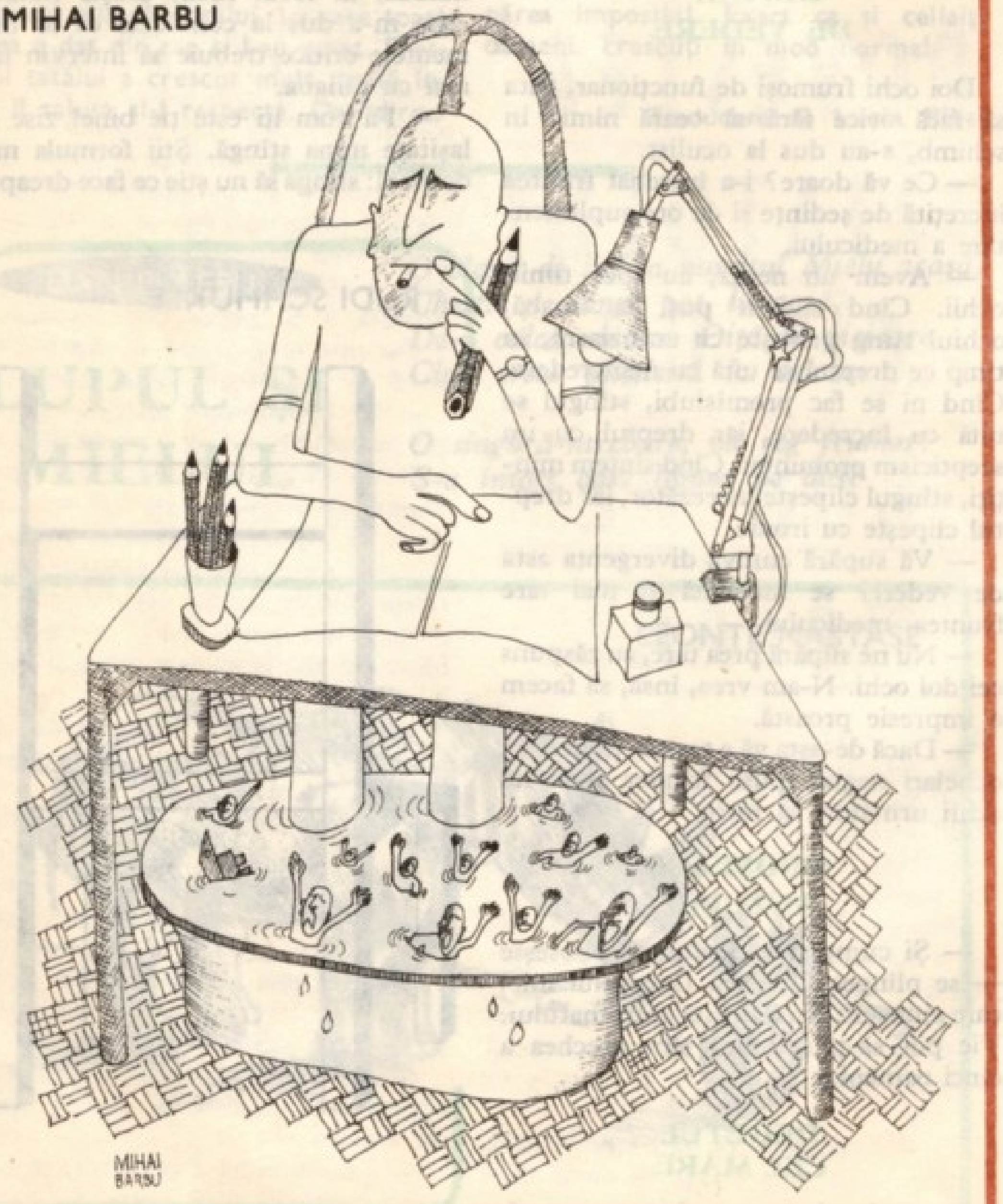

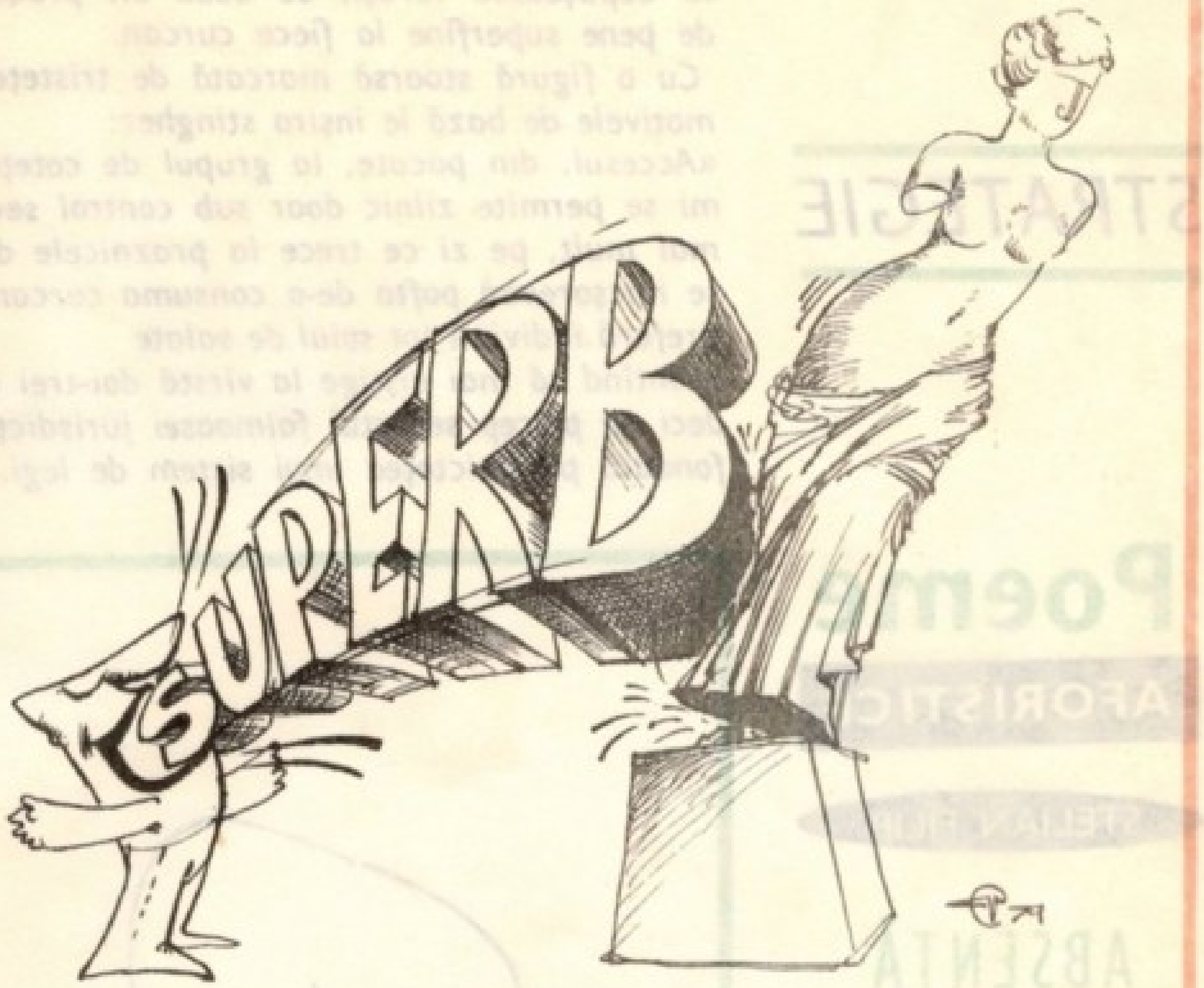

NICOLAE POP

ÎNCURAJARE

Greierele,
în zăvoi,
bătu la cuibul
dirijorului pițigoi.
— Ce vînturi te aduc în zarea noastră?
îl întrebă maestrul prin fereastră.
— Păi, zise greierele, cam sfios,
maestre dragă, rogu-vă frumos
să mă primiți cu tot ce am ca zestre
în rîndul uneia dintre orchestre,
căci mor de foame, n-am nici un cîștig
și-n cuibul meu îngheț mereu de frig.
— Cînți mătăluță la vreun instrument?
— Desigur, sînt cobzar plin de talent.
— Te înțeleg, veni răspunsul, dar
n-avem pe schemă locuri de cobzar.
— Și ce mă fac? Să crăp, la o adică;
— Aș! Mai încearcă!
— Unde?
— La... furnică.

Se plînse, la şedinţa ce o ţinuse centrul,
vulpoiul că zadarnic i s-a fixat în plan
să depăşească iarăşi, de două ori procentul.
de pene superfine la fiece curcan.
Cu o figură stoarsă marcată de tristeţe
motivele de bază le înşira stingher:
«Accesul, din păcate, la grupul de cotețe
mi se permite zilnic doar sub control sever,
mai mult, pe zi ce trece la praznicele date
se micşorează pofta de-a consuma curcani
preferă indivizii tot soiul de salate
scontind să mai ciştige la vîrstă doi-trei ani,
deci nu pricep secretul faimoasei jurisdicţii
fondată pe strictețea unui sistem de legi.

STRATEGIE

CHIRIL

Poeme

AFORIŞTICE

STELIAN FILIP

ABSENŢĂ

De cîte ori
l-am bătut
Cu degetul
În frunte,
Ca să-i trezesc
Conştiinţa,
De dincolo
Mi-a răspuns
Un ecou:
— Lipseşteee!

PRETENŢIE

Dacă găina
Ar fi
Ceva mai deşteaptă
Şi ar cunoaşte
Unele
Din practicile
Oamenilor,
Ar pretinde
Să fie
Coautoare
Cu Cristofor Columb
La descoperirea
Americii!

de pildă, stabilirea acelei interdicții
să nu invit la fermă din cînd în cînd colegi,
consider că e cazul acum să se revină
și vă promit sporirea producției triplat —
savanții să creeze de-ndată o mașină
anume profilată intens pe îndopat,
știu, îmi asum răspunderi cu toată conștiința
dar nu mă înspăimîntă teribilul efort
căci voi avea condiții să-mi țin făgăduința
de-a furniza valută din pene de export,
cu greu v-o spun, dar altfel oricită osteneală
depun e imposibil acest măreț proiect
și-n caz de opoziție încerc o bănuială
că printre noi se află desigur un suspect.

SECVENȚĂ SATIRICĂ

de RAMIRO

MATEI MIHAI

Serenada broaștei

PABLO NERUDA

(Chile)

Serenada broaștei
pătrunde în visul meu și îl stimulează,
ea se înalță ca o iederă
spre balconul copilăriei cu stele
spre surîsul verișoarei mele
(ah, de ce sînt vărul ei!)
spre înălțimi astronomice
și, totuși, pînă în prezent
timpul s-a scurs
fără să întreprind nimic
serios.
N-am învățat nici măcar
limbajul răgușit al broaștelor.

Traducere de **Mircea Aristide**

ION MANEA

DEDUBLARE

Atent,
Cu mult respect,
Vulpoiul îmbarcat pe Arcă
Stă lîngă găină...
Parcă
Altă grijă n-are
Îi dă boabe de mîncare,
(Din oră-n oră, cîte două)
— Ai grijă, scumpa mea, de ouă!
Îi zice, insistent, cu voce tare.
(Şi-n gînd:
«Să scoţi pui mulţi,
la debarcare...)

A. DRAGOŞ

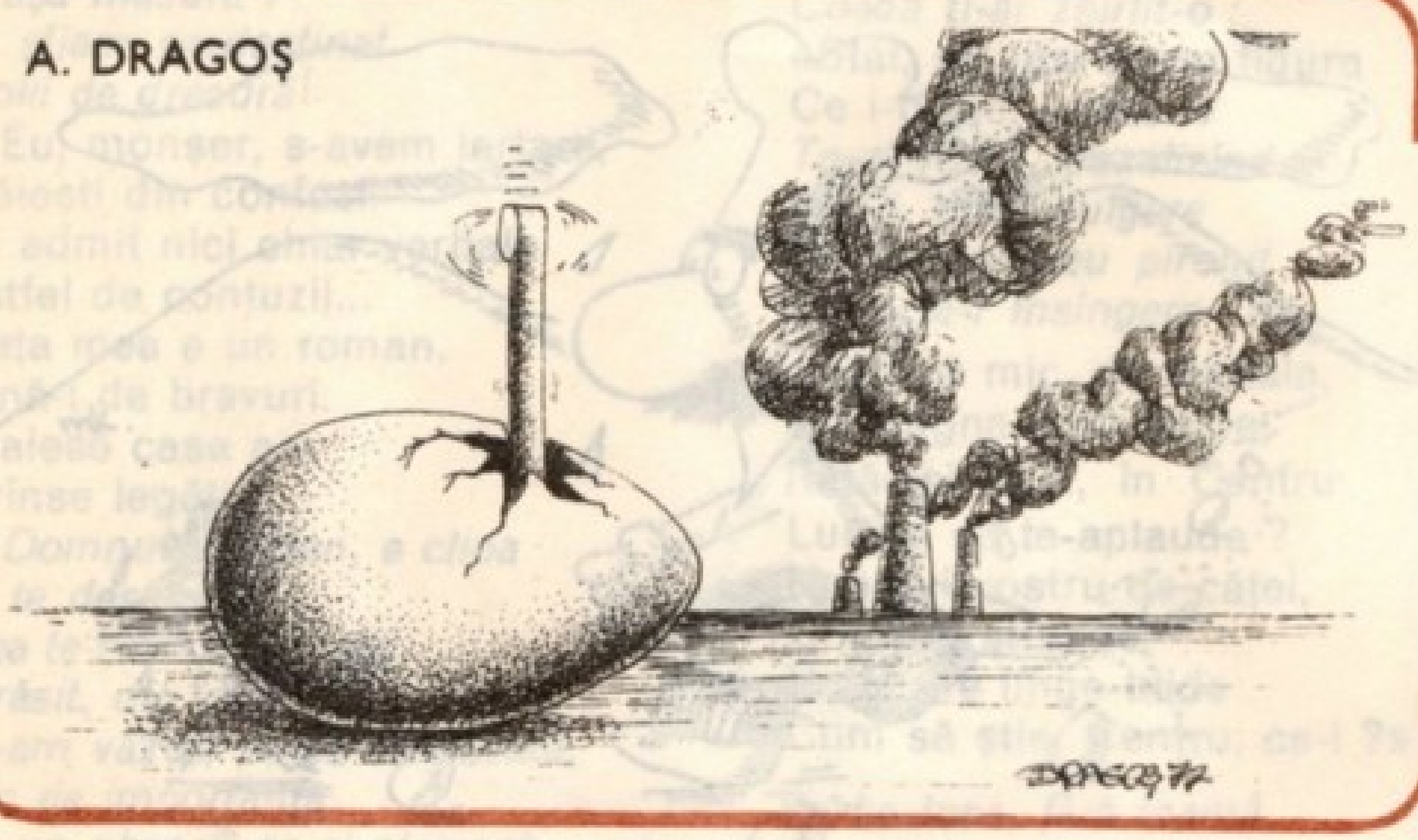

ION LUCIAN

MOLIA

«Cred, fără glume,
Că din toate fiinţele de pe lume
Eu sînt cea mai dotată
Şi mai talentată!»
Spunea odată
O molie...
«Talent ca al meu, mai rar!...
Numai ce apar
Şi toate făpturile,
Oricît de blazate şi de calme,
...Bat din palme!»

Această poveste banală
N-are morală,
Fiindcă e scrisă numai
pentru frivolii
Cu mentalităţi de molii!

N. ROSICI

Mănușa de box

ȘI... BÎTA

SIN ARION

O mănușă de box,
renumită
Se trezi fără veste
jignită
De o bită, cam
«necioplită»
Care pretindea, chiar
ofensată,
Că este pe nedrept
ignorată
În timp ce mănușa,
răsfățată
Primește aplauze, ba
cîteodată
În văzul lumii, e...
premiată.
— Deosebiri între noi
eu socot
Nu sînt, de stai să gîndești
cum se cade.
Tu cînd te-nfurii, lovind,
spargi arcade,
Eu... mai nervoasă lovesc
peste tot.
— Tocmai aici este
deosebirea
Bîtă năroadă, ți-e aprigă firea
Eu, fiind mănușă de box
e normal
Să sparg și arcade, dar...
jocu-i legal.
Nimic nu ne «leagă» deși par
cam dură
Mă apăr, lovesc însă...
nu sub centură.

MATEI MIHAI

RADU IULIAN

CÎTE-O ȘCURTĂ CUGETARE DE LA NECUVÎNTĂTOARE

ANGELA CHIUARU

Gîsca

Nu pana mi-a adus renume:
Cei mai albaștri ochi din lume!

Ciocănitoarea

Cu-n singur argument de critici scap:
Doar în copac bat eu, nu bat la cap.

Papagalul

E, pentru papagali, curată boală
Explozia informațională!

Scoica

Cu perla asta blestemată
Întreaga viață mi-e ratată.

EPIGRAME

C. CONSTANTINESCU

Maniere

Deși n-are cuvinte elocvente
Se poartă cu mănuși și e distins,
Din gingășie, nu lasă amprente...
Odată le-a lăsat... și a fost prins!

Apreciere

Rața dacă o mincase,
Orătăniilor rămase
Vulpea prinse să le spună:
«O birfeați... dar a fost bună!»

AL. COTROBI

Fabula

FALSĂ

Un pieton, odată,
un pasager blazat
Ce-și aștepta tramvaiul
mereu întîrziat,
Cum nu avea ce face,
gîndi că n-ar fi rău,
Să cumpere tichete
pentru transportul său;
Că-i mult mai economic,
dar mai ales că are
Acces și-ntr-un vehicul
cu autotaxare.
Și atunci cînd n-o să vină
tramvaiul așteptat,
Să poată lua un altul
spre un punct apropiat,
Ca astfel, la serviciu,
pe rută ocolită
Să poată să ajungă
la ora stabilită.
De-atunci purta cu sine
tot felul de tichete
Valabile pe rute
rapide sau încete.
Dar pasagerul nostru
rămase tot mofluz
În așteptarea unui
tramvai ori troleibuz
Apoi, zvîrlind tichetul
cu greaua-i procedură,
Tip practic pasagerul
cu logică matură,
Gîndi c-ar fi mai bine,
mai simplu, de și-ar scoate
Abonament cu poză
pe liniile toate.
Morala ce decurge,
nu-ți sprijină moralul:
Degeaba ai tu șaua,
cînd îți lipsește calul.

RALIUL ANECDOTELOR

*

INSINUARE

— Tată, ce înseamnă «Aşchia nu sare departe de trunchi»?
— Cine ţi-a spus asta?
— Nenea Emil.
— Ce, iar ai făcut vreo prostie?

OPTIMISM

— Abia aştept să-mi aducă poştaşul pensia.
— Şi cît mai ai de aşteptat?
— Treizeci de ani!

CONSTATARE

— Ştii că iarna este mai uşor să faci cură de slăbire?
— De ce?
— Pentru că zilele sînt mai scurte!

COMPARAŢIE

— Ca să o determin pe fetiţa mea să înveţe muzica, i-am cumpărat o vioară. Dar n-am obţinut nici un rezultat.
— Aşa am păţit şi eu cînd i-am cumpărat soacră-mi o valiză!

INVENTIVITATE

Un crescător de porumbei expune un nou exemplar, pe care-l prezintă plin de mîndrie:
— Acest porumbel a fost încrucişat cu un papagal!
— Cu ce intenţie?
— Dacă se rătăceşte să poată întreba de adresă.

DE-A URSUL

— Bunico, strigă nepoţelul, vino să te joci cu noi de-a ursul la grădina zoologică.
— Şi ce trebuie să fiu eu, puişor?
— Tu ai să fii o vizitatoare care dă ursuleţilor prăjituri şi bomboane.

STADIU

Într-o librărie, lîngă un stand de cărţi stau de vorbă doi prieteni:
— Tu ştii cînd se poate spune despre un scriitor că a ajuns clasic?
— Sigur, cînd oamenii care nu-i cunosc opera încep să spună că l-au citit.

ZOOLOGIE

Profesorul:
— Uită-te bine la tabloul acela: care-i vrabie, care-i piţigoi?
— Aceea de lîngă piţigoi este vrabie, răspunde elevul.

*

CLASICI ÎN RECREAȚIE SPIRITUALĂ

IULIAN PENA

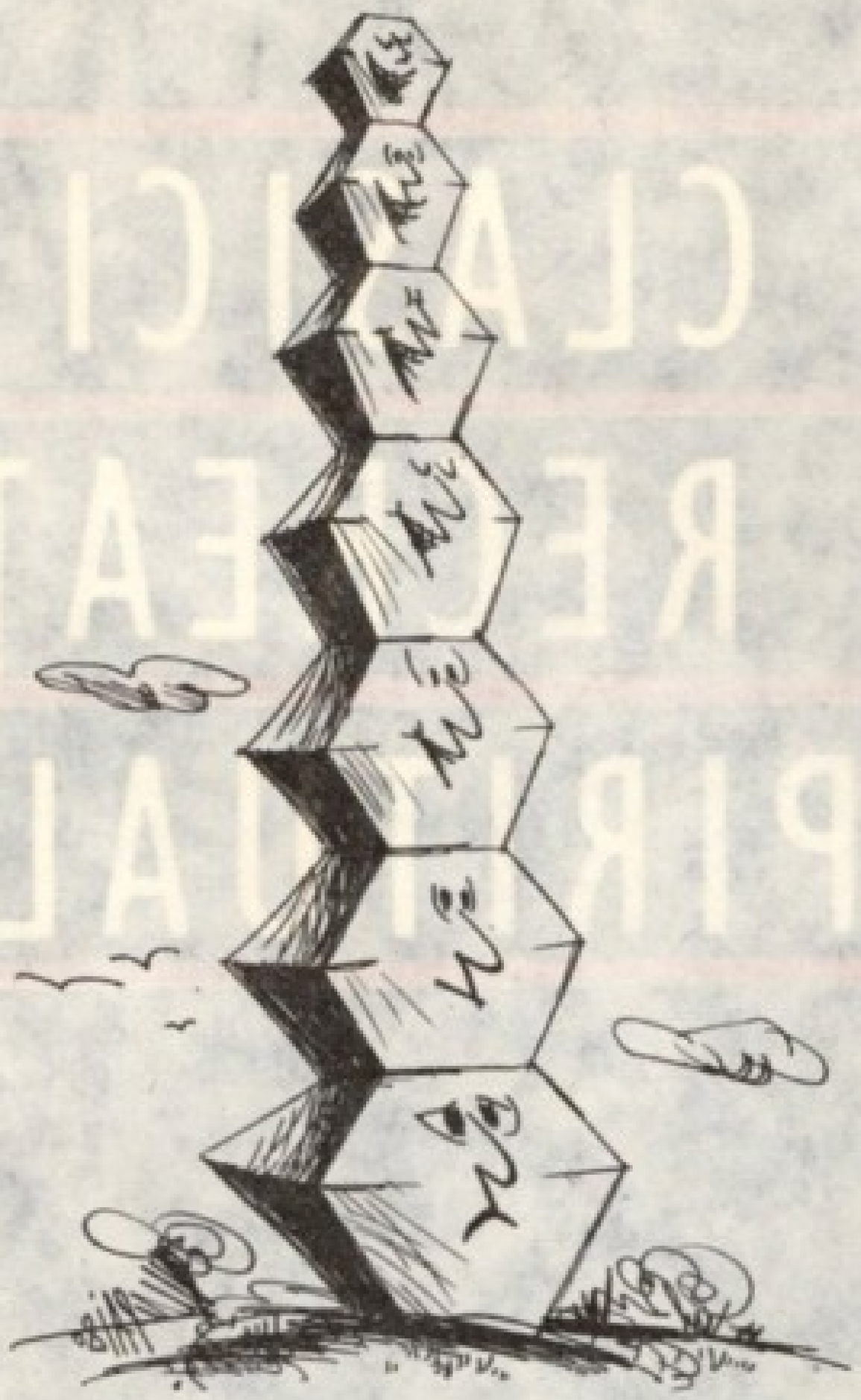

AU COLABORAT:

● DRAGOŞ ANTON ● ANDO ● GH. AILENI ● MIHAI BARBU ● PAVEL BOTEZATU ● O. BOUR ● O. COVACI ● A DRAGOŞ ● POMPILIU DUMITRESCU ● M. DUNĂREANU ● M. GION ● ANTIGONA GRECU ● PAUL B. MARIAN ● MATEI MIHAI ● CRISTIAN MIHĂILESCU ● H. NICOLAIDE ● IULIAN PENA ● G. PIENESCU ● PROFIRA SADOVEANU ● TRAIAN ŞELMARU ● EUGEN TARU ● VIRGINIA TĂNASE ● NICOLAE TĂUTU ● RODICA TOTT ● HELGA UNIPAN ● VIOREL VERNEA ●

Mihail SADOVEANU

M. GION

Umorul lui Sadoveanu are acea bonomie care l-a însoțit pe marele povestitor și în viață. Se spune că obișnuia să asculte mult și să vorbească puțin. Indeosebi, tăcerile lui proverbiale sînt astăzi comentate, evocate. Iar cînd își lăsa gîndul slobod, nu cu biciul cuvîntului lovea, ci cu înțelepciunea.

În scris, replica lui Sadoveanu păstrează aceeași pecete a slovei bine cumpănite. Ferindu-se să jignească, sau să aducă invective, el polemiza cu ideea, nu cu persoana. Din acest punct de vedere, satirele lui publicistice — puține, e drept — continuă să fie un model de onestitate și de bun simț scriitoricesc.

La poarta vorbirii, Sadoveanu nu a tras cu flinta; a fost vameșul propriilor sale meditații.

MEDITAȚII

● Cugetarea care n-a intrat încă în amestecul eprubetelor și în tiparele turnătoriilor, ne întoarce cu fața la lumină și arată sufletului nostru adevărul.

● Numai gluma bine făcută își ia zborul.

● Cînd bogatul greșește, săracul își cere iertare.

● Critica e de multe ori un tăun, nu o albină și se mișcă între biroul directorului și casierie.

● Am izbutit în sfîrșit să-i uit numele, dar cînd mă supăr, tot mi-l aduc aminte!

● Sînt scriitori pe care toată lumea îi preamărește și nimeni nu-i cetește.

● Banul e ciocoi de uși multe.

● Instituțiile care au călăuzit popoarele au fost ca hainele: se potrivesc la un moment dat copilului și nu mai pot îmbrăca un adult.

● În proverbe găsim cugetarea ascuțită și puțintel sceptică, expresia colorată și plastică, alternanța de zîmbet și tristețe din sufletul poporului, variat ca o primăvară.

Culese și selectate de **M. Dunăreanu**

NICOLAE TĂUTU

Unui coleg ieșan

Nu vreau să spun că n-am pereche
Dar prefer varianta-a doua:
La vin nou, o poantă veche,
La vin vechi, o poantă nouă.

Efect întîrziat

Cu Napoton și dușuri reci
Tot spiritul l-a pus în ac:
Ne-a înțepat în '70
Să rîdă toți peste un veac!

Epigramistului oniric

Onirică e poanta mea
În epigrama încifrată
Scrisă la Iași, la o cafea,
Și ne-nțeleasă niciodată!

Epigramiștilor din București

Făcînd apelul la poeți
Toți adunați la restaurant
Epigramiștii sînt prezenți,
Dar spiritu-i la... post restant.

MIHAI BARBU

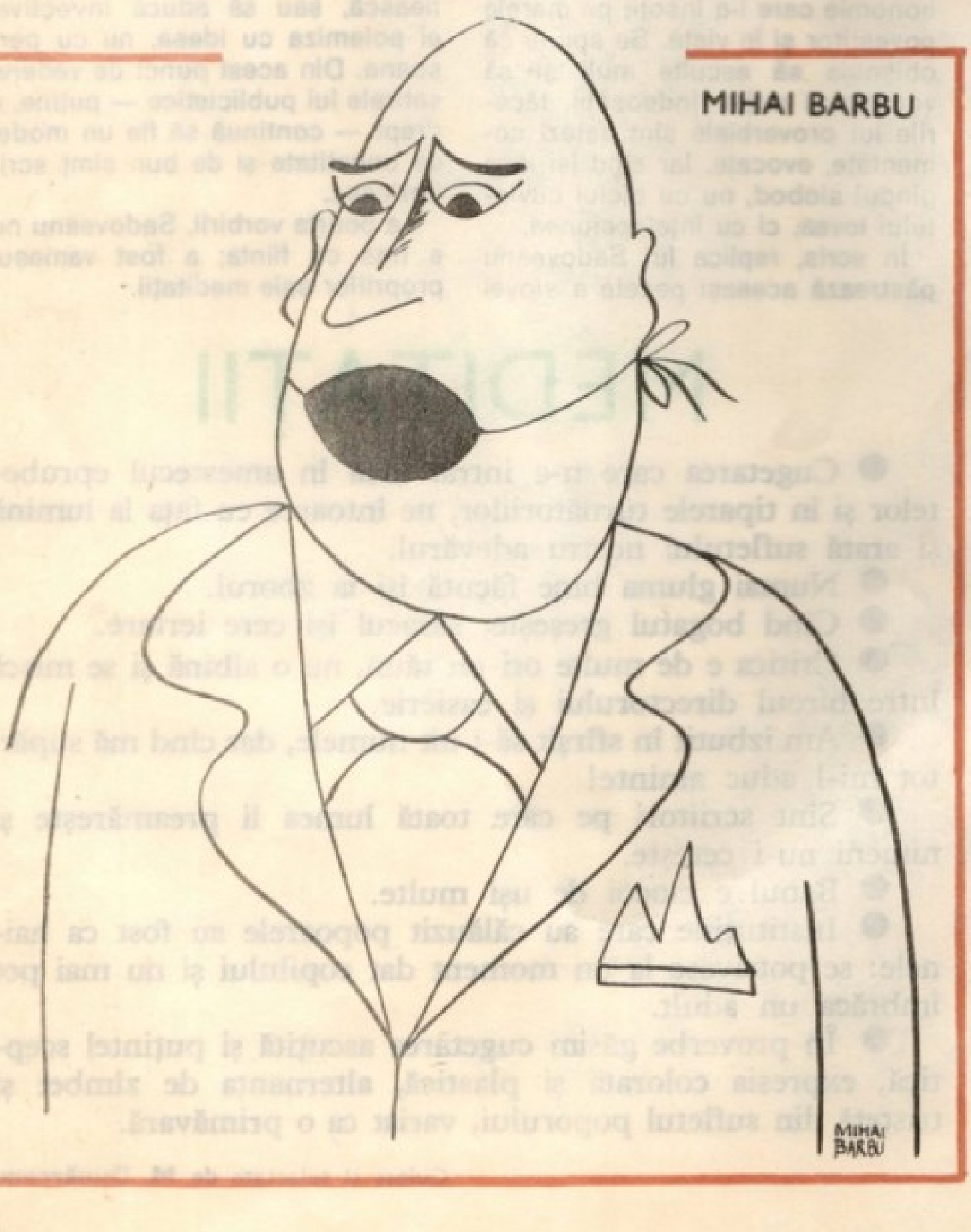

O. COVACI

PROFIRA SADOVEANU

REȚETE SADOVENEȘTI

Gastronomia e și ea o artă de care s-au ocupat în decursul veacurilor multe figuri celebre. Așa, de pildă, Alexandre Dumas tatăl, care i-a consacrat patru volume, știa ca nimeni altul să pregătească o buiabesă marsilieză, să prepare un vînat ori să frigă un pui la țiglă, la fel de bine ca și hangiii circiumioarelor din vechiul Paris, în care poposeau mușchetarii lui. Aceleiași gastronomii nu i-a închinat un poem vestitul Brillat Savarin? Iar în presa noastră, n-a dat în vileag Păstorel Teodoreanu diferite rețete de bucate, printre care și faimosul cozonac cu cincizeci de ouă la kilogram? Și nu se știe din scris și din auzite că Mihail Sadoveanu știa să aprecieze ca nimeni altul niște sărmăluțe stropite c-un vin de Cotnar care îți preface picioarele în stîlpi de marmură?

Și ca să vă dovedesc că cele spuse sînt adevărate — cel puțin în ce-l privește pe tatăl meu — am să vă dau cîteva rețete sadovenești, pe care, dacă veți fi în imposibilitate a le executa întocmai, cel puțin să le realizați măcar în parte...

Boișteni «à la Neamț»

Pentru asta, se ia o vargă lungă și elastică, de preferință de alun, un fir de vreo doi metri lungime,dacă se poate nylon, un cîrlig, o cutie de rîme și se pornește la pescuit.

Căci trebuie să știți că de mică am auzit pe tata spunînd:

— Peștele se mănîncă proaspăt, atuncea prins, nu cumpărat la piață!

Dar mai întîi să vă lămuresc ce este boișteanul. Boișteanul e un pește care trăiește în apele de munte, din neamul păstrăvilor, mărimea lui netrecînd de lungimea unui deget; așa că pentru rețeta de care vorbim sînt necesare cel puțin 200—300 de bucăți.

Și, cum e greu pentru o singură persoană să prindă atîta pește, faceți și dumneavoastră așa cum făcea maestrul Sadoveanu în prima dimineață senină, îndată cum ajungeam la Neamț:

— Cine merge azi cu mine la boișteni?

Bineînțeles că se găseau întotdeauna cîțiva; cînd se pleca spre Cărbuna, în josul Nemțișorului, mai puțini, cîți încăpeau în mașină; cînd se mergea în dosul mănăstirii, pe jos, ceva mai mulți.

Desigur că important e să știi și unde să te așezi ca să pescuiești: să găsești cea mai potrivită bulboană, sub un mai rîpos susținut de rădăcinile unei sălcii pletoase care-ți slujește și de umbră.

Afară de asta, însemnătate are și faptul

că e așa de liniște pe valea Nemțișorului, încît căderea cîrligului pe undă se aude pînă departe:

— Plischi!...

Iar grunțurii ce se rostogolesc de pe mal cum te miști puțin în dreapta și în stînga cad ca niște gloanțe în oglinda apei.

Dar mai sînt și alți factori neapărat trebuincioși, fără de care nu-ți poate părea rețeta atît de gustoasă. De pildă, să-ți fie cald tare, să te urzici, să te înspini, să trebuiască să treci de mai multe ori apa pe pietre lunecoase și viclene, care atît așteaptă să te dea jos de pe spinarea lor, ca să calci în apă și să-ți uzi încălțările. Apoi, să te simți, la întoarcere, atît de obosit, după cîteva ceasuri de stat în arșiță, într-o poziție incomodă și atît de flămînd, în vreme ce străbați sahara cîmpiei, treci podețe, înoți prin colbul șoselei și urci drumușorul străjuit de brazi care te duce sus, la Schitul Vovideniei, încît intrarea pe poarta casei să fie o adevărată fericire și dejunul lucrul cel mai important din lume...

— Luați peștele! striga maestrul, de pe terasa albă. Să fie imediat curățat și pus în tavă la cuptor. Să se presare peste el mărar. Nici un fir de grăsime. S-a înțeles? Și să se facă numaidecît mămăliguță!

— Și mujdei! striga o voce subțirică.

— Și mujdei, pentru cine e amator, repeta maestrul, pe cînd intra în răcoarea umbroasă a casei.

Cum se servește mămăliguța

În privința mămăliguței, maestrul spunea:

— Trebuie să fie vîrtoasă, bine fiartă și bine mestecată. Mie să nu-mi veniți cu mămăliguță moale, sub pretext că așa-i bună la caș și la brînză cu smîntînă!...

Și-apoi încă ceva:

— Mămăliguța nu se servește decît pe fund de lemn și nu se taie decît cu ața.

— Unde e ața?

Ața era acolo, pe marginea fundului de lemn, lîngă mămăliguța fumegîndă, mare și rotundă ca o căciulă ciobănească întoarsă pe dos.

Maestrul o tăia în jumătate, apoi în sferturi, apoi în optimi... Și feliile se desprindeau netede și lucii, aburind.

Căci măria-sa mămăliguța e de origine țărănească și n-are nimic de-a face cu «polenta» unor venetici de peste hotare.

Ca să se știe.

Cum nu se mănîncă ceapa

Cuconu Mihai cu cucoana Catincuța și cu cei zece copii stau în jurul mesei din sufrageria de la Copou și așteaptă.

— Ia vezi tu, Profiriță, de ce nu mai vine ceapa ceea!

Chiar atunci pe ușă apare și bucătăreasa prezentînd cu satisfacție o farfurie cu cîteva cepe curățate frumos, ba și tăiate în două și-n patru.

— Bine, frate, se oțărăște conu Mihai; de cîte ori am spus să nu se vîre cuțitul în ceapă?

— D-apoi cum să le aduc? Necurățate?

— Așa, ca de pe strat. Numai spălate de pămînt. Mai ai vreo una necurățată la bucătărie?

— Am.

— Ad-o încoace numaidecît.

Ceapa a fost adusă. Conu-Mihai o pune sub un șervet și — cum e un pic cam înciudat — trîntește cam tare cu pumnul în ceapă, de sar zăngănind toate farfuriile și paharele de pe masă.

— Așa! spune el satisfăcut, alegînd cu delicateță doar inima din leguma zdrobită. Așa se mănîncă ceapa!

Cum nu se mănîncă sarmalele

Asta e o poveste pe care am mai spus-o; dar, vorba ceea, mai bine două mîncări decît nici una!

S-a întîmplat în Iași, la Jockey-Club, unde maestrul obișnuia adesea să coboare la vremea înserării.

— Coane-Mihai, am o surpriză pentru mata, a spus un magistrat — să-i zicem Jenică Apostol — om trecut de șaizeci de ani. Ceva care are să-ți facă mare plăcere.

— Da' nouă nu ne faci surpriză, coane Jenică? au sărit ceilalți, curioși.

— Ba da. Dar mai cu seamă lui conu-Mihai Sadoveanu cred eu c-are să-i placă cel mai tare.

S-a aplecat la urechea omului de serviciu și i-a șoptit ceva. Apoi și-a frecat palmele uscate, cu satisfacție.

După cîteva minute, conu-Jenică a poftit pe amici alăturea, într-o cameră deosebită. Pe masă, o oală mare acoperită cu capac și o tigaie respectabilă.

Exclamări. Cu toții se reped să vadă ce-i. Conu-Jenică e foarte încîntat și trage cu coada ochiului la Sadoveanu care nu pare a se grăbi.

— Sărmăluțe, coane-Mihai. Și mămăliguță fierbinte. Ei, ce mai zici? Așa-i că-i surpriză? Făcute după rețeta dumitale. Carne de porc și de vacă în jumătate. Scăzute în vin la cuptor. Mici ca niște nuci. Cu felioare de roșii printre ele.

— N-ai uitat să pui și-o frunză de dafin?

— Ferească dumnezeu!

— Ai prăjit și ceapa?

— Desigur.

— Ai opărit cu borș varza dulce?

— Opărit.

— Ai pus și cîteva bucăți de unt la sfîrșit?

— Pus. Cîte să-ți dau?

— Nici una. Nu mai mănînc de cinci ani sarmale, a răspuns conu-Mihai spre dezolarea tuturor.

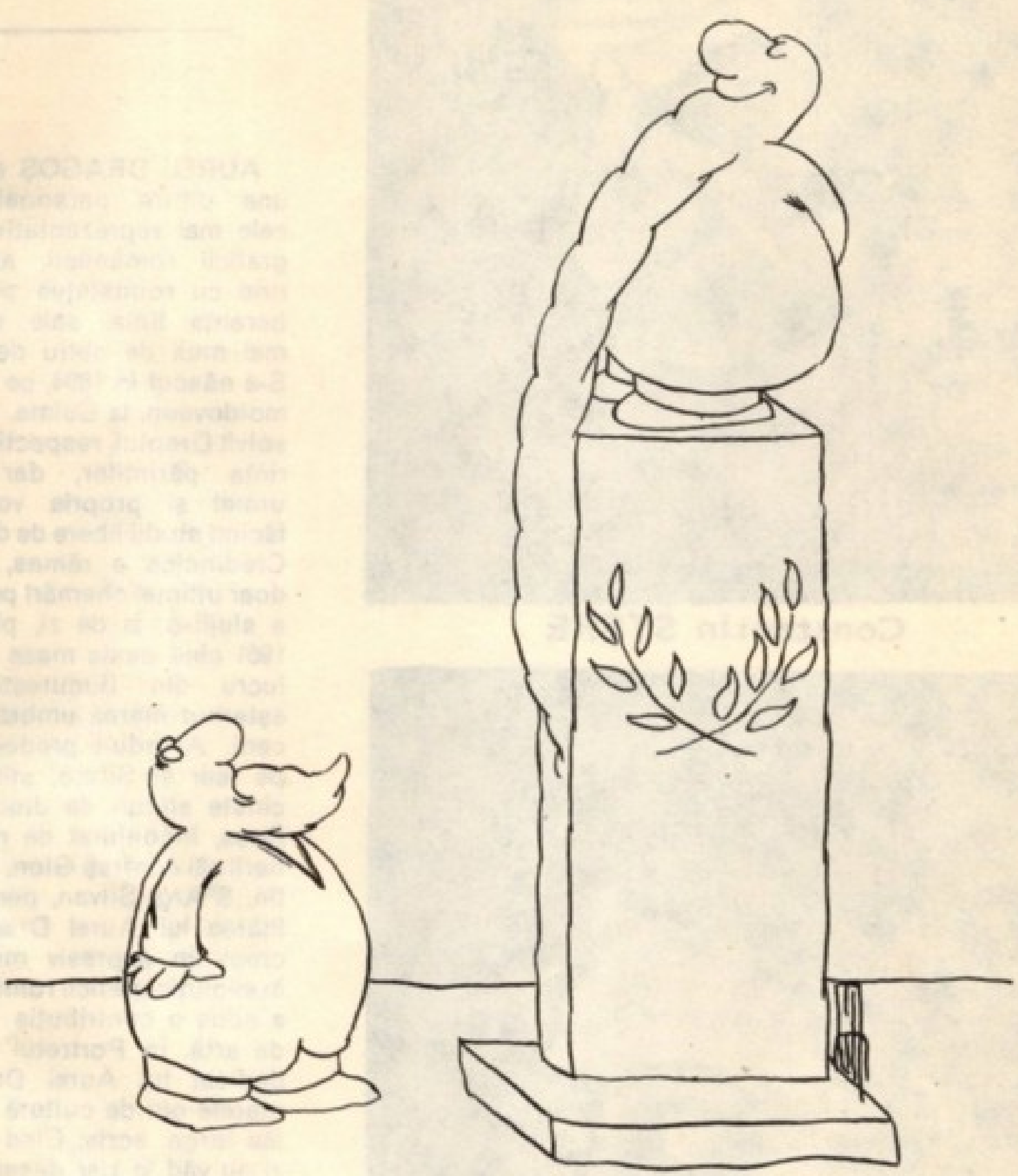

GH. AILENI

DIN GRAFICA

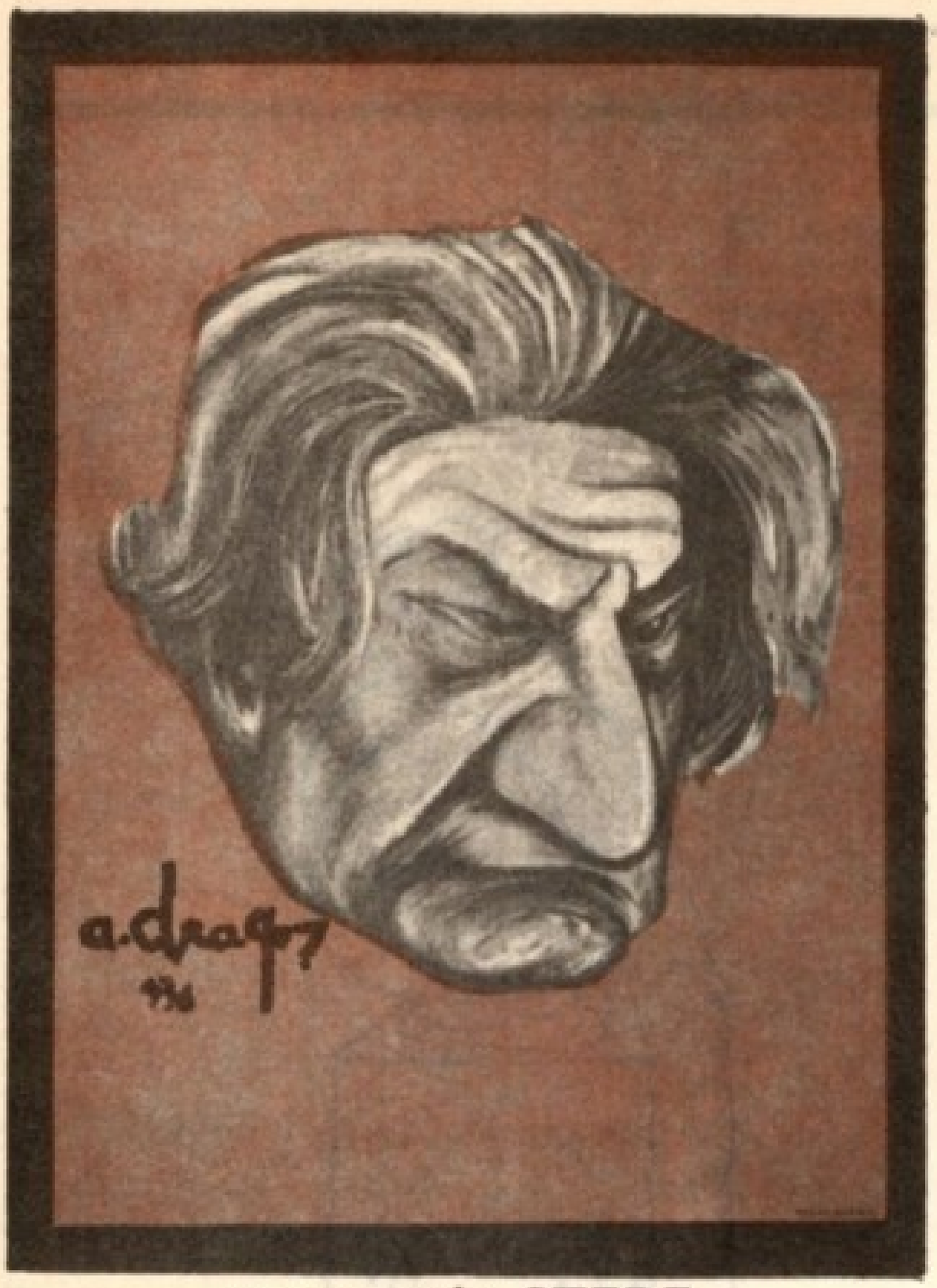

Constantin STERE

Octavian GOGA

AUREL DRAGOŞ a fost una dintre personalităţile cele mai reprezentative ale graficii românești, acoperind cu robusteţea şi exuberanţa liniei sale unice mai mult de patru decenii. S-a născut în 1894, pe plaiul moldovean, la Galata. A absolvit Dreptul, respectînd dorinţa părinţilor, dar şi-a urmat şi propria vocaţie, făcînd studii libere de desen. Credincios a rămas, însă, doar ultimei chemări pe care a slujit-o, zi de zi, pînă în 1961 cînd peste masa lui de lucru din Bucureşti s-a aşternut marea umbră a tăcerii. Avîndu-i predecesori pe Iser şi Şirato, stînd cu cinste alături de Jiquidi şi Ross, înconjurat de mai tinerii săi confraţi Gion, Anestin, B'Arg, Silvan, personalitatea lui Aurel Dragoş a creat un expresiv moment în evoluţia graficii românești a adus o contribuţie certă, de artă. În Portretul literar dedicat lui Aurel Dragoş, marele om de cultură Nicolae Iorga scrie:„Cînd într-o zi nu văd în ziar desenul lui Dragoş, în ziua aceea nu mă simt bine."

Dintre cele 12 portrete publicate în 1931 (aflate astăzi în colecţia M. Gion şi puse cu bunăvoinţă la dispoziţia noastră) oferim cititorilor acest evantai de înaltă ţinută artistică şi inegalabilă înţelegere a sufletului uman.

RESTITUIRI

LUI **a.dragoș**

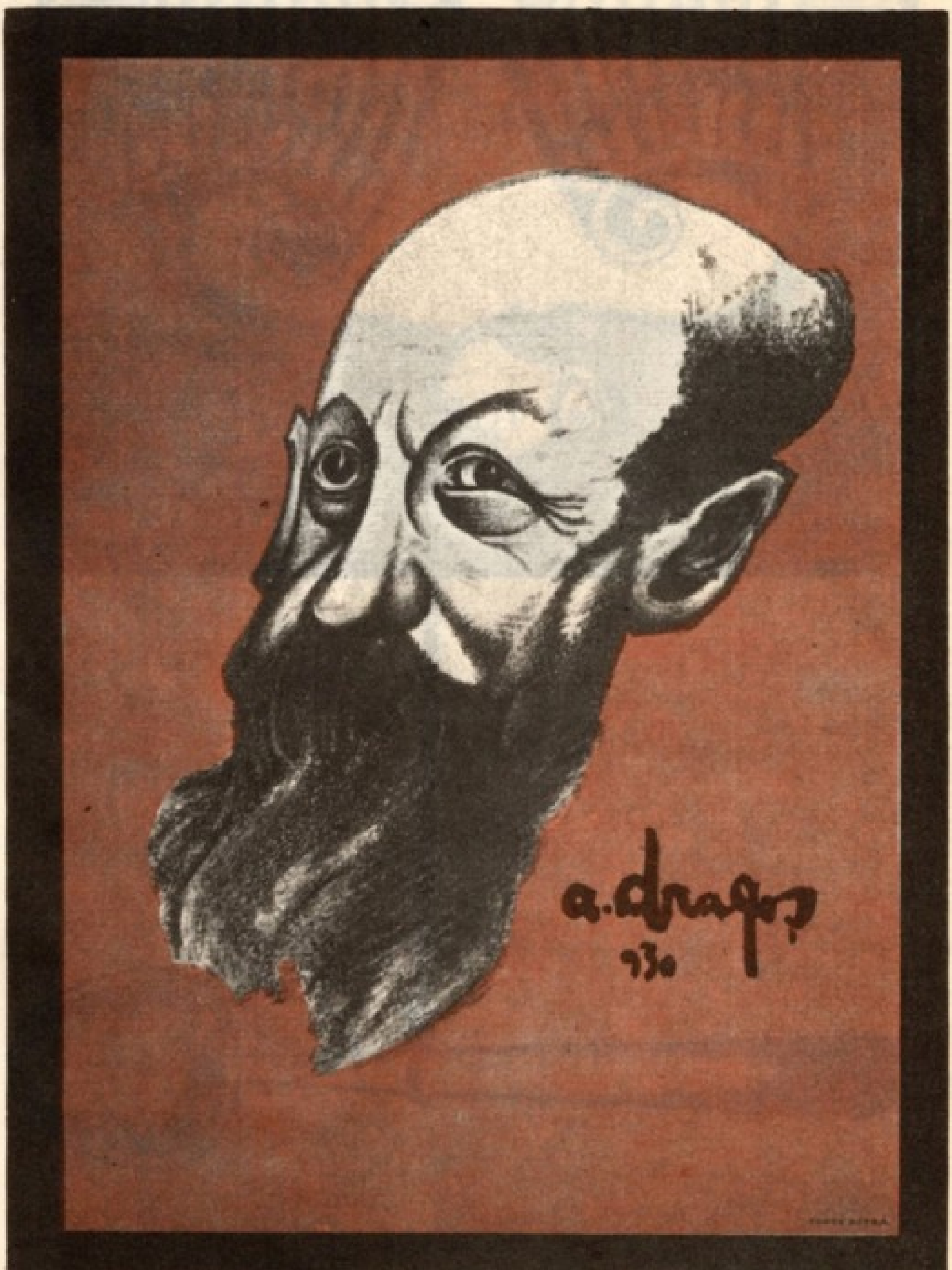

Nicolae IORGA

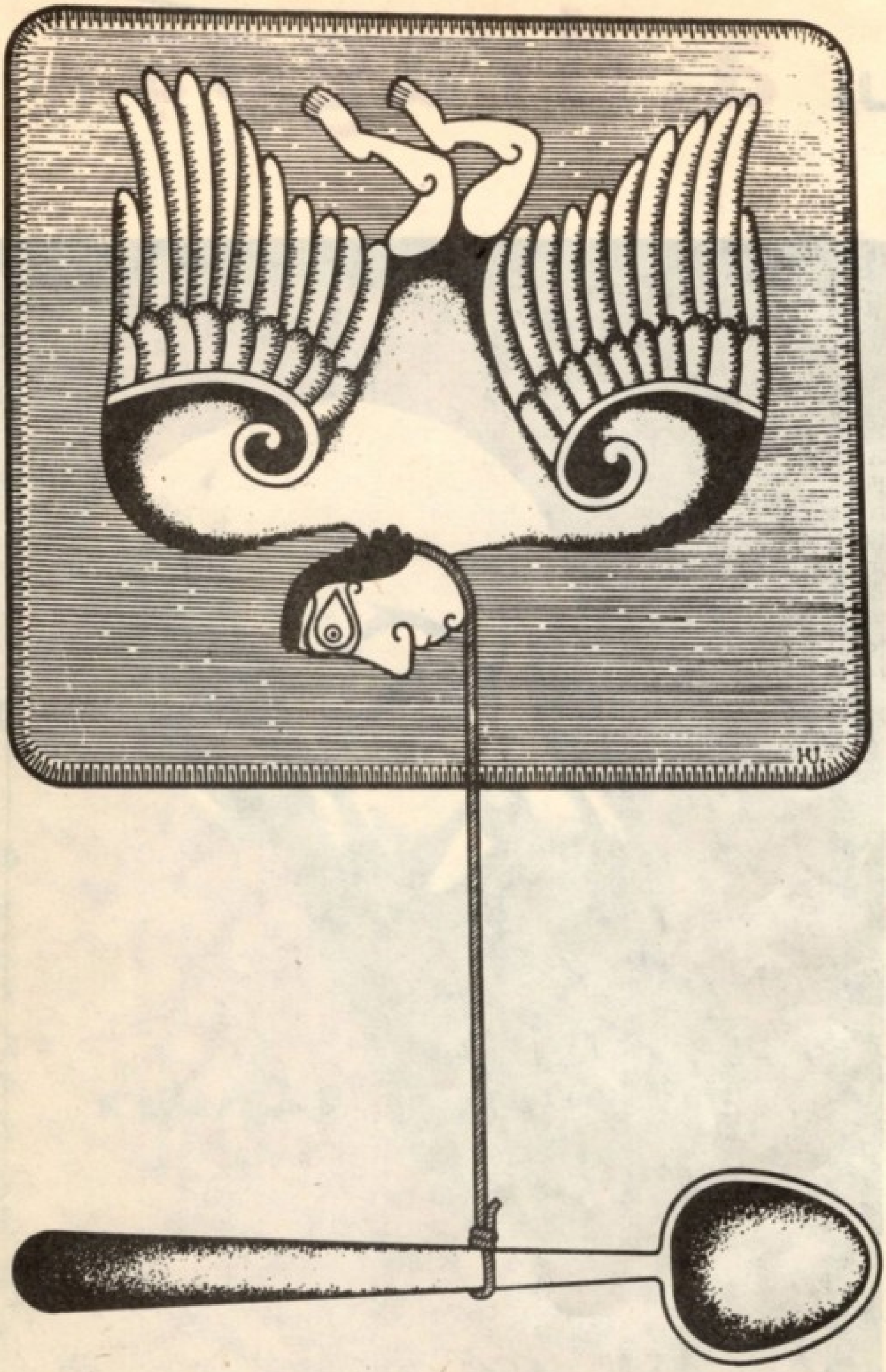

HELGA UNIPAN

G. PIENESCU

MALIȚIOZITATEA MAESTRULUI

Prin 1955 sau 1956, după o lungă perioadă de ostracizare din literatură, timp în care Tudor Arghezi numai arareori a trecut hotarele grădinii sale de pe dealul Mărțișorului, Victor Eftimiu care susținuse, pe vremuri, cu vorba și cu condeiul, că Tudor Arghezi îi ironizează versurile numai și numai din invidie pentru talentul său poetic, zărindu-l pe trotuarul de vizavi al Bd. Ana Ipătescu, se aruncă în traversare, făcînd gesturi dezordonate. Ajungînd cu chiu cu vai pe malul celălalt al riului de tramvaie, autobuze, automobile și motociclete, se îndreptă spre Tudor Arghezi și, vociferînd sentimental și vînturîndu-și brațele, probabil cu intenția de a-l îmbrățișa, îl acostă cu întrebarea de toate zilele:

— Ce mai faci, domnule Arghezi?

Înșfăcat cu prea multă familiaritate de gulerul demnității și discreției sale, Tudor Arghezi se dădu un pas înapoi pentru a scăpa de concretizarea unei efuziuni sentimentale ce-i amenința ținuta și ricană cu un surîs de rece politețe:

— Mulțumesc, bine, domnule Popescu.

Și trecu pe lîngă.

Peste ani, la o aniversare a lui Tudor Arghezi, mi se pare că la cea de a 86-a, același Victor Eftimiu și-a luat, tardiv, dar cu generozitate «revanșa», făcîndu-i lui Arghezi surpriza unei vizite de felicitare, îmbrățișîndu-l și primind din partea pamfletarului acolada păcii.

A doua zi, după ce mi-a povestit «întîmplarea», Tudor Arghezi adăugă cu o sclipire în privirea lui poznașă:

— L-am iertat pentru toate cîte le-a spus, dar nu l-am iertat pentru *ciori* a scris.

VIOREL VERNEA

O. BOUR

TRAIAN ȘELMARU

HAMLET
din Sfîntul Nicolae Șelari

Ca bucureștean get-beget, nu e colț în orașul ăsta pe care să nu-l iubesc, care să nu-mi trezească amintiri. Multe străzi abia mai seamănă cu cele unde am deschis ochii, mă bucur cînd le văd cum se schimbă de la zi la zi, alcătuind ceea ce se numește o «mare capitală»; dar parcă o undă de regret tot mă cuprinde cînd nimeresc în vreun cartier altădată familiar, acum de nerecunoscut.

Întîrzii uneori prin locuri rămase așa cum le-am descoperit în copilărie, îmi trec prin față oameni dragi, de mult plecați dintre vii, și pornesc mai departe să-mi văd de treburi, de fiecare dată însoțit de cîte una din noianul de întîmplări ce-mi răsar în minte de după fiecare colț.

Uite așa, ori de cîte ori mă abat prin Sfîntul Nicolae Șelari, pe acolo unde e piațeta din spatele «Rapsodiei române», între strada Băcani și biserică, nu pot să nu-mi amintesc de Alexander Moissi. Tinerilor de azi numele ăsta nu le spune mai nimic. Film n-a făcut, televiziune nu era, doar pe cîte un disc vechi vocea sa unică recită, așa cum numai el știa, monologul din *Faust* sau celebrul *Nowemberwind*. A fost unul dintre celebrii artiști dramatici ai scenei germane. Și ai lumii.

Într-o vară — era prin 1928 — un impresar l-a prins mai liber și l-a adus la București pentru două spectacole: *Cadavrul viu* și *Hamlet*. Unde credeți ? Chiar în sala de pe Lipscani, pe atunci cinema Zaharia sau Roxy, nu mai știu precis. Ceea ce știu e că, la intrarea în cinematograf, era o sonerie care țîrîia tot timpul ca să atragă atenția cetățenilor plecați după cumpărături. Ce l-a făcut pe Moissi să accepte turneul ăsta într-un cinema de pe Lipscani, nu-mi dau seama. Nici nu mă prea interesa pe vremea aceea. Important era pentru mine cum să fac să mă strecor (biletele erau scumpe) și, mai ales, cum să-i iau un autograf. În sfîrșit, ce să lungesc vorba, am făcut rost de bănuți de la maică-mea, am șters-o de acasă, l-am «atins» pe nea Paraschiv care rupea biletele la intrare, și zdup la balcon. Cunoșteam bine sala. Cum locuiam aproape de Sfîntu Gheorghe, mă duceam des la cinema. M-am pitulat pe unde am putut, să nu mă vadă cineva și să mă dea afară (ceea ce s-a și întîmplat, dealtfel), dar pe Moissi l-am auzit spunînd «A fi sau a nu fi», după care s-a făcut pauză.

Sala era plină, cu lume în picioare. M-am strecurat încet-încet pînă la scena improvizată, am dat de o ușă acoperită de o perdea prin care se ieșea pe maidanul din spatele clădirii, unde erau niște «case» cu fete de patru poli bucata și restaurante cu mititei și fleici. Mirosea grătarul de-ți lăsa gura apă. Miroseau și gunoaiele de pe maidan, dar tot grătarul era mai puternic. La mese, îmbulzeală, lăutarii ofăiau de mama focului. Cum era o primăvară caldă și cabine ioc, Moissi a ieșit și el în spatele cinematografului să respire un pic și să fumeze o țigară. Stătea rezemat de o poartă veche de fier, privind ciudatul peisaj. Era, bineînțeles, îmbrăcat în clasicul costum al lui Hamlet, cu ciorapi negri, bluză de catifea, guler alb, desfăcut la gît, cu medalionul pe piept și stiletul la brîu. Mă apropiai de el cu albumul întins. A înțeles imediat ce voiam, mi-a zîmbit amabil, dar... n-avea cu ce să iscălească. (Nu-mi dăduse prin cap să vin înarmat cu un stilou). Tocmai trecea un polițai. Ăsta, îmi zic, mă

salvează.

— Dom' sergent, dă-mi te rog un creion.

Dar urmaşul lui Pristanda, fără să mă bage în seamă, fascinat parcă de apariţia stranie din faţa lui, se duse glonţ la Moissi :

— Tu cine eşti, vagabondule ?

Dădui să-i explic. Degeaba! Nu-şi lua ochii de la costum. Aşa ceva nu mai văzuse.

— N-auzi ce vorbesc ? Ce cauţi aici în halul ăsta ?

Moissi zîmbea, continuînd să tragă din ţigară.

Poliţaiul, privind la stilet :

— Eşti şi înarmat !

Şi încercă să i-l ia.

Văzînd că n-o scoate la capăt, Moissi dete să intre înapoi în sală.

— Faci pe nebunu'. Scoate buletinu' că te iau la circă !

Pauza trecuse. Lui Moissi nu-i mai ardea de glumă. Trebuia să intre în scenă. Iar eu presimţeam că îmi zbura autograful de sub nas.

— Nicht Zirkus — silabisi el — Ich bin Schauspieler. Hamlet — Shakespeare.

— Umbli cu şpiluri, ai ? Îţi arăt eu hai şecspir !

— Lasă-l dom' sergent, intervenii eu, ăsta e artist, e Moissi.

— Moise ? E şi jidan pe deasupra !

Între timp, impresarul văzînd că Moissi dispăruse şi publicul începea

---

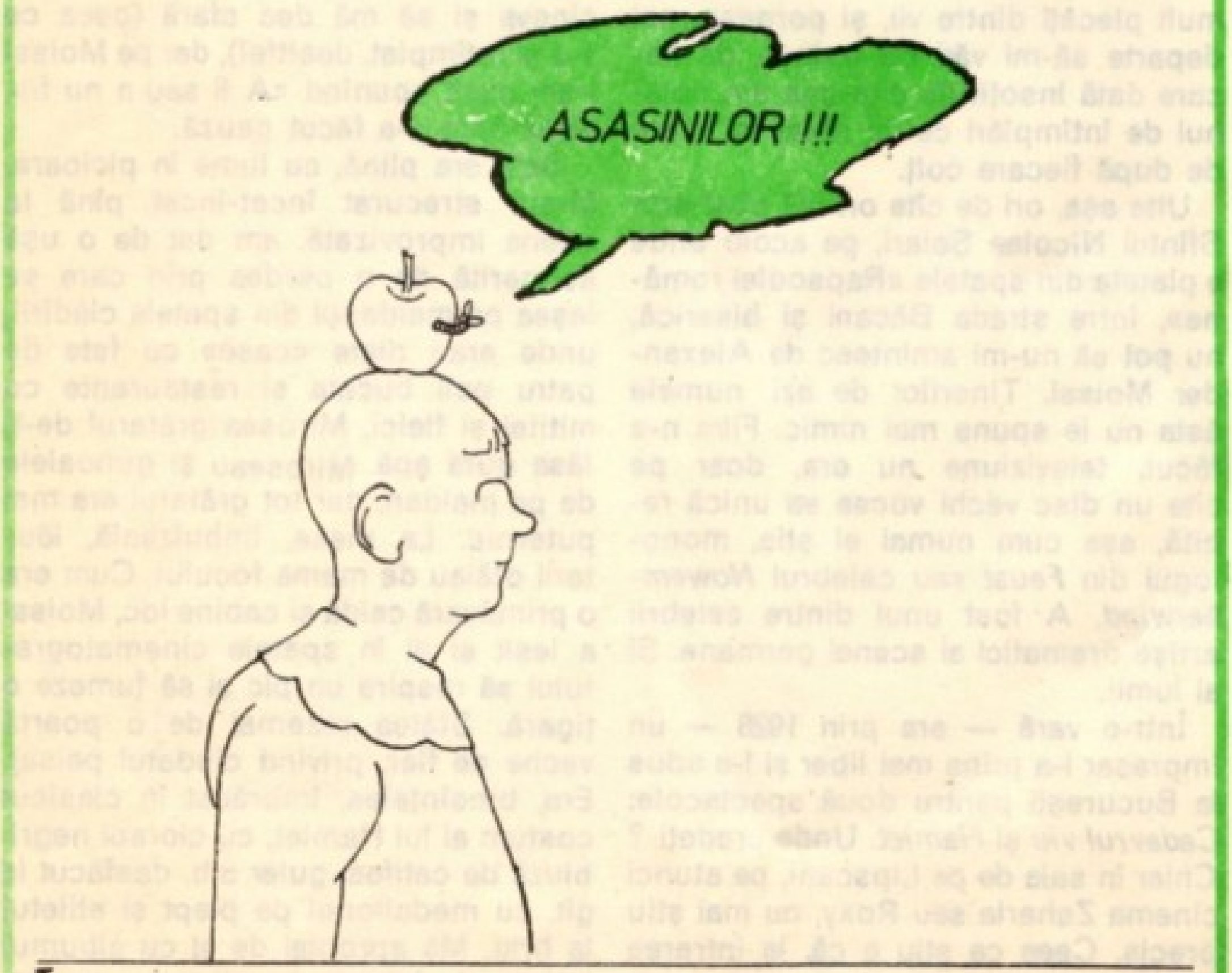

PAVEL BOTEZATU

să vocifereze, a ieșit în stradă. A explicat polițaiului cum stau lucrurile și l-a luat pe actor de braț, cerîndu-i scuze. Eu, după ei. Moissi m-a observat, și înainte de a intra în scenă, a făcut rost de un creion de la un mașinist și mi-a semnat în album. Bineînțeles că impresarul nu m-a lăsat să intru în sală, dar eu autograful îl luasem, pe Moissi îl văzusem măcar o jumătate de spectacol, stătusem și de vorbă cu el.

Cînd am trecut prin fața polițaiului, m-a oprit :

— Auzi mă, puștiule ! Ce ți-a dat Moise ăsta al tău ?

— Un autograf, dom'sergent.

— Un ce ?

— A-u-t-o-g-r-a-f ! Și-i arăt mîndru semnătura.

— Și ce faci tu cu asta ?

— Nimic ! Așa, ca amintire.

— Da ? Ei atunci, să mă iscălesc și eu.

Întorsei pagina. El o dete la loc.

— Aici, mă, lîngă ăsta care zici tu că e artist. Parcă nu știu eu gheșefturile voastre ? Nu mă duci tu pe mine !

Și scrise, cu oarecare dificultate, niște litere. A semnat, cum se zice... indescifrabil. Dar subliniat.

— Așa ! Să ai și de la mine o amintire.

O am. E singurul autograf obținut (vorba Efimiței lui Conu Leonida) cu voie de la poliție !

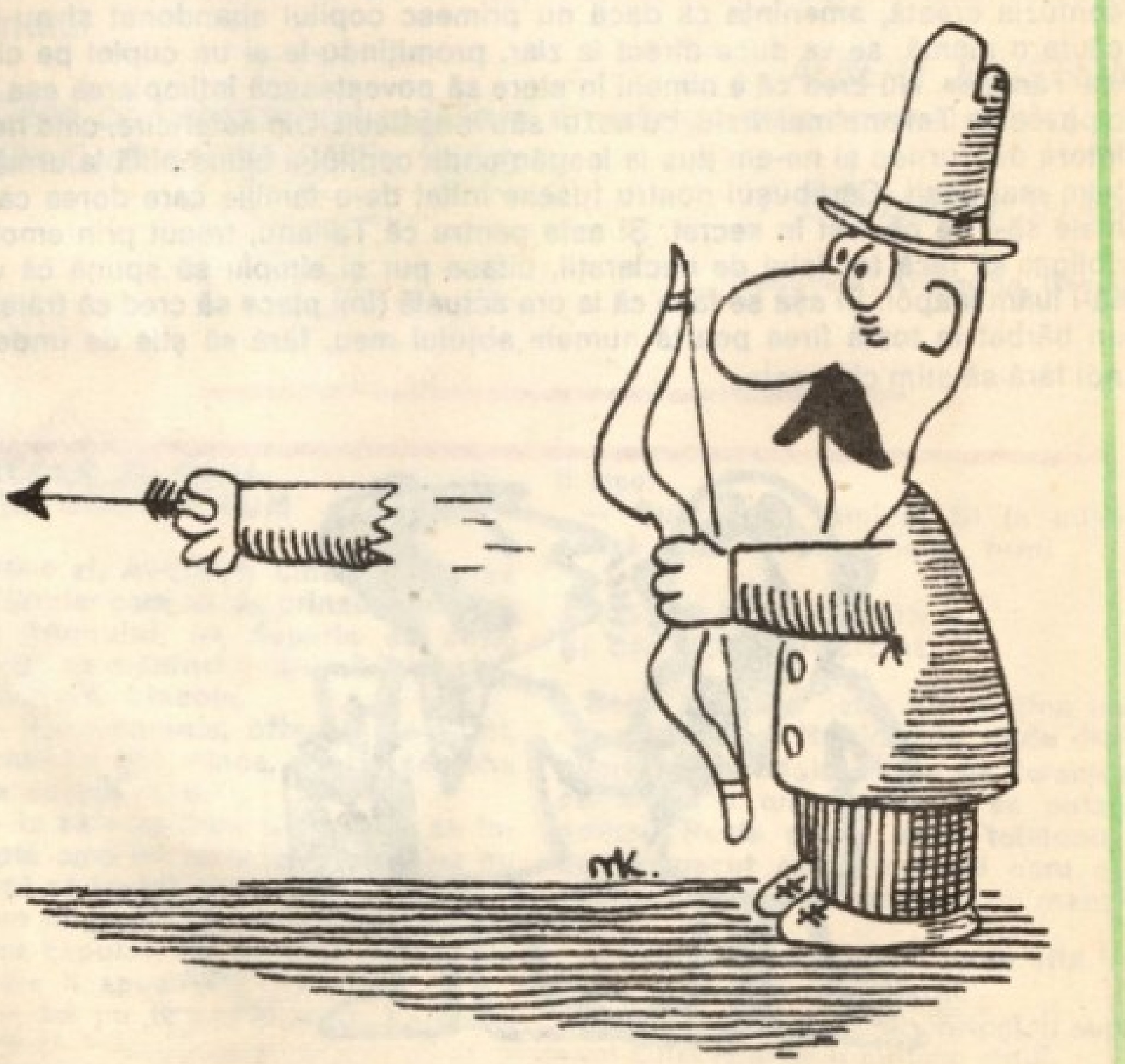

MATEI MIHAI

VIRGINIA TĂNASE

UN „CĂRĂBUȘ“ NECUNOSCUT

Ne aflam cu trupa în turneu. În drum spre Giurgiu, mergînd spre capătul vagonului de tren, am auzit din cabina instalațiilor sanitare un plîns de copil. Mi-am dat seama imediat că e vorba de un prunc abandonat. Un băiețel. L-am luat, firește, cu noi și, ajunși la Giurgiu, i-am fost nași, dăruindu-i numele soțului meu. Turneul era însă lung și «cărăbușul» nostru, cum ne obișnuisem să alintăm mica ființă găsită în tren, nu avea condițiile necesare vîrstei de numai cîteva luni pe care o avea. După o discuție aprinsă cu soțul meu (eu susțineam să-l păstrăm), am hotărît să-l dăm în grija unui leagăn, pînă cînd, avînd mai multă liniște, am fi putut să-l luăm înapoi. L-am rugat pe bunul nostru prieten Talianu să facă drumul întors și să ducă pruncul la leagănul «Elena Doamna», solicitîndu-le celor de-acolo să-i găsească o mamă pînă cînd terminăm noi turneul. Și Talianu a plecat cu «cărăbușul» nostru în brațe, dar în loc să nimerească la leagăn, a nimerit la liceul de fete «Elena Doamna». E lesne de înțeles ce zarvă s-a iscat în liceu și ce ochi au făcut profesoarele cînd s-au trezit cu Talianu ținînd pruncul în brațe și care, neînțelegînd spaima gazdelor și nici confuzia creată, amenința că dacă nu primesc copilul abandonat și nu-i vor căuta o mamă, se va duce direct la ziar, promițîndu-le și un cuplet pe cinste «la Tănase». Nu cred că e nimeni în stare să povestească întîmplarea așa cum o povestea Talianu mai tîrziu, cu hazul său inegalabil. Din nefericire, cînd ne-am întors din turneu și ne-am dus la leagăn unde copilul a ajuns pînă la urmă, nu l-am mai găsit. Cărăbușul nostru fusese înfiat de-o familie care dorea ca numele să-i fie păstrat în secret. Și asta pentru că Talianu, trecut prin emoții și obligat să facă tot felul de declarații, uitase pur și simplu să spună că vrem să-l luăm înapoi. Și așa se face că la ora actuală (îmi place să cred că trăiește), un bărbat în toată firea poartă numele soțului meu, fără să știe de unde, iar noi fără să știm cine este...

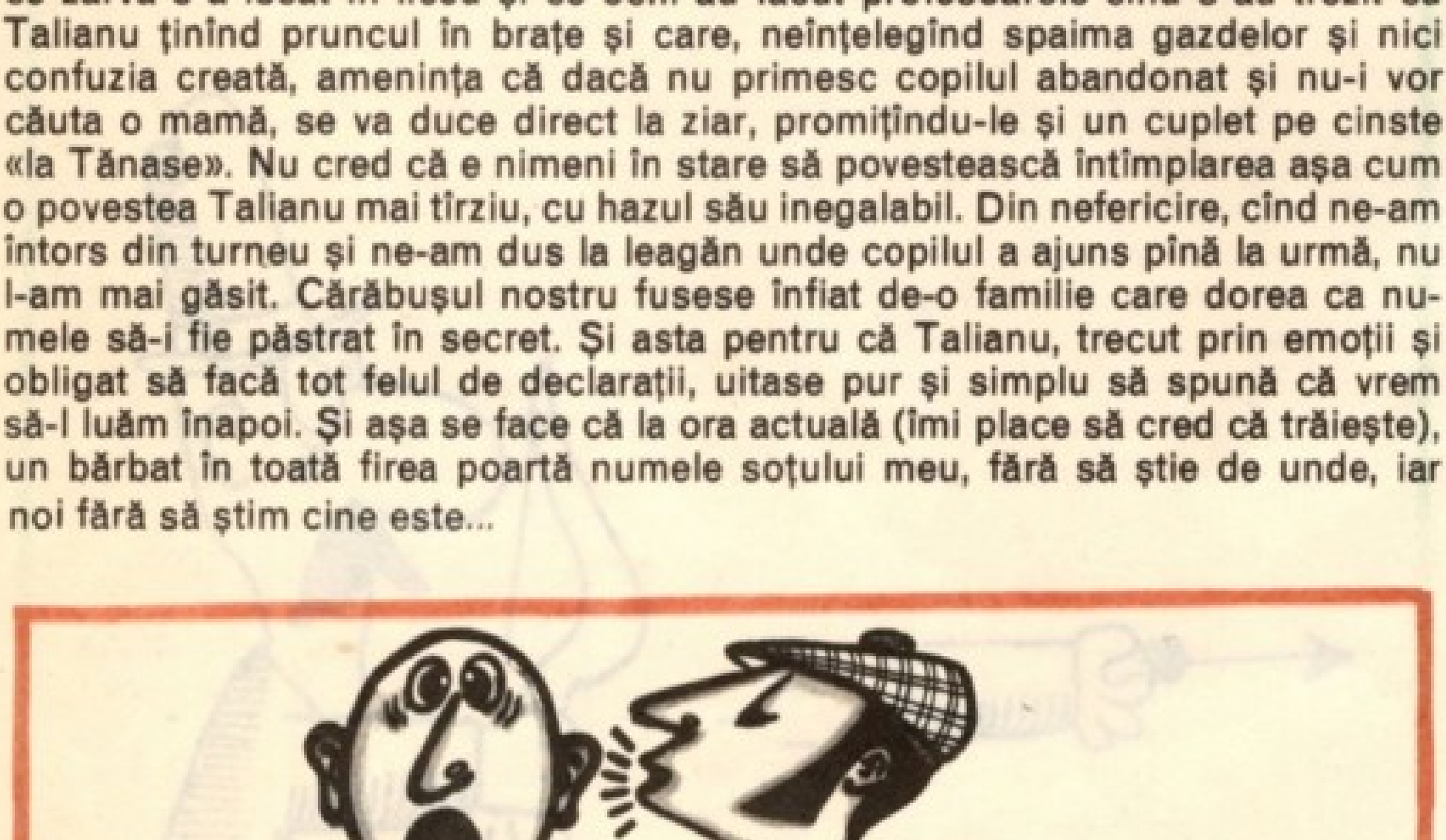

CRISTIAN MIHĂILESCU

H. NICOLAIDE

MIT

Tănase nu era un simplu actor. Nici măcar un personaj. Era un mit.

După fiecare premieră, spectacolul odată epuizat la București, Tănase își îmbarca întreaga trupă în cinci vagoane și pornea în turneu prin țară, descreținд și frunțile necăjite ale provincialilor.

Într-o primăvară ploioasă, pornită într-un astfel de turneu, trupa «Cărăbușului» trecuse de Vaslui, orașul de baștină a lui «Nea Costică» și se îndrepta spre Bîrlad. Pe la jumătatea drumului, Tănase, răcit cobză, cu temperatură mare, hotărăște să se întoarcă la Vaslui unde, îngrijit de ai lui, spera ca într-o zi, două, să se pună pe picioare.

— Așa că, măi Mitică, musai deseară la Bîrlad să vă descurcați fără mine. Joacă Giugaru în locul meu. Știe toate rolurile. Și pînă la Galați vă ajung din urmă...

La Bîrlad, în lipsa unei săli de teatru, spectacolele au fost programate în sala mare a Tribunalului. Ziua se țineau procesele, seara se mai adăugau cîteva bănci împrumutate de la Primărie, iar podiumul unde, de obicei, stăteau judecătorii, ținea loc de scenă. Vorba lui «Nea Costică»: alți bani, altă distracție!

Sala tixită de lume, mulți veniți cu căruțele de prin comune să-l vadă pe Tănase, gongul și... începe spectacolul. Lumea se amuză, aplaudă, și la fiecare apariție a lui Giugaru un cetățean cu nevastă-sa din fundul sălii, strigă ca la fotbal:

— Bravo Tănaseee! Bravo Tănaseee!

La un moment dat, cineva dintre oficialitățile orașului se întoarce spre cetățean și-i spune:

— Nu mai face, frate, atîta tărăboi! Înțeleg că-ți place, te distrezi, dar nici așa! Și-apoi, degeaba tot strigi «bravo Tănase», că nu joacă azi nici un Tănase!

— Cum nu joacă?! se miră cetățeanul.

— Uite-așa! S-a îmbolnăvit și a rămas la Vaslui. Joacă Giugaru în locul lui.

— Giugaru?!... I-auzi, nevastă, zice indignat cetățeanul, nu joacă Tănase. Înseamnă că am ris degeaba. Hai acasă!.

EUGEN TARU

Far

Aflat întîmplător la Galați și descoperind numele unui vechi prieten pe afișul care prezenta turneul unei trupe bucureștene, Ion Iancovescu hotărî să-l vadă.

— Acum joacă, îl anunță cabinierul.

Fără să stea pe gînduri, Iancovescu depăși culisele și intră în scenă. Decorul reprezenta sala de joc a unui mare cazinou parizian, cu personaje în costume de epocă. Jovial, în sacoul său modern, Iancovescu își salută prietenul:

— Ce mai faci? Cum o duci cu sănătatea? Bravo, văd că n-arăți rău...

Apoi, făcînd semn unui figurant chelner care trecea purtînd o tavă cu cupe de șampanie, îi ceru una. Publicul încerca să înțeleagă ciudata apariție. Peste puțin timp începură să se audă murmure, vociferări. O parte dintre spectatori rîdeau, alții protestau, regizorul făcea semne disperate din culise pentru evacuarea intrusului. Pînă la urmă a trebuit să se tragă cortina. Spumegînd de furie, impresarul trupei s-a repezit la Iancovescu și apucîndu-l de guler l-a tîrît pînă la comisariat. Aici gluma se transformă în bufonadă. Iancovescu jucă perfect rolul indignatului.

— Ce înseamnă toată povestea asta? Eu sînt Pleonasm, domnule comisar. Pleonasm din București și nu admit, auzi dumneata? nu admit să mi se interzică întrevederea cu prietenul meu. Am să reclam ministrului...

DRAGOŞ

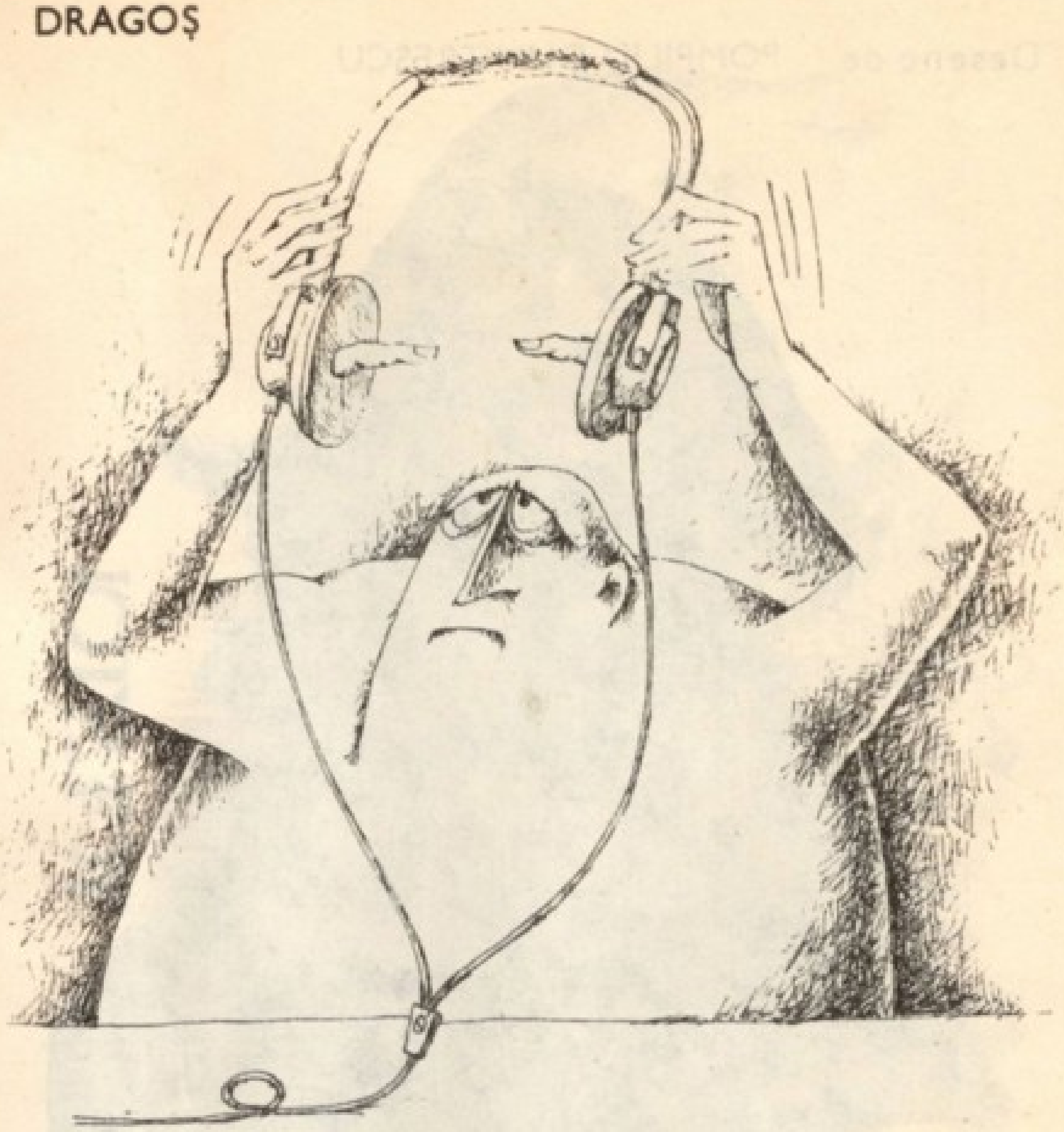

sa

PAUL B. MARIAN

— Domnule Pleonasm, calmaţi-vă, îl rugă comisarul. Vă rog să nu reclamaţi nimic, mă nenorociţi.

— A, nu, nu, să nu-ţi închipui că tolerez o asemenea jignire, continuă indignat Iancovescu. Am să reclam de îndată ce plec de aici.

În clipa aceea îşi făcu apariţia comisarul şef. Interesîndu-se de ceea ce se întîmplă şi după ce primi lămuririle necesare se întoarse spre Iancovescu:

— Deci, dumneavoastră sînteţi domnul Pleonasm. Unde aţi spus că vă putem găsi?

— Unde în altă parte decît în pagina 460 a Dicţionarului limbii române?! replică mîndru Iancovescu.

— Vă bateţi joc de autorităţile statului? strigă comisarul şef. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Glumeşte, interveni impresarul văzînd întorsătura pe care o lua discuţia.

— Cu autorităţile statului nu se glumeşte, îl repezi acesta.

— Ba astăzi, da, zîmbi Iancovescu, şi arătă spre fila din calendar pe care scria 1 aprilie.

Cu toate acestea doar după ce actorul îşi spuse numele adevărat comisarul înţelese de glumă.

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

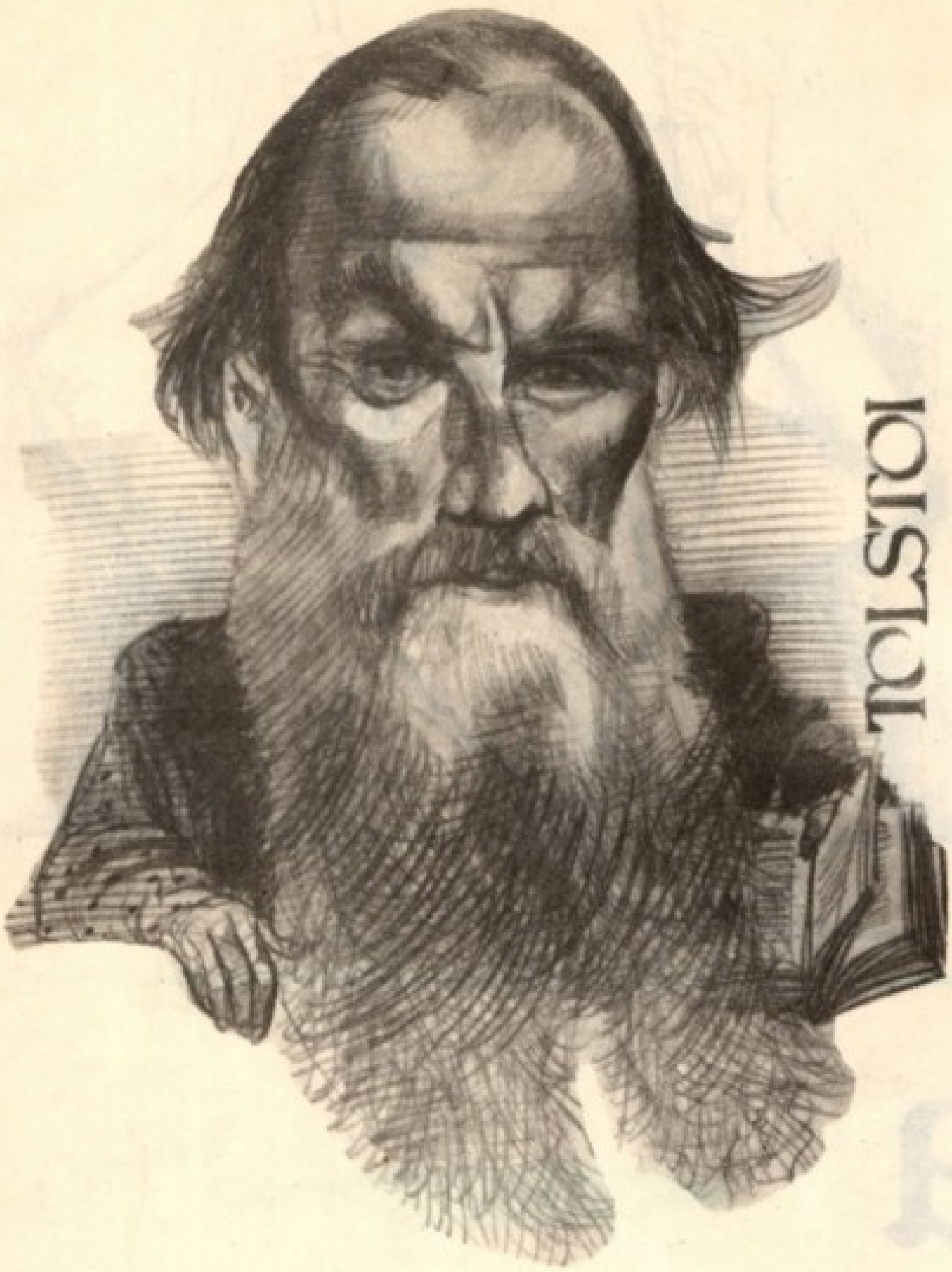

L. TOLSTOI

INTERVIU

L.N. Tolstoi nu-i agreia pe ziariști. Cînd unul dintre ei i-a cerut un interviu, l-a întrebat:

— Spune-mi, te rog, pe cine interesează discuția noastră?

— Pe fiecare dintre noi, pe toți! l-a asigurat ziaristul. Chiar și cel mai mare ignorant se interesează de persoana dv.

Tolstoi zîmbi:

— Atunci e în ordine. Poți să începi.

RĂSPUNSUL LUI KANT

Un bancher îl întrebă, odată, pe Kant:

— Vă rog să mă lămuriți: de ce oamenii învățați se duc deseori în vizită la cei bogați, iar pe cei bogați îi vedem foarte rar în casa celor învățați?

— E foarte simplu, spuse filozoful. Omul învățat cunoaște foarte bine valoarea bogăției, în timp ce bogatul arareori cunoaște valoarea învățăturii.

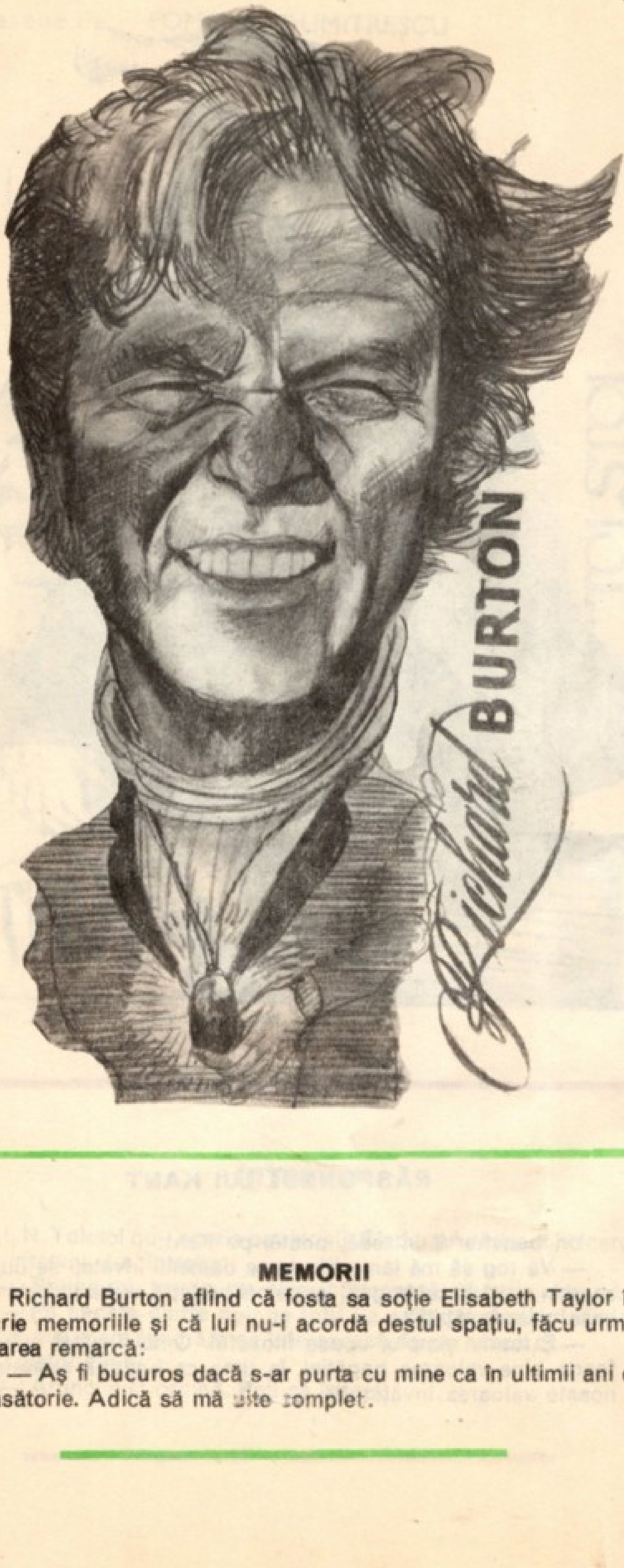

MEMORII

Richard Burton aflînd că fosta sa soție Elisabeth Taylor își scrie memoriile și că lui nu-i acordă destul spațiu, făcu următoarea remarcă:

— Aș fi bucuros dacă s-ar purta cu mine ca în ultimii ani de căsătorie. Adică să mă uite complet.

MĂSEAUA LUI FERNANDEL

La cîteva săptămîni după ce dentistul i-a scos lui Fernandel o măsea cariată, actorul a primit o scrisoare în care nu se afla nota de plată, după cum bănuia, ci o hîrtie de o sută de franci și cîteva rînduri: «Am vîndut măseaua dumneavoastră unei admiratoare care o poartă ca talisman. Din banii primiți, mi-am reținut onorariul și restul vi-l trimit alăturat.»

INDICAȚII REGIZORALE

Celebrul actor Michel Simon se pregătea să apară într-o scenă televizată. Regizorul, un tinerel, îi dă indicații:

— Vorbiți cît mai degajat, cît mai natural.

Zîmbind, Michel Simon îi răspunde:

— Eu cînd vorbesc natural, tac.

DIN CUGETĂRILE LOR

● Toți vrem să transformăm umanitatea, dar nimeni nu se gîndește să se transforme pe sine.

LEV TOLSTOI

● Un pictor pictează ceea ce se vinde. Un artist vinde ceea ce pictează.

PABLO PICASSO

● Aducem reproșuri oamenilor că vorbesc prea mult despre ei. Dar acesta este, totuși, subiectul pe care îl tratează cel mai bine.

ANATOLE FRANCE

● Adevăratele dureri ale bătrîneții sînt regretele.

CESARE PAVESE

● Orice lucru trebuie să fie cît mai simplu posibil. Dar nu mai mult.

ALBERT EINSTEIN

● Ceea ce flatează cel mai tare un bărbat este tocmai faptul că găsiți că merită să fie flatat.

BERNARD SHAW

Traducere: **Antigona Grecu**

LINCOLN ȘI SOBA CARE SCOTEA FUM

Într-o zi, Abraham Lincoln observă un fermier care își lua prînzul la marginea drumului, nu departe de casă.

— De ce mănînci în drum? îl întrebă, nedumerit, Lincoln.

— Ah, domnule, oftează fermierul, în casă nu pot mînca, pentru că soba mea scoate fum.

— Ia să văd, făcu Lincoln și se îndreptă spre locuința acestuia. Dar nu apucă să treacă pragul, că se pomeni cu un linguroi trecînd în zbor pe deasupra capului, iar un glas mînios de femeie îl apostrofă:

— Să nu te văd în ochi, haimana bătrînă!

Lincoln se retrase discret și bătîndu-l prietenește pe umăr pe fermier, îi zise:

— Sus capul, amice! Și la mine acasă soba scoate, uneori, fum!

ARTHUR RUBINSTEIN ȘI CRITICUL MUZICAL

Sosit la Paris pentru a susține un concert, Arthur Rubinstein, dădu dispoziții cameristului să nu fie deranjat cel puțin o oră, pentru a se putea odihni. Peste puțin, sună telefonul. Un cunoscut critic muzical ceru să vorbească, în acel moment cu maestrul.

— Domnul Rubinstein nu se află în hotel, îl anunță cameristul.

— Imposibil! exclamă criticul. Îl aud cum cîntă la pian. Îi cunosc stilul.

— Vă înșelați, domnule. Nu fac decît să șterg praful de pe clapele pianului.

RALIUL
ANECDOTELOR

GENEALOGIE

Aflat la Paris, în 1924, Ilya Ehrenburg a vizitat printre altele și restaurantul emigranților ruși. La un moment dat, șeful unității i-a atras atenția asupra personalului:

— Uitați-vă la casieră, șopti el. E o mare ducesă.

Ehrenburg a dat din cap și a continuat să citească ziarul.

— Chelnerul de colo este unul din foștii aghiotanți ai țarului.

Scriitorul a dat din cap și și-a continuat lectura.

— Ați observat garderobiera? E fosta doamnă de onoare a țarinei.

Și cum Ehrenburg nici de data asta n-a reacționat, omul a schimbat discuția, arătînd spre un ghemotoc de păr de la piciorul mesei:

— Aveți un cățeluș foarte simpatic.

— A, da. A fost odată un mare Saint Bernard.

INVITAȚIE

Cunoscutul scriitor și ziarist german Erich Kästner a trăit, ca student, în mare sărăcie. Într-o zi, fiind invitat în casa unui bogătaș, își învinse timiditatea și se repezi cu poftă asupra bunătăților aflate pe masă.

— Desigur, visezi de mult timp să ajungi în cercurile cele mai selecte ale societății, nu-i așa? i se adresă gazda.

— Da, a răspuns tînărul. Dar și la dv. e destul de plăcut.

AUTOGRAFUL

Odată, Anatole France a primit din partea unei femei o scrisoare cu un conținut destul de ciudat: «Stimate domn, prietenii mei mi-au spus că știți să preparați o salată grozavă de raci. Vă rog din suflet să-mi trimiteți rețeta.»

Celebrul scriitor, copleșit de insistențele vînătorilor de autografe, trimise, totuși, rețeta dar nu uită să adauge: «Sînt curios să știu dacă vă interesează autograful meu, iar rețeta a fost doar așa, un pretext.»

Răspunsul veni imediat: «Spre a vă dovedi că nu m-a interesat decît rețeta, vă înapoiez această bucățică de hîrtie cu semnătura dv., la care țineți atît de mult.»

DESPRE CĂSNICIE

Bernard Shaw săpa, într-o zi, în grădina casei. O femeie trece pe stradă și, crezînd că este grădinar, îl întreabă:

— Lucrați de mult la familia Shaw?

— De 25 de ani.

— Și sînteți plătit bine?

— Am casă și masă.

— Numai atît? Dacă vreți să veniți la mine veți cîștiga mai mult.

— Nu pot. Sînt angajat pe viață.

— Oh, dar asta-i adevărată sclavie! exclamă femeia.

— Deloc, zîmbește umoristul. Unii o numesc căsnicie...

RĂSPUNS NEAȘTEPTAT

Biologul Jean Rostand afirma într-o zi în fața editorului său că cea mai mare minune a naturii este creierul uman.

— Imaginați-vă, a spus el, că acesta cuprinde cîteva miliarde de celule nervoase. Un mecanism extraordinar!

— Da, da, a mormăit blazat editorul. Ce șomaj trebuie să fie acolo...

SOARE CU GHIMPI

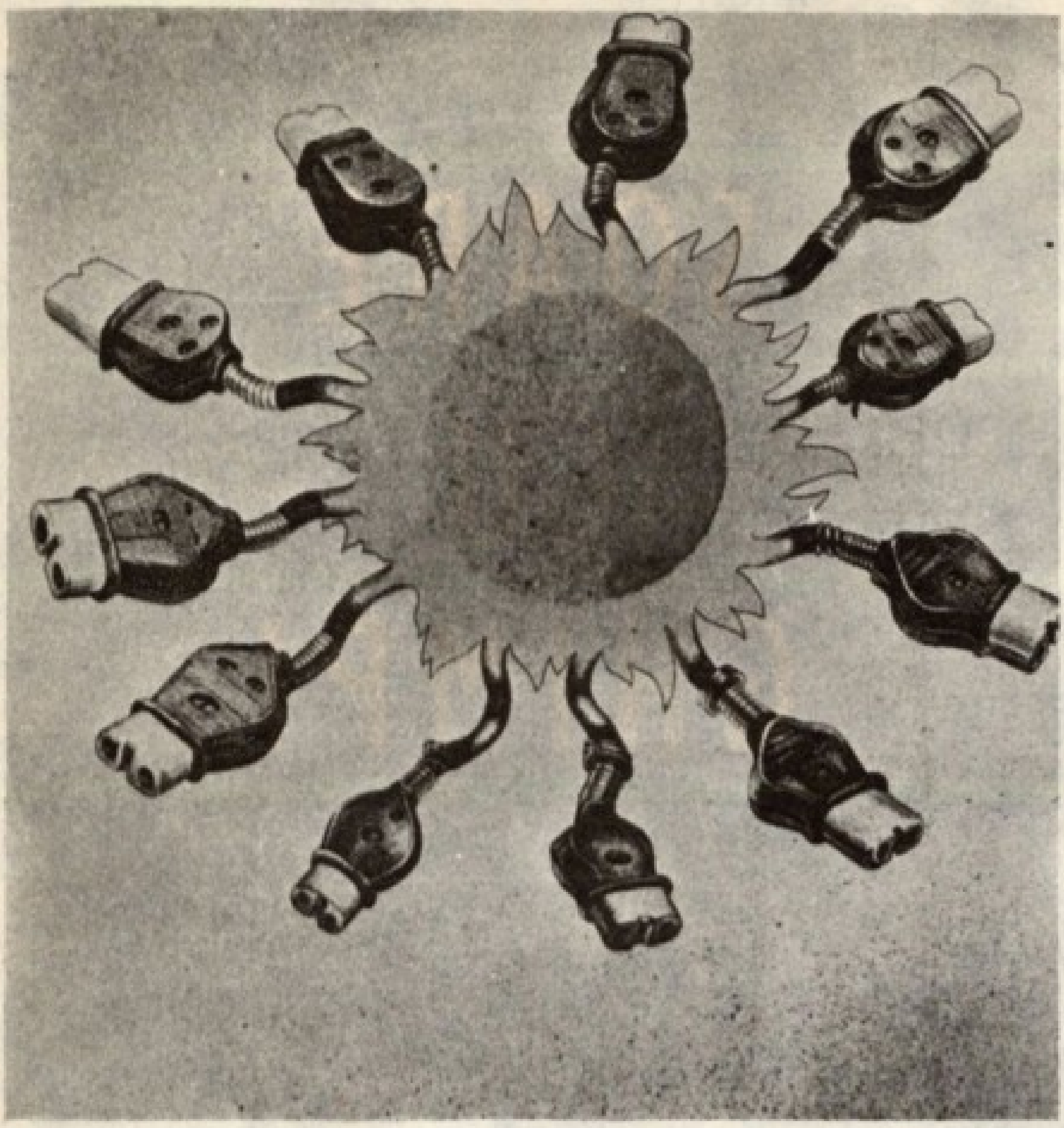

ȘT. POPA

AU COLABORAT:

● SORIN BEIU ● MIHAI BOACĂ ● ȘT. BOROȘ ● ART BUCHWALD (S.U.A.) ● C. CAZACU ● LAURENȚIU CERNEȚ ● V. CHIRIL ● ANDREI CIURUNGA ● V. COMARNISKI ● GHIOCEL CONSTANTINESCU ● V. CRĂIȚĂ-MÂNDRĂ ● LUCIAN CRISTEA ● CIK DAMADIAN ● PIERRE DANINOS (Franța) ● DRAGOȘ ● BARBU ALEXANDRU EMANDI ● RADU FELECAN ● TUDOR GEORGE ● ALECU IVAN GHILIA ● FLORIN IORDĂCHESCU ● GRIGORE LUPESCU ● NICOLAE MAREȘ ● PAUL B. MARIAN ● NICOLAE MOCANU ● COSTIN MONEA ● IOSIF NAGHIU ● LEONTE NĂSTASE ● AZIZ NESIM (Turcia) ● ILIE OANȚĂ ● ȘT. POPA ● N. RĂDULESCU-LEMNARU ● ION ROMEO ● N. ROSICI ● SILVAN ● DUMITRU SOLOMON ● HELGA UNIPAN ● N. VIZITEU ● ROMULUS VULPESCU

Aurel BARANGA

Desen de SILVAN

TUDOR GEORGE

RĂMÎE-MI

Lui Aurel Baranga

Cînd ochiul ascuțit al tău, ultima oară
Veni spre mine și l-am înfruntat,
Acolo sigur doi poeți au stat
Ei ambii, ei vînînd o căprioară.

De mult, tu suflet fost-ai claustrat
Și suflet dat pe dinafară,
Aveai cuvînt superb, ochi de vioară
Și lumea o priveai cu-adevărat.

Atunci te-am cunoscut și te-am iubit
Din ochiul tău de tandru Maglavid
Tu mi-ai rămas în ochiul meu și-acum
Ca o lucrare de divin parfum.

Puțin de tot, atît cît te respir,
Rămie-mi suflete de trandafir.

AFORISME

● Cînd cineva îmi declară că e om de bună-credință, devin subit bănuitor: își prepară o justificare pentru erorile lui viitoare. De aceea, nu caut oameni de bună-credință. Cei de credință, pur și simplu, îmi ajung.

● În veacul informaticii, prostia nu mai e o infirmitate ci un viciu.

● Ca să supraviețuiești, mai întîi, viețuiește!

● Oriunde se ivește moartea visului, apare visul morții.

● Lingușeala nu e posibilă fără un acord tacit al ambelor părți: «lingușește-mă, lingușitorule».

● Lingușitorul nu minte. Ascunde adevărul sau îl exagerează. De aceea e atît de greu de demascat.

● Memoria prostului se numește ranchiună.

● «Spune-mi cu cine te aduni, ca să știu cine ești». Propun o modificare: nu cu cine, ci cît aduni, ca să știu cîte parale faci.

● Dai din colț în colț. Stai bine. Ai spațiu.

● Din ziua în care a urcat, n-a mai cunoscut pe nimeni. Spune-mi, dragul meu, cum s-a întîmplat că ai căzut atît de sus? Cu toate că și varianta opusă e valabilă: cum de ai urcat atît de jos?

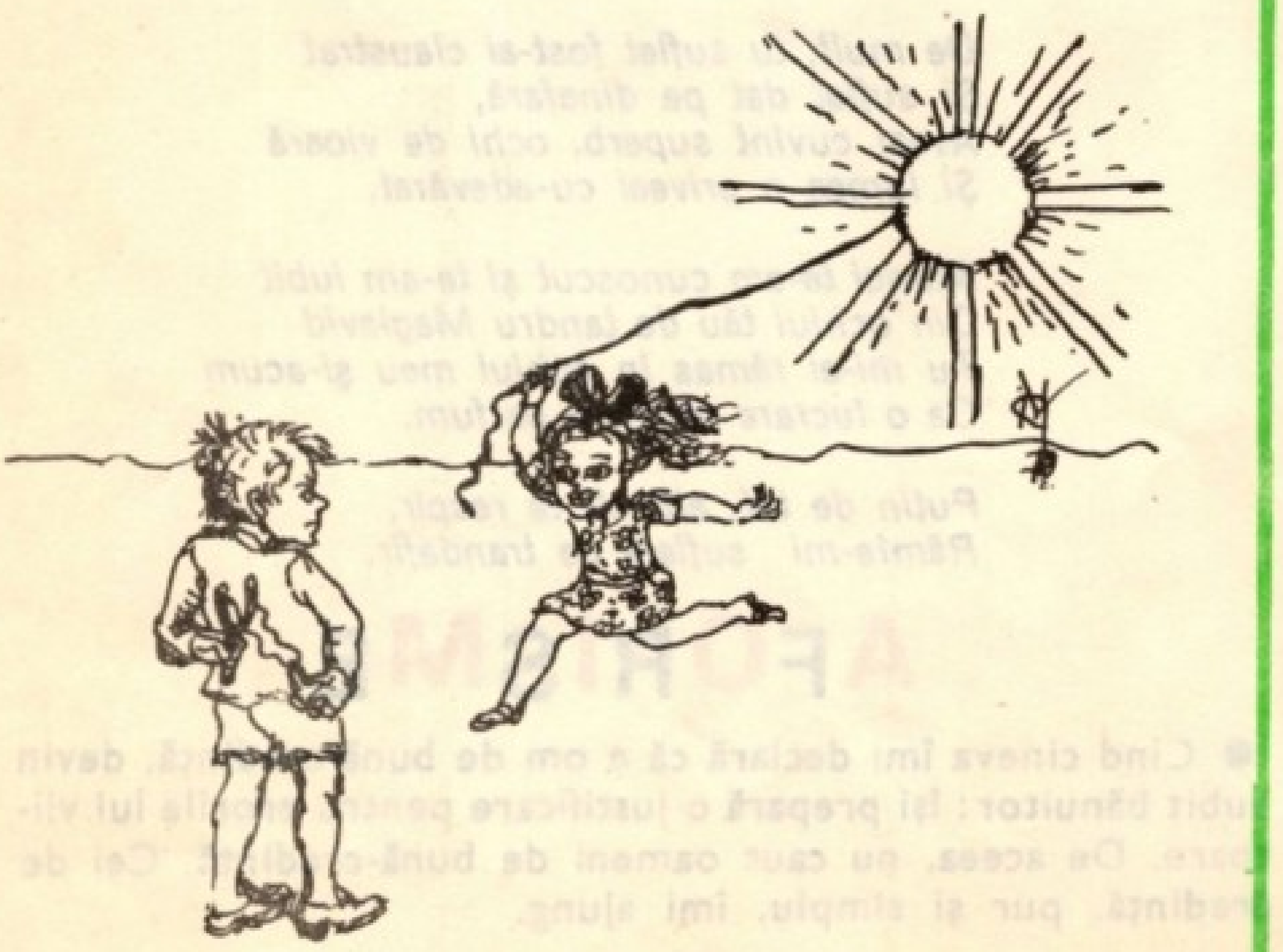

V. CRĂIȚĂ-MÂNDRĂ

ANDREI CIURUNGA

înstrăinare

Turistul blond de undeva, din Nord,
sfîrșindu-și pe la noi călătoria,
a luat un pui de măr din România
și l-a sădit acasă-ntr-un fiord.

Prinsese mărul în pămînt străin
cu chiu, cu vai... Firava lui tulpină
abia primea de jos, din rădăcină,
puțin impuls, sub soarele puțin.

Și cum nimic în ramuri nu avea,
făcu aceste constatări profunde:
— Eu pot trăi înstrăinat oriunde,
dar nu rodesc decît în țara mea...

V. CHIRIL

DRAGOȘ

GRIGORE LUPESCU

EPIGRAME

Unor soți

La slujbă vin tîrziu. Pricina
E cît se poate de firească:
În casa lor cîntînd găina,
Nu are cine să-i trezească.

Dozaj

Grav este cînd străduința
Nu cunoaște chibzuința
Dar mai grav e cînd tupeul
Plămădește procedeul.

Ședințomanie

Și voi, în orele tîrzii
V-ați întrebat măcar o dată:
De ce, cînd «ordinea-i de zi»
Ședința ține noaptea toată?

3 POEME
de

IOSIF NAGHIU

Lovitură
APROAPE PERFECTĂ

Hoţii de copii ne-au furat
maturitatea responsabilă cu care i-am mințit atît de firesc
de-a lungul secolelor şi vieţilor omeneşti,
a fost o lovitură aproape perfectă, ieri dimineaţă
cînd ne-am sculat să mergem la treabă
ia treaba de unde nu-i.

Hoţii de copii ne-au furat, fără jenă,
fără să ţină cont că le sîntem părinţi —
educatorii şi custozii cei mai autorizaţi ai istoriei. Uite, aseară
am vrut să dau drumul la televizorul plin de probleme şi de tradiţii:
ia televizorul de unde nu-i.

Am vrut atunci să anunţ la poliţie, dar poliţia
a dispărut. Probabil că aşa ceva nu s-a mai întîmplat
de la furtul trenului Londra—Glascow (sper că aşa se scrie),
scuzaţi-mă, dar nu mai sînt sigur nici de faptul
că mi-au lăsat puţinele cunoştinţe gramaticale
intacte... Am vrut să mă sfătuiesc cu vecinul
este păzit de către o gardă revoluţionară de porumbei.

S-a terminat cu orice consfătuire şi masă rotundă,
Am deschis ziarul de azi dimineaţă; ziarul este pătrat şi e gol,
bursa e albă şi se topeşte uşor ca untu-n tigaie.
Ce ne vom face noi cei maturi fără planificări şi secrete?
O asemenea conspiraţie reuşită la un nivel atît de copilăresc
n-a cunoscut nici o istorie! Ar trebui vorbit cu copilul
responsabilului de laz în plic din strada vecină, se pare
că el îi conduce. Dar numai pe strada vecină.
Sîntem înconjuraţi de copii şi de străzi...

Hoţii de copii ne-au furat,
dreptul de a hotărî şi conduce măcar o oră pe zi.
Ne-au dat să le folosim trotinetele şi gropile de nisip.
Este un crah evident şi nu ştiu de ce
soţiile noastre în loc să îi mustre
chicotesc şi gătesc în bucătărie mîncăruri
cu mirosuri tot mai îmbătătoare şi dulci.

Pentru

ORICE EVENTUALITATE

Portarul de fotbal iese din poartă
și participă la atacul echipei.
Strungarul suie pe scenă
așteptînd piesa care și-a mutat acțiunea
pe locul de muncă al spectacolului.
Între timp toba bate un toboșar
și o macara cîntă Bach
pe deasupra noilor ziduri.

Nu mă întrebați rezultatul...

Las masa îmbelșugată și mă reped
la Biroul de Planificări și Direcții
dar directorul este plecat în turneu
bate pasul
cu o echipă de călușari în Islanda.

Pentru orice eventualitate
mă așez la un rînd
așteptînd întoarcerea lui,
dar la rînd nu e nimeni... Toți au
altceva mai bun de băut. Pe ultima linie
(a modei), un tramvai
schimbă blugii cu niște reiați.

Uluit de atîtea schimbări și evenimente
scrisul meu părăsește pătratul hîrtiei.

Face cunoștință cu cenzura văzduhului.

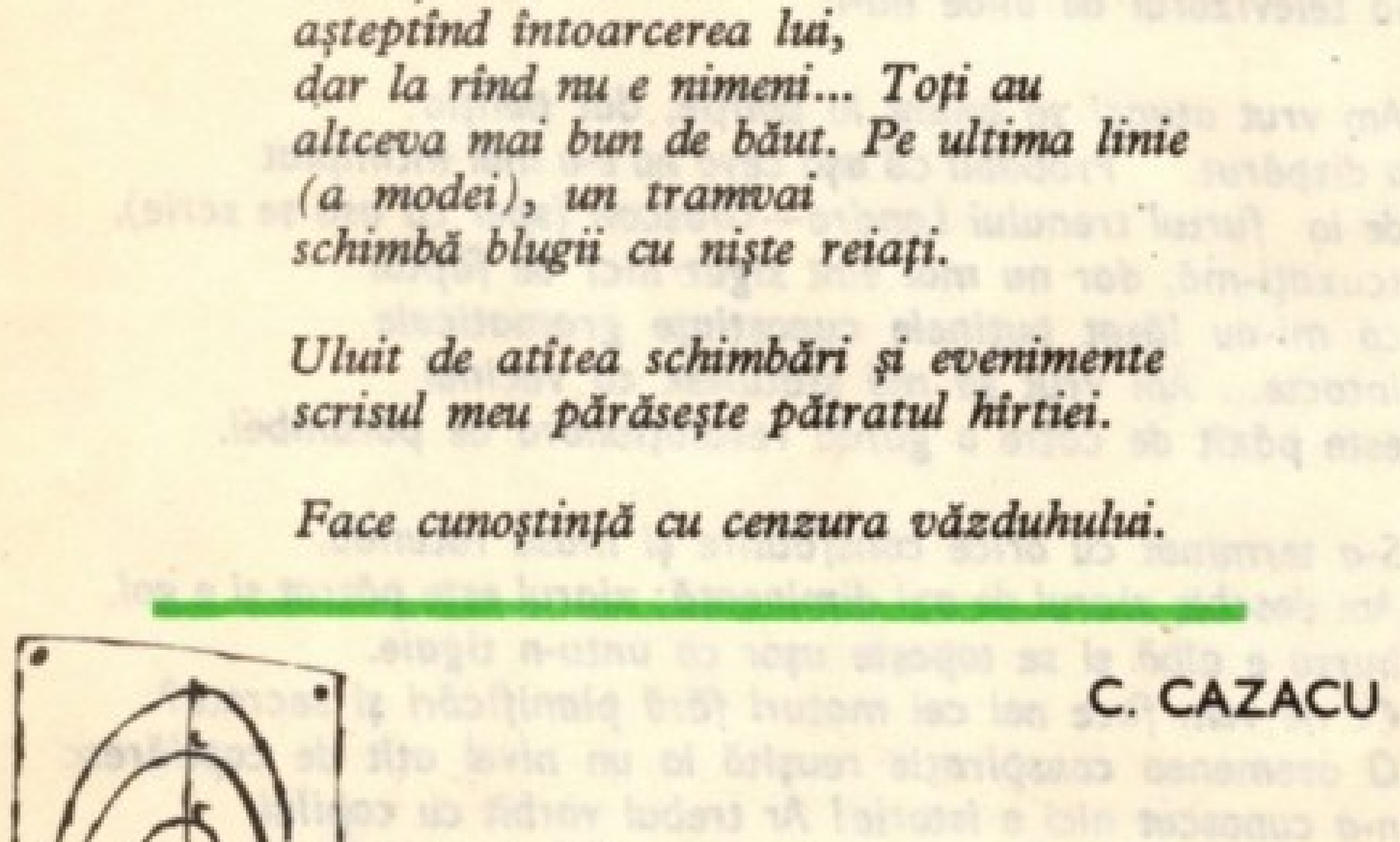

C. CAZACU

ȘT. BOROȘ

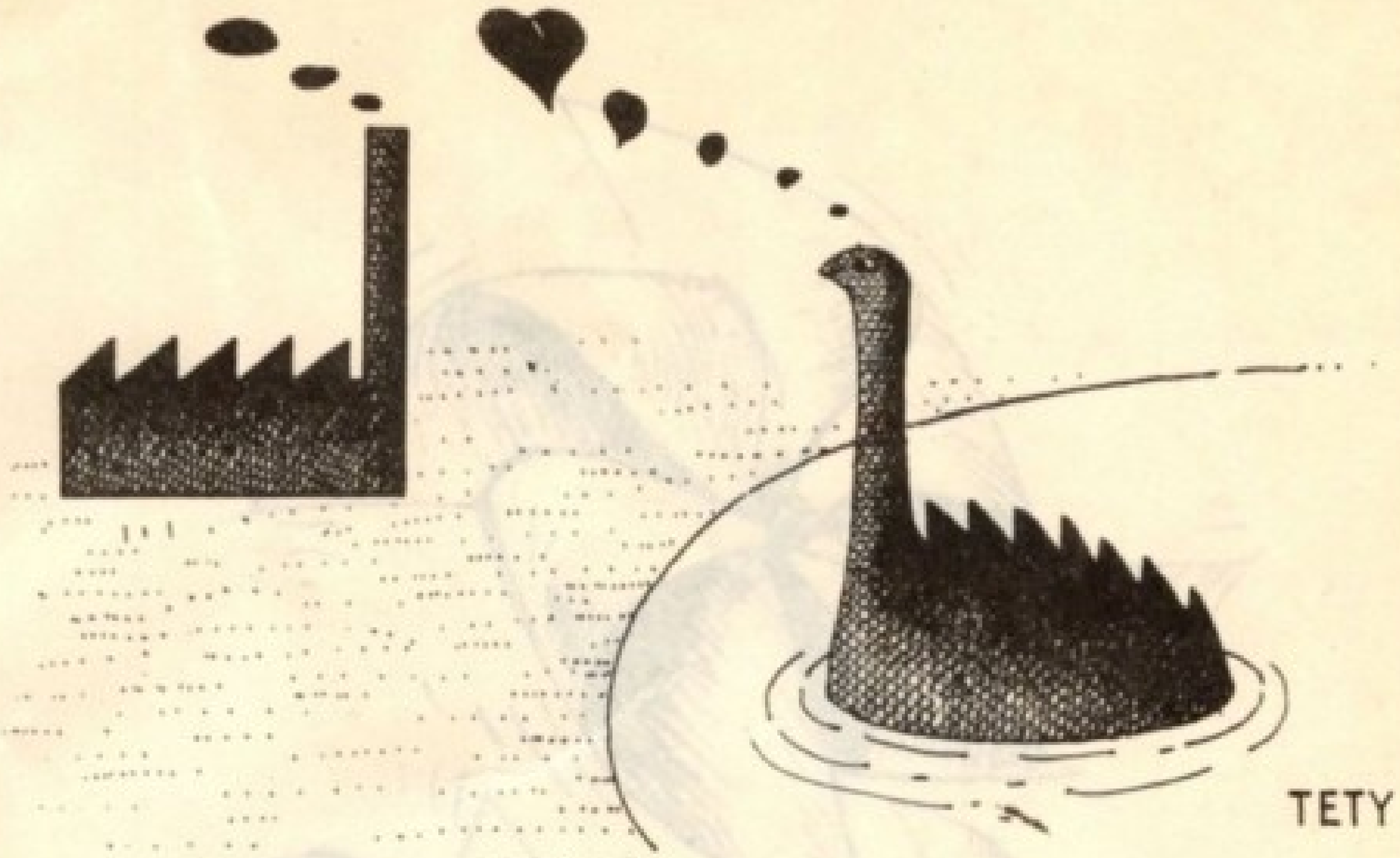

TETY

Lume mare

ÎN LUME MICĂ

Cum stau așa la televizor,
cerul este mai departe de mine, omul
mai mic și ploaia care cade fără să ude
se scurge, cine știe unde se scurge
pe unul din canalele rețelei de televiziune.
un crainic surîde, eu atent ațipesc
și balerina transpiră.

Cîte lucruri se pot întîmpla și rata
deodată, cu o singură apăsare
de buton pot alege,
starea mea sufletească din oricare parte
a globului. Eu stau acasă,
rezemat în fotoliu,
în fața invenției adevărului
și berea mi-o beau.

Lume mare în lume mică,
stau și-ți privesc izolat tulburările următoare
și dacă ceva pentru mine rămîne neclar și
confuz
știu să nu întreb în zadar aparatul, mîine
oricum o să-mi spună totul copiii
din joaca lor de afară.

V. COMARNISKI

DUMITRU SOLOMON

Servieta

Apostolescu se trezi de dimineață cu un cap cît o minge de baschet, dar umplută nu cu aer, ci cu grăunțe de diverse dimensiuni și specii. În funcție de mișcările pe care le făcea, grăunțele zornăiau cînd ca boabele de linte, cînd ca boabele de orez, cînd ca boabele de porumb, cînd ca boabele de fasole uscată, ceea ce îi dădea un sentiment vag de siloz multifuncțional.

Se ridică greoi din pat, făcu două-trei exerciții de gimnastică elementară, fapt care-i puse în stare de alertă varietatea de grăunțe din mingea de baschet. Apoi se instală sub duș, deschise robinetele la maximum și, cum stătea așa, biciuit de furia apei, îl fulgeră cel mai neplăcut gînd cu putință: unde-i servieta ?

Sări din cadă, și împrăștiind băltoaca prin toată casa, căută cu înfrigurare prin șifonier, pe sub pat, prin cămară, ba chiar și în frigider. Servieta nu ieșea la iveală. «Mi-au furat-o, e limpede !» hotărî Apostolescu, statuie goală și umedă în mijlocul sufrageriei și avînd la picioare un mic lac de acumulare. După ce constată că e limpede, în loc să se liniștească, Apostolescu înmărmuri. Servieta conținea un dosar cu mențiunea «secret». Prin urmare, i se furase dosarul (cînd ? cum ? unde ?), cu scopul evident de a se sustrage secretul de fabricație a noului suc de plante autohton...

Cînd își reveni din înmărmurire, primul gînd fu să dea un telefon la Miliție. Al doilea gînd, mult mai înțelept, fu să anunțe la serviciu că e bolnav. Dar în clipa în care puse mîna pe receptor, se auzi soneria de la intrare. Își puse un halat și ieși să deschidă.

— Bună ziua ! Dumneavoastră sînteți tovarășul Apostolescu ?

Cel întrebat nu apucă să răspundă, fiindcă descoperi, stupefiat, servieta sa în mîna individului necunoscut care stătea în prag. Nu părea un hoț de rînd. Avea un costum elegant în carouri, o cravată de mătase naturală și ochelari de soare cu oglindă. «Figură clasică de spion !» gîndea Apostolescu, în timp ce-și privea curajos adversarul în oglinda ochelarilor. «Trebuie să cîștig timp, trebuie să cîștig timp» își repeta mereu în gînd, printre boabele de orez și de fasole uscată.

— Poftiți înăuntru, domnule. Luați loc.

Acum o să-i ofere o cafea, iar cînd va merge în bucătărie s-o prepare, se va opri în vestibul și va telefona la... Excelent plan!

— Doriți o cafea ? În trei minute e gata.

— Nu, mersi.

— Una mică, insistă disperat Apostolescu.

— Nu, categoric nu. Sînt hipertensiv.

«Pușlamaua ! Are un aer de om sănătos tun !»

— Un lapte bătut, un iaurt, un suc de roșii, imploră Apostolescu.

— Nimic.

E clar. Individul mirosise planul subtil al lui Apostolescu. Trebuia găsită altă soluție, dar asta cerea timp. Iar boabele din mingea de baschet...

— Tovarășe, e servieta dumneavoastră ? îl auzi pe individ. Dacă e a dumneavoastră, luați-o, ca să pot pleca.

Aha ! Prin urmare nu-i mai trebuia dosarul. Îl fotografiase. Totuși, de ce venise personal să-i aducă servieta ? Mai avea nevoie de date ?

— Ce doriți să mai aflați de la mine ?

— Dacă e sau nu servieta dumneavoastră.

— Atît ?

— Atît.

— Află că nu-ți spun nimic. Drept cine mă iei ?

— Nu sînteți dumneavoastră tovarășul Apostolescu ?

— Poate că sînt, poate că nu sînt. Ce vrei să știi ?

— Dacă sînteți sau nu.

Apostolescu simți că începe să-l domine. Trecu la atac.

— Filmul e la dumneata ?

— Ce film ?

— Lasă trucurile. Știu că ai filmat !

— Ce să filmez, tovarășe ? Eu nu-s de la cinematografie !

— Am citit și noi niscaiva romane polițiste, zîmbi superior Apostolescu. Dacă vreau, telefonez pe loc la...

Dar se gîndi că individul ar putea fi înarmat, așa că nu continuă.

— Oricum, o să te prindă.

— Să mă prindă ? De ce să mă prindă ? N-am furat nimic ! Sînt om cinstit. Mi-a dat șeful dispoziție să aduc servieta proprietarului, am adus-o. Dacă sînteți proprietarul, spuneți.

— Șeful, ai zis ? Cine-i șeful ?

Dacă individul scapă numele șefului, toată banda e în mîna lui Apostolescu.

— Tovarășul Guriță.

— Unde lucrează ? insistă Apostolescu.

— Unde să lucreze ? E responsabil la restaurantul «Cocorul».

Lui Apostolescu i se aprinse o luminiță printre grăunțe. Celălalt reluă :

— Eu sînt ospătar la «Cocorul». Servieta asta a rămas aseară la o masă, după un chef. Erați... pardon, erau toți cam afumați.

În clipa aceea lui Apostolescu îi scăpă printre dinți un cuvînt greu, despre care nu se știe dacă îi era adresat individului sau lui însuși. Un ultim gînd se mai strecură printre boabele de porumb :

— De unde ai știut unde să aduci servieta ?

— Păi, aveți cartea de vizită aici, în plastic.

Apostolescu, scîrbit, lăsă privirile în pămînt și observă uluit cum la picioarele sale se formase un nou lac de acumulare.

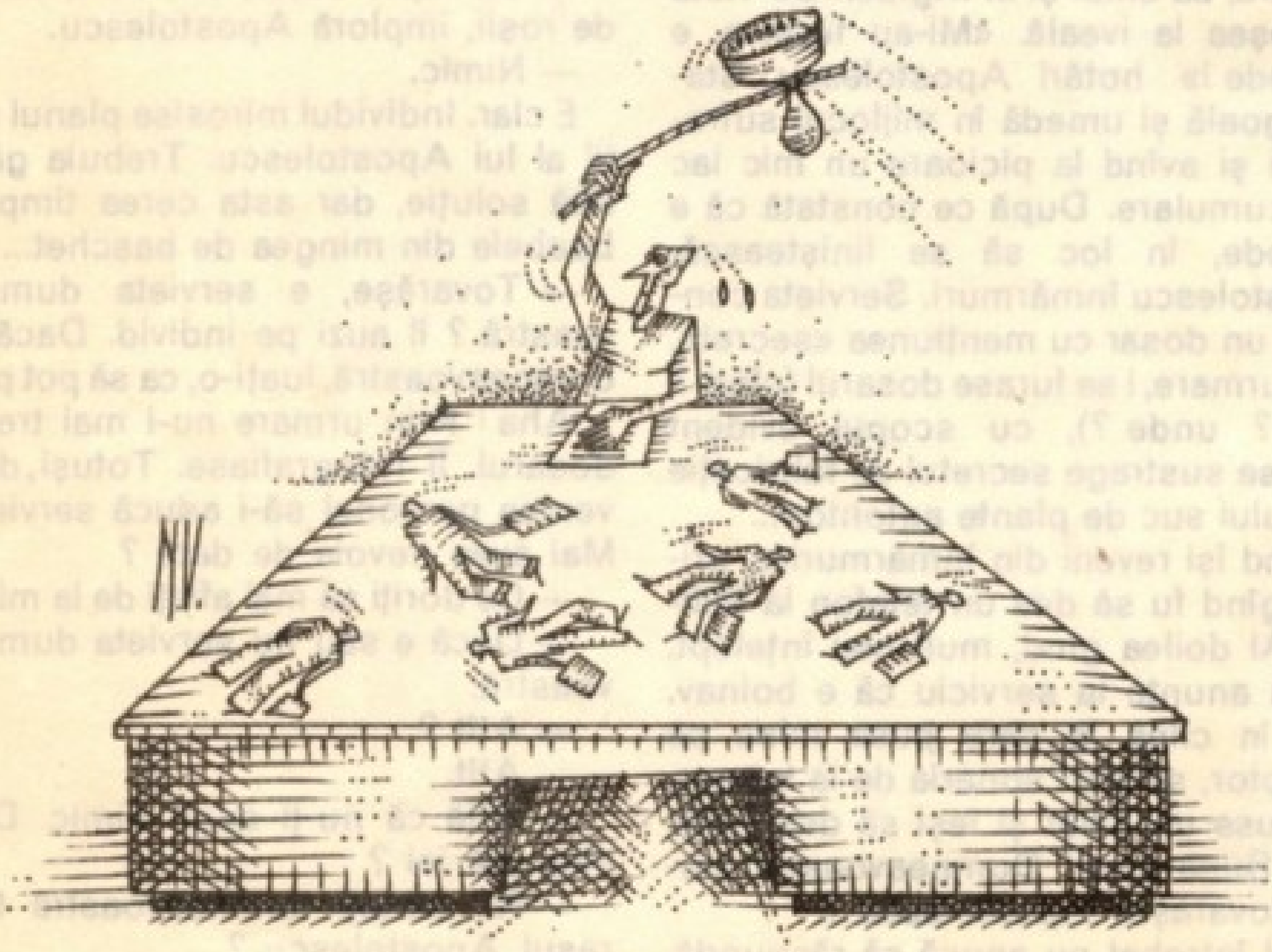

N. VIZITEU

Critica de jos

După ce l-a criticat
În ședință, furios,
Șeful l-a retrogradat
Ca să-l critice... de jos.

N. RĂDULESCU-LEMNARU

Proiectant

I-a promis căsătorie
Și-a lăsat-o să aștepte:
Trebuia și ea să știe
Că el face doar... proiecte.

COSTIN MONEA

Unei «june» la volan

Crezindu-se atrăgătoare,
Se oglindește un minut;
Oglinda e... retrovizoare,
Dar n-o arată ca-n trecut.

SORIN BEIU

Pierre DANINOS

(Franța)

„Prima condiție de a face umor e de a nu-l face la cerere“

Numele dv., domnule Pierre Daninos ne trimite imediat la «Carnetele maiorului Thompson», «Cum să trăiești cu (sau fără) Sonia», «Vacanțe cu orice preț», «Turistocrații» și la atîtea alte multe cărți care ne-au descrețit frunțile. În această ipostază, de reprezentant notoriu al genului, vă rog să-mi spuneți ce definiție dați umorului?

P. Daninos — **Adevărul e că de cîte ori mi se pune această întrebare mă simt paralizat. Mi-ar fi mai ușor, cred, să răspund ce-i electricitatea. E de ajuns, de pildă, ca o gazdă să mă întrebe de îndată ce i-am trecut pragul casei: «Ei, maestre, ce istorie amuzantă ai să ne povestești astă seară?» ca să mă inhib. La fel se întîmplă și la acele serbări de caritate unde autorul trebuie să scrie dedicații sub privirea unor doamne care șușotesc tot timpul («E curios, dar mi-l închipuiam cu totul altfel» sau «Nu-i chiar atît de urît pe cît se spunea»), cînd una dintre invitate, cu brațele pline cu brățări strălucitoare îmi spune zîmbind din toată ființa: «Vă rog să-mi scrieți ceva amuzant!» În clipa aceea îmi simt mîna grea ca un bolovan. Aceasta dovedește că prima condiție pentru a face umor e aceea de-a nu-l face la cerere. Nimeni nu rîde la comandă. Unii, fiindcă se află la ora trei dimineața într-un bar, învăluiți de fum și serpentine de hîrtie, debordează de veselie. Eu, dacă aș purta o tichie pe cap și aș sufla într-o trompetă, m-aș întrista.**

— Să fie oare adevărat, așa cum se pretinde, că umoriștii sînt oameni triști?

P. Daninos — **Nu mai mult decît alții. Dar cînd tuturor li se pare normal văzîndu-i pe ceilalți stînd liniștiți în fotoliile lor și vorbind în fața unei cafele despre situația internațională, umoristului nu i se iartă faptul că nu face asistența să izbucnească în hohote de rîs, la fiecare două minute. Tristan Bernard care era adesea invitat la dinee unde cei de-acolo, mai mult decît orice, voiau să se laude apoi că l-au avut printre invitați, se manifesta mai degrabă ca Tristan decît ca Bernard,**

— Îl admirați pe autorul de tragedii, Tristan l'Hermite?

P. Daninos — **Da. Într-o seară, venind la un astfel de dineu, Tristan Bernard n-a deschis gura în tot timpul mesei. Consternarea era generală, cînd, de-odată, exclamă: «Dați-mi, vă rog solnița!» Și toată lumea a izbucnit în rîs. Nu știu dacă întîmplarea e adevărată, dar într-un caz similar mie mi-ar fi trebuit mult mai mult timp ca să pot sparge gheața.**

— Să revenim la subiectul nostru, de care observ că vreți să scăpați: ce-i umorul?

P. Daninos — **Sînt convins că există scriitori care au în vîrful stiloului definiția umorului. Eu, însă, nu. Într-o zi, la televiziune, după ce m-am gîndit mult și bine, am răspuns numai ca să scap de**

întrebare: «Umorul este o caricatură a tristeții» ceea ce, de fapt, nu spunea nimic. În timp ce doi redactori ai televiziunii, care mă intervievau, au vorbit vreo zece minute, eu am putut să-mi revin și să vorbesc despre automobilism și binefacerile lui pentru... ortopedişti. Ah, cît de mult aș vrea să fiu unul dintre acei scriitori bine organizați care: a) scriau poeme de pe băncile liceului; b) au venit la Paris la 18 ani, hotărîți să-și croiască un drum în lumea literelor; c) lucrează ca dictatorii, în zorii zilei. Ei intră în biroul lor la 7 dimineața. Cineva bate la ușă: e inspirația pe care ei o primesc de la 7—11, o așternpe un caiet de școlar, apoi se duc să-și facă liniștiți cumpărăturile. Oamenii aceștia au desigur, printre hîrtiile lor, definiția umorului. Dar vai! eu nu sînt ca ei. Mai întîi, n-am scris versuri în liceu. Apoi, n-am venit la Paris la 18 ani, pentru că la vîrsta aceea mă aflam acolo. Apoi, mi-e deajuns să spun: «Mîine am să lucrez de la 7 la 11», ca să încep abia la 11,30 și să am, pe la prînz, o irezistibilă dorință să ies, spre a mă plimba pe un timp nemaipomenit de frumos. (Nu știu cum se face, dar întotdeauna e timp frumos cînd vreau să scriu).

— Așadar, nu ne puteți oferi nici o definiție a umorului?

P. Daninos — **Întrebarea aceasta îmi amintește de discuția pe care am avut-o, mai demult, cu un așa zis expert în ale umorului care, la un moment dat, m-a întrebat: «Considerați că umorul trebuie să fie un act gratuit?» I-am explicat că, avînd răspundere față de soția mea și de copii, nici nu poate fi vorba de așa ceva! Acum, gîndindu-mă mai bine, aș propune o definiție întemeiată pe stricta observație a faptelor. Am întîlnit deseori oameni care mi-au mărturisit: «Nu mă pricep deloc la muzică» sau «Nu înțeleg nimic din pictura abstractă». Ba, mi s-a întîmplat să întîlnesc oameni care mi-au declarat cinstit că nu se pricep să facă cea mai simplă socoteală sau că sînt complet idioți. În schimb, n-am întîlnit pe nimeni care să admită cinstit: «N-am pic de umor». Deci, trebuie să credem de aici că umorul este al șaselea simț al omului de care el suferă cel mai mult atunci cînd nu-l are...**

Interviu realizat de **Paul B. Marian**

Noile Carnete ale maiorului W. Thompson

DĂ-NE NOUĂ RĂZBOIUL NOSTRU CEL DE TOATE ZILELE

S-ar zice că Franța se află mereu în război! Sau, măcar, își mobilizează vocabularul. Evenimente normale, ca schimbarea anotimpurilor, sfîrșitul anului școlar, devin clipe istorice! Un val de căldură; iată: *ofensiva verii!* O primă cădere a zăpezii; s-a pornit *bătălia frigului*. În aer, există mereu ceva militar. La alegeri, candidații înaintează în prima linie, pentru *înfruntarea decisivă!!* Reclamă învățătorii menținerea vechilor intervale de vacanță? Iată *bătălia vacanțelor!* De cîte ori revin în Franța, mă întreb în prealabil: în ce o să mai fiu înrolat?

Mă aflam în Gara Lyon, pe vreme de iarnă. Înghesuială pe peroane; cîțiva răniți. Se acordau, poate, și decorații. Eu i-aș fi dat măcar o medalie schiorului care, coborînd din vagon, a răcnit: am învins! Ce se întîmplase? Se cîștigase *bătălia șinelor*, aruncîndu-se în luptă, la momentul psihologic, toate vagoanele disponibile. În aceste împrejurări, se stigmatizează stîngăcia, se condamnă carența anumitor autorități,

ȘT. BOROȘ

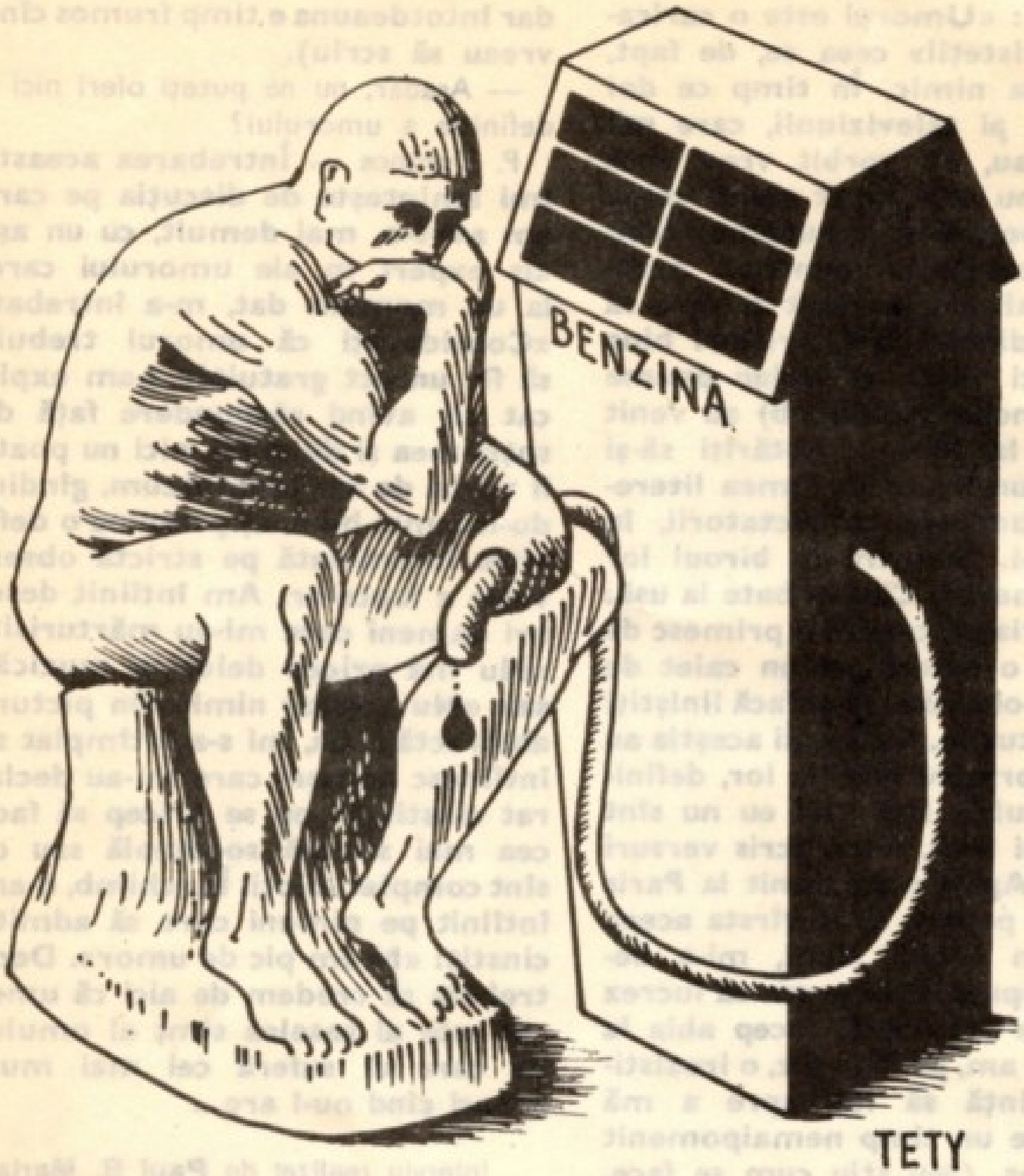

se reevocă simțul datoriei! Numaidecît, adică prea tîrziu, se organizează ajutoarele. Regină a improvizației, Franța își extrage forța din contrarii... Fără prăpastie, ce salvăm? Fără nepricepere, ce îndreptăm? În plină pace, țara întreagă e pe picior de război, cu posturi de comandă la Rosny, sau Montélimar; personalul de salvare al Crucii Roșii în patrule de recunoaștere, sălile de baluri echipate cu paturi de campanie; pompieri din Valence răspundeau «prezent» la chemarea prefectului, iar prefectul însuși garanta că *are situația ferm în mînă*. Se cîștigase *bătălia albă* a zăpezii!!

Țări ca Suedia și Germania împrăștie nisip pe șosele încă de la primii fulgi. Franța așteaptă să cadă fulgii, dar să «cadă» și vehiculele... Ea așteaptă pînă ce autostrada e blocată de șapte sute de camioane și turisme. Atunci, ora eliberării sună, bătălia eroică se angajează, în timp ce suedezii, germanii, se cufundă în mediocritatea unei circulații fluide.

Să circuli e bine; dar să ai naufragiați ai străzii, e memorabil! Iată și un Comitet de Apărare a Victimelor Autostrăzii A 7K, care-și va avea și veteranii săi! Dealtfel, în Franța ești veteran din naștere. N-o fi chiar ca la Verdun, dar în cazul unei bare de protecție smulse, se poate vorbi de Foști Combatanți, care adesea au părăsit volanul ca să discute cu pumnii...

În viața-i cotidiană, francezul urmărește mereu victorii, asupra încasatorilor, asupra agenților publici, asupra mașinilor cînd e pieton, asupra pietonilor cînd e

N. VIZITEU

N.V.

la volan, asupra polițiștilor, asupra intrărilor interzise, asupra aproapelui său care îi iese în cale...

Există, apoi, combatanți-braconieri, care se războiesc cu lucrurile: cu săpunurile de la baia hotelului, cu prosoapele, cu lămpile, cu cîrligele pentru haine, cu scrumierele. Dacă acestea rezistă, combatanții le smulg, după lupte crîncene, și le duc la loc sigur...

Aceste capturi pot lua proporții considerabile. Ultima dată, la Orly, în parkingul de lungă durată, un călător se chinuia să-și repornească limuzina. Degeaba! La un moment dat, ridică decis capota: i se scosese motorul cu totul. Am citit, după aceea, că la Orly, într-adevăr, se fură orice: mînere de uși, extinctoare, ceasornice, difuzoare... Cînd o grevă paralizează traficul aerian, atunci dispare totul, de la plăcile de faianță ale toaletelor, pînă la zăvoare și lămpi...

Un amabil patron de cafenea îmi scria deunăzi: «Cel ce vrea să telefoneze, arareori client, odată intrat, nici nu mai întreabă de telefon. Se consideră pe teren cucerit: ia cu el cărțile de telefon, le înșiră, le lasă să cadă pe jos; nu le ridică niciodată. E bine dacă, pînă la urmă, nu ia cu el, în buzunar, paginile care l-au interesat...

Dar cuierele, suporturile de hîrtie igienică? Dispare pînă și cutia cu mături din W.C. Totuși, nu vezi niciodată pe cineva ieșind de acolo cu asemenea accesorii în mînă. S-ar părea că le înghit și le digeră...

MOCANU NICOLAE

ROMULUS VULPESCU

MÎNCAȚI SEMINȚELE CU COAJĂ SAU DESPRE POLUARE DE-A CURMEZIȘUL ISTORIEI

Moto:
Nu fumați decît în locurile interzise pentru aceasta. (Circulă folcloric din gură-n gură)
Tot ce ție-ți place
Poluează-n pace:
Rău la toți le face. (Dintr-un *Tratat despre sensul strict al zicalelor*)

Chestiune eminamente serioasă. Pînă-ntr-atît, încît omenirea, crezînd că-i de glumă, n-a băgat de seamă proporțiile pe care le ia o coincidență, ajunsă odinioară superstiția unor bătrînei profesori Nimbus, zărghiți și simpatici. Superstiție care — după ce-a umblat de-a bușilea prin timide congrese și prin auto(con)clave de pasteurizare ineficace — s-a săltat pe coate la nivelul de mit bau-bau modern. Destinat, atît să neliniștească pedicuristele sensibile la dispariția malacovului, călcat în picioare (ca să zic așa) de aeroplan, cît să și indigneze flăcăii tomnateci, preocupați de buna-nvoire între regnuri («Învățați esperanto în 36 de lecțiuni la domiciliu!»). Pentru ca, în fine, mit omologat, căsăpind tenace alte halucinații colege, să tindă la soclul de zeitate supremă a delirului contemporan. Atroce zeitate! Deoarece — spre deosebire de simulacrele concrete, imaginate de oameni ca să-i poată adora pe zeii inexistenți — poluarea, zee fără trup, dar vie ca remușcarea ignorată, are, liliac monstruos, multiple aripi de păcură, evantaie, datorită cărora — fluturîndu-le în jurul pămîntului — își împrospătează rezerva de bioxid de carbon ce-i asigură existența prosperă pe spinarea agoniei noastre cotidiene.

E la stadiul paroxistic al dezvoltării, cînd, matematica ar fi datoare să-i găsească un semn distinctiv, un simbol doldora de semnificații, ca + ori ca ≠, ceva între ~ și √. Propun o aluzie duioasă la copilăria școlară, evocînd caligrafia abolită din învățămînt, evocînd și punițiunea (la palmă) ruptă din rai: pata informă, denumită metaforic «poro» de unii (dascălul sever, refuzînd a minimaliza culpa) și «purceluș» de alții (elevul cu musca pe căciulă, sperînd să poată conjura destinul dacă face apel la diminutiv). Semnul pe care-l sugerez are, sper, pe lîngă atributele cerute unui recrut al codificării și-al semnificantului (nu știu ce-nseamnă cuvîntul «semnificant», dar mă-ncearcă plăcuta îndoială că s-ar putea să dea iluzia că sînt la curent cu progresele poluării în lingvistică și-n domeniile aferente), are, zic, și avantajul unui corectiv, al unei însușiri de compensare: incertitudinea și virtualitățile aleatorului. Pata-de-cerneală (ca să evit «porcul») din ecuația rondelului meu nu va fi niciodată la fel tocmai-tocmai cu pata-de-cerneală din formula fisiunii sentimentului, descoperită de chimistul hotentot. Diferența asta măruntă dă o brumă de șansă stelelor și mai permite o eternitate-două pînă la moartea omului. Pseudopodele fiecărei picături (negre sau albastre sau roșii sau verzi, după norocul călimării), căzute pe hîrtie (se recomandă albă, dar poate fi și de culoarea coincidentă stropilor, procesul devenind atunci reversibil și interdependent), zic pseudopodele sunt funcție de pătratul distanței dintre penița emitentă și suprafața de recepție... Dacă unghiul de incidență nu e prea ploconit, rezultat la care se aplică un coeficient de corecție: reprezentînd viteza de cicatrizare a locului traumatizat și

sensul curentului de opinie care bate pasul pe loc în acel moment.

Așa stînd lucrurile, observ că paragrafele precedente — de contribuție la dezvoltarea armonioasă a haosului conotației — sînt caduce, pentru că nimeni nu mai folosește penița «Klaps», nici tandra călimară din jocurile copilăriei («Am o călimară, plină cu cerneală...» etc.). Iar din pix picură mai nimic (afară doar de mîzga pastei, care știe ea de ce); din «Flowmaster» — nici atît; stilourile sînt presurizate, anti-șoc, anti-magnetice, anti-apă, anti-om...

Încît, cei care n-au citit alineatele ce-au preces le pot sări, iar cine le-a citit e dator să se comporte de la caz la caz.

Dar eu atît vă-ntreb:

Credeți că l-am păcălit pe Joe, furîndu-i căldura și lumina? Odată cu focul, ne-am pricopsit în vatră și cu pedeapsa — principiul de osîndă, cuprins dialectic în flacără: scrumul. Și unii nu v-ați mulțumit să ne luminăm casa și să ne prăjim fleica personală pe jăratec. Ați dat foc gospodăriei vecinului, ca să fie lumină mai multă cînd îl căutați pe vagabondul ăla de Prometeu sau de Giordano Bruno sau naiba-mai-știe-cum-îl-chema — că vizionarii ăștia n-au identitate cu acte-n regulă și li se spune «zis și..., zis și...». Cum i-ați prins, cum s-au ars. Iar fumul — urcă el ce urcă, dar cînd dă de tavanul cerului și nu mai are unde, stă. Stă și-așteaptă să se-adune. Va să zică, numai rugul de mure n-a fost de ajuns. Ați vrut rug de oameni! Nici țesutul pînzei — de față de masă, de cearceaf, de cămașă — nu v-a mulțumit. V-ați apucat să țeseți intrigi. Și să urziți trădări. Ați transformat și războiul, utilizîndu-l mai ales ca omonim: și-ați țesut pînză de lințoliu pentru carne de tun. Iar în pauzele dintre două tranșee și trei păci veșnice, odihnindu-ne, am tras un fum de țigară. Poluant-nepoluant — nu era cine-știe-cît și nu muream numai din asta. Voi, însă, tot nemulțumiți de mărunțișurile la-ndemînă, tot aspiranți la surprize viitoare. Nu vă era suficient fumul personal, cultivat din foaia de tabac: toxic, dar blajin, limitat la o bronhie-două. Ați vrut fumuri — v-a trebuit pluralul — ale altora. Și fumurile lui Nero (reziduuri de la arderea Romei), cu megalomania lui Machedon (miasma stîrvurilor persane de pe malurile Granicului), plus înfumurarea lui Bonaparte (cenușa-nghețată a bivuacurilor retragerii), cu ce-ați mai pîrjolit voi prin conflagrații locale sau prin mici încăierări mondiale, de la Troia la Hiroshima, între 30 și 100 de ani bucata, poticnindu-ne noi printre schizofrenici și piromani, ne-am pomenit cu ecuația morții-n megatone. Dar corridele, ne plac, nu? Și despăduririle — hai să defrișăm, copii! — să punem bumbac în loc, să răsară fulmicoton. Și vînătoarea de capete: bizoni, indieni, elefanți, patrioți, ce cusur are? Și pescuitul în apă tulbure? Cu șoseaua, cu momeaua, cu plasa, cu grenada, cu scafandrul, cu experiența. Mai un genocid colea, mai o exterminare ici; mai o nucleară-ncolo, mai o-nfometare-ncoace... Și nu mai putem ține globu-n mîini. De-atîta mîzgă și cenușă și miasmă — ne lunecă din palme. Ici-colo, dacă mai e un smoc de pădure de care să ne-ncleștăm degetele anchilozate de gută... Ori cîte-o țară — ca a mea — o pajiște, ca să ne răcorim podul palmei, ars de acizi, în iarbă.

Șugubeților, șugubeților! Uite-așa, dintr-un șotron într-o leapșă, dintr-o șagă-ntr-o glumă, ne-am ales din joacă schilozi. Numai de pozne vă țineți, strengarilor! Și-acum, vă cam speriați că vă duceți pe copcă odată cu noi. Zic eu c-om pune cap la cap și-om scoate-o la capăt. Om găsi om — că om sunt, om ești, oameni există — ceva de care să ne prindem (de mîini, spre pildă) și să ne și ținem (de cuvînt, să zicem): o speranță, un viitor, un trecut înțelept, chiar și-un prezent încăpățînat să trăiască. Dar nu vă mai jucați cu focul! Că vedeți cîtă funingine se face, de nu se mai vede om cu om. Lasă, că nici n-o să vă mai lăsăm chibriturile pe mînă. Pentru că, oricum, fosforul ne trebuie, deși în domeniul iluminatului pentru toți: cică ajută la creier. Și cine s-a fript o dată cu iperită, suflă și-n gaz ilariant! Cum spuneam — nu demult, văzînd omenetul că poluarea tinde să-ajungă Ființă Supremă, s-a grăbit s-o-mbuneze, înălțîndu-i altare de sacrificiu și temple de-nchinăciune. Unde gîndeau școliții c-o să-i facă dinsei mai mare plăcere: o uzină de lacuri și de văpsele toxice lîngă o creșă; un concasor lîngă o clinică de psihotera-

pie; o tăbăcărie pe malul unui riu cu păstrăvi; o fabrică de ciment în curtea unui sanatoriu TBC ș.a.m.d. Încruntata zee — mai nesătulă! I-au ridicat cultul discret și riturile-ntîmplătoare la rangul de religie: cu dogme și cu biblii, dezbătute-n concilii și-n adunări ecumenice pîndite de schismă. Au încercat s-o domolească, de vreme ce abolirea ei le scăpase din mînă (Ordonanță municipală: «Murdăria oprită. Contravenienții vor fi sancționați cu amendă pe loc, de la 50 de ani la 50 de bani»). Mai rău au întărîtat-o.

Asurziți, sufocați, orbiți, intoxicați, s-au prăbușit oamenii la picioarele ei, la poala templelor pe care i le duraseră inconștient: garaje, laboratoare subterane, rampe de lansare, fabrici submarine, lăsîndu-se-n voia otrăvirii lente, nemaisperînd în venirea oportună a nici unui maestru-vrăjitor, fachir de mături scăpate de sub control. Omenirea, mohorîtă — sastisită de recursuri academice, științifice, universitare, congresiste, savante, conferențiare, tehnice — de necaz, și-a adus aminte de haz. Și, înainte de-a-și pierde cunoștința, a mai strigat o dată după ajutor, doar-doar o auzi-o conștiința humoriștilor. Cum însă toate foile albe, destinate satirei și pamfletului, erau negre de supărare, humoriștii au făcut și ei ce-au putut: au scrijelit care-un vers-două de epigrame ici; au limpezit cu-o anecdotă, care-un ochi de geam în funingine dincolo; au căutat un banc fix în timp, ca să ridice... dar n-avem pirghie. Cîte-o gură de aer și-o geană de lumină tot mai apucăm, dacă ne-apropiem buzele tumefiate și pleoapele-nroșite de fisurile astea-n armura de fum otrăvit și de jeg pestilent care se-ncheagă — precum o piftie dînd tîrcoale ciolanului — în jurul nostru. La urma urmei — dacă are pe masă o pulpă de pui din incubator, cu făină de oase, un pahar de vin rezumat din rumeguș și-un bidon cu benzină pentru un *week-end* cu dricul personal, cumpărat în rate — ce-i mai trebuie omului de pe unde știu eu ca să fie fericit altfel decît sperase? Dreptul să-l doară numai cînd ride — dacă-l țin curelele și dacă-i dă mîna cu lama șișului între omoplați, ca-ntr-o veche anecdotă pe care-am uitat-o și pe care, de-aceea, prefer s-o trec sub tăcere. Din discreție.

Aceeași discreție jenată ce-mi dă ghes ca-n locul semnăturii anonime să las un «purceluș» de tuș, precum o floare-n negativ, lesne de vestejit (ca atitudine), grație oricărui detergent poluant pe bază de clor.

HELGA UNIPAN

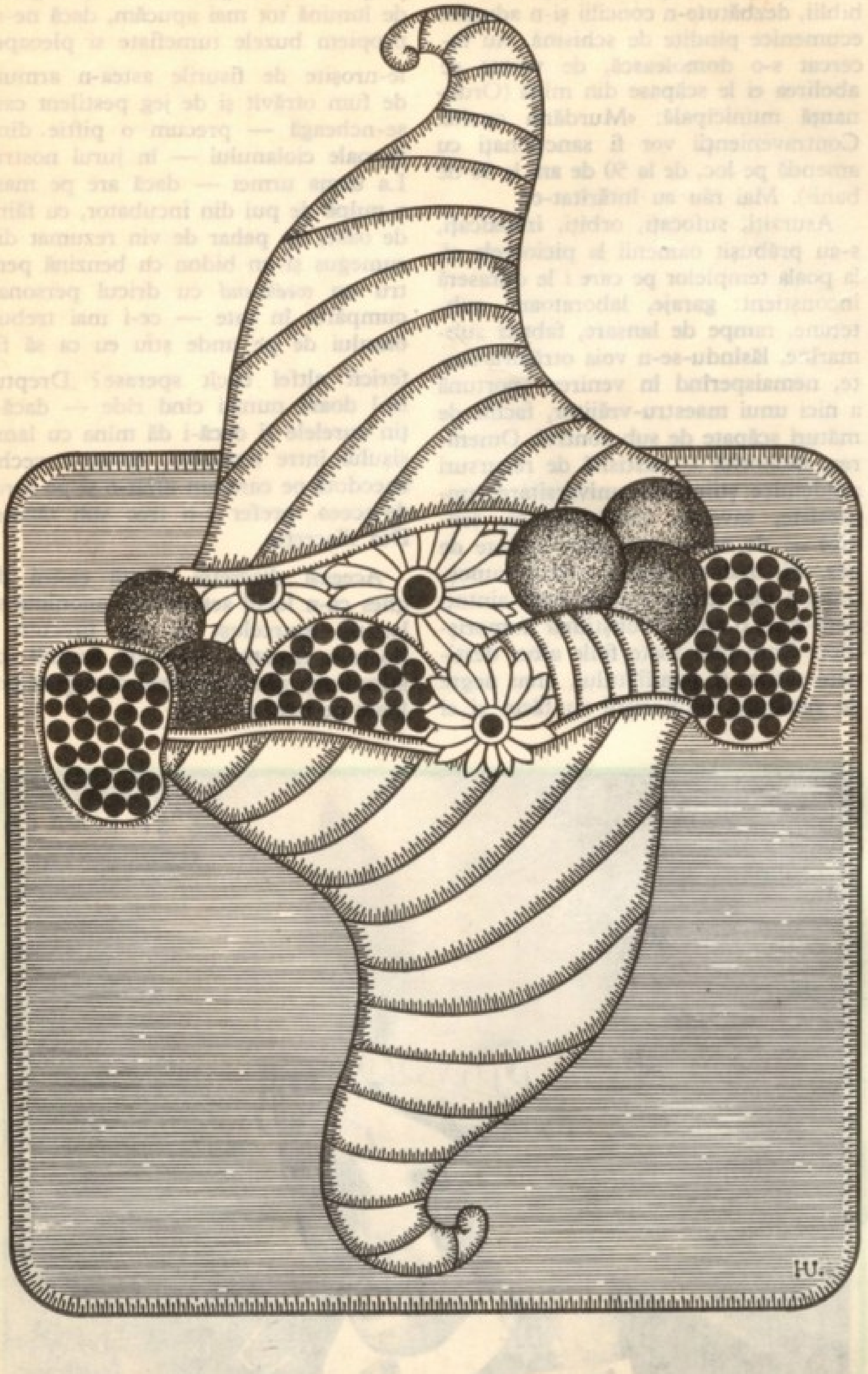

ART BUCHWALD

(S.U.A.)

CUM PUTEM SCĂPA DE ANGOASE

Mă chinuieşte de mai multă vreme ideea unei morţi îngrozitoare datorită armelor nucleare. Dealtfel, toţi americanii au această teamă. Hotărît să mă apăr, m-am dus la psihiatru, la cunoscutul dr. A. Strainedluff.

— Treci pe canapea! mi-a poruncit. Cum se manifestă această fobie a dumitale?

— Am impresia că voi muri de îndată ce voi da cu ochii de un nor în formă de ciupercă...

— Crezi că bomba atomică, aceeaşi care la Hiroshima şi la Nagasaki a omorît două sute de mii de oameni, te poate ameninţa şi pe dumneata astăzi? Dar e absurd! Trebuie să lupţi împotriva acestei angoase!

— Vă rog să mă ajutaţi, domnule doctor!

— Foarte bine. Îţi aduci aminte de insula Bikini? Au fost aruncate acolo, experimental, douăzeci de bombe termonucleare. Toţi credeau că după acest bum-bum, nu va mai rămîne nimic. Asta au crezut, dar şoarecii sînt astăzi, acolo, mult mai graşi decît înainte.

— Mă bucur să aud un asemenea lucru.

— În copaci abundă nucile de cocos, peştii se scaldă cu miile în golf şi alunecarea broaştelor ţestoase pe mal e o adevărată simfonie. Numai racii o duc mai rău...

— Nu-mi plac racii, i-am spus.

— Deci, n-ai nici un motiv de spaimă, mă asigură doctorul Strainedluff şi începu să se distreze cu o mică grenadă, trecînd-o dintr-o mînă în cealaltă. Deodată mi-o puse sub nas:

— Dumneata crezi, strigă el, că dacă aş deşuruba această grenadă şi ţi-aş vîrî-o în sîn, familia ar mai avea ce să adune din preţiosul dumitale trup? Şi te temi de puţin praf radioactiv! Fugi, domnule, de-aici cu fobiile dumitale idioate!

Aşa m-a vindecat prea cinstitul dr. Strainedluff de angoase. Acum, nu mă mai tem de arma nucleară. Dar mă tem de grenade!

EPIGRAME

Controversă

Despre strofele-i sprinţare
Mulţi au zis că nu au sare...
E-o minciună temerară
Căci au sare... dar amară.

BARBU ALEXANDRU EMANDI

Subiecţi

La cei cu epiderma dură
Soluţia e mult mai grea
Se cere-un ac mai pe măsură
Să nu se poată rupe-n ea!

RADU FELECAN

ALECU IVAN GHILIA

fuga

Fragment de roman

Ţi-am spus că taică-meu era şef de poliţie la Ostrov?. Acolo am început. Mă dăduse la liceu împreună cu soră-mea. O oprise p-o soră mai mare, o oprise acasă, să slugărească, să ne ducem amîndoi să învăţăm pă aceleaşi cărţi. Do'mne şi n-aveam nici pantofi! Eu mă duceam la şcoală cu pantofii lui sor-mea, că făceam dimineaţa, şi după-masă făceau fetele. Avea sor-mea pantofi din ăia cu toc trei sferturi. Pfiuu! Să mă fi văzut cum mă bălăngăneam pă catalige. Toţi copiii rîdeau de se prăpădeau: aa, aa, ăla a lui poliţaiul cu pantofi de fată în picioare! Dam să mă reped în ei cu pumnii, da' mă-mpiedicam şi cădeam. N-aveam încotro. Mi-era ruşine, da' n-aveam încotro, mă duceam la şcoală. Cum scăpam de şcoală, zvîrleam pantofii, îi luam după gît şi umblam cu picioarele goale, elegant, c-aşa eram obişnuit. Eu am purtat prima mea pereche de bocanci la Satu Mare. Bocancii mei vreau să spun. Pînă atuncea, desculţ şi-n opinci. Şi încă din alea dă porc, nerase, cu părul pă dinafară, ţineau mai cald, cu tîrşîni, cu obială dă lînă. Aia era! Cu ăia mi-am făcut copilăria, deşi tata era ditamai poliţaiul! Da' avea copii mulţi,el era beţivan mare, cartofor şi afemeiat, o lăsa pe mama de izbelişte, fără o leţcaie, dă nu se ajungea, săraca. Mama era croitoreasă, cosea pă rupte dă toate numa să adune bani şi tot nu sătura o casă dă şase copii. S-a stins repede, că suferea de piept. Ţin minte vremea aceea. Stăteam la un bulgar, Boian Bairan şi la ţaţa Penga, la nevastă-sa, acolo stăteam cu chirie. Sor-mea petrecea în grădină la răsad pînă la douăşpe cînd îi venea rîndul la şcoală, eu dă la douăsprezece, după ce ieşeam la Dunăre jos. Scoteau scafandrii acolo nişte şlepuri şi-o aşteptam pă sor-mea să iasă dă la şcoală, să-mi dea pantofii şi seara, pă lună, pă-ntuneric, pîn' nucii ăia la valea nucilor, p-acolo, pă valea pietrei, pă la viile alea, mă-ntorceam prin lunca Soarelui, la Ostrov. Seara mîncam şi noi bine că ziua ne încropeam ceva; un ou, o bucată dă brînză, aia era mîncarea dă douăşpe, restul, seara. Mîncam acasă.

Do'mne şi de sfîrşit de an, alegeri! Averescanii candidează la Ostrov şi cad. N-au reuşit din cauză că tata era liberal, avea neamuri la Bucureşti, nu ştiu ce. Şi ce se întîmplă? Primeşte telegramă să-l priponească pă directorul liceului, pă Peri :le Papahagi. Vine domnul Pericle la Ostrov unde-ş depusese candidatura, cînd hopa că intervine tata. Îl invită pînă-n localul poliţiei să-i arate poliţia şi-acolo îl încuie. Bate ăla în ziduri, înjură, nu ştiu ce, alegătorii se bat pe urne. Papahagi nu să prezentă. Drept recompensă, toţi copiii din Ostrov, cu excepţia lui Bănică, băiatul primarului, repetenţi. S-a răzbunat pă noi. Tata: «Dumnezeul şi parastasul n-ai învăţat carte, vagabontule, măgarule, la oi!» Mama murise. Era el stăpîn. Şi s-a ţinut de cuvînt.

Erau peste Dunăre, la Pocoiul lui Soare, acolo, erau nişte ţărani ciobani. M-au luat frumuşel cu birja, cu Toader-copilul gardianului, m-a dus şi m-a dat pe mîna ciobanilor. Stînd acolo la păzit oile, ce-am făcut? Veneau dracii ăilalţi din sat cu mingea în capăt la pod şi băteam oile alea cu mingea, pîn' le venea rău. Ne-au prins ciobanii într-o zi. Mamă, ce mamă de bătaie mi-au dat! Am stat fugar prin baltă mîncînd aguride pînă n-am mai răbdat de burtă şi-ntr-o noapte, cu hainele-n cap, am trecut Dunărea înot. La Ostrov, tăticu mi-a tras o altă chelfăneală soră cu moartea şi m-a dat la cizmărie, la unu Stroie. Stroie avea un împieliţat de băiat acolo, care era coleg cu mine, da' făcea mişto de mine acuma, că al

lui polițaiul a ajuns ucenic la cizmărie și mă trimitea la alt cizmar să cer calapod pentru mingea de fotbal. Să coasă mingea de fotbal. M-am dus. Dă prost ce eram, m-am dus. Ăla: «Bă, copile, bă tu ești băiat de școală, la liceu, bă, prostule, ai văzut tu minge de fotbal cu calapod?» M-am dus și i-am umflat o bătaie lui ăla a lui Stroie să mă țină și el minte, și-n gîndul meu mi-am și pus în cap să dispar. Să fug de-acasă. Mi-era însă milă dă soră-mea. Cum a-mpărțit ea, săraca, pantofii ei cu mine și acu eu să fug la bine și s-o las singură, la rău, nu se putea. Așa că pînă la urmă am fugit, da' nu cu sor-mea a mică, ci cu a mare, dar asta-i altă poveste, am să ți-o spun altă dată, acu mi-au dat lacrimile, pă cuvînt. Că am fost copil amărît, nu știu dacă mă crezi, amărît rău de tot.

MIHAI BOACĂ

LAURENȚIU CERNET

OUĂ

Ouăle sînt niște obiecte rotund-alungite care se găsesc în natură în forme speciale de carton sau de material plastic.

Ouăle sînt produse de combinatele avicole. Unii autori, refractari la avîntul noului și împătimiți în susținerea unor adevăruri depășite (un adevăr depășit fiind, se știe, o minciună sfruntată!) afirmă că ouăle ar fi ouate, adică născute — deși termenul nu este nici pe departe adecvat — de găini. Ar fi pierdere de vreme irecuperabilă acțiunea de a le arăta marea eroare în care se complac (din motive oculte) acei autori, deoarece este îndeobște cunoscut că ex nihilo nihil (citat în originalul latinesc), adică din nimic, nimic răsare. Cum ar putea oul să provină din găină, cu alte cuvinte găina să-l ouă, cînd în vremea noastră nici nu mai există găini (vreau să zic: găini întregi!), ele făcîndu-și totuși simțită prezența în societate sub formă de pulpe în plic congelate tîrtițe+gîturi+aripi în plic congelate, sau mărunțaie de pasăre în plic congelate, etc., fapt ce mă îndreptățește să bănuiesc că în etapa actuală găinile nu se găsesc în natură decît bucăți-bucăți, stare ce nu le-ar asigura în nici un caz condiții favorabile ouatului. Pentru a nu fi socotit exclusivist, nu exclud posibilitatea ca în anumite regiuni ale globului, declarate rezervații naturale și ocrotite prin legi drastice elaborate în cadru adecvat, să mai existe găini ouătoare fosile, deși eu personal am serioase îndoieli. Pe de altă parte, din surse neoficiale dar demne de încredere, am fost informat că persoane mature și școlarizate au văzut în repetate rînduri expuse spre vînzare niște ființe cocolo-șite, jerpelite și murdare, aflate în cutii de sîrmă, care (ființe, nu cutii), cu o oarecare îngăduință, ar fi putut să fie asimilate galinaceelor.

Ouăle pot fi întîlnite și sub formă de praf (de ouă, bineînțeles), dar acest aspect al chestiunii nu intră deocamdată în atenția mea.

Pentru viitor se preconizează modificarea formei, din rotund alungit în cubică sau paralelipipedică. În ce mă privește, nu aș fi de acord, cel puțin pentru mileniul viitor, cu această schimbare radicală, întrucît ea ar atrage după sine, ca o simplă

INEDIT

PE O LESPEDE

Aveam confortul I în bloc.
Aici e strîmt și mă sufoc:
Zgîrciți, moștenitorii mei,
M-au dus la groapă
confort III.

Cum s-a și văzut defunct
A zbughit-o spre Satan
Și-a pus pile. La cazan
Azi e-n post de
prim adjunct.

F. IORDĂCHESCU

Chiar pe marginile gropii
El cu popa s-a tocmit:
Pîn-la urmă-a izbutit
Mai ciupind din
ortul popii.

LE AZI ȘI ÎN VECHIME

piatră, o întreagă avalanșă catastrofală, ar atrage, zic, perturbații serioase în alte sectoare oarecum adiacente. Mă refer, de pildă, la modificările structurale ce ar interveni în psihologia individului aflat deodată în fața unui ou cubic. Ce-o să gîndească acel om? O să-și închipuie că obiectul văzut de el ar putea fi un ou? Care vor fi urmele șocului provocat de înlocuirea oului clasic cu oul, nu-i așa, neclasic? Sau, de exemplu, în domeniul lingvistic: cu ce vom înlocui expresia atît de plastică și cu rezonanțe plăcut iberice «Oul lui Columb», sau la cîtă cheltuială de cuvinte, deci și de timp, nu ne va obliga datoria de a explica noilor generații de ce oul lui Columb nu avea posibilitatea să stea în picioare decît ciocnit, precum și de ce și cum s-a trecut la producția de ouă cubice (sau mă rog, paralelipipedice, ori conice)?

În vechime, ouăle erau într-adevăr ouate de găini, găinile fiind niște aparate prevăzute cu fulgi, ghiare și cocoș. Apariția lor în atmosferă (a ouălelor), foarte importantă din punct de vedere galinaceu, o anunța găina-producătoare prin emiterea unor serii de sunete stridente denumite popular cotcodăcit, intensitatea și durata lor fiind în flagrant dezacord cu valoarea produsului.

Într-o banchiză a fost descoperit recent un ou congelat (se pare) natural. Înainte ca planul de cercetări complete privind oul respectiv să fi fost îndeplinit (prima chestiune de elucidat fiind natura acelui ou: de găină, ori de gostat?) și depășit, un cercetător aventurist, trecînd peste interdicții și alte pericole, l-a mîncat. Cu ocazia anchetelor, el a declarat nesilit de nimeni că oul acela nu numai că avea gălbenușul galben-portocaliu (și nu galben decolorat, cum bătea cîmpii un gazetar ambițios), dar avea chiar gust de ou; însă neexistînd dovezi — operația. adică mîncatul oului respectiv, nici măcar n-a fost filmată în culori și relief, nu s-au înregistrat lungimile de undă ale emanațiilor olfactive și nici nu s-a notat gradul de excitație a papilelor gustative, cu determinarea poziției lor în planul-robot, nu poate fi trasă nici o concluzie definitivă.

Se caută cu înfrigurare alte banchize.

LUCIAN CRISTEA

VIAȚA SE REFACE PRINTR-UN SEMNAL DE ALARMĂ

Pentru mine trenul este cel mai instructiv mijloc de transport. Îmi place să călătoresc și e minunat cînd, după ce îți faci loc în compartiment, mai apar alte două, trei persoane care au același loc pe tichet. Și ce frumos este în tren, cînd tu vrei să dormi și ceilalți discută în gura mare. Sau cînd puștiul femeii de la fereastră își ține recitalul vocal de noapte, cîntînd cunoscuta arie «Lăsați-mă să fac la oală». Uneori, asiști la reîntîlniri emoționante. EA, din Scărlătești, acum navetistă la Brăila, se reîntîlnește, după douăzeci de ani, cu EL, tehnician la Chițcani, și plîng pentru durerea anilor care i-a îngropat, pentru că el, un pîrlit de C.A.P.-ist pe atunci, nu a avut motocicletă și EA l-a refuzat. Ei ar vrea să fugă împreună în lume, dar trenul are peste 100 km la oră și este riscant și cu pensie alimentară. EL plînge, EA plînge și tu lăcrimezi, pentru că amîndoi și-au aprins țigările sub nasul tău. În fine, cei doi se hotărăsc să fugă. El, îndrăzneț din fire (are cîteva stele la bord), trage semnalul de alarmă, trenul se înțepenește pe linii, cei doi fug în noapte și tu rămîi să plătești amenda de 250 lei, dar ești mulțumit că ai contribuit la refacerea a două vieți. Cu această mulțumire sufletească vrei să cobori... dar constați că valiza ta a luat drumul porumbului, cu cei doi îndrăgostiți. Ei, așa este viața în trenul de Buzău, lîngă douăsprezece ghicitoare și un «papașa» care-ți prevestesc trei neveste și o carieră de agricultor, iar tu, sentimental, cumperi un ceaunaș de aluminiu ca să-ți recapeți liniștea sufletească. Frumoasă este viața gărilor. Te afli în Gara de Nord, o voce caldă te anunță la microfon că acceleratul pentru Galați va fi garat pe linia șapte. Te îndrepți cu bagajele în mînă spre peronul anunțat. La jumătatea drumului, aceeași voce dulce rectifică și-ți anunță linia 3 pentru Galați și 7 pentru Suceava. Cei de la linia 3, suceveni în toată regula, dau buzna, își trag coșnițele și damigenele peste tine și se avîntă către tren. Tu te alături contraofensivei gălățenilor. Acum «oștile» stau față în față. Pe linia 6 sosește trenul de la Mangalia. S-au format trei fronturi. Aceeași voce caldă, insinuantă, anunță că ordinea rămîne neschimbată, acceleratul de Galați la linia 7 și cel de Suceava la linia 3. «Trupele» își schimbă frontul și cei ce n-au apucat să coboare din acceleratul de Mangalia sînt supuși unor teste ca, de exemplu, «podul peste linii», «măcelărita printre traverse» și «proba de foc prin geamuri». Amețit, mai mult mort decît viu, cu o valiză în mînă și cu cealaltă lăsată de suflet cine știe pe unde, te sui în fine în tren, îți găsești un loc și răsufli ușurat cînd locomotiva se pune în mișcare. Abia cînd vine controlorul afli că trenul în care te-ai urcat merge la Caracal, așa că vrei nu vrei, te faci și oltean!

CIK DAMADIAN

AZIZ NESIM

(Turcia)

DESPRE TREZIREA UNEI COMUNITĂȚI

Eliberat după executarea pedepsei — una lună închisoare — și reîntors printre oameni, în marele oraș, omul se simți descumpănit. Fără bani, fără lucru, vedea totul în negru. Prețurile urcaseră în asemenea hal încît, chiar și în cartierul suburban unde se aciuase, n-o putea scoate la capăt. Un costum uzat, de la telal, și o mașină de scris hodorogită l-au lăsat aproape lefter. Cum să se descurce în viitor?

Îi trebuia o locuință. După îndelungi căutări, a găsit, la vreo două ore depărtare de centru, un subsol cît un coteț, pe care l-a mobilat cu cinci lăzi vechi, două cu cărți, trei cu diverse, acestea constituind întreaga-i avere. Și s-a instalat acolo.

Ferestruica și-a acoperit-o cu ziare cumpărate la kilogram și s-a declarat fericit. Acum putea să alerge după un loc de muncă.

În aceeași clădire se afla, cu ușa spre stradă, o prăvălie pe care și-o împărțiseră un băcan și un zarzavagiu. I-a cunoscut curînd pe amîndoi, deoarece la ei își făcea sărăcăcioasele cumpărături. Nu aveau vînzare — abia cinci-șase clienți pe zi, și aceia niște bieți amăriți. Bineînțeles, au fost mulțumiți de noul venit, pentru că, lipsiți de capital, n-aveau mijloace să-și încerce norocul într-un cartier mai înstărit.

După numai trei zile apăru în colțul străzii un vînzător ambulant de covrigi; veni la prînz și plecă pe înserat. În zilele următoare se iviră: un alvițar, un lustragiu, un bragagiu, un telal și un cizmar cu tarabă. Lui i se păru că acel sector e tot atît de populat ca oricare dintre cartierele negustorești ale orașului. Și pe zi ce trecea, strada era tot mai plină. Părea o sărbătoare sau pregătirea unei sărbători. Un măturător de stradă își făcea zilnic, foarte conștiincios, treaba și, în sfîrșit, se deschise și o cafenea.

Localnicii erau veseli și zîmbitori. Casele? Unele nelocuite de ani întregi, acum nu mai pridideau de atîția chiriași. El însă tot nu-și găsise de lucru. Chiar și cei cîțiva care voiseră să-l angajeze au renunțat, după ce ceruseră relații, în privința lui, de la poliție. O ducea tot mai greu. Să împrumute bani? De la cine? Toți prietenii lui erau oameni sărmani. Ajunse la concluzia că trebuie să renunțe la umila-i locuință și să se mute la un prieten care se oferise să-l găzduiască. Fiind un om cu principii, nu-i venea ușor. Făcuse însă datorii, nu multe, dar nu înțelegea să nu-și plătească hrana zilnică și cele necesare dăinuirii.

Și tocmai în seara cînd cugeta la toate acestea, i se ciocăni la ușă. În prag, chipuri cunoscute: cafegiul, zarzavagiul și băcanul. El se rușină de cumplita-i sărăcie:

— Regret, dar nu vă pot servi nici măcar cu o cafea.

Băcanul se înclină vesel:

— Am adus noi de toate: și cafea și zahăr.

Puse pe masă două pungi. Eroul nostru rămase uimit. Dar numaidecît crezu că înțelege: probabil îi vor cere să-și achite imediat datoriile. Zarzavagiul luă cuvîntul:

— E adevărat că vreți să ne părăsiți?

— E adevărat.

Urmă cafegiul:

LEONTE NĂSTASE

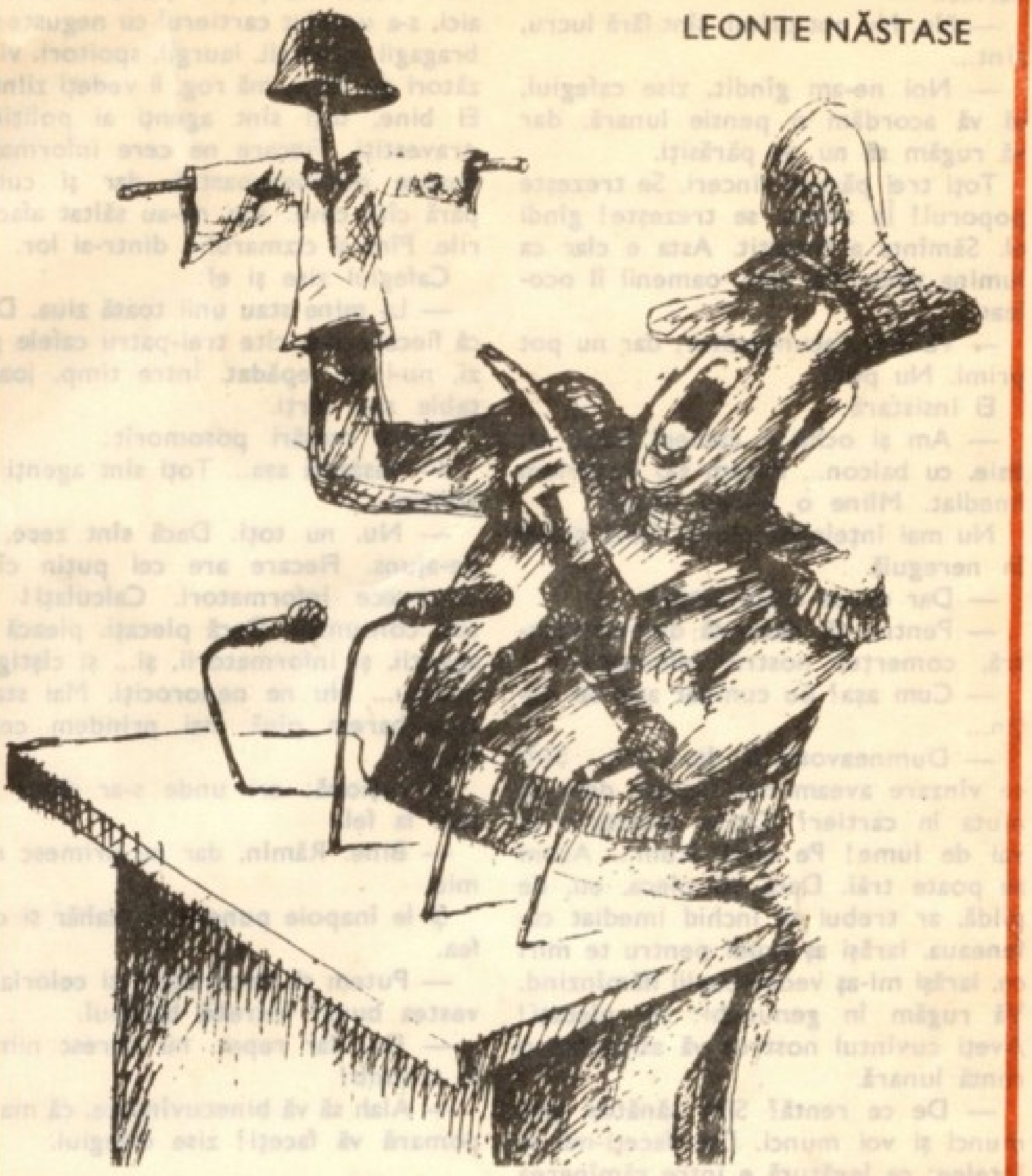

— Aşadar, am fost bine informaţi...

— Da, dar nu aveţi nici o grijă. Înainte de a pleca, îmi voi achita toate datoriile.

Cafegiul clătină din cap:

— Păcat că vreţi să plecaţi. Noi n-am venit după bani.

Interveni şi băcanul:

— Suma aceea e un fleac.

Zarzavagiul adăugă:

— În ce mă priveşte, consider datoria plătită.

— Ce înseamnă asta? De ce?

— Noi vă preţuim, vă cunoaştem strădaniile. Dumneavoastră sînteţi binefăcătorul nostru.

— Glumiţi, sau... Ce se întîmplă?

Omul se tulbură. Deci lupta sa nu fusese zadarnică. Iată oamenii care aflaseră că de ani şi ani luptă pentru ca soarta lor să fie mai bună! Şi el, care se descurajase şi mai-mai să-şi piardă speranţa. Ba îi trecuse prin minte să renunţe pentru un timp la politică. Acum nu mai putea să-i lase pe aceşti oameni în voia soartei.

Cafegiul îi întrerupse gîndurile:

— De aceea noi vă rugăm să renunţaţi la plecare.

Băcanul adăugă:

— Da, asta am venit noi să vă rugăm.

— Dar nu mai sînt în stare să-mi plătesc chiria!

— Ştim. V-o plătim noi dacă acceptaţi să rămîneţi.

Îi venea să plîngă. Aşadar, cu ade-

vărat anii săi de luptă nu au fost zadarnici.

— Nu. Nu pot primi, sînt fără lucru, sînt...

— Noi ne-am gîndit, zise cafegiul, să vă acordăm o pensie lunară, dar vă rugăm să nu ne părăsiți.

Toți trei păreau sinceri. Se trezește poporul! În sfîrșit, se trezește! gîndi el. Sămînța a încolțit. Asta e clar ca lumina zilei. Mai ieri, oamenii îl ocoleau.

— Vă sînt recunoscător, dar nu pot primi. Nu pot!

Ei insistară:

— Am și ochit o cameră bună, cu baie, cu balcon... Putem s-o închiriem imediat. Mîine o puteți ocupa.

Nu mai înțelegea nimic. Ceva părea în neregulă.

— Dar de ce toate astea?

— Pentru că, datorită dumneavoastră, comerțul nostru înflorește.

— Cum așa? Eu cumpăr atît de puțin...

— Dumneavoastră, da... dar... Știți ce vînzare aveam noi înainte de-a vă muta în cartier? Cîțiva mușterii, ca vai de lume! Pe cînd acum... Acum se poate trăi. Dacă ați pleca, eu, de pildă, ar trebui să închid imediat cafeneaua. Iarăși aș trudi pentru te miri ce, iarăși mi-aș vedea copiii flămînzind. Vă rugăm în genunchi: nu plecați! Aveți cuvîntul nostru: vă asigurăm o rentă lunară.

— De ce rentă? Sînt sănătos, pot munci și voi munci. Dar faceți-mă să înțeleg: ce legătură e între rămînerea mea aici și...?

Îl întrerupse zarzavagiul:

— Poate nu știți... De cînd sînteți aici, s-a umplut cartierul cu negustori: bragagii, geamgii, iaurgii, spoitori, vînzători de ziare, mă rog, îi vedeți zilnic. Ei bine, toți sînt agenți ai poliției, travestiți. Fiecare ne cere informații despre dumneavoastră, dar și cumpără cîte ceva. Așa ne-au săltat afacerile. Pînă și cizmarul e dintr-ai lor.

Cafegiul zise și el:

— La mine stau unii toată ziua. Dacă fiecare bea cîte trei-patru cafele pe zi, nu-i de lepădat. Între timp, joacă table sau cărți.

Omul tresări posomorît:

— Vasăzică așa... Toți sînt agenți ai poliției...

— Nu, nu toți. Dacă sînt zece, e de-ajuns. Fiecare are cel puțin cîte cinci-zece informatori. Calculați! Și toți consumă... Dacă plecați, pleacă și agenții, și informatorii, și... și cîștigul nostru... Nu ne nenorociți. Mai stați aici, barem pînă mai prindem ceva cheag.

El raționă: ori unde s-ar duce ar păți la fel.

— Bine. Rămîn, dar nu primesc nimic.

Și le înapoie pungile cu zahăr și cafea.

— Putem să împărtășim și celorlalți vestea bună? întrebă băcanul.

— Da, dar repet, nu doresc nimic în schimb!

— Alah să vă binecuvînteze, că mare pomană vă faceți! zise cafegiul.

În românește de **I. Romescu**

EPIGRAME

Protest

M-au criticat îngrozitor,
În fel și chip. Și-acuma vor
Să zic și eu vreo cîteva
Tot contra mea!

GHIOCEL CONSTANTINESCU

Plagă

Cînd vom crea antidotul
Ca-n viață să putem desface
Pe omul care face totul,
De-acela ce... nimic nu face?

ILIE OANȚĂ

AFORISTICĂ AMERICANĂ

DEFINIȚII

Creier: un organ minunat care funcționează continuu de cînd se trezește omul și pînă cînd intră în birou.

ROBERT FROST

Televiziune: gumă de mestecat pentru ochi.

FRANK LLOYD WRIGHT

Optimist: omul care afirmă că trăim în cea mai bună lume posibilă.
Pesimist: cetățeanul care se teme că acesta ar fi adevărul.

JAMES CABELL

Căsătorie: obișnuința care învinge ura.

OSCAR LEVANT

Rușine: ceea ce simți cînd cazi de acord cu femeia care te iubește, crezînd că ai fi cum crede ea că ești.

CARL SANDBURG

Politician cinstit: cel care se vinde numai o singură dată.

SIMON CAMERON

Bogat: un sărman cu bani.

C.W. FIELDS

Bătrînețe: o boală la fel ca oricare alta, dar oamenilor le e frică să nu se molipsească.

FINLEY PETER DUNNE

Science fiction: arheologia problemelor viitoare.

CLIFTON FADIMAN

Traducere de **Nicolae Mareș**

V. CRĂIȚĂ-MÂNDRĂ

RALIUL
ANECDOTELOR

ORIENTARE

Este examinat un candidat la postul de director adjunct.

— Presupuneți, i se spune, că vă aflați într-o mașină cu două locuri și întîlniți pe șosea trei persoane care fac auto-stop: șeful dv., o bătrînă și o fată frumoasă. Cum procedați?

— Cobor din mașină, îi dau cheile șefului ca s-o conducă pe bătrînă acasă, iar eu rămîn cu fata!

TIMPURI NOI

Doamne, cum se mai schimbă timpurile! Mama își mai amintește, și încă foarte bine, cînd a sărutat-o tata prima dată, pe cînd sora mea a și uitat cum se numea după prima căsătorie.

LA DOCTOR

— Doctore dorm foarte prost.

— Chiar și după ce ați luat prafurile pe care vi le-am prescris?

— Nu, atunci dorm, dar visez că nu pot dormi.

PRUDENȚĂ

Tatăl îi spune fetei:

— Tînărul care vrea să se însoare cu tine ți-a vorbit vreodată de ocupația lui?

— Nu. Dar s-a interesat de-a ta.

SUGESTIE

Tînăra logodnică îi spune partenerului:

— Vezi rîndunelele acelea de pe sîrmă? Uită-te la ele cum se sărută. Ție cum de nu-ți vine o astfel de idee?

— Cum naiba vrei să ajung pe sîrma de telegraf?

MAI ÎN GLUMA, MAI IN SERIOS

Trei bărbați discută despre meseria lor:

— Meseria mea este cea mai veche, spune chirurgul. Biblia ne arată că Eva provine dintr-o coastă a lui Adam.

— Ba a mea e mai veche, afirmă inginerul. Lumea este creată din haos. Asta este, desigur, munca inginerului.

— Și haosul cine l-a creat? zîmbește arătînd spre sine poetul.

POST SCRIPTUM

Tînăra soție își întîmpină soțul furioasă:

— Am fost insultată de mama ta!

— De mama? Dar e la o sută de kilometri de aici.

— Și ce-i cu asta? Am primit o scrisoare adresată ție, dar pe care am deschis-o.

— Și unde e insulta?

— Uită-te și tu ce-a scris în postscriptum: «Dragă Silvia, nu uita să-i dai această scrisoare și lui George.»

SĂGETILE LUI CUPIDON

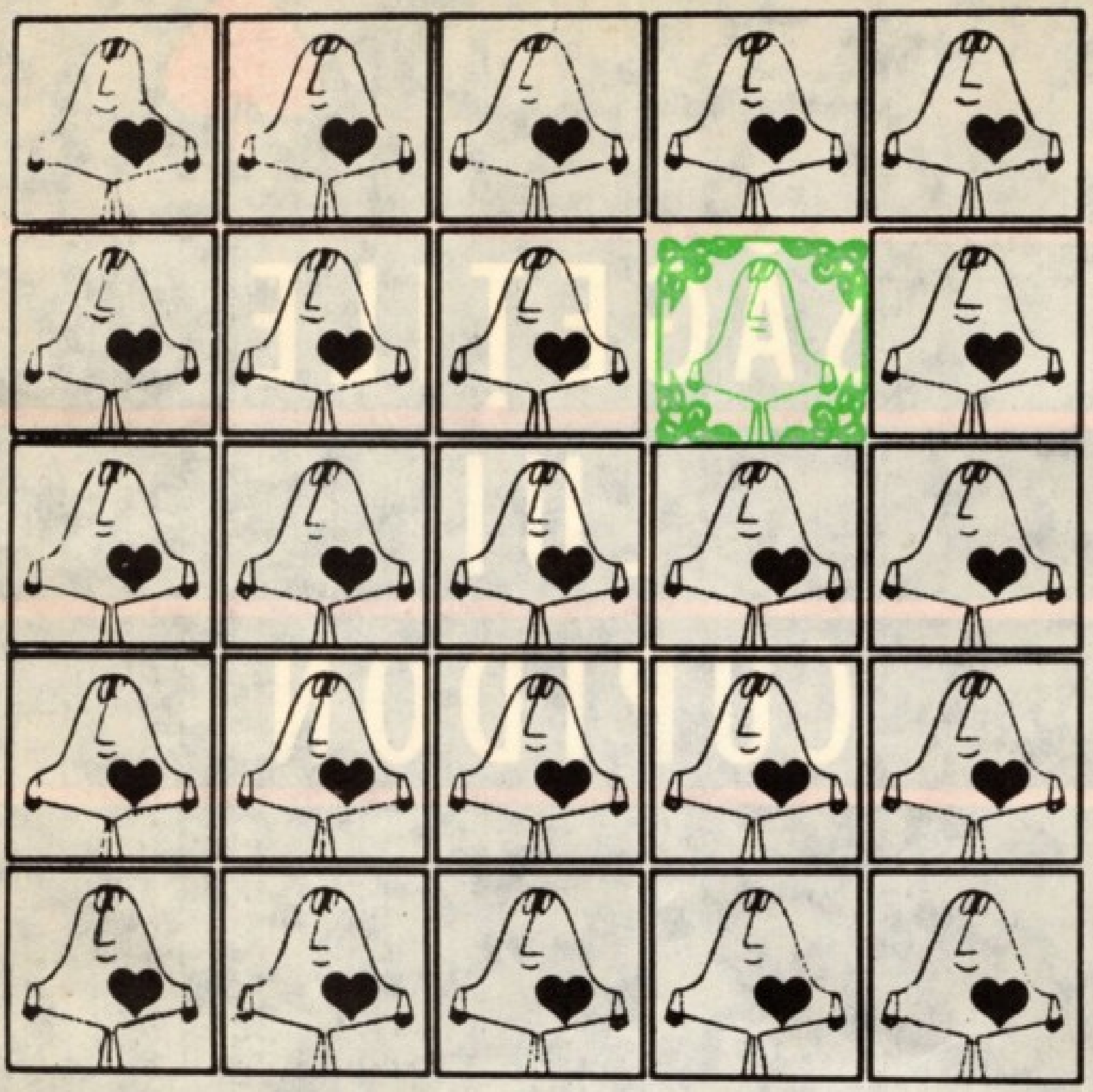

O. BOUR

AU COLABORAT:

● GH. AILENI ● MANOLE AUNEANU ● ŞT. BOROŞ ● PAVEL BOTEZATU ● O. BOUR ● O. CAHANE ● C. CAZACU ● V. CHIRIL ● C. CIOSU ● AL. CLENCIU ● EMILIAN CREMER ● DUMITRU DINULESCU ● ION DUMBRAVĂ ● POMPILIU DUMITRESCU ● EUGEN FRUNZĂ ● FRANCISC GAVRILEŢ ● N. IONIŢĂ ● DAN IUREA ● S. LIVŞIN (URSS) ● VICTOR MACAREVICI ● VALL MAXIM ● CRISTIAN MIHĂILESCU ● MARCEL MUREŞEANU ● LEONTE NĂSTASE ● CONSTANTIN OTTESCU ● A. PAVEN ● IULIAN PENA ● ŞT. POPA ● MILAN RISTINOVICI (Iugoslavia) ● H. SALEM ● TINCA SILVESTRU ● MIRCEA HORIA SIMIONESCU ● DUMITRU SOLOMON ● GALAMBOS SZILVESZTER (Ungaria) ● EUGEN TARU ● MIRCEA TRIFU ● CRISTI VECERDEA ● ION VELICAN ●

MANOLE AUNEANU

Un scop

ANUME

El era încă tînăr şi destul de atrăgător. Ea era foarte tînără şi deosebit de atrăgătoare. El, firește, o iubea. Ea spunea că îl iubește, cum se întîmplă adesea. Totul mergea bine, în sensul că amîndoi erau fericiți. După ce au consumat pe îndelete această fericire, lui i-a venit ideea să-şi reverifice sentimentele, nu care cumva să se fi înşelat. Ea n-a simțit nevoia să facă acelaşi lucru, bizuindu-se, probabil, pe instinctul ei feminin.

Şi a mai trecut aşa, o vreme.

Într-o dimineață — fix, la zece — el n-a mai sunat-o la birou. La zece şi jumătate, l-a sunat ea. Lui, gestul i-a plăcut, dar nu i s-a părut concludent.

— De ce m-ai căutat ? a întrebat-o.

— Ştiam că trebuie să vorbim, i-a răspuns ea simplu.

— Un gest reflex ? a vrut el să afle adevărul gol-goluț.

— Nu. Reflexul unei obişnuințe, l-a lămurit ea.

Şi a mai trecut aşa, o vreme.

El continuă să-şi verifice sentimentele. Ea continuă să nu se impacienteze. El muncea foarte mult, ca să uite. Ea muncea normal, gîndindu-se că viața e lungă. El deveni din ce în ce mai morocănos. Ea puse totul pe seama surmenajului şi-l sfătui să plece în concediu, la munte.

— Vrei să scapi de mine? o chestionă el, suspicios.

— Vai, ce sucit eşti ! exclamă ea, rizînd.

În clipa aceea înțelese, în sfîrşit, că ea urmărește un scop anume. Ea îl sărută tandră, gest absolut spontan. El se convinse că, din păcate, o iubește foarte mult. Ea îi atrase atenția că ştie acest lucru, dar că gelozia nu i se potrivește. Atunci, el se hotărî să verifice — cu orice risc — şi sentimentele ei.

Şi a mai trecut aşa, o vreme.

Apoi, el i-a oferit, instantaneu, o floare. Ea a promis că o va pune în vază, pe noptieră. Indiferența ei a declanşat în el un nou semnal de alarmă.

— Nu te bucuri ? a cercetat-o bănuitor.

— Nici nu-ți închipui cît de mult îmi plac florile ! îl asigură ea cu un glas care lăsa să se înțeleagă contrariul.

Iritat, el s-a repezit în primul magazin şi a cumpărat o bluză. Ea s-a bucurat ca un copil. El fierbea. Ea îl ținea strîns de braț, emoționată.

— Sînt în stare să fac orice pentru tine, i-a şoptit el, perfid.

— Ştiu, a murmurat ea, privind cu înfrigurare vitrinele magazinelor de pe bulevard.

Şi a mai trecut aşa, o vreme.

El îşi dădea seama că totul e pierdut, dar voia să aibă şi o dovadă concretă. Ea începuse să se obişnuiască cu cadourile. El nu avea de ales, trebuia să meargă pînă în pînzele albe, ca să se convingă într-un fel. Ea primi inelul vag surizătoare, convenind că e, totuşi, de bun gust. Ofensat, el i-a cumpărat şi un magnetofon. Ea nu s-a putut abține, s-a agățat de gîtul lui, îmbrățişîndu-l cu patimă.

— O să mă ruinezi! a glumit el, strîmb.

— Nu fi cinic ! s-a alintat ea.

Şi a mai trecut aşa, o vreme.

Devenea din ce în ce mai limpede că ea urmărea un scop anume. N-avea rost să se chinuie aşa, la infinit. Pregăti, deci, ultima lovitură, lovitura de grație: îi cumpără o maşină. De ocazie, e drept, însă, oricum, o maşină de dar nu se

caută la kilometraj. Ei nu-i venea să creadă. El aşteptă cu o satisfacţie diabolică efectul loviturii. Refuză demn gestul ei superficial de a-l îmbrăţişa.

— Gata, s-a terminat! strigă el, eliberat de povara ce-l apăsa.

— Anume, ce? articulă ea, speriată pentru prima oară.

— Ţi-ai atins scopul! o apostrofă el.

— Da. Şi ce-i cu asta? întrebă ea nedumerită.

— Ne despărţim! o anunţă el.

— De ce? se miră ea.

— Fiindcă nu mai am bani! minţi el. Nu mă crezi ?

— Ba da, admise ea, întristată.

El o privi cu dispreţ. Ea lăsă ochii în pămînt. Ciudat, el nu regreta nimic. Ea nu-şi găsea locul.

— Acum poţi să-mi spui orice. Sînt tare! aşteptă el ultima mărturisire, înainte de a-i întoarce spatele.

— Cînd ne căsătorim ? şopti ea, timid.

El rămase perplex. Ea zîmbi, în felul ei.

— Aha! strigă el în culmea indignării. Ştiam eu că urmăreşti un scop anume. Perfido! Uite, acum aş fi în stare să-ţi iau toate cadourile înapoi!

— A, nu! se feri ea înspăimîntată. Asta, nu! Niciodată!

Şi a mai trecut aşa, o vreme, că timpul nu stă în loc.

DAN IUREA

POMPILIU DUMITRESCU

FEME IA

Femeia e o rază de lumină,
Un cîmp fertil, o floare parfumată,
Pe salba vieții rară nestemată.
Un astru arzător, o zi senină.

Femeia e-o poveste minunată,
Un bibelou superb din piatră fină
O siluetă suplă de felină,
Făptură pură și imaculată.

Femeia e... dar ce nu e femeia?
E focul ce mocnește, e scînteia,
Dar mai presus de toate, e amorul...

Și totul dintr-o coastă! Fascinat!
Mă-ntreb ce-ar fi ajuns, de creatorul
Ne-ar fi extras din corp, un omoplat?

MIRCEA TRIFU

Din drum

— Trage mînzul?
— Ba-i mînză.
— Trage, zic?
— Trage, că-i de la armăsarul tău.
— Da' duci la moară?
— De-abia.
— Nu l-am văzut pe morar.
— Acolo-s pietrele, macină ele.
— Macină...
— Da' tu tot singur?
— Pînă-amu.
— Nu te mai însori?
— Cu cine?
— Cu vreo văduvă!
— Că n-o murit nimeni demult.

Despre struguri

— Ție ți-o spus ceva fata, vecine?
— Da' ție fecioru-tău?
— Spus.
— Mă, ăștia s-au încurcat laolaltă!
— Lasă, încurce-se!
— Lasă-mu-i?
— Ce-om face?!
— Eu stau cam prost cu banii vara asta!
— Putem da mîna!
— Taci că vin, să nu ne-audă!
— Ce faceți aici? întreabă fata.
— Ia, ne uităm la struguri!
— Și-s copți? întreabă băiatul.
— Îs cam verzi! zice tată-său.
— Atunci, așteptați voi să se coacă! rîde băiatul.
— Chiar așa! le dă curaj fata.

LEONTE NĂSTASE

PAVEL BOTEZATU

AL. CLENCIU

Tinerețe

În pieptu-mi crește și dă rod
Același tineresc tumult,
Că-n vîrsta mea încap comod
Trei tineri, dacă nu mai mult.

Vîrsta epigramiștilor

Vă deconspir, iertați-mi proza,
Un adevăr banal, dar crunt:
Că epigrama-i ca scleroza,
O faci abia cînd ești cărunt.

Amurgul unui «crai»

Adevărul fără farduri
E că ieri ca un holtei
Se ținea-scai de femei,
Nu ca astăzi doar de garduri.

SERVICIUL DE BUNĂ SERVIRE FAMILIAR

S. LIVȘIN
(U.R.S.S.)

În încăpere își făcu apariția, ținîndu-se tandru de mînă, o tînără pereche. Bărbatul se apropie de omul cu mînecuțe negre care se afla în spatele unui birou:

— La dv. se dau consultații familiale?

— Aici, da! răspunse, cu solicitudine, funcționarul. Să vedem despre ce conflict este vorba...

— Știți... noi, deocamdată... nu ne-am certat, explică, ușor rușinată, femeia, dar dacă... Orice e posibil... Sfătuiți-ne cum să procedăm în asemenea situație.

Șeful biroului îi conduse în fața unui afiș pe care scria cu litere de-o șchioapă: «Învățați să prețuiți iubirea!»

— Serviciul nostru de bună servire folosește acum, la cererea solicitanților, noi forme de întărire a familiei. Observați, în primul trimestru, am consolidat, peste plan, 30 de perechi. Vom încerca să vă ajutăm și pe dv. Pentru început, trebuie să îndepliniți cîteva formalități. Și adresîndu-se bărbatului: — De cînd iubiți partea adversă?

— De la prima vedere, mormăi soțul.

— Confuz. Vă rog să fiți mai concret: anul, luna, ziua.

— Parcă era primăvara...

— 19 martie, seara, cum de-ai uitat? se miră soția.

— Bărbații sînt, de obicei, uituci, zîmbi omul cu mînecuțe. Și continuă: Spuneți-mi, vă iubiți mult soțul?

— Cum să vă spun... ingînă ea, eu îl iubesc... Deși, sincer vorbind, Kolea Spiridonov era parcă mai interesant.

— Va să zică, te mai gîndești încă la el? se burzului bărbatul.

— Dar n-am plecat cu el în Caucaz, cum ai plecat tu cu Zina! se otări partea adversă.

— Să precizăm datele despre Zina, solicită funcționarul. Cît a durat legătura cu ea?

— Ce legătură?! explodă soțul. Am fost, pur și simplu, într-o excursie, cu încă vreo 30 de fete!

— Așa, va să zică... rosti cu voce scăzută soția. Înseamnă că istoria nu s-a limitat numai la Zina! Asta-mi ești!

— N-aveți dreptate! se amestecă funcționarul. Trebuie să aveți înțelegere față de slăbiciunile bărbatului. Cu atît mai mult, cu cît sînteți mai în vîrstă...

— Eu, mai în vîrstă?! sări femeia. Eu, care sînt luată, de multe ori, drept o liceană!? Nu vreau să-i trec cu vederea slăbiciunile! Are prea multe!

— Am, bineînțeles, că doar n-oi fi Kolea Spiridonov! ripostă sarcastic soțul.

— Rizi tu, rizi, dar el nu și-ar fi permis niciodată așa ceva!

— Tovarăși, tovarăși! încercă funcționarul să-i calmeze, lovind cu putere în masă. Decît să vă jigniți, mai bine bucurați-vă la gîndul că viitorii voștri copii...

— Nici un fel de copil! îl întrerupse femeia.

— Ce noroc că m-am adresat dv. pentru consultație, zise soțul. Mi-ați deschis ochii asupra acestei vipere!

— Pardon, mie mi-a deschis ochii! strigă soția. Divorțez imediat!

După care ieșiră amîndoi trîntind ușa. În urma lor, omul cu mînecuțe, mormăi, clătinînd din cap: of, tinerii ăștia nestatornici!

Traducere de **Tinca Silvestru**

GÎNDURI

VALL MAXIM

● **Iubirea de oameni e ca și dragostea matrimonială. Nu poți să nu tragi cu ochiul și la zestrea adusă.**

● **Cîteodată, cînd am avut nevoie de un umăr puternic, am găsit numai un cot ascuțit.**

● **Dragostea pentru amante trece prin restaurante, dragostea pentru soție, trece prin bucătărie.**

● **Unii se vor martori ai timpului lor, alții ai timpului altora.**

● **Cu buna-mi reputație dobîndită pe merit, am reușit să înșel multe așteptări.**

A. PAVEN

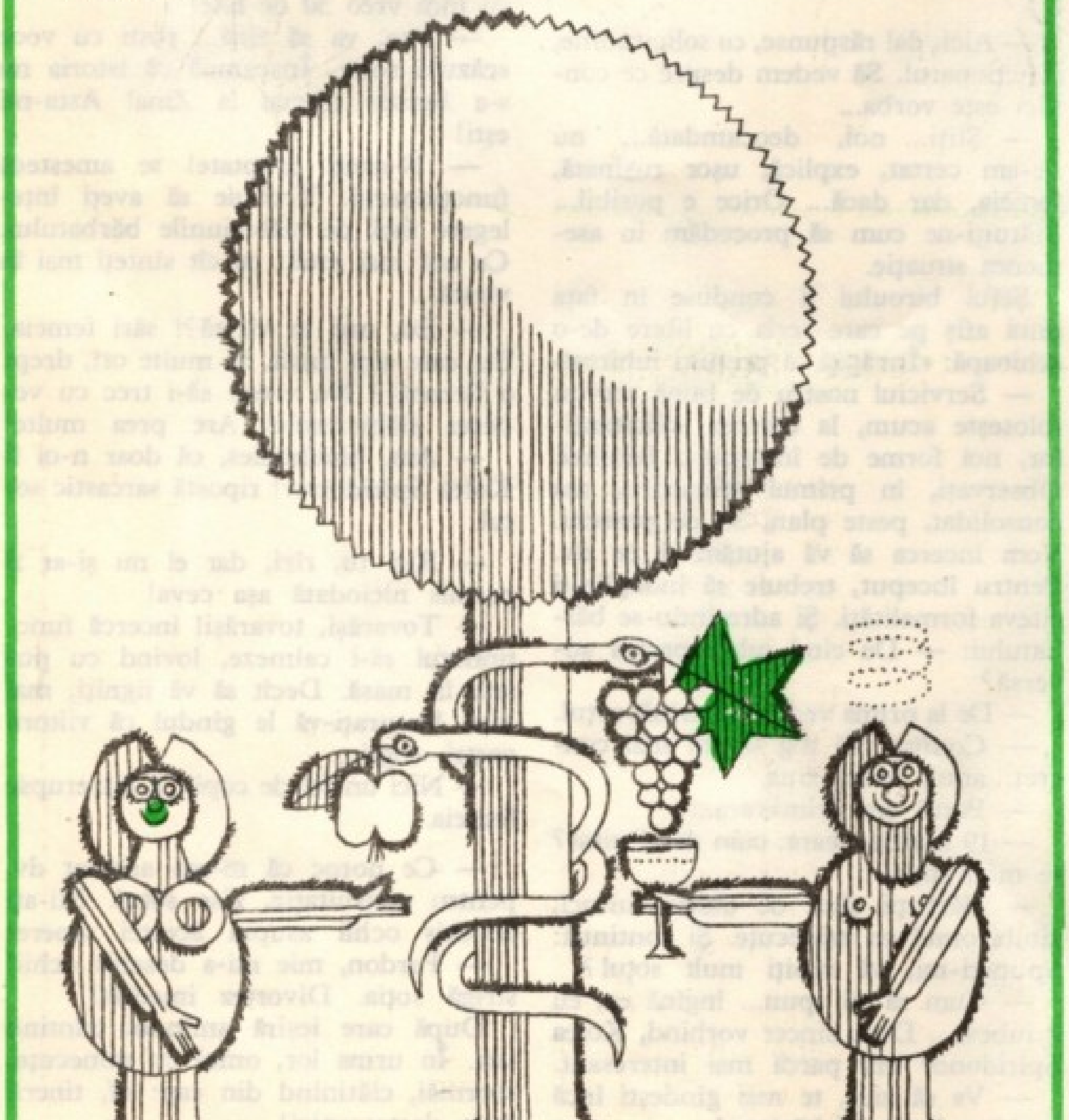

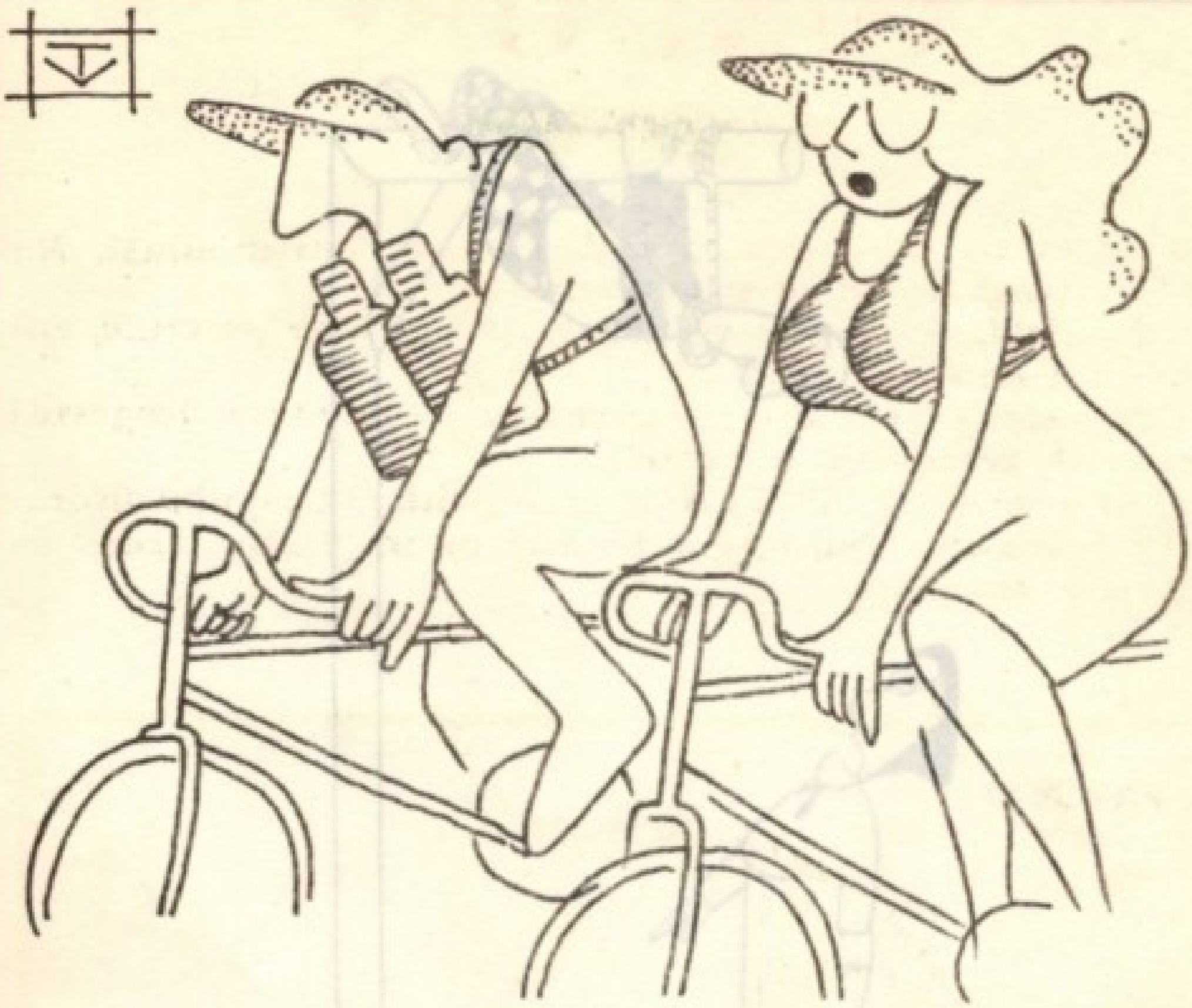

V. TIMOC

EUGEN FRUNZĂ

Catrene

Spre părul-ţi negru, parfumat
mă tot chema un dor de ducă:
ah, ce păcat, ah, ce păcat —
azi nu mai ştiu ce-i sub perucă.

Iar nu ai poantă la epigramă
şi versu-ţi sună ca de saciz —
fiindu-mi prieten, de bună seamă
faci tu cum faci să nu mor. De ris.

Tinereţe, cum apui!
Merg la braţ ca de-obicei —
ea în pas cu guta lui,
el în pas cu guta ei!

Gîndacul de Colorado
ceru dreptate-n for:
«Devor, ce-i drept, cartofii,
dar nu sînt cartofor!»

NICOLAE IONIȚĂ

VICTOR MACAREVICI

ACE

La o expoziție

După ce le-a tot privit
Și-n ansamblu și-n detalii
Zise: Astea nu le-nghit
Pictore, nici canibalii...

Reflecția unei fete în fața marelui ecran

Zadarnic inima-mi tinjește,
Cu ăsta nu-i nici o scofală
Că și în film o părăsește
Pe eroina principală.

În pragul transplantului

Iertîndu-vă greșeala și minciuna
Femei, ce toată viața v-am iubit,
Aduceți de urgență numai una
Din inimile ce v-am dăruit!

MIRCEA HORIA SIMIONESCU

Modeste

AMENAJARI INTERIOARE

— Acum, cînd ne-am mutat în casă nouă, mi-a spus soția, prezentîndu-mi apartamentul strălucitor ca soarele, acum cînd putem și noi ca atîția alții, să ne gîndim la confort, vreau să-ți știu părerea cum vezi tu designul și ambianța cuibușorului nostru. Așadar: cu ce începem și cu ce sfîrșim?

— Oh, nimic mai simplu! am exclamat eu întrezărind dintr-o privire liniile de perspectivă ale încăperilor. Începem cu tavanele...

— Tavanele sînt bine finisate, mare lucru nu avem de făcut. Eu opinez să dărîmăm cîțiva pereți, spre a organiza mai rațional spațiul. Ai văzut ce succes am avut mutînd ferestrele și ușile, zidind boxa...

— Te înșeli: tavanele dau tonul întregului. Lasă pe mine! N-ai să recunoști cuibușorul nostru drag...

Am lucrat timp de o săptămînă, ajutat de opt prieteni. În sufragerie am pictat pe tavan, în ulei, scene de vînătoare, o Răpire din Serai, o cursă de moto-velo, o partidă de pescuit și o ședință de filmare la Buftea (splendidă!). Dublînd cantitatea de vopsea, am ornat dormitorul cu o suită vivantă de fotbal: cîțiva trăgători la poartă, în fața unei porți enorme și generoase, se caută pe un teren verde-praz, mingea trece de la un fundaș foarte nostim la o extremă dreaptă extrem de eficientă și golul e gata (splendid!). În continuare, cîțiva alpiniști amatori se cațără pe o stîncă înfricoșătoare, deasupra șifonierului, corzile se întind dramatic peste galeria perdelelor, pitoanele (naturale, splendide!) se înșiruie estetic de la o noptieră la alta, iar în colțișorul din dreapta, printre norișori poetici, soarele apune luminînd diploma de maestru amator jinduită de alpiniști. Din această scenă se desprinde năzuința oamenilor de la etajul 10 spre înălțimi tot mai mari, voința lor de-a învinge, bucuria contrazicerii gravitației (pentru că, presupun, liftul nu va fi dat curînd în funcțiune). În fine, pe tavanul bucătăriei am creat o natură moartă olandeză: de la un perete la altul, se văd, într-o ordine desăvîrșită, felii de pepene, pești voinici revărsați dintr-o barcă, o cisternă cu lapte și o șaretă rustică transportînd cîțiva saci cu lapte praf, mai multe persoane stînd comod la masă și consumînd o apreciabilă cantitate de produse agro-alimentare (proaspete, splendide!). Dedesubtul peștilor pictați vom pune un acvariu cu pești adevărați, pentru ca cei de sus și cei de jos să plescăie în apă paralel, ca o rimă de poem. Tavanul băii, cum era și firesc, l-am împodobit cu palmieri, cocotieri, cu un colț de plajă, avînd deasupra un soare arzător (splendid! — 365 de zile din an în necurmată activitate) și, pe o terasă, cîteva șezlonguri, pe care stau să se bronzeze o mulțime de blonde splendide, ce beau cafea și răcoritoare și citesc, somnolînd, «Flacăra». În sfîrșit, vestibulul și culoarul, dat fiind că sînt căi de trecere, au primit din partea pensulei și geniului meu imaginea inspirată a unui pod de cale ferată, a unei șosele cu motel și locuri de parcare, a unei trambuline de schi și, prin locurile rămase libere, un viaduct cu coloane de mașini și un tren cu 40 de vagoane.

— Ei? Așa-i că te-am depășit în așteptări? am spus, pentru că nevastămea să cadă în visare.

— E splendid! a exclamat ea, ca și cum s-ar fi aflat la geamul trenului zburînd peste hăuri și peisaj. Dar au rămas mai prejos pereții... Cînd călătorești, simți nevoia să întîlnești persoane agreabile, să admiri celebrități, să faci ceva achiziții de obiecte și produse...

— Are tata grijă! am strigat. Îți creez, ca Iosefini, o lume!...

Am lucrat, în săptămînile următoare (cu aceeași echipă) la decorarea pereți-

lor. Am pornit cu uleiul de la ușa de intrare și am terminat treaba la cuier, după frigider: înspirîndu-mă dintr-o revistă străină combinată cu un film western, am desfășurat pe o sută de metri pătrați marea aventură a lui Tarzan (splendidă!). Din povestea mea colorată reiese clar că Tarzan luptă tot timpul, dezvoltîndu-și necontenit calitățile și aruncînd la lada cu gunoi trăsăturile negative, se vede limpede cum trece înot apele tulburi ale Niagarei, cum debarcă într-o insulă din Pacific, cum ca să se întoarcă la timp acasă, spre a lua cina în familie, e nevoit să măcelărească o colonie de Pinguini. Splendid! Sub controlul de lumină Tarzan, îndîrjit, își explică total destinul, zîmbește învingător către ușa bucătăriei...

— Ai creat, într-adevăr, o ambianță uluitoare pentru traiul nostru liniștit, a observat nevastă-mea, admirîndu-l pe Tarzan în scena cînd rupe în dinți un odgon de vapor. Dar ferestrele?

— Le vine rîndul, n-avea grijă! Nici parchetul nu rămîne fără uleiul policolor al inspirației mele...

M-am apucat de treabă, alături de alți opt dintre prietenii mei (schimbul 2). Am vopsit cîteva geamuri, dînd viață pe sticlă unor siluete de importanți artiști în viață, de la Peter O'Toole la Dolănescu, de la Fred Astrulescu la Romica Puceanu. Generic splendid! Acolo unde culoarea se diluase, am lipit poze tăiate de prin reviste, înfățișînd aici barcarola la Veneția, acolo Bucureștiul de altădată, undeva Intercontinentalul, în altă parte Titanicul gata să se ducă la fund (splendid!). Parchetul l-am vopsit corespunzător atmosferei fiecărei încăperi, în dormitor am vegheat să-mi iasă adevărate valurile mării, într-o nuanță de crepuscul cu delfini.

Și, pentru că tot mă apucasem de treabă, am transportat în casă trunchiuri de copaci (mesteceni), papură, baloturi de paie și mușchi de pădure, plăci de metal perforate (deșeuri respinse de colectorii insensibili la estetic, gazete vechi, reviste cu imagini din timpul inundațiilor, piese pitorești ale unor utilaje — roți, ambielaje, un parbriz ușor crăpat, un fragment dintr-o poetică locomotivă cu aburi și o rață de cauciuc, din zestrea soției. Le-am aplicat toate pe pereții pictați, în relief, însoțindu-le cu flori și ghirlande din material plastic, cochete și lavabile. A rezultat ceva de

Mă iubește,
nu mă iubește

CRISTI VECERDEA

V. CHIRIL

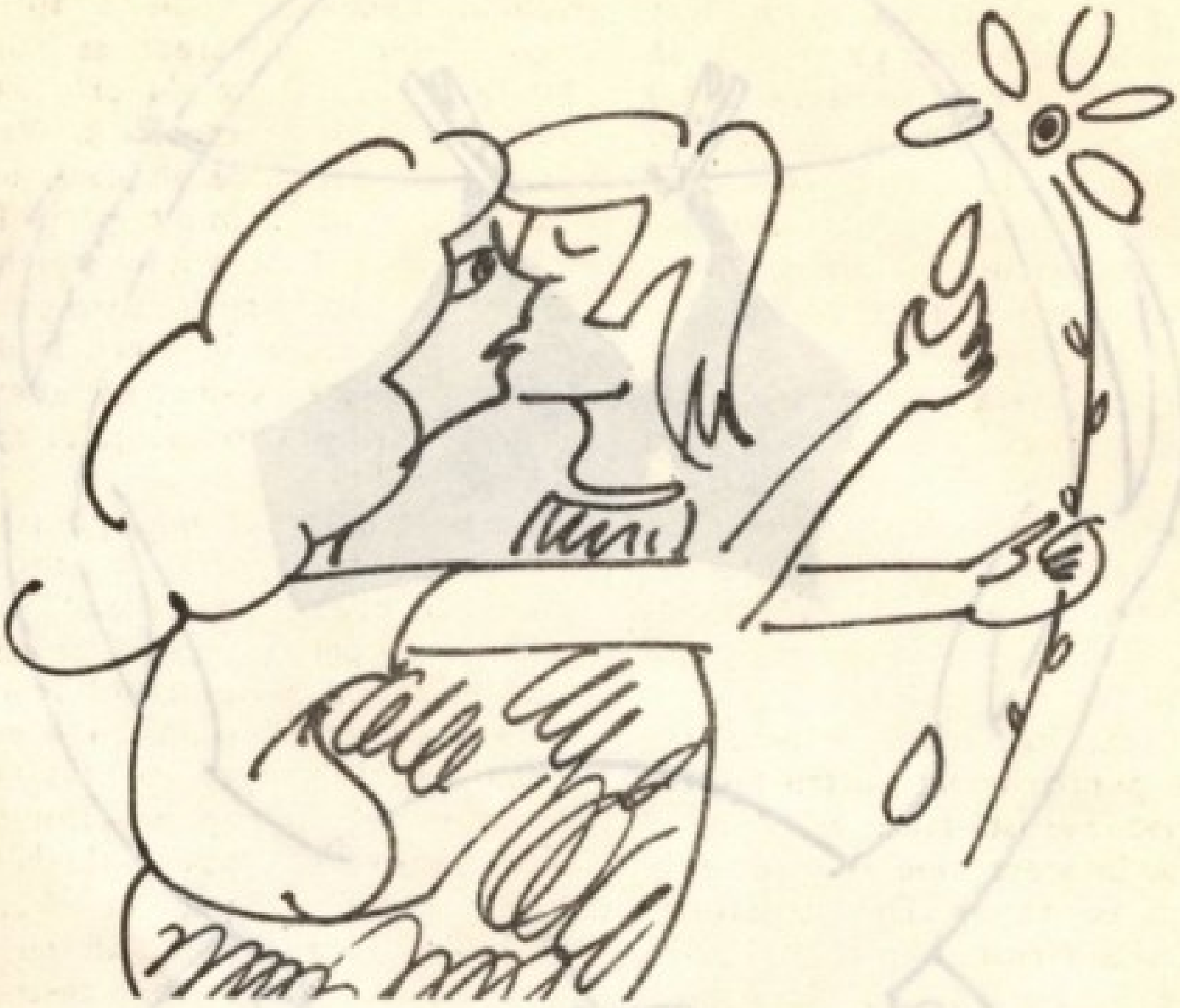

un efect colosal, mai-mai decît la muzeul tehnicii cu vînzare...

— Decorația e gata! am strigat de după perdea.

— Splendid! a strigat nevastă-mea de pe dulap, fascinată îndeosebi de traversele liniei ferate ce susțineau locomotiva. Putem aduce mobila. E rîndul meu să-ți arăt ce pot...

A urmat defilarea hamalilor și a personalului auxiliar. Splendidă surpriză! Au intrat în apartament, în șir indian: un clavecin de epocă, o tapiserie adusă de vaporeni (Răpirea din Serai nr. 2), o consolă Bidermeyer, o etajeră Ludovic Păsune, (așa se numește cumnatu-meu care a construit-o), o bibliotecă imensă, cu cele șase cărți de școală ale frumoasei noastre adolescențe un cal de lemn dăruit de socrul meu la nunta noastră.

— Și acum? am întrebat eu nemaiavînd loc de-ntors. Mai aducem și scaunele de grădină, din pai, de la Mișu, sau ne mulțumim cu etajera de la școala de arte și meserii?

— E de la sine înțeles că nu renunțăm la nimic. Vreau să ne bucurăm de confortul tuturor stilurilor indiferent de proveniență...

Înțeleaptă (și splendidă) femeie! Cu asemenea nevastă poți mobila și partea nevăzută a Lunii!

Am făcut ce mai era de făcut, ne-am instalat confortabil între lucrurile noastre și, ca să putem respira un aer curat, reconfortant, ne-am cumpărat, în rate, și un modern aparat cu măști de oxigen. Am încheiat operațiunea cu procurarea, prin împrumut, a unui hamac, unde să găsim un loc să ne tragem sufletul, dar și pentru a nu deranja obiectele splendide etalate pe podea.

E de prisos să mai spun că, gîndindu-ne la toate, am aranjat cu vecinii de palier să ne îngăduie să trecem pe la ei ori de cîte ori dorim — pentru a face o baie, pentru a ne descălța, pentru a ne înarma cu macaraua (splendidă soluție!) ce urmează să ne lase în apartamentul nostru prin gura podului (ușa de la intrare fiind pe veci blocată de o motocicletă...).

Chestia cu motocicleta n-am prea înțeles-o: ce nevoie avem de motocicletă, noi care posedăm automobil? Fantezia nevesti-mi! Capriciul ei de femeie înțeleaptă (și splendidă)!...

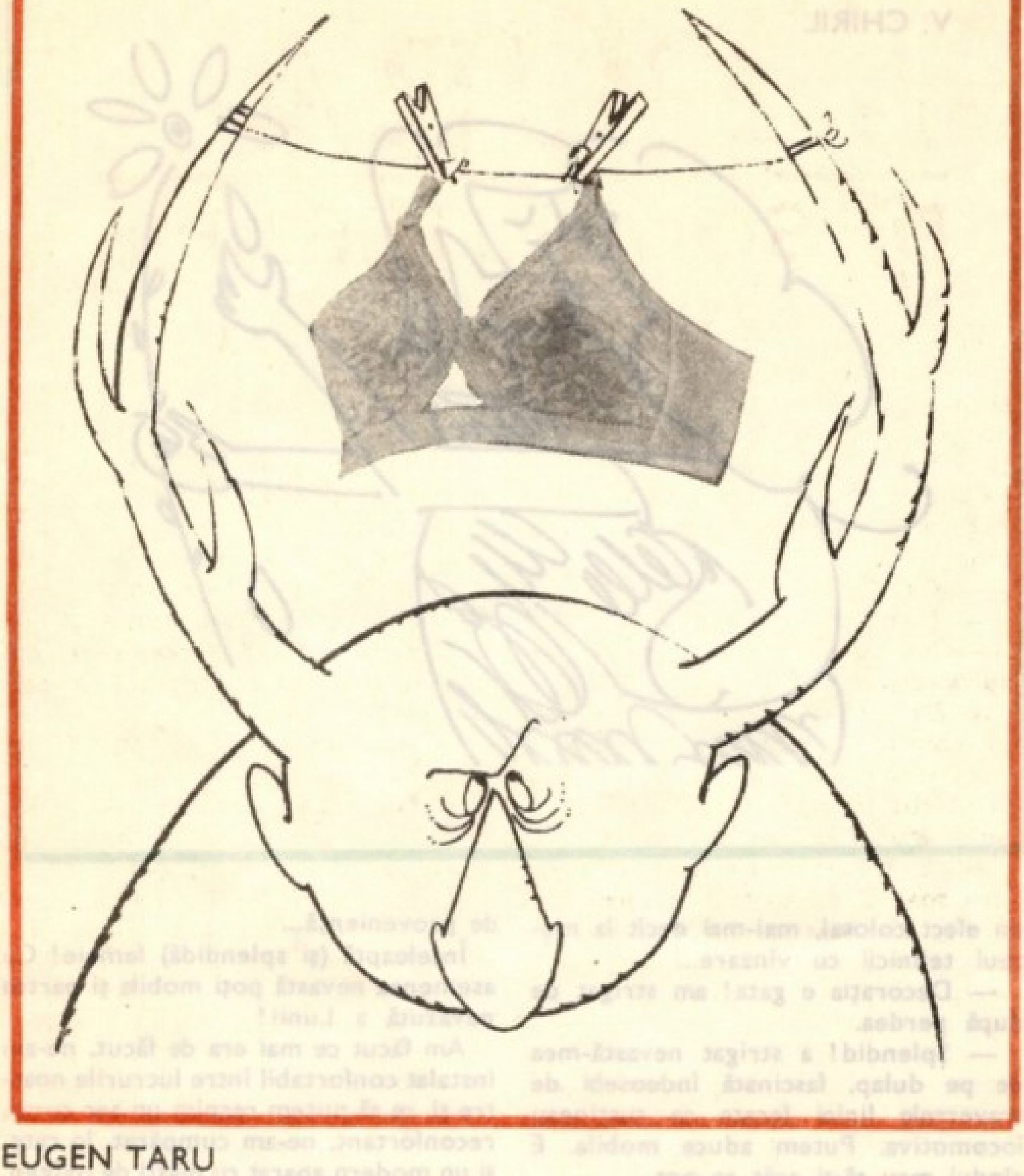

EUGEN TARU

Trăinicie

EMILIAN CREMER

Eu vin,
şi-ţi dau
din bucurii
jumate
îmi dai în schimb
necazurile
toate;
apoi surîzătoare
şi frumoasă
te ştiu iubita mea rămasă
pentru o viaţă întreagă
lîngă mine
căci ceea ce ne leagă
şi ne ţine
e dragostea comună,
pentru tine.

H. SALEM

CURA DE SOMNOTERAPIE

În ziua aceea, ca de obicei, am sunat la apartamentul logodnicei mele. Mama ei mi-a deschis ușa cu un zîmbet larg și, apoi, mi-a trîntit-o repede în nas. Ușor buimăcit, am apăsat a doua oară pe buton. Mi-a deschis din nou și m-a întrebat foarte rece, aproape cu cruzime:

— Ce doriți?

— Mamă, nu mă recunoști?!

— Nu sînt mama dumitale și nici nu doresc să fiu!

— Dar ce-am făcut?! Ce nelegiuire am comis?

Îmi venea să plîng de ciudă, deși sînt bărbat în toată firea și, pe deasupra, am și muncă de răspundere.

— E fantastic! exclamă viitoarea mea soacră, pocnindu-și palmele una de alta. Mai vrea și explicații? Apoi, cu un gest tragic își duse mîna la cap și mă avertiză: Ți-ar face plăcere — nu-i așa? — să cad jos din cauza comoției cerebrale! După care se răsuci pe călcîie și strigă lugubru, undeva, spre interior: Ana, vezi că te caută cineva!

Vocea scumpei mele logodnice, venită din întunericul holului mă ului:

— Cine mă caută?

— Sînt eu! m-am prezentat cu disperare, de îndată ce apăru în prag.

— N-am nici o îndoială că sînteți dumneavoastră. Cum ați spus că vă numiți?

— Glumești, draga mea. Doar știi foarte bine cine sînt.

— E posibil să-mi fi notat numele dv. în agendă. Și susțineți că mă cunoașteți? Îmi știți chiar numele mic?

— Ana, murmurai eu stupefiat.

— Atît?!

În clipa aceea creierul mi se blocă brusc și nu putui nici în ruptul capului să-mi amintesc numele ei de familie. «Ah, dacă m-aș fi uitat atent pe tăblița de pe ușă, aș fi știut!» Poftim, ce gînduri stupide îmi trec prin cap.

— Știți, zise ea liniștită, acum îmi aduc aminte. Ne-am întîlnit ieri, la orele 16 și am stat de vorbă, aproximativ zece minute.

— Ieri după amiază?! m-am îngălbenit eu. Imposibil! Ieri am lucrat pînă seara.

— Nu vă amintiți de mine?! și-a rotunjit ea ochii, îngrijorată. Am o figură pe care mulți susțin că n-o uită prea ușor. Am conversat zece minute și nu vă amintiți... E aproape o insultă!

— Ana! am strigat eu. Dar îți jur! Nu te-am văzut ieri deloc.

— Nu-i nimic, a oftat ea. Nu sînteți obligat să rețineți numele tuturor persoanelor cu care stați de vorbă...

— Care nume, dragă? Ce persoane?

— Ieri v-a interesat foarte mult numele meu! mă fulgeră aspră, cu privirea.

— De ce m-ar fi interesat în mod special ieri?

— Nu știu.

— Înnebunesc!

— M-ați întrebat și ce adresă am. Văd că ați nimerit.

— Da, am nimerit. Draga mea, nu s-ar putea să-mi dai un pahar cu apă? Poate că mă trezesc...

— De ce, ați dormit? Ieri, cînd ați vorbit cu mine, erați foarte treaz!

Se întîmpla cu mine, evident, un fenomen supranatural. După două săptămîni, aflat în cură de somnoterapie la un spital super modern, m-am pomenit la vizită, joia, cu cine credeți? Cu logodnica mea. Impresionată, probabil, de florile din jur, și de starea în care mă aflam, s-a îndurat să se explice.

— În ziua aceea am vrut să-ți fac o surpriză plăcută și cînd am aflat de la secretară că tu ții audiențele, m-am înscris și eu la numărul nouă.

— Numărul nouă! am oftat.

— Tu stăteai la un birou impozant.

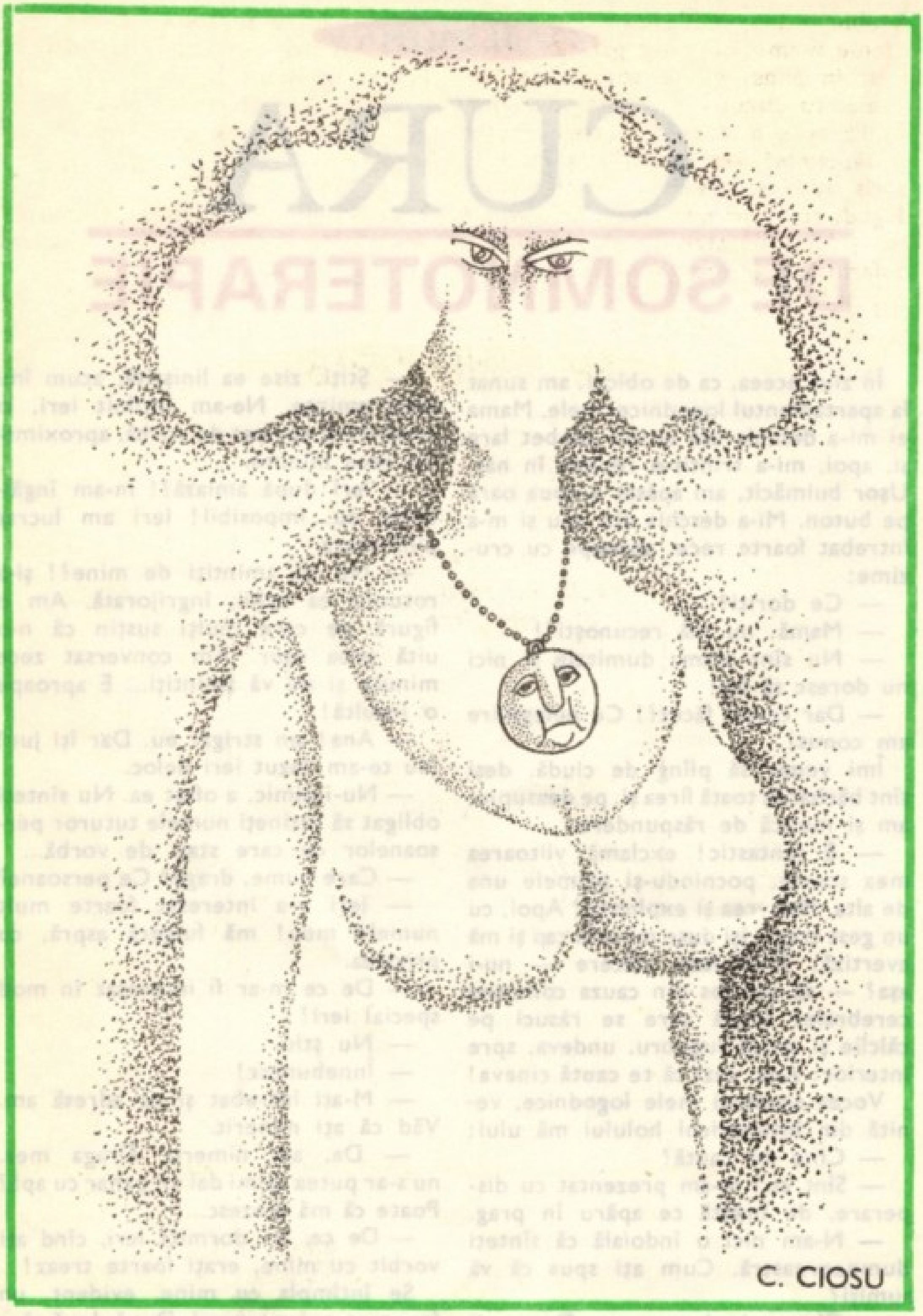

C. CIOSU

cu un registru în față, cu stiloul în mînă și fără să ridici privirea ai spus: «Tovarășa»? «Cum, adică, tovarășa?» am zis eu, gata să rîd. «Numele și prenumele» ai cerut tu cu un glas sec care m-a înghețat. Parcă erai altul, un străin, parcă erai un robot. «Ana Popescu» am răspuns eu. Atunci tu ai scris silabisind: «A-na Po-pes-cu. În ce problemă?» m-ai întrebat. Eu am rîs. «În problema logodnei mele». Tu ai scris repede, repetînd mecanic, rar și apăsat: «Problema... logodnei. Și în ce constă problema?» m-ai chestionat. M-am convins atunci că tu nu mai ești tu, că vorbesc, de fapt, cu o persoană pe care n-o cunosc. Și ți-am spus: «Problema constă în faptul că-mi iubesc logodnicul!» Tu ai mormăit: «iubește logodnicul... Și? «Și el nu vrea să mă vadă» am replicat eu. «Nu mai vrea s-o vadă», ai consemnat tu. «Alte

probleme mai aveți?» «Nu, alte probleme n-am», am spus gata să izbucnesc în plîns. «Bine, tovarășă, ai încheiat tu discuția. Problema dv. va fi analizată sub toate aspectele, peste o săptămînă veți primi răspunsul în scris. Altcineva, vă rog!» Acum înțelegi de ce nu am mai vrut să te cunosc?

— Ana! am strigat de pe patul de suferință. Dar ești logodnica mea. Te iubesc!

— Și în ce constă problema?

— Problema constă în faptul că am lipsuri în muncă!

— Alte probleme mai aveți?

— Vreau să ne căsătorim cît mai repede.

— Cînd?

— Să zicem, săptămîna viitoare, la ora 12. Te înscrii pe lista de audiențe și...

CONSTANTIN OTTESCU

MARINĂ

Ce ceas deplin:
Delfini răsar
Și-apoi dispar
În Euxin...

Ce cer senin
Văzduhu-i clar
Ca un pahar...
Mai stai puțin.

Azi nu mi-e greu
Să-ți spun că eu
Te iu... Ce zici?

Ți-e frig? Basc? N-am!
Pulover? Nici!
Dar... Ce-ți spuneam?

CRISTIAN MIHĂILESCU

DUMITRU DINULESCU

MAI MULTE FETE ȘI-UN PRIETEN CHEL

Fata din 80 barat era foarte slabă, cu trăsături frumoase, regulate și ne-am privit tot timpul. Abia cînd să cobor am întrebat-o dacă nu știe unde e stația CRF Cotroceni.

Fata a răspuns fermecător, eu i-am mulțumit, m-am înroșit pînă-n vîrful urechilor și am coborît. Iar pînă-am ajuns la petrecere numai la ea m-am gîndit.

Cealaltă fată, întîlnită-n autobuzul 31, era înaltă și îmbrăcată-n alb, subțire, ca un fir de tuberoză, cînd iei un fir de tuberoză și-l pui într-o sticlă de lapte, fiindcă alt vas n-ai și chiar dacă ai, trebuie să-nțelegi că tuberoza-n lapte, fără sticlă, e-o tindere albă spre noapte.

Dar stăteam în autobuzul 31, eram pe scaunul din fața ei, iar ea era pe scaunul din spatele meu. Eram deci egal dispuși față de o axă, o axă de fulger erotic și din cînd în cînd mă-ntorceam și, ca să nu fiu prea emoționat, scriam.

De nebun. Despre tot. Despre ea, despre mine și despre univers. Și astfel, scriind, caut o femeie ideală.

De mîine voi începe s-o caut.

Metodic.

Prin marele București.

Și iată cum: pe străzi, prin autobuze, tramvaie și în familii, mai ales în familii.

Aseară a fost pe la mine Petre.

E un tip chel, nu prea înalt, solid, dar pieptul și spatele lui sînt inundate de luxuriante vegetații de păr. De păr de om. Negru. Și nici nu cred c-am văzut vreodată un om mai păros, pe piept, burtă și spate ca Petre.

Totuși, băiatul acesta e chel pe cap, ca deșertul Kalahari, ca Gobi, Sahara, Arabia și toate deșerturile la un loc, iar pielea-i lucește pe cap ca renumitul pantof de box, box-calful, dacă acesta lucește, bineînțeles, cum lucesc de obicei pieile de porc și bou, în cadrul industriei pielăriei, marochinăriei și încălțămintei.

Dar Petre este-n același timp un mare admirator al delfinilor. A citit, chiar a afișat, tot ce a găsit despre delfini, iar acasă la el, deasupra patului, se află, în mărime aproape naturală, un delfin în pielea goală.

El crede, totuși, cu seriozitate mai ales în calitățile lor psihice, dar eu îl iau în rîs:

— Calități superioare la pești...

— Ce, mă? Adică orice trăiește-n apă e pește?

— Nu. Dar ce seamănă c-un pește, e pește! Iar delfinul nu e nici broască, nici scoică. Deci, e pește. Chiar seamănă cu un pește.

— Perfect, zise el, dar rechinul ce e?

— Tot un pește.

— Ei, mă, hai că-ți bați joc de mine, se supără Petre.

— Dar ce e, dacă nu e pește?

Acum Petre începe să rîdă. Se scutură din tot corpul, ca un dulap împins pe parchet, un dulap plin cu haine, batiste etc., iar de sub cămașa albă transparentă se văd perii, ca o pădure virgină imensă, plină de primejdii.

După ce am discutat un timp amîndoi despre delfini și rechini, eu i-am vorbit lui Petre despre timiditatea mea.

— Cum e posibil? se miră Petre. Uite, eu am o metodă. E ca și brevetată.

— Ce faci?

Petre gîndi cîteva minute. Apoi zise:

— Duduie, nu cumva aveţi ceva de scris?

O şi vedeam pe duduia. Se căuta în poşetă sau nu. Îl privea însă aiurită pe tînărul Petre.

— Există două posibilităţi, îmi zise el.

— Care?

— Posibilitatea întîia. Duduia zice: N-am.

— Şi?

— Astfel, în proporţie de 50 la sută, partida se-ncheie remiză. Îmi cer scuze, nici nu sînt umilit, nici jignit prin vorbe, lovituri sau scandal...

— E perfect, am recunoscut eu.

— A doua posibilitate e următoarea, continuă Petre. Duduia îmi dă ceva de scris. Poate un creion, un pix, chiar un stilou.

— Şi?

— Şi scot o hîrtie, iau obiectul de scris şi-ntreb: Acum sînteţi amabilă să-mi daţi numărul dumneavoastră de telefon? De ce? se miră ea şi vede cît de serios mă uit la ea şi-atunci s-apucă şi rîde, şi rîde, şi rîde... şi-mi dă numărul de telefon.

Cînd mi-a expus Petre această metodă eu stam morocănos.

— Ei, ce zici? încearcă Petre.

— Ha, ha, ha! am ripostat eu.

— Nu? Nu e bună?

— E bună, am zis, dar şi eu am o schemă foarte tare.

— Care? deveni atent Petre, chiar îşi ciuli urechile lui lunguieţe, care aveau ceva de cîine lup, şi-un zîmbet parşiv îi despică buzele, cum se despică şi coaja verde a nucii cînd e-aproape coaptă nuca, ceea ce se-ntîmplă de obicei în luna septembrie, iar uneori dacă e un an mai friguros chiar în octombrie, iar în regiunile mai nordice, oricum, destul de tîrziu, dar totuşi nu prea tîrziu, ca să nu vie îngheţul.

Şi i-am expus şi eu lui Petre metoda mea.

— De exemplu, am început eu pedant, trăgînd din ţigară cum tragi unui cîine un şut în burtă cînd el se freacă de tine şi n-ai chef şi cîinele

e plin de purici, ca bradul plin de jucării într-o noapte geroasă de iarnă, cînd afară cosmosul sclipește în cristale țurțurii de gheață, cu aer țurțuros și țurțuric chiar.

Apoi i-am povestit:

— Te duci la ea...

— Și? întrebă Petre.

Cînd puse el această întrebare eu m-am oprit.

— De ce te oprești? întrebă el.

— Vezi cum ești?

— Cum? se miră Petre.

— Nu știu, dar ascultă, te duci la ea, te uiți fix în ochii ei și-i zici:

— Numai puțin...

Te-ntorci repede și întrebi în șoaptă ceva pe taxatoare.

— Ce întrebi? zise Petre.

— Întrebi așa: să zicem... Tramvaiul ăsta merge la Brașov? În mod normal, taxatoarea se va uita la tine și părul i se va face măciucă. Dar duduia nu va ști ce-ai întrebat tu pe taxatoare. Te vei uita însă la ea drept și-i vei spune:

— A zis că nu se poate!

— Ce nu se poate? se va mira ea, bineînțeles, intrigată.

— Nu poate să-ntoarcă!

— De ce? se va mira ea.

— Mi-am uitat ceva acasă, trebuie să mă-ntorc cu alt tramvai, vei explica tu tot acest mister.

— Și? se va mira ea mereu.

— Uite ce se-ntîmplă, vei continua tu, acum nu mai putem sta, iar după masă sînt foarte ocupat, aș putea însă să te sun mîine, da... da... da, mîine pot, că pe urmă plec într-o delegație și mă-ntorc de-abia peste-o săptămînă... da... da... totuși... ăăă... dă-mi te rog atunci... lasă-mi un număr de telefon... da... da... ăăă... și te sun poate mîine, deși nu sînt sigur, mîine e foarte greu... da... da... ăăă... mîine și plec într-o delegație... întîi mă duc undeva pe la 5... nu știu cînd scap... ăăă... da... ăăă... la 7 poate... știu și eu... la șapte jumătate am însă o întîlnire foarte scurtă... da... ăăă... nu... mai bine te sun totuși la 7... trenul pleacă la 9... nu... ba nu... ba da... la 9 și 20... am avea ceva timp dacă scap pînă-n 6 1/2 sau 7, chiar 7 1/2... n-aș vrea să lăsăm pe cînd mă-ntorc... îți dai seama... ar fi dificil... lasă-mi un număr... pînă una alta să mă prezint...

— Ce frumos... zise Petre ca pierdut într-un vis.

— Da, am continuat eu. Îi iei numărul de telefon, îl bagi în buzunar, ea va spune și cum o cheamă și tu vei cobori, cît mai curînd, păstrînd un aer aferat și făcîndu-i de jos cu mîna. Ei, ce părere ai?

— Da, recunoscu Petre. Ești mare dom-le...

— E... am făcut eu modest și chiar eram modest... Sînt timid, mă Petre, asta e. Sînt un mare timid, adăugai eu și astfel adăugînd melanolia grea se prinse de mine ca un bolovan de sacul în care se zbate un condamnat la moarte prin înec.

Și cu toate acestea voi căuta.

Trebuie să-mi găsesc jumătatea.

Să-mi găsesc idealul.

Dar cum, doamne? Cum? Aveți vreo idee?

N-aveți nimic, știu, mă lăsați să caut de unul singur. Nu vă interesează. Și eu atunci ce să fac?

Bine. Am să aștept.

Epigramist veteran

Scrie, scrie, nu se lasă,
Stihurile-i curg ca apa.
Pana-i este credincioasă,
Numai poanta-i trage clapa.

FRANCISC GAVRILET

Replica lui Adam

În raiul Tău zvicnește-n arbori seva,
Dar s-a sfîrșit din prima zi idila:
M-ai izgonit pe mine și pe Eva
Și ai rămas acolo cu reptila

IULIAN PENA

MILAN RISTANOVICI

(Iugoslavia)

SCURT CIRCUIT

Am plecat repede de la birou, grăbit să nu întîrzii. Meciul de fotbal începea peste trei minute. M-am instalat comod în fața televizorului și am apăsat pe buton. Pe neașteptate, imaginea a început să se tulbure și în casă s-a făcut întuneric.

Ce-o mai fi și asta? am mormăit îndreptîndu-mă orbecăind spre casa scărilor, unde se află cofretul. Pe scară era beznă. Am ciocănit în ușa vecinilor de apartament, în speranța că poate găsesc la ei o lanternă sau o luminare. În loc de răspuns, s-a auzit un lătrat înfundat și ceva greu s-a prăvălit peste ușă. Doamne, m-am gîndit eu, nu mai lipsește decît o fantomă care să apară pe scări!

Vecinii, se vede treaba, nu erau acasă iar cîinele lor ciobănesc înnebunise de singurătate. M-am retras strategic, izbindu-mă de propria-mi ușă. Cîinele continua să latre cu atîta forță, încît casa noastră, construcție nouă, părea că se clatină din temelii. Am intrat în apartament și, răsturnînd o vază de pe masă, am dibuit o cutie de chibrituri. Am ieșit din nou pe scară. Între timp, la lătratul cîinelui ciobănesc s-au adăugat niște chelălăituri isterice, venite de la etajul de sus. În curînd se deschise o ușă și cățelușa începu să sară treptele în jos, amenințătoare. Acuș o să mă înșface dihania de picioare! m-am gîndit eu, dar n-am avut timp să mă feresc, pentru că pe urmele ei cobora un bărbat cu voce cavernoasă:

— Cine dracu nu-mi dă pace să văd meciul?

Stăpînul glasului, un bărbat voluminos, ținea în mînă o luminare. Țipa atît de tare, încît pînă și cîinele amuți pentru o clipă, iar cățelușa se piti într-un colț al palierului. Persoana se plînse apoi de scurt circuitul produs, de calitatea firelor electrice, de ageamii care nu știu să folosească electricitatea și, în general, de civilizația întregii lumi. Încă o secundă și s-ar fi repezit asupra mea. În clipa aceea apăru, însă, venind în fugă de sus, o fată cu un glăscior dulce, care-i spuse vecinului meu:

— Tăticule, încetează! Nu uita că ai tensiune...

La flacăra luminării am văzut un drăcușor în blugi, o fată zveltă, cu plete ondulate căzîndu-i în valuri pe umeri. Așa cum era, mi se părea a fi rodul acestui scurt-circuit.

— Luați luminarea și reparați defecțiunea, îmi porunci ea, luîndu-și părintele de braț și urcînd scările.

Din acel moment mi-am pierdut liniștea. Fata îmi apărea în vis, în fiecare noapte. Ședea cu mine pe același scaun în secția de normare, mergea cu mine în același autobuz, o vedeam la masă, pe străzi, pretutindeni. Cum să fac, însă, cunoștință cu ea? Examinam mii de variante, dar nu se potrivea nici una. În sfîrșit, am ajuns la concluzia că nu pot s-o văd decît în timpul unui scurt-circuit. Pentru asta era nevoie ca vecinii să lipsească de-acasă și cîinele să latre înnebunit, ca javra cea mică să coboare schelălăind, iar hipertensivul să alerge după ea, aducîndu-l după sine, în fața mea, pe drăcușorul cu blugi.

Am experimentat procedeul cîteva luni. Vecinilor le procuram bilete la concertele celor mai populari interpreți, zădăream cîinele ciobănesc, provocam scurt-circuite. Nu-mi reușea nimic. Ba refuza cîinele să latre, ba hipertensivul devenea de un calm olimpian, ba drăcușorul meu zbura spre cine știe ce alte treburi, fără să se oprească.

Într-o zi s-au potrivit, însă, toate și scena care-mi răpise liniștea atîta timp s-a repetat aidoma. Și ce frumos a fost! Cum m-a văzut, drăcușorul s-a apropiat

de mine și m-a întrebat conspirativ:

— Spune-mi și mie cum reușești să faci toate astea?

— Ce? am bîlbîit eu.

— Scurt-circuitele...

— Aaaa, de ce întrebi?

Ridică din umeri zîmbind:

— Pentru că acesta e probabil singurul mod de-a ne vedea...

Sîntem căsătoriți de patru ani și, totuși, de fiecare dată cînd aud expresia «scurt-circuit» simt cum mi se aprinde inima.

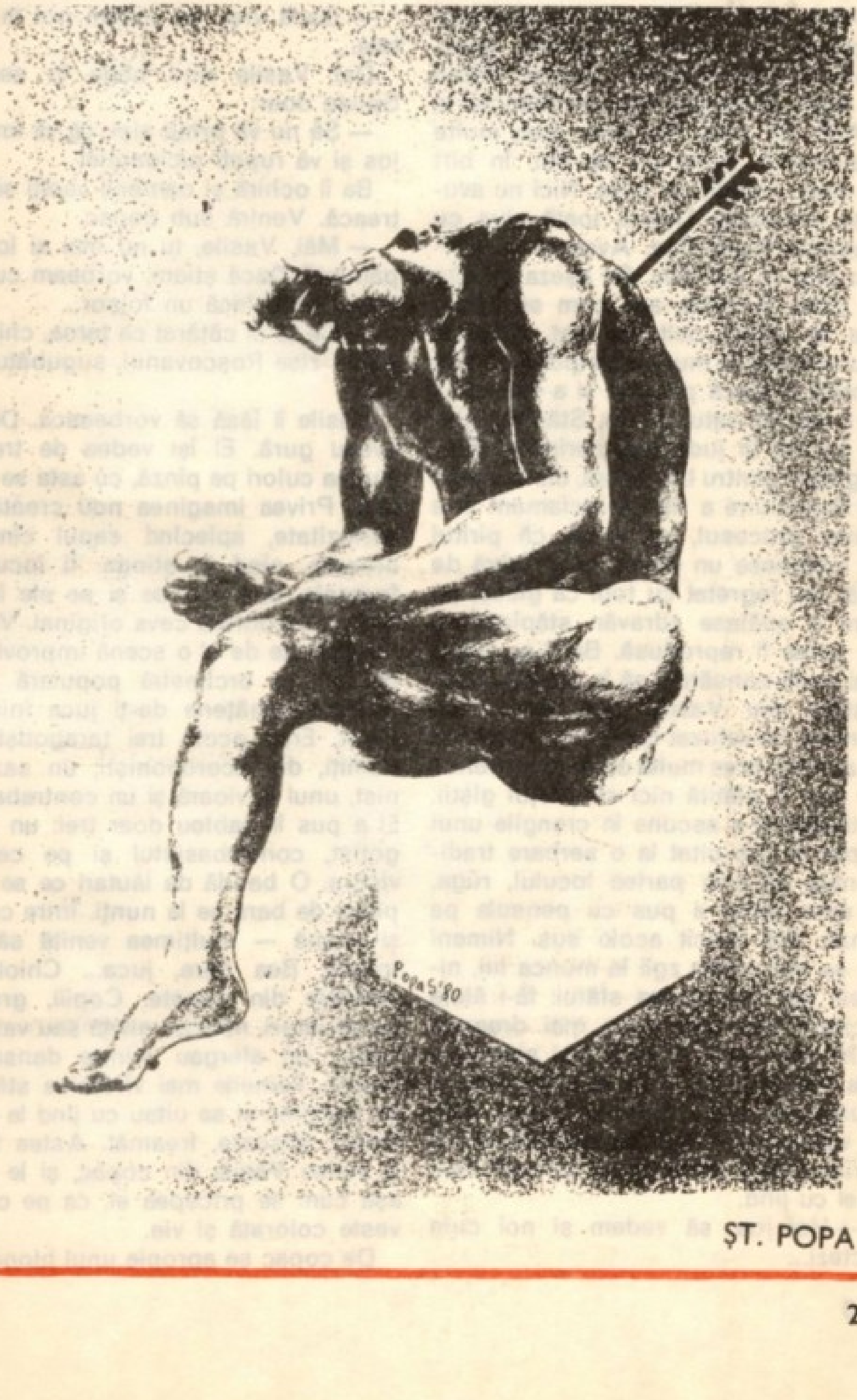

ȘT. POPA

SAT

ION VELICAN

CU „NAIVI“

Avea cincizeci de ani, purta cipici împletiți, cu talpă de gumă, basc, haine de doc albastru. Scund. Părea un copil. Avea pas mărunt. Muncea la C.A.P. Cît voia. Nu avea prea multe zile-muncă. Avea cu ce trăi. În birt nu intra. Familie nu avea. Nici nu avusese vreodată. Umbla toată ziua cu șevaletul după sine. Avea și un borcan plin cu pensule. Se așeza pe cîte un dîmb și picta, așa cum se pricepea el, vreun colț din sat, biserica sau oamenii la munca cîmpului. Odată a prins o gîscă pe gîrlă și a văcsuit-o de a leșinat satul de rîs. Stăpînul gîștei l-a dat în judecată, cerîndu-i despăgubire pentru batjocură, dar comisia de împăciuire a rîs de reclamant și a clasat procesul, pe motiv că pîrîtul nu comisese un delict, ci o operă de artă. Au regretat cu toții că gîsca, pe care o spălase zdravăn stăpînul ei, nu putea fi reprodusă. Ba, l-au rugat mai mulți consăteni să le picteze și lor gîștele, dar Vasile, căci ăsta-i era numele, i-a refuzat categoric, motivînd că ar risipi prea multă culoare și munca lui n-ar fi plătită nici cu prețul gîștii. Altădată, s-a ascuns în crengile unui copac și s-a uitat la o serbare tradițională de prin partea locului, rúga, și ce-a văzut a pus cu pensula pe pînză. Era fericit acolo sus. Nimeni nu se mai putea zgîi la munca lui, nimeni nu-l mai putea sfătui: fă-i ăluia piciorul mai așa, guța mai dreaptă, ochii mai mici, mîinile mai scurte și așa mai departe. Toți se pricepeau la munca lui, toți îi dădeau sfaturi. Aci, în copac, era ferit de atotștiutori. Îl zăriseră doar cîțiva copii, care se uitau la el cu jind.

— Hai jos, să vedem și noi cum pictezi...

— Dacă vrei, ne urcăm noi la matale...

Dar Vasile nu-i băga în seamă. Spuse doar:

— Să nu vă prind aici, că vă împing jos și vă rupeți picioarele!

Ba îl ochiră și oamenii veniți să petreacă. Veniră sub copac.

— Măi, Vasile, tu nu mai ai loc pe pămînt? Dacă știam, vorbeam cu primarul să-ți facă un foișor...

— Ce te-ai cățărat ca țarca, chițoranule? zise Roșcovanul, șugubățul satului.

Vasile îi lăsă să vorbească. De aia aveau gură. El își vedea de treabă. Punea culori pe pînză, cu asta se desfăta. Privea imaginea nou creată, cu seriozitate, aplecînd capul cînd la dreapta, cînd la stînga. Îl încurcau frunzele, dar le puse și pe ele în tablou. Se contura ceva original. Vedea nu departe de el o scenă improvizată, pe care o orchestră populară cînta învîrtite bănățene de-ți juca inima-n piept. Erau acolo trei taragotiști renumiți, doi acordeoniști, un saxofonist, unul la vioară și un contrabasist. El a pus în tablou doar trei: un taragotist, contrabasistul și pe cel cu vioara. O bandă de lăutari ce se umpleau de bani pe la nunți. Între copac și scenă — mulțimea venită să petreacă. Bea bere, juca... Chiote și pocnete din degete. Copiii, grupați pe de lături, mîncau alviță sau vată de zahăr, ori alergau printre dansatori, fericiți. Femeile mai vîrstnice stăteau pe margine și se uitau cu jind la dansatori. Mișcare, freamăt. Astea toate le vedea Vasile din copac, și le reda așa cum se pricepea el, ca pe o poveste colorată și vie.

De copac se apropie unul blond, cu

haină albă. Zise altul:

— Uite, vine directorul Căminului cultural după tine. Aştepţi invitaţii speciale?

Omul cu haină albă puse mîinile în şolduri şi strigă, privind în sus, în coroana copacului:

— Vasile, eşti aşteptat la scenă. Au venit de la judeţ să-ţi dea diploma.

— Nu cobor, e greu de urcat...

— Ei, hai, nu te mai fandosi atîta!

— Nu pot să vin, acuma îmi merge bine mîna. Şi trebuie să termin înainte de a se întuneca. Eu nu pot lucra decît pe viu, nu din amintiri, ca maeştrii de la oraş.

— Uite că vine şi primarul, spuse unul.

— Poate să vină şi ministrul, se auzi vocea de tenor a lui Vasile.

Primarul, şi el cu mîinile în şolduri, ca şi cum aşa ar trebui priviţi cei de sus, rîde şi zice:

— Bă, Vasile, aud că te-ai ţicnit... Păi de acolo se pictează? Stai, bă, între oameni, că altfel caprele or să-ţi pască tabloul cu atîtea frunze...

Şi, ca la un semn, un vînticel sună frunzele platanului. Vasile înmuia pensula în culoare şi îşi punea sufletul pe pînză.

— Nu cobor, primare, căutaţi-vă de treabă.

— Hai, mă, lăsaţi-l în pace, e neserios! spuse primarul. Şi toţi îl urmară, rîzînd pe seama «naivului». Între ei apăru ca din pămînt Roşcovanul, hîtrul satului, rîzînd de se ţinea cu mîinile de burtă. Îi curgeau lacrimi de rîs.

— Ce-ai, bă, nebunule? întrebă primarul.

— Uitaţi-vă colo...

Arăta spre un dîmb în apropierea scenei.

— Ce-i acolo?

— Maria...

— Care Maria?

— Văduva...

— Ce-i cu ea?

— Îl pictează pe Vasile, în pom.

Roşcovanul căzu pe spate de rîs

ŞT. BOROŞ

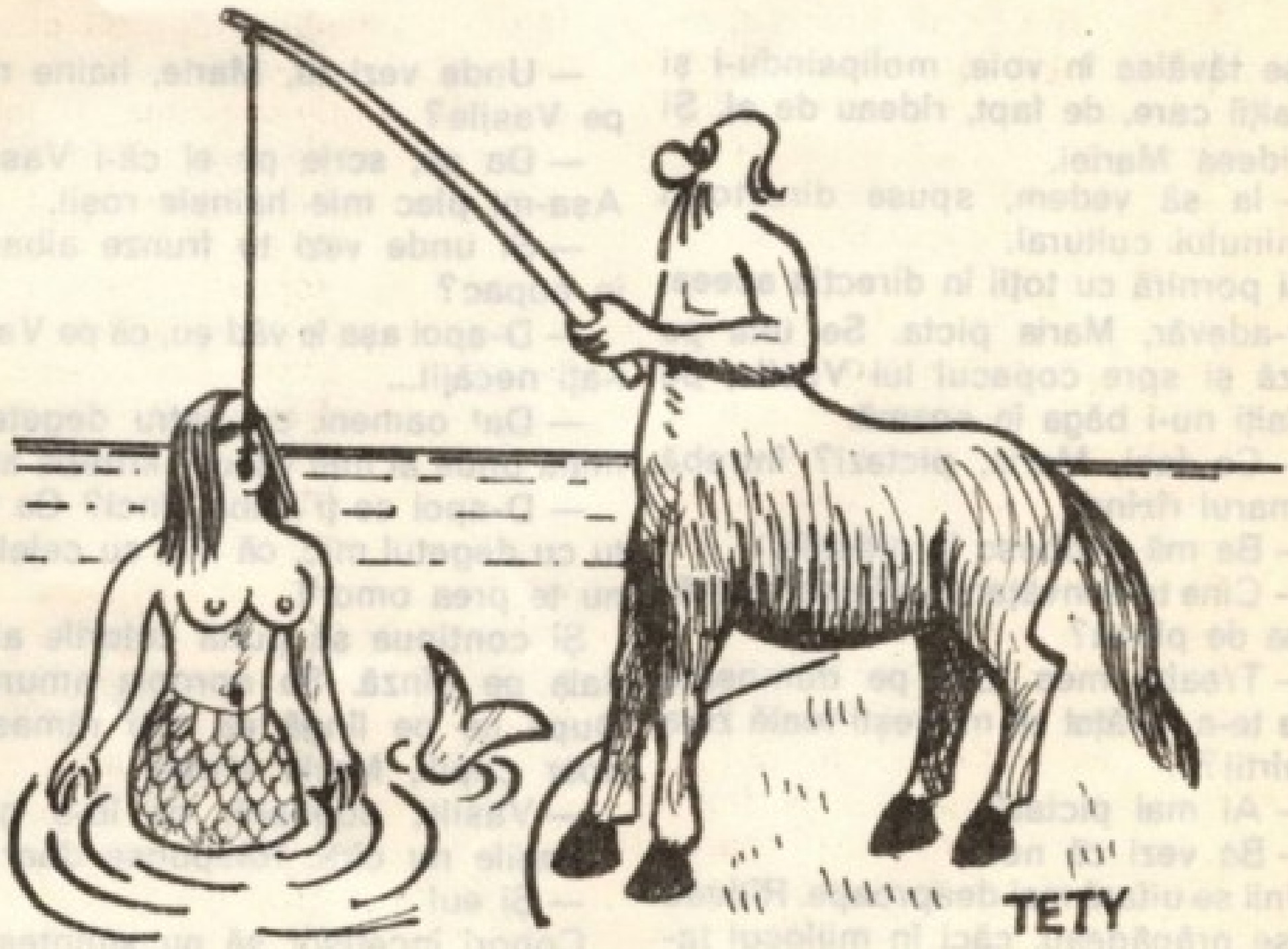

TETY

Foto: O. CAHANE

și se tăvălea în voie, molipsindu-i și pe alții care, de fapt, rideau de el. Și de ideea Mariei.

— Ia să vedem, spuse directorul căminului cultural.

Și porniră cu toții în direcția aceea. Într-adevăr, Maria picta. Se uita pe pînză și spre copacul lui Vasile, pe ceilalți nu-i băga în seamă.

— Ce faci, Marie, pictezi? întrebă primarul rizînd.

— Ba mă scobesc în măsele.

— Cine te-a învățat să mînjești bunătatea de pînză?

— Treaba mea. Da' pe dumneata cine te-a învățat să mînjești toată ziua la hîrtii?...

— Ai mai pictat?

— Ba vezi că nu!

Unii se uitară mai deaproape. Rideau de se prăpădeau, căci în mijlocul tabloului era un copac cu frunzele albastre, între frunze un om în haine roșii, iar în jurul copacului cîțiva oameni și copii, care priveau în sus cu gurile căscate.

— Unde vezi tu, Marie, haine roșii pe Vasile?

— Da ce, scrie pe el că-i Vasile? Așa-mi plac mie hainele roșii.

— Și unde vezi tu frunze albastre în copac?

— D-apoi așa le văd eu, că pe Vasile l-ați necăjit...

— Da' oameni cu patru degete la mînă unde ai mai văzut? întrebă altul.

— D-apoi ce-ți trăbă cinci? Ce faci tu cu degetul mic, că nici cu celelalte nu te prea omori!

Și continua să pună culorile alandala pe pînză. Se apropia amurgul. După ce pe lîngă ea mai rămaseră doar copiii, Maria strigă:

— Vasile, coboară, că io-s gata.

Vasile nu cîrti. Răspunse doar:

— Și eu!

Coborî încetișor să nu smintească bunătatea de tablou. Veni lîngă femeie. Fiecare luă în mînă tabloul celuilalt și le priviră rostind întruna «Frumos! Frumos!», apoi plecară împreună pe o potecă, înspre sat, fericiți.

Proză fantastică

GALAMBOS SZILVESZTER
(Ungaria)

Avea un păr superb — de culoarea bronzului vechi — și ochii mari, verzi-albăstrui, de pisică. Cei douăzeci de ani îi înfloreau vizibil pe chip. Luă loc în fotoliu, abia reușind să-și acopere, pe jumătate, genunchii rotunzi și plini.

— Și de ce spuneai că ai renunțat la vechiul loc de muncă? întrebă cu amabilitate Szlatona, directorul întreprinderii, bărbat încă verde, la cei patruzeci și ceva de ani.

— Era un post bun, însă prea departe de casă. Biroul acesta ar fi ideal din acest punct de vedere.

— Mda, făcu înțelegător Szlatona. Dealtfel, dumneata ești o dactilografă bună, îndemînatecă, așa că ai toate șansele...

— Aș fi fericită să lucrez în apropierea unui om ca dv.! gunguri ea.

— Te-aș ruga să-mi răspunzi, însă, foarte sincer la o întrebare: te-ar deranja dacă, mai tîrziu, ți-aș face puțină curte?

— Mi-ați cerut să fiu sinceră și vă voi răspunde ca atare: m-aș simți de-a dreptul fericită. Sînteți genul meu!

— Bine, dar dumneata ești o dactilografă pricepută, posturi libere avem, nu ești nevoită să accepți curtoazia mea.

— Sînt majoră. Așa că soarta mi-o hotărăsc singură!

— Recunosc că îmi placi foarte mult. Ești tînără și drăguță. Chiar foarte drăguță. Află, însă, că eu am familie, copii...

Genele ei tremurară pentru o clipă, obrazul deveni palid:

— Atunci, ne vom rezuma doar la probleme de serviciu...

— O fire sensibilă ca a mea, e greu să reziste prea multă vreme. Regret foarte mult, dar trebuie să ne despărțim, zise el cu adîncă tristețe.

— Și mie îmi pare rău, oftă ea, ridicîndu-se. Va trebui să-mi caut alt loc de muncă.

— Unde să te duci? întrebă, nedumerit, Szlatona. Așa cum ți-am spus, lîngă dumneata nu aș rezista tentației. Din pricina asta nu se face însă să pierzi un loc foarte bun de muncă, așa că de mîine te poți prezenta la serviciu. În ce mă privește, voi renunța la postul de director și îmi voi căuta o slujbă la o altă întreprindere...

Traducere de **Ion Dumbravă**

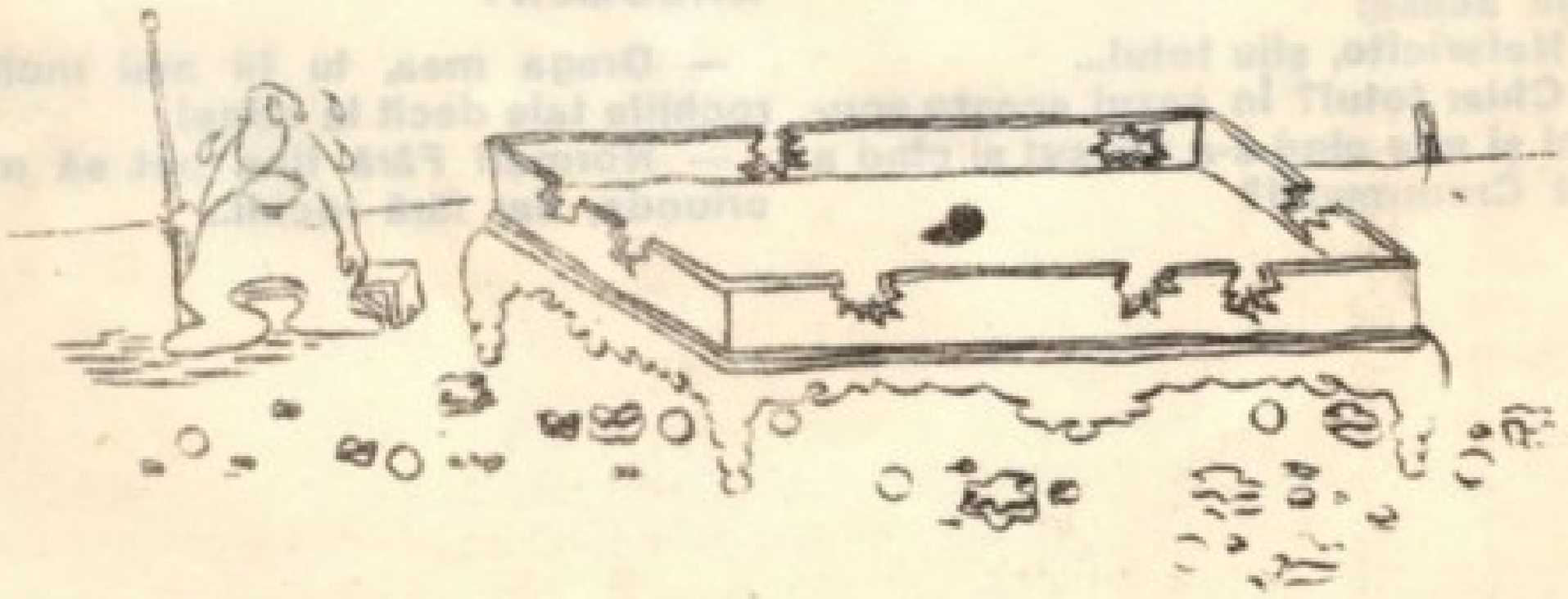

GH. AILENI

RALIUL
ANECDOTELOR

CONCLUZIE

Tînărul proaspăt căsătorit se destăinuie unui prieten:

— Cred că soția mea nu e atît de gospodină, cum se lăuda înainte de nuntă...

— Ce te face să crezi asta?

— Ieri am văzut-o încercînd să deschidă un ou cu o cheie de conserve.

PROIECT DE VIITOR

— Și acum, pentru că ai terminat liceul, ce ai de gînd să te faci?

— Eu zic să mă fac blondă!

CONDIȚIE

— Ce să-ți dau ca să te pot săruta? întreabă el tandru.

— Narcoză!

CURIOZITATE

— La ce te tot uiți prin binoclu, colega?

— La o pereche care se sărută!

— Asta-i treaba lor, mai bine uită-te la soția ta.

— Tocmai asta și fac.

CIRCUMSPECȚIE

Înfuriat de vestea aflată, soțul aleargă acasă:

— Nefericito, știu totul...

— Chiar totul? În cazul acesta spune-mi și mie cînd s-a născut și cînd a murit Crommwell?

ASIGURARE

— Nu vreți să faceți o asigurare pentru blana de astrahan a soției?

— Nu! Chiar ieri am găsit în șifonier pe cineva care i-o păzea!

COINCIDENȚĂ

El și ea:

— Știi, de cîte ori mă uit la mare, mă gîndesc la logodna noastră.

— De ce, draga mea?

— Pentru că nici la una, nici la alta, nu văd... sfîrșitul!

DECLARAȚIE

«Faceți declarații de dragoste prin flori» îndemna reclama unei florării. Un cumpărător intră în magazin și cere un trandafir:

— Doar unul singur? întreabă mirată vînzătoarea.

— Da, doar unul. Știți, eu nu sînt prea vorbăreț...

LAUDĂ

— Logodnicul meu, se laudă o tînără, spune că sînt a opta minune a lumii.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Să nu cumva să-l întîlnesc cu vreuna din cele șapte, că îi scot ochii!

ARGUMENT

— Draga mea, tu ții mai mult la rochiile tale decît la mine!

— Normal! Fără tine pot să merg oriunde, dar fără rochii...

INCURSIUNI ÎN COMICUL COTIDIAN

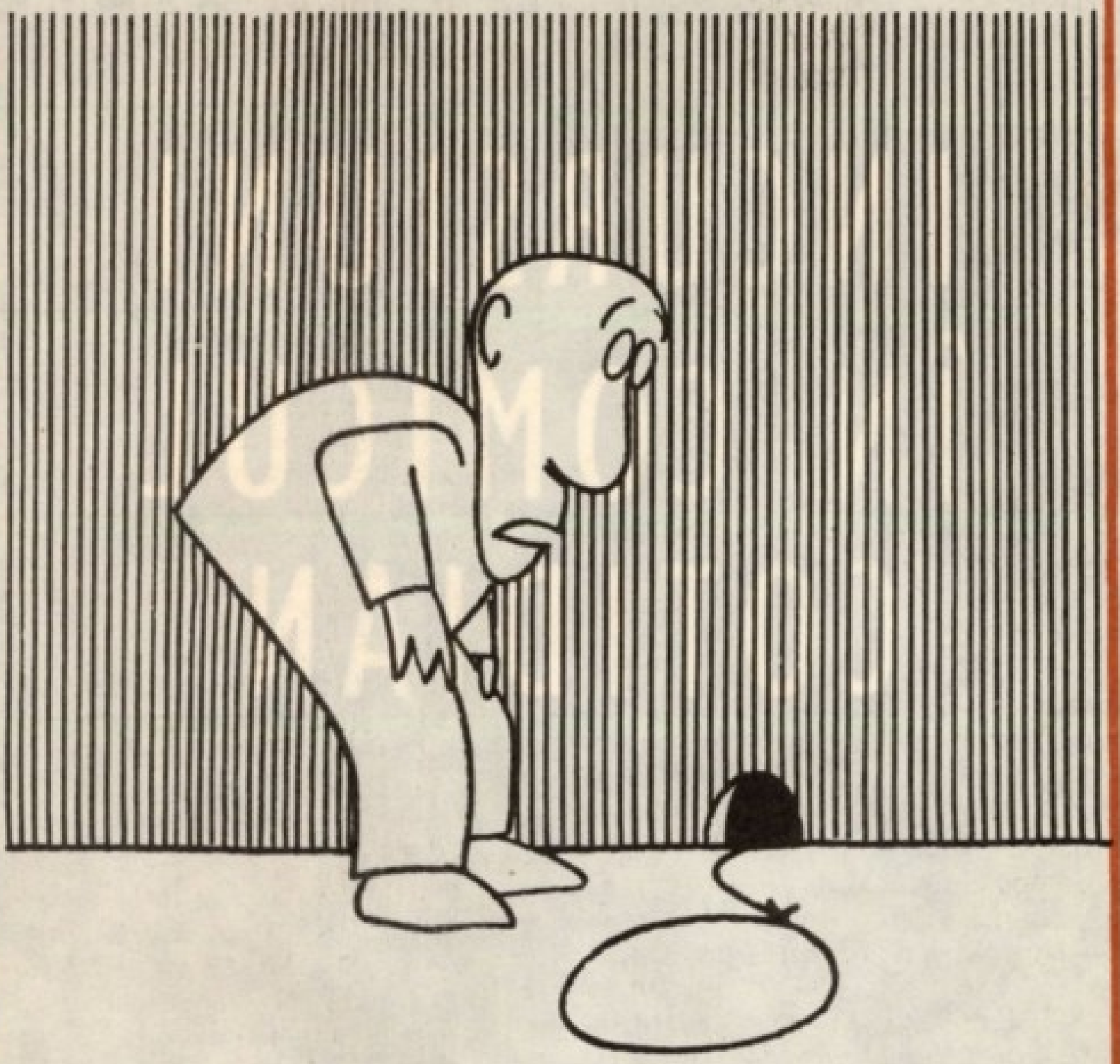

NICOLAE IONIȚĂ

AU COLABORAT:

● ENRIQUE ALVAREZ JANE (Cuba) ● ANTONIO AMURRI (Italia) ● ANDO ● ADRIAN ANDRONIC ● MARIA ARSENE ● TRISTAN BERNARD (Franța) ● CORIN BIANU ● C. CAZACU ● GH. D. CONSTANTINESCU ● GEORGE CORBU ● NICOLAE CRISTACHE ● ADRIAN DRAGOMIRESCU ● POMPILIU DUMITRESCU ● GION ● GRIGOR TER-GRIGORIAN (R.S.S. Armeană) ● N. IONIȚĂ ● CRISTIAN INDUS ● DIMITRIE JEGA ● EDUARD JURIST ● VIOREL TEOC-NASTA ● NICOLAE PETRESCU ● A.C. PÎRVULESCU ● CARMEN POPESCU ● DAVID REU ● V. ROBAN ● N. ROSICI ● TINCA SILVESTRU ● TACOR SIȘMANIAN ● RODICA TOTT ● ION VELICAN

RODICA TOTT

Subiect PALPITANT

Despre ce pot discuta două prietene care nu s-au văzut de-o săptămînă? Bineînțeles, despre film.

— Ce spui, tu, de filmul de-aseară, de la televizor? Ți-a plăcut?

— N-am fost acasă. Interesant?

— Formidabil! Unul dintre cele mai palpitante filme pe care le-am văzut. M-a ținut tot timpul cu sufletul la gură.

Interesată, blonda (cealaltă e brunetă) își trase fotoliul mai aproape și-o îndemnă:

— Povestește-mi-l și mie. Sînt curioasă.

— Imaginează-ți. Pe un drum îngust, un canion sau cam așa ceva, o mașină aleargă în plină viteză. La volan un bărbat. Un bărbat bine făcut, în genul lui James Stewart, dar nu era el, n-aș vrea să mă înțelegi greșit...

— Nu, nu. Te înțeleg bine. Continuă.

— Bărbatul acesta, adică acela, avea o figură bizară, era frămîntat, înțelegi? Frămîntat de ceva profund și totodată foarte important. Alături, ea. O femeie splendidă, care nu semăna nici cu Bette Davis, nici cu Liz Taylor, cu nimeni. Părea și ea preocupată, misterioasă, în așteptarea unui eveniment tragic sau fericit, încă nu știm cum și în ce fel. Mașina accelerează. Cei doi nu-și vorbesc.

— Din cauza vitezei?

— Nu, tu! Regizorul i-a pus să tacă. Pentru atmosferă, înțelegi?

— Spune mai departe! Vai, ce interesant!

— Mașina accelerează mereu, știi cum sînt mașinile astea moderne. Ei bine, accelerează, accelerează și, deodată, se trezec pe marginea unei prăpăstii...

— Parcă spuneai că sînt într-un canion. Jos, pe șosea.

— Ehei, să fii sănătoasă de cînd au trecut de canion. Acum mergeau, undeva, pe sus! Au ajuns pe marginea prăpastiei. Deodată, mașina se înclină, și...

— Cade!

— Nu. Se redresează și pornește mai departe în plină viteză. Zboară pe o pantă, trece printr-un cimitir, traversează un cîmp minat...

— De unde mine?

— Știu eu? Din războiul trecut. Sau le-or fi pus indienii.

— Indienii? Indienii folosesc săgeți.

— Asta n-are importanță. Important e că mașina a intrat pe un cîmp minat.

— Și-a explodat! strigă blonda.

— Nu, că erau dezamorsate.

— Deci, tinerii au scăpat...

— De mine au scăpat, oftează bruneta, dar au intrat în mlaștină.

Cu glasul sugrumat, blonda prevede drama:

— Înțeleg. Mașina intră în mlaștină și încet, încet, începe să se afunde.

— Nu se afundă, fiindcă mlaștina e secată. O secetă cumplită uscase totul, evaporase orice urmă de viață.

— Vrei să spui că cei doi mor de sete în plin pustiu?

— Ce pustiu? La doi pași de mlaștină se afla un ranch.

— Cu bandiți! țipă blonda.

— Aș, cu părinții lui.

— Ai lui James Stewart?

— Nu era James Stewart, ți-am mai spus. Era un alt actor, nu-mi aduc aminte cum se numește.

— Stai. Cred că am intuit esența dramei. Cînd ajung la ranch află că părinții lui au murit din cauza secetei.

— Care secetă?

— N-ai spus tu că o secetă cumplită secase mlaștina?

— O secase, dar de două săptămîni ploua cu găleata.

— Atunci, i-au găsit inundați?

— Aș! I-au găsit citind telegrama.

— Telegrama șerifului?

— Care șerif?

— Să zicem, șeriful din statul vecin, care aflîndu-se în căutarea unui traficant de stupefiante, telegrafiază părinților bănuind că tînărul...

— Ce tot vorbești? se miră bruneta.

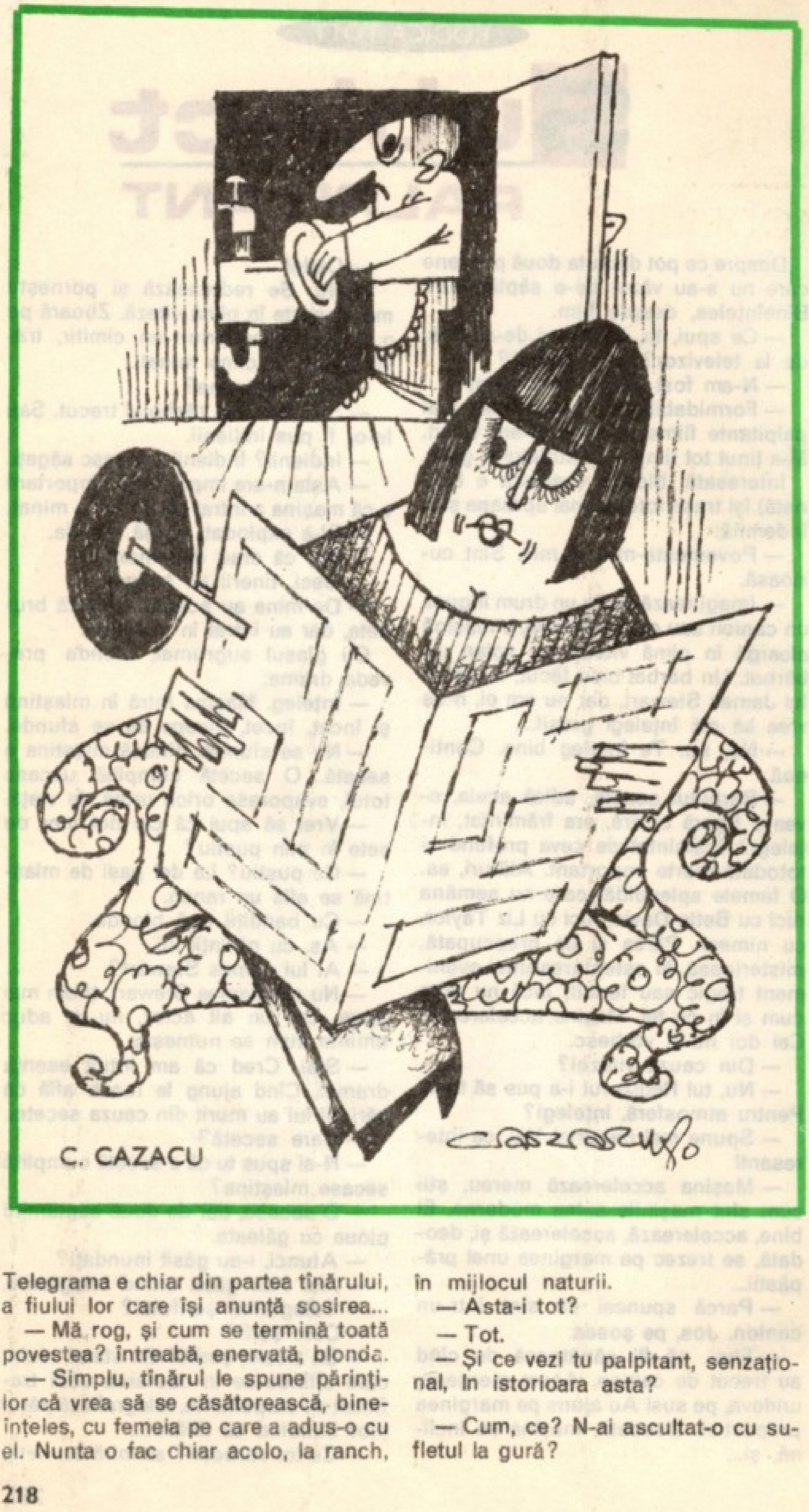

C. CAZACU

Telegrama e chiar din partea tînărului, a fiului lor care își anunță sosirea...

— Mă rog, și cum se termină toată povestea? întreabă, enervată, blonda.

— Simplu, tînărul le spune părinților că vrea să se căsătorească, bineînțeles, cu femeia pe care a adus-o cu el. Nunta o fac chiar acolo, la ranch, în mijlocul naturii.

— Asta-i tot?

— Tot.

— Și ce vezi tu palpitant, senzațional, în istorioara asta?

— Cum, ce? N-ai ascultat-o cu sufletul la gură?

POVESTE MODERNĂ

Din caierul sufletului meu
Impregnat cu tot felul de fumuri
Torc acum o poveste, iubito,
O poveste a secolului nostru
În care se luptă Făt-Frumos
Cu zmeii ce sug sîngele aerului
Din marile orașe ale lumii.
Dar peste toate acestea
Te rog să mă crezi că eu,
Așa cum sînt,
Scrum al țigării veacului meu
Te iubesc, draga mea,
Cu toată nicotina din mine.

CORIN BIANU

INEDIT

CAUT

MARIA ARSENE

SCHIMB DE LOCUINȚĂ

Vecinul meu din stînga, pictorul V.I., era un om serios. Dar, într-o zi, a făcut și el o glumă. După o discuție aprinsă cu nevasta, a lipit în holul de la intrare un aviz: «Ofer soție cicălitoare, 45 de ani, contra una pînă în douăzeci, tăcută, plătesc diferența în trusouri și obiecte de podoabă».

De la asta i s-a tras. Nu de la nevastă, care a rîs și l-a iertat, ci de la mine. I-am spus că e un om de spirit! Și de-atunci, sînt trei ani, a încercat zilnic să mi-o dovedească. La început, se mulțumea cu cîte o glumă răsuflată, de calibrul acesteia: — Vecine, am două prize electrice în antreu. — Și ce-i cu asta? (ca să-l provoc). — Păi, una e pentru mașina de călcat și cealaltă o folosesc pentru radio. Dar aseară le-am încurcat. Am pus radio-ul la priza mașinii de călcat și viceversa. — Ei, și? — Mi s-a încins aparatul de radio, de ziceam că ia foc. — Poate are vreo rezistență defectă. Ai rămas fără muzică? — Nu, că a început să cînte mașina de călcat. — E veche! i-am tăiat eu poanta.

S-a înroșit de ciudă, dar nu s-a lăsat. A început să facă tot felul de năzdrăvănii. A demontat butonii de la lift și i-a înlocuit cu alții din miez de pîine (a plătit amendă). A spart geamul de cristal de la ușa cea mare și a pus un bilet: «Intrarea curentului interzisă» (pentru gluma asta idioată a fost obligat să achite de trei ori costul geamului și montatul și, în plus, a fost obligat să asculte părerile locatarilor de la toate etajele). De cinci ori a schimbat etichetele cu numele de pe cutiile poștale din hol (i s-a ridicat dreptul la cutie) și, în sfîrșit, una din cele mai recente boroboațe: a convocat într-o duminică (prin telefon), la administrația blocului, pe toți locatarii cu cîini, pentru înscrierea animalelor în cartea de imobil. Urmarea? Patrupedele au întîlnit la administrație un motan scandalagiu și s-a iscat o larmă de lătrături, urlete și mieunături disperate, culminînd cu o încăierare de nedescris, soldată cu distrugerea tuturor ghivecelor cu flori și cu intervenția de urgență a ecarisajului. Iar amendă, iar mustrări și angajamente... Pînă cînd, într-o dimineață, pe ușa spiritualului meu vecin, am văzut apărut un anunț: «Schimb locuință, din motive familiale, etajul I, trei camere, contra apartament două camere». M-am amuzat de noua șotie a pictorului și, hotărît să nu-i fac jocul, abia așteptam să-i rîd în nas. Dar nu mi-a oferit prilejul. La sfîrșitul săptămînii nu am mai văzut anunțul pe ușă. Cînd am sunat, în prag m-a întîmpinat figura unui necunoscut. Omul meu se mutase de-adevărat. Își măritase fata și nu mai avea nevoie de un apartament atît de mare.

Acum caut eu un schimb de locuință. Nu știți cumva un apartament alăturat de al unui ins, amator de glume, fie ele chiar și nesărate?

Grigor TER-GRIGORIAN

(R.S.S. Armeană)

UMORUL?

IZVORUL VIEȚII PRELUNGITE

Invitatul nostru, scriitorul armean Grigor Ter-Grigorian, care ne-a vizitat țara în vara acestui an, nu este numai un cunoscut dramaturg, ci și foarte... jucat. În stagiunea trecută, de pildă, vreo 6—7 dintre piesele sale s-au aflat în repertoriul diferitelor teatre din Uniunea Sovietică. Numele lui a figurat, de asemenea, pe afișul unor teatre din Polonia, Bulgaria, Argentina, Canada, S.U.A. Grigor Ter-Grigorian a debutat spectaculos, în 1949, cu piesa «Acestea sînt problemele noastre», lucrare distinsă cu Premiul de stat al U.R.S.S. Succesul, cum singur observă, cu umor, l-a consacrat rapid, atît în public, cît și printre confrați. A fost, pe rînd, secretar al Uniunii scriitorilor din Armenia, redactor șef al revistei «Gazeta literară» din Erevan, iar din 1955 se află la conducerea revistei de satiră și umor «Vozni».

— Ce vă preocupă, în mod deosebit, în scrisul dv?

— Ca pe oricare scriitor angajat: omul și problemele sale. Morale, sociale, umane, în general.

— Grav, foarte grav pentru un

O CALE S

Madighian era cunoscut de toată lumea ca un om tăcut, așezat, sau, așa cum se spune în popor, un om la locul lui. Era greu să-l scoți din fire. Nici în anii studenției prietenii nu-și aminteau ca Madighian să fi plătit vreodată tribut exuberanței juvenile. Rămăsese neîmplinită și dorința soției sale, încă tinere, de a auzi măcar o dată, în decursul atîtor ani de conviețuire, glasul autoritar al bărbatului.

Așa a fost și așa a rămas Madighian. Dar în acea zi s-a întîmplat ceva neobișnuit, care a lăsat perplex întreg colectivul.

Avea loc în instituție o ședință cu asistență numeroasă. În fața unei mese noi — ultimul tip — directorul golise deja a doua carafă de apă. Abia se termină lectura dării de seamă cu privire la activitatea anuală a instituției, și președintele adunării întrebă cine dorește să se înscrie la discuții. Din ultimele rînduri se auzi o voce ascuțită.

— Eu!

Întreaga sală încremeni văzînd că spre masa prezidiului se îndreaptă Madighian. Era palid, buzele-i tremurau, iar în ochi avea o sclipire ciudată.

În primele clipe ai fi zis că Madighian vorbea cu el însuși. Ideile îi erau dezlînate, vorbele — abia se deslușeau. Dar deodată păru că-și recapătă stăpînirea de sine, cuprins de o putere lăuntrică, supraomenească.

umorist!

— Am debutat cu o dramă, nota bene! Scriu și acum piese «serioase», pentru că nu orice subiect se pretează la comedie, deși în comedie mă simt mai la largul meu.

— *De ce?*

— Mă destinde, scriu cu plăcere, replicile au spontaneitate, iar publicul iubește foarte mult comedia.

— *Scrieți mai ușor o comedie, decît o dramă?*

— O, nu! Mai cu plăcere, ceea ce e cu totul altceva!

— *Dar publicul, de ce iubește el foarte mult comedia?*

— Poporul armean a suferit mult în zbuciumata sa istorie. De aceea a avut nevoie și de umor, ca să învingă greutățile și să-și recapete zîmbetul firesc. Vorbesc, bineînțeles, de publicul pentru care scriu eu, însă am observat că și în alte părți comedia face săli pline. Explicația ar trebui căutată în însăși esența umorului.

— *Care ar fi aceasta?*

— La noi, în Armenia, se spune că umorul este izvorul vieții prelungite...

— *Și la noi se zice că umorul e vin de viață lungă... Apropo: cum vi se pare umorul românesc?*

— În revista «Vozni» apar, anual, cam 10—15 grupaje de texte literare și caricaturi din «Urzica». Ne place umorul românesc, nu?

— *Ne-ați declarat, cu alt prilej, că sînteți un admirator al lui Caragiale...*

— Declarație de care nu am de gînd să mă dezic! L-am citit pe Caragiale în tinerețe, îl recitesc și azi cu mare satisfacție și regret nespus că timpul foarte scurt de ședere în București nu mi-a permis să văd un spectacol cu o piesă de-a lui. Noi considerăm teatrul lui Caragiale unul dintre cele mai bune din lume.

Interviu consemnat de
Tinca Silvestru

PINOASĂ

— Destul am tăcut! strigă el cu glas răsunător.

Și a vorbit. A vorbit cu patimă, cu ardoare. Însă curiozitatea și mirarea adunării ajunse la culme cînd oratorul a rostit cuvinte grele la adresa șefului întregului departament: că s-a rupt de mase, că nu cunoaște cadrele decît din «activități» de ordin personal, că vede oamenii numai prin geamul mașinii...

Cînd Madighian își termină cuvîntul, mulți din cei prezenți l-au aplaudat. Firește, se găsiră și dintre aceia care s-o șteargă din sală, pentru a nu fi martorii unei scene care implica atîta responsabilitate.

Adunarea s-a terminat la miezul nopții. Toată lumea pornise spre casă, doar cîțiva inși se îndreptau grăbiți, mai bine spus, alergau, în susul străzii, puternic luminate. Fiecare se străduia să ajungă cu un minut mai devreme la șeful departamentului, să ajungă și să-i comunice totul. Care din ei va avea oare norocul să ducă primul vestea?

Stăpîna casei îi primi mai întîi cu îndoială pe oaspeții nocturni, care abia-și mai trăgeau sufletul, apoi, aflînd scopul acestei vizite la o oră atît de tîrzie, îi conduse de îndată în dormitor. Șeful ascultă tăcut raportul fidelilor săi subalterni cu privire la desfășurarea adunării și, în special, la ieșirea lui Madighian. N-a scos nici un cuvînt. Și-a încheiat doar, cu

POMPILIU DUMITRESCU

o mișcare nervoasă, nasturele de sus al cămășii de noapte. Atît a fost de ajuns pentru experimentații mesageri ca să înțeleagă că prezența lor era de prisos.

...În dimineața următoare, Madighian veni la slujbă cu capul greu, dar cu inima ușoară. De-abia își începuse lucrul cînd secretara directorului veni să-l anunțe că șeful departamentului îl chema de urgență. Madighian zîmbi pe sub mustață. Se ridică de la locul său și porni spre minister. În fața lui toate ușile se deschideau primitoare. Intrînd în spațiosul birou, Madighian salută cu respect. În loc de răspuns, șeful s-a uitat insistent la vizitator și a spus:

— Nu m-așteptam deloc din partea ta. De ce te-ai purtat așa?

Madighian răspunse netulburat:

— De două luni încerc prin toate mijloacele să obțin o audiență la dumneavoastră, dar în zadar. În cele din urmă m-am convins că singura cale de a pătrunde în acest lăcaș sacrosanct este să vă critic. După cum ați văzut, mi-am atins scopul.

Și Madighian, pentru prima dată în cei 40 de ani de viață, lovi cu pumnul în masă...

Traducere de **Tacor Șișmanian**

DAVID REU

doar OAMENI sîntem

Călătoream în microbuzul nou-nouț, lîngă Popescu, șeful secției financiare, împreună cu șeful spațiului locativ, șeful gospodăriei comunale, șeful spațiilor verzi și șeful garajului. Cetățeanul Georgescu din Valea Cruntă, nu intrase încă în scenă. (Omul era la pensie, în urma unui accident de tren. Deraiase o garnitură jos, la Valea Blîndă, și locomotiva trecuse peste casă). Microbuzul avansa plutind prin ceața serii. Comisia noastră aprobase extinderea cramei, semnînd actele la fața locului. Fiecărui șef de compartiment i se repartizase o anumită cantitate din materialul depozitat în obiectivul ce urma să fie extins. Șeful serviciului transporturi conducea personal mașina, continuînd să verifice materialul din damigeană.

Cetățeanul Georgescu proba la ora aceea pardesiul unei femei fermecătoare, trupeșă și parfumată.

Microbuzul nostru mergea tot mai încet, printre dealurile ce obligau drumul să cotească, uneori destul de brusc. Bucuria generală era din cînd în cînd redusă de zgîlțîiturile ce ne luau damigenele de la gură. O asemenea zgîlțîitură l-a lăsat fără doi dinți din față pe Popescu, șeful serviciului financiar.

Parbrizul microbuzului s-a făcut praf și, prin deschizătura produsă... într-un perete de cărămidă, ne-am trezit admirînd o cameră bine luminată.

Cel mai speriat era șeful serviciului transporturi care, ieșind prin parbriz afară, adică înăuntru (că eram într-o cameră), a început să-și numere membrele, verificîndu-le consistența. Mîini avea! Picioare avea! Și-a verificat și capul... Îl avea! Apoi a început să urle: — TRĂĂIEESC!

Șeful spațiului s-a apropiat de peretele spart pentru a evalua dimensiunile catastrofei locative. Șeful transporturilor a luat în brațe o femeie fermecătoare, trupeșă și parfumată, pe care o învîrtea (adică se învîrtea în jurul ei) strigînd:

— TRĂĂIEESC!

— AFAAARĂĂĂ! striga vocea bărbatului ce părea să fie gazda. Atunci eu mă lăsai încet:

— Ai dreptate, omule, să-i dăm afară. Haideți fraților, afară! Împingeți înapoi tancul ăsta mototolit!

Toată lumea împingea, chiar și fermecătoarea femeie trupeșă și parfumată, a cărei probă de pardesiu fusese întreruptă.

Atunci apăru în atelier și soția gazdei. Deprinsă cu de toate la viața ei, femeia nu spuse nimic rău, și se apucă să împingă microbuzul, împreună cu ceilalți. Microbuzul trecea cu roțile din spate peste cărămizile peretelui dărîmat, în timp ce brigada noastră își făcea programul de lucru:

— Trimiți mîine doi zidari cu materiale de la școală...

— Bagă mașina în atelierul uzinei, n-o lăsa la voi în garaj... Se prind oamenii!

Femeia, entuziasmată de atmosfera amabilă întîlnită la noi, intră în vorbă:

— Curățenie fac eu singură...

Dar, tigrul, leul, fiorosul croitor-gazdă se dezlănțui:

— Speli tu pe naiba! Și voi reparați pe dracu'! Apoi, către șeful spațiului: Îmi dai matale trei camere, mari, cu hol netrecut în acte, că nu mă joc cu banii...

S-a lăsat o liniște grea.

— De acord? (Spre mine:) Și matale, să-mi bagi fetele la balet! Femeie, dă-mi creta să notez numărul mașinii... Și trimite-l p-ăl mare după milițian! Hai, fugaaa!!! Mașina rămîne aici! Totul se operează cu dovezi!

Eu, zic:

— Nu-i nevoie să scoli copilul din somn, doar oameni sîntem!

— Tu ești liber, că mi-ai fost sim-

patic de la început! Eu iubesc artele! În rest... Lasă că îi cunosc pe toți. Numai eu știu cît am umblat pe la sfat după despăgubiri! Mie mi-a intrat un tren în casă acum zece ani, nu o jucărie d-asta! M-a lăsat fără acoperiș, da' nu fără cap și pile! Păi, la mine-n casă intră oameni importanți! Eu știu să le croiesc ce vrea. Pă tovarășa... cine a trimis-o?... Știți voi cine este tovarășa?

Soneria îl întrerupse.

— Ia vezi, cine mai vine... Da... Dacă vine pe ușă, lasă-l să intre!

Ușa se deschise și în prag apăru Popescu, șeful secției financiare! Întreg (fără cei doi dinți din față). Cu gravitatea omului «aflat în misiune». Începu să șuiere:

— Bună seara!... Cetățeanul Georgescu, cine este?

Georgescu s-a apropiat țîfnos:

— Eu, ce doriți la ora asta?

— Arată-mi autorizația de croitorie! Sînt de la fisc!

Femeia fermecătoare, trupeșă și parfumată, încercă să iasă prin spărtura zidului. Popescu s-a sesizat:

— Dumneata rămîi aici! Totul se operează cu dovezi!

Observînd că ceva se dărîmă în planul său, Georgescu se rugă umil:

— Trebuie să mai discutăm, tovarășu'!

— De acord, șuieră Popescu, înțelegător. Doar oameni sîntem. Totul se rezolvă omenește, între noi!

ADRIAN DRĂGOMIRESCU

ION VELICAN

CUVIN

LENEA: **Singura povară de pe umerii unora este capul.**

NUNTA: **Nuntă ca-n povești: felicitările le-a strîns nașul într-o pălărie.**

ORIENTARE: **Pentru merite — luptă; pentru lipsuri — ochelari de soare.**

ECHITATE: **M-am dus la nunta ei, că și ea a venit la divorțul meu.**

MEMORIU: **O reclamație stilizată și adăugită se numește uneori memoriu.**

NOROCUL: **Obraznicului îi ghicești norocul în palmă; boxerului, în mănușă.**

LOGODNĂ: **Pentru o căsnicie de trei săptămîni, se spune că soții s-au cunoscut în trei ore.**

OPȚIUNE: **Nu pot să fiu mîna dreaptă a șefului; cu aceea scrie.**

ADRIAN ANDRONIC

ITE POTCOVITE

VELEITARUL: **Scrie pentru sertar în speranța că odată și-odată hoții îi vor sparge casa.**

ȘANSĂ: **Cioburile aduc întotdeauna noroc, dar niciodată fericire.**

PRIETENIE: **Prietenului să-i dai din cînd în cînd cîte un cot, altfel va crede că n-ai mîini.**

AMOR: **Cel ce-și pierde capul pentru o femeie nu știe ce-i ghilotina.**

LOGICĂ: **Vînătorii dorm iepurește, iar pescarii nu știu ce e somnul.**

MESERIE: **Singură meseria de alchimist n-a putut fi numită «brățară de aur».**

POLUARE: **Unele mări ne-au dovedit că peștii sînt morți după petrol.**

O CHE LA RII

GEORGE CORBU

Ajungem, vai, la ochelari
În lungul șir, val după val
Și cei mai mici, și cei mai mari
Incluși în regnul animal.

De călărim cai temerari
Sau doar mîrțoage, în final
Ajungem, vai, la ochelari
În lungul șir, val după val.

De sîntem slabi, de sîntem tari,
Mergînd la vale, sau la deal,
Cînd mai obscuri, și cînd mai clari,
Că-s de vedere, că-s de cal

Ajungem, vai, la ochelari:

LA PSIHIATRU

NICOLAE CRISTACHE

— Numele ?
— Gigi Popescu.
— Care-i numele, care-i prenumele ?
— Gigi e prenumele...
— Vîrsta ?
— 40 de ani.
— Împliniți ?
— Aproape.
— Da sau nu ?
— Nu.
— Deci 39 de ani. Boli în copilărie ?
— O ! Cam de toate... Toate, precizează Gigi privind cum doctorița lasă stiloul și, băgîndu-și mîinile în buzunarele halatului alb, se pregătește să-l asculte pe îndelete.
— V-ascult.
— Hm, începu Gigi. Nu e prea bine... Cum să vă spun ?... Am obsesii. Da, da, se precipită el pe scaun văzînd că doctorița se pregătește să intervină. Obsesii, obsesii ! Nu-i bine, știu... De cîte ori trec strada mă însoțește un milițian.
— Ce fel de milițian ?
— Un milițian...
— Înalt, mustăcioară pe oală, brunet, privește puțin sașiu aluniță pe bărbie, poartă șosete albe și vara și iarna...
— Exact. Poate aluniță, dar în rest, mustăcioară, da, toate...
— Locuiți în Dudești ?
— Acolo.
— Pe mine mă traversează strada de 15 ani, zise doctorița. Și apoi dispare ca și cum n-ar fi fost. Pur și simplu devine nevăzut... Uneori rămîne un norișor...
— Asta e ! zise Gigi. Formidabil ! Nemaipomenit ! Asta e !...
— Nu vi se întîmplă, continuă doctorița, ca noaptea, în somn, să vă scărpinați, așa, să vă scărpinați pur și simplu și să aveți impresia că începe cutremurul ?
— Rar, răspunse Gigi dezamăgit și nu foarte sigur.
— O să vi se întîmple din ce în ce mai des, îl asigură medicul. La mine a început anul trecut. Prima oară m-am speriat rău de tot. Am lăsat totul și am fugit. A doua oară s-a întîmplat după două sau chiar trei luni. În ultimul timp nu trece seară să nu mi se întîmple... O să vedeți... Înjurați ?
— Îîî, nu se hotăra Gigi...

— Uite așa : vii acasă, mă rog, treburile curente, și înainte de culcare, zici : Ei, cum pasca mă-si ?

— Nu chiar așa, spuse Gigi.

— Dar cum ?... Ei, hai, îl încurajă doctorița, iscodindu-l. Cum spui?

— Ca bărbații...

— Cum ? insistă ea cu o adîncă cunoaștere a psihologiei pacienților șovăielnici. Cum spui ?

— La fel, zise Gigi, dar nu chiar așa... Un pic...

— În sfîrșit, îl întrerupse doctorița. Eu nu sînt nici chirurg, nici ginecolog, nu insist. Vi se întîmplă, asta e important !... Eu, de pildă, înainte, dacă nu citeam, nu puteam să adorm. Acum spun formula sacramentală și gata ! Mă duc la cutremurele mele. Nici n-apuc să zic o dată un *Ei, cum pasca mă-si*, c-a și început cutremur. Nu-i nostim ?

— Da, zise Gigi.

— Și apoi, dimineața, mă trezesc de parcă aș fi fost bătută. Gură năclăită, picioarele amorțite, umerii mă dor, și în minte îmi bîzîie fraze întregi din articolele de ziar... Fraze întregi, le știu pe dinafară și mintea îmi bîzîie... Așa : hîr, hîr, hîr și apoi alte fraze, cu titluri, cu tot. Iau ziarele și verific : nu există ! Eu le fabriç ! Ca să zic așa, scriu în somn...

— Ei, cum pasca mă-si ?

— Da, se înflăcără doctorița, și apoi, cînd să trec strada, apare milițianul : înalt, mustăcioară, brunet, privire șașie, aluniță pe bărbie și șosete albe. Norișorul...

— Pe la ce oră ? întrebă Gigi.

— Depinde. Uneori mai devreme, alteori mai tîrziu. Cînd am program după amiază, după amiază...

Gigi se întristă brusc :

— Pe mine mă conduce numai seara. De asta probabil nici nu i-am observat alunița...

— O să vină și dimineața, o să vezi, îl încurajă doctorița. Dumneata ești tînăr încă...

— Credeți că e grav ?

— Da de unde ? se înveseli doctorița. Piramidoane la fiecare patru ore, cu puțină apă, plimbări, piscină, tenis, golf eventual, băi de soare de trei ori pe zi, program relaxat, mese regulate cu multe fructe și salate, masaje cît mai des, și în concedii evitați aglomerările. După o lună, reveniți !

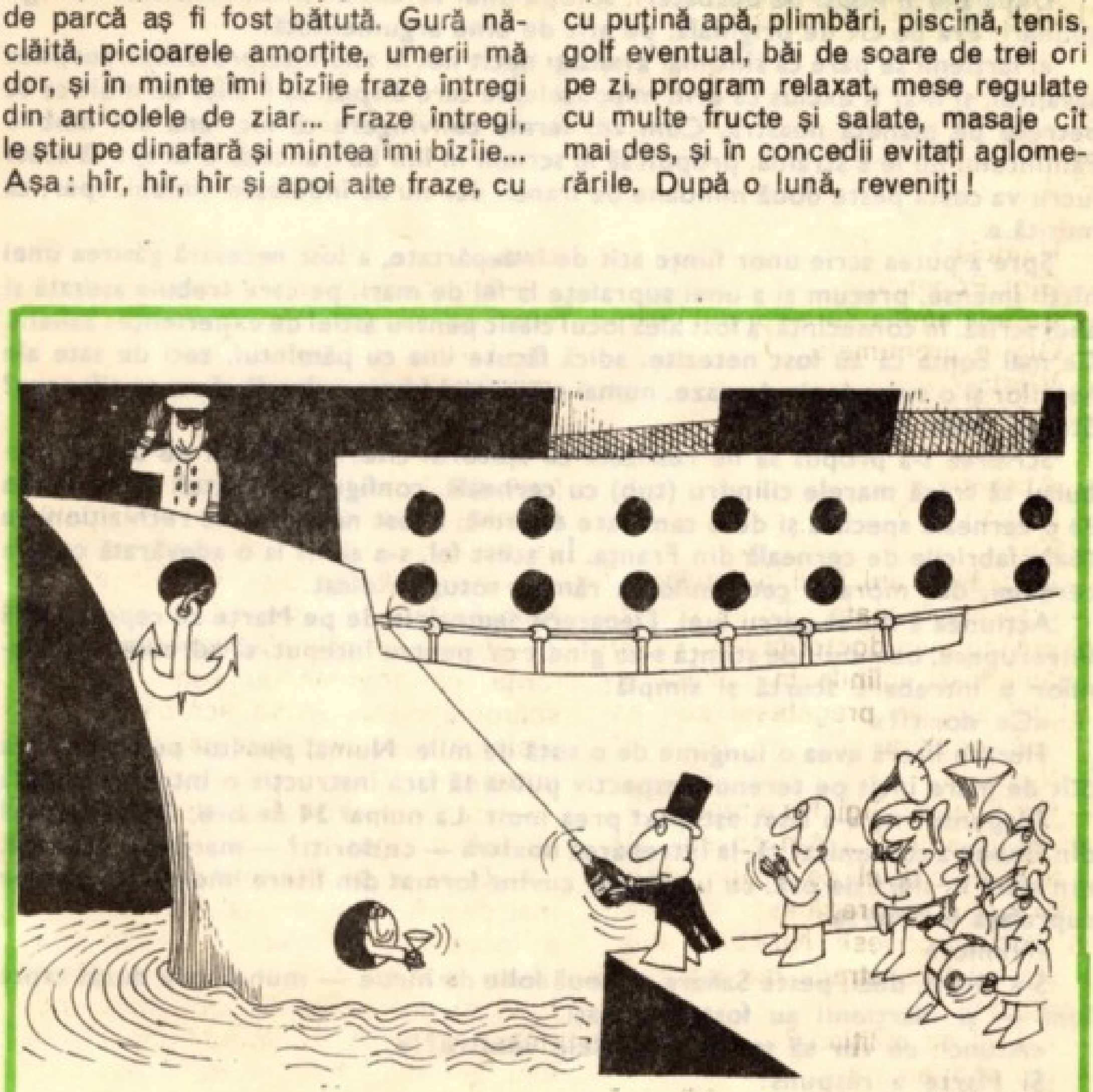

ANDO

TRISTAN BERNARD

(Franța)

CE DORIȚI?

De multă vreme se puteau zări venind de pe suprafața planetei Marte o serie de semnale luminoase. Era clar că locuitorii depărtatei planete aveau chef de conversație cu pămîntenii. Ce vor? Ce spun? se întrebau oamenii de specialitate în cadrul Congresului internațional de știință din Pampelun, congres ce avea înscris pe ordinea de zi, ca unic punct, studierea posibilităților de contact cu alte planete.

După zile și nopți de dezbateri, soluția unui savant a stîrnit interesul întregii adunări. Era pe cît de originală, pe atît de bine argumentată:

«Marțienii se pare că sînt mai avansați decît noi în anumite probleme, susținea savantul, și n-ar fi exclus ca prin mijloacele de care dispun să fi aflat de mult ce se petrece pe planeta noastră. Cum am ferma convingere că nici una din limbile Pămîntului nu le e străină, propun să le scriem în limba franceză. E drept că acest lucru va costa peste două milioane de franci, dar nu se îndoiește nimeni, sper, că merită.»

Spre a putea scrie unor ființe atît de îndepărtate, a fost necesară găsirea unei hîrtii imense, precum și a unei suprafețe la fel de mari, pe care trebuia așezată și apoi scrisă. În consecință, a fost ales locul clasic pentru astfel de experiențe: Sahara. Ce mai conta că au fost netezite, adică făcute una cu pămîntul, zeci de sate ale negrilor și o sumedenie de oaze, numai ca această hîrtie colosală să nu se șifoneze? Știința avea să triumfe!

Scrierea s-a propus să fie realizată cu ajutorul cîtorva perechi de boi ce trebuiau să tragă marele cilindru (tub) cu cerneală, configurînd textul. Fiind vorba de o cerneală specială și de o cantitate enormă, a fost nevoie să se rechiziționeze toate fabricile de cerneală din Franța. În acest fel, s-a ajuns la o adevărată criză a cernelei, dar moralul cetățenilor a rămas, totuși, ridicat.

Acțiunea a durat patru luni. Deoarece semnalele de pe Marte se repetau fără întrerupere, oamenii de știință s-au gîndit ca, pentru început, să adreseze marțienilor o întrebare scurtă și simplă:

«Ce doriți?»

Fiecare literă avea o lungime de o sută de mile. Numai punctul pe litera i era atît de mare încît pe terenul respectiv putea să facă instrucție o întreagă armată.

Răspunsul nu s-a lăsat așteptat prea mult. La numai 24 de ore, Observatorul din Gabon a comunicat că, la întrebarea noastră — ce doriți? — marțienii răspund, din sfert în sfert de oră, cu un singur cuvînt format din litere imense ce apar pe suprafața lui Marte:

«Nimic!»

S-a întins, deci, peste Sahara, o nouă folie de hîrtie — muncă ce a durat șapte luni — și marțienii au fost întrebați:

«Atunci, ce vor să spună semnalele voastre?!»

Și Marte a răspuns:

«Nu le luați în seamă. Sînt destinate planetei Saturn.»

Traducere de **T. Cutlic**

VIOREL TEOC-NASTA

Premiul «Urzicii»
la „Salonul de umor grafic"
Tg. Mureș '80.

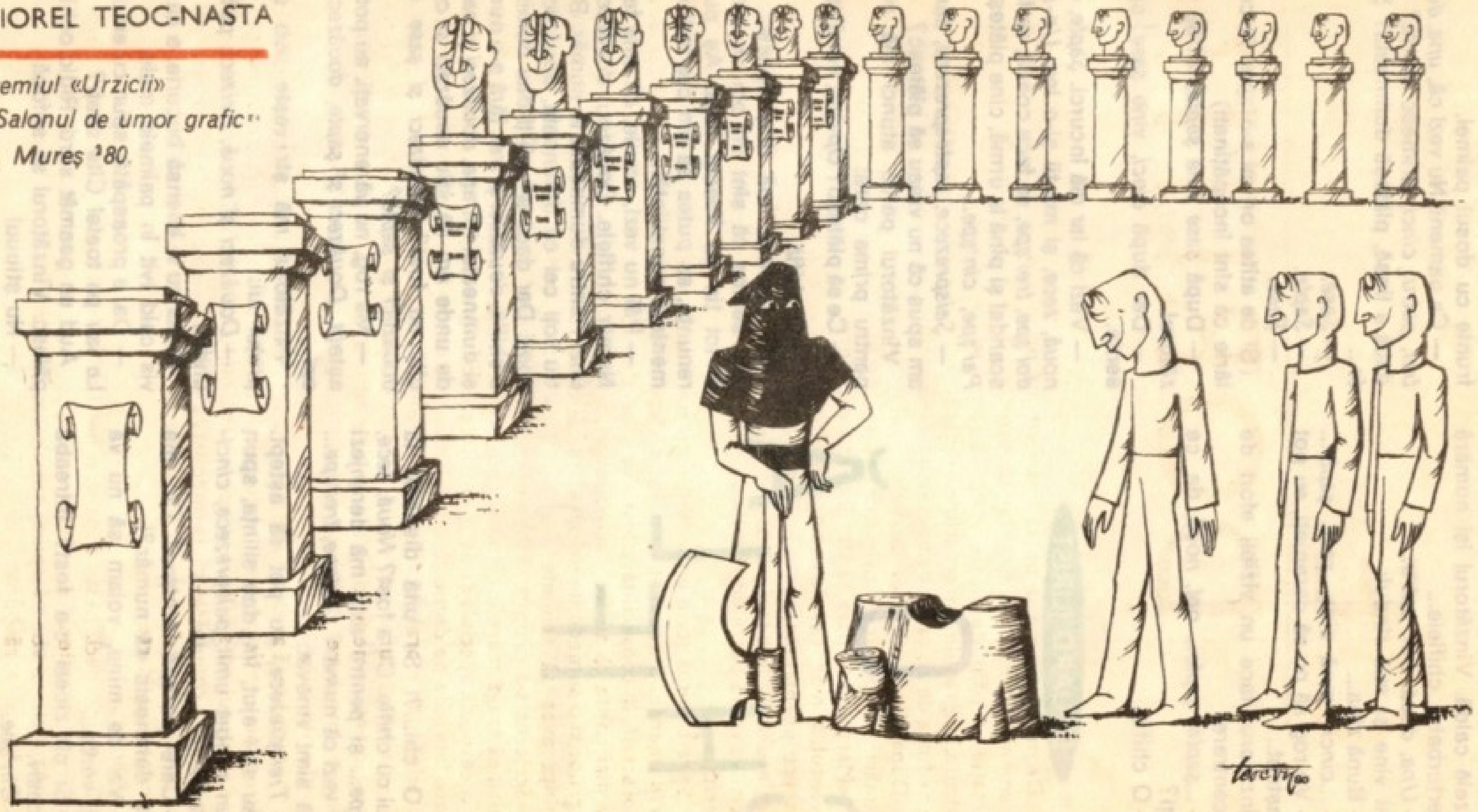

Mmmmm, ce bine miroase pîinea proaspătă! Se adună lumea să ia o franzelă caldă. Vînzătorul își numără imperturbabil chiflele...

— *Una*, *două*, *trei*, *patru*...

Îmi vine și mie rîndul:

— Bună ziua...

— ...*cinci*, mnă ziua, *șase*, *șapte*...

— Vă rog să nu vă deranjați, eu pot să aștept..

Vînzătorul face un vizibil efort de concentrare:

— ...*șapte*, *șapte*... *opt*, *nouă*, da ce doriți?

— O chiflă.

EDUARD JURIST

O CHIFLĂ

— O chi...?! Se uită disperat la coșul cu chifle. Cît a fost? *Nouă*, *zece*, *un'șpe*... și pentru asta mă deranjezi cînd vezi că număr? *Doi'șpe*, *trei'șpe*...

Mă simt vinovat:

— *Treisprezece*, eu pot să aștept. Vreau să-l ajut, îmi dau silința, spun cu un zîmbet umil: *paisprezece*, *cincisprezece*...

— Care *pai'șpe*, *cin'șpe?* Ce, mă înveți dumneata să număr?!

— Vai de mine, voiam să nu vă uitați vorba...

— Și cît ziceai c-a fost? întreabă concesiv.

— *Cin'șpe*.

— Ei vezi că mă încurci? Acu' trebuie s-o iau de la capăt.

— De la capăt? fac timid. Atunci poate capăt și eu o chi...

Vînzătorul își șterge sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

— Ce oameni! Nu vezi că, *una*, *două*, *trei*, *patru*, *cinci*, primesc marfă? Ce, dacă e lipsă, plătești dumneata? *Șapte*...

— *Șase*.

— *Șapte*.

— *Șase*.

(Și de atîtea ori mi s-a spus în copilărie că sînt încăpățînat!)

— După *șase* vine *șapte*, mîrîie vînzătorul.

— Dar după *cinci*, vine *șase*! spun senin.

— Vezi că iar mă încurci. *Șapte*, *opt*, *nouă*, *zece*, și mă ții și-n loc. *Un-șpe*, *doi'șpe*, *trei'șpe*, se face coadă, se face scandal și pînă la urmă, cine plătește? *Pai'șpe*, *cin'șpe*...

— *Șaisprezece*, *șaptesprezece*, dar ce am spus că nu vreau să plătesc?

Vînzătorul parcă atunci mă vede pentru prima oară:

— Ce să plătești? *Op-șpe*, *nouă'șpe*...

— O chiflă.

Mă rușinez, mă disprețuiesc, îmi dau seama că sînt un om de nimic. O tot țin cu fleacul ăsta! Aș putea renunța, aș putea să am cea mai elementară conștiință...

— Păi nu vezi, omule, că asta fac?! Număr chiflele. *Douăzeci*, *douăzeci și una*. Pentru dumneata le număr. Pentru toți cei ca dumneata, *douăzeci și două*. Dar dacă am să-ți dau dumitale o chiflă, *douăzeci și trei*, fără s-o număr și dumnealui tot așa, *douăzeci și patru*, de unde am să știu *douăzeci și cinci* cîte au fost? *Douăzeci și șase* sau *douăzeci și șapte?*

— Mă rog, nu vă enervați, eu pot să aștept. *Douăzeci și șapte*, *douăzeci și opt*...

Vînzătorul mă strivește sub disprețul lui:

— *Douăzeci și nouă*, *treizeci*, poftim chifla.

O iau cu o imensă bucurie, e ca un vis cald ivit în palmele mele.

— Da, e proaspătă, spun cu emoție. Le iau pe toate! Cîte aveți?

Aud un geamăt surd. Ridic ochii și pălesc. Vînzătorul se sufocă.

— Nu știuuu!

— De ce nu le numărați? spun placid dar logic. Eu pot să aștept. Cît durează să numeri treizeci de chifle?

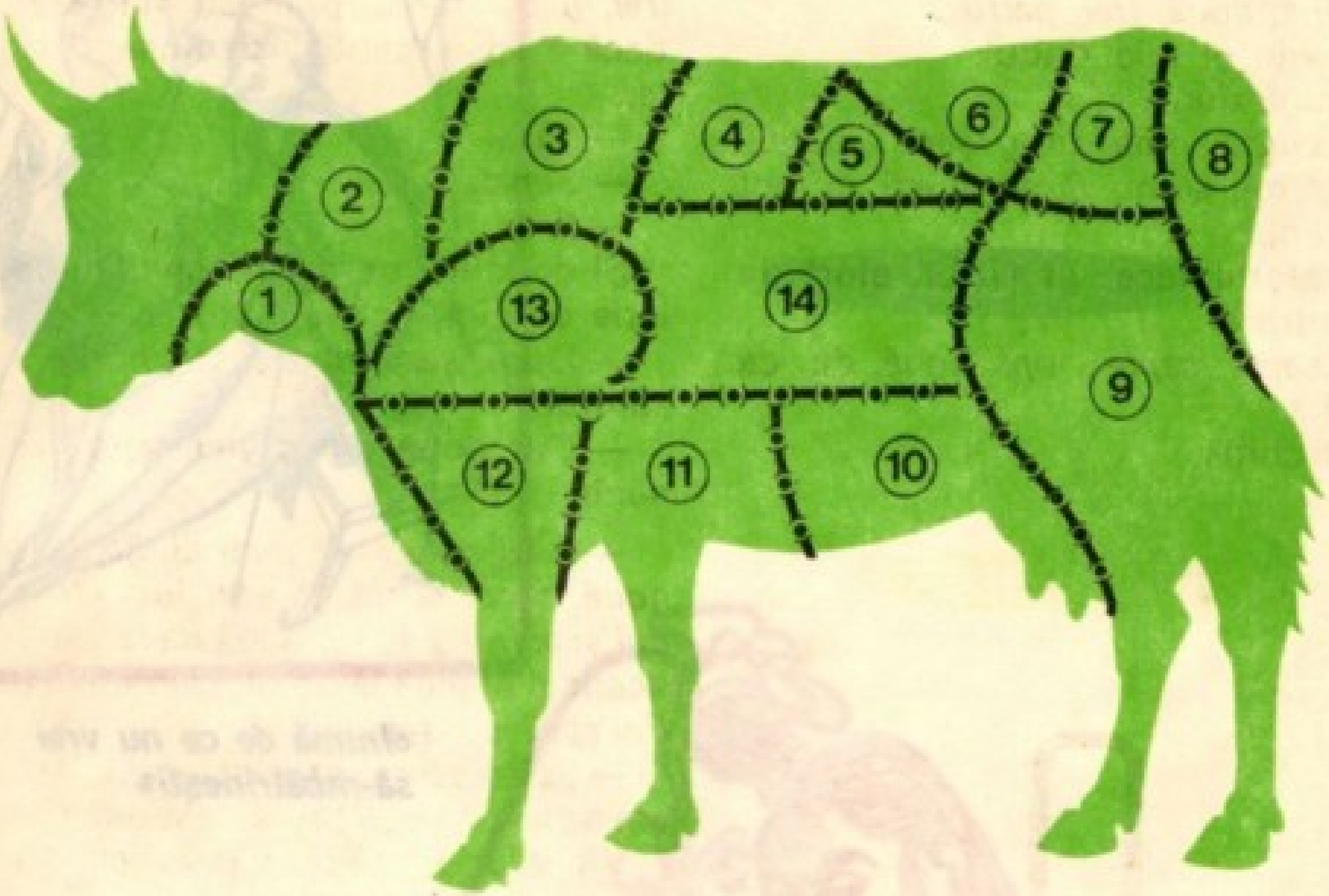

GH. D. CONSTANTINESCU

PANSELE

A.C. PÎRVULESCU

- Cuiul îndreptat trebuie bătut cu grijă.
- Peștele a scăpat de undiță și a dat de năvod.
- Dacă debitezi, eu țin cont.
- Nu te lua după norocoși.
- Cui îi rabzi insulta, poți să-i suporți și ciomagul.
- Nu mă trage de limbă, că te duc de nas!
- Sufletu-mi cîntă, dar picioarele refuză să danseze.
- Ia la timp ce-ți oferă tinerețea; altfel o să rîvnești la ce-ți refuză bătrînețea.
- Tot căutîndu-i calități noi, inspectorul i-a găsit defecte ascunse.
- Fiecare cu balanța lui! zise vînzătorul către judecător.

M. GION

«Inimă de ce nu vrei să-mbătrinești»

«Ascultă ce-ți șoptește la ureche dragostea»

CÎNTECE DE MODĂ VECHE

«...ce cauți bade la pădure?»...

Presi

Uneori iau avionul. Să ne înțelegem, nu-i musai. Nu-s un personaj atît de important, încît să fie nevoie să mă aflu în cutare loc, cît mai urgent posibil. Dar îmi place să privesc marea și țărmurile de la mii de metri, îmi plac norii albi, munții cu zăpadă, albastrul intens al cerului și stewardesele. De îndată ce-mi iau însă biletul, subconștientul meu intră în panică și încep să dau dispoziții testamentare.

— Și nu uita, scumpa mea, îi spun soției, că odată devenită văduvă ai dreptul la pensie de la Societatea scriitorilor. Cam vreo nouăzeci de mii de lire.

— Tot nouăzeci? se miră soția, foarte la curent cu datele continuei scumpiri a vieții.

— Polița de asigurare e unde știi, în primul sertar, sub batiste. Îndată ce ești anunțată că am căzut...

— *Cine* anume mă anunță? întreabă ea, parcă interesată.

— Compania aeriană. Sînt foarte bine organizați. Ziceam că de îndată ce ești anunțată, te duci imediat la bancă, notezi soldul contului, completezi polița și ridici toți banii. Abia după aceea te poți lăsa în voia sfîșietoarelor scene de durere. Ai înțeles?

— Da, da, n-are rost să mai repeți.

— Întîi polița, după aceea plînsul! rezum eu.

— Bine, lasă. Cu ce te îmbraci? Iei costumul nou?

— Nu-i păcat de costumul nou? zic eu, considerînd ca și petrecută catastrofa aeriană. O să-i prindă bine lui Franco mai tîrziu, cînd o fi mare. Stofă extra, lînă pură. Și nu uita că Marco tot îmi mai datorează banii aceia.

— Ia nu-mi mai spune că nu ți i-a dat! răcnește soția. De patru plecări încoace, tot asta-mi repeți. Aproape de șase ani. Nu ți-e rușine?

— De ce nu mă crezi? E o datorie veche. Poate că, dacă avionul cade, Marco se înduioșează și ți-o restituie. E doar prietenul meu cel mai bun, ce naiba! Să nu te păcălească: sînt patru sute de mii de lire.

Între recomandări mai fac unele pauze.

— Uite, să nu uit de copii. Ar fi bine să le pomenești de mine cînd n-o să mai fiu. Lorenzo e încă mic, n-o să mă țină minte. (Am o lacrimă în glas). Cînd o să fie în stare să înțeleagă, să-i vorbești de tatăl lui. În ceea ce mă privește, voi continua să fiu printre voi cu duhul, dacă s-o putea. N-am să vă părăsesc niciodată! (Cuprins de o violentă emoție, alerg spre biroul meu, așa că nu deslușesc replica soției. Parcă: «Te vom avea atunci stafie!» Parcă.)

Seara, în ajunul plecării, la masă, tristețea mea se accentuează.

— Papă, remarcă Valentina, ai o figură de înmormîntare.

— Înmormîntarea mea! precizez eu, lugubru.

— Aha! Pleci mîine cu avionul! zice Franco.

Fac semn, grav, că «da». Însă asta îi lasă, oarecum, indiferenți. De prea

EPIGRAME

Răspunderea

Greșeli se fac și azi de toate,
Dar, oricum, nu din vina lui...
Noroc că pentru tras păcate,
Mai are subalterni destui.

Căsnicie «model»

Căminul nostru mult sporit,
S-a transformat pe nesimțite,
Că de la lingură-am pornit
Și-acuma sîntem la... cuțite

DIMITRIE JEGA

Judecata

Furt, tribunal, apoi sentință.
Paradoxal, dar cîte-odată,
Și unde nu e chibzuință,
Se termină cu judecată.

NICOLAE PETRESCU

ANTONIO AMURRI

(Italia)

mțire

multe ori am luat avionul și *nu* am căzut. Vorbăria lor continuă. În clinchet vesel de tacîmuri, dragii mei copii și scumpa lor mamă se hrănesc cu poftă, iar eu, sugrumat de emoție, alternez suspine indelungi cu fraze lapidare:

«Mama o să fie ca un tată pentru voi!»

«Retrageți imediat obligațiile, că sigiliile se aplică repede și, pînă cînd se stabilesc drepturile de moștenire, așteptați cu anii!»

«Aș vrea ca Franco să se facă pictor!»

Dis-de-dimineață, a doua zi, cînd copiii pleacă la școală, sînt și eu în picioare. «Ultimul salut» explic eu. Și îi string îndelung la piept, șoptind: «Fiți alături de mama!» Valentinei, ca mai mare, îi strecor laș: «Fii atentă, mama să nu se remărite! Tată vitreg vreți?»

Copiii au plecat. Despărțire sfîșietoare de soție. Plîngem.

— Haide, fii tare. În fond, de ce te încăpățînezi să călătorești cu avionul dacă suferi atît de fiecare dată? Ia trenul: mergi cel mult două ore și gata!

Aș putea, desigur, dar nu mă lasă latura mea patetico-depresivă, care mă face atît de fericit că-s nefericit. Și mai e și biletul de avion care nu poate fi returnat.

Ajuns foarte devreme la aeroport, imi fac — pentru 7000 de lire — o asigurare dus-întors de 100 000 de lire. Expediez acasă recipisa și mă îndrept spre avion. Decolăm. Pufnesc în ris. Dacă ne prăbușim, e cea mai strălucită afacere a vieții mele! Mai bine zis, a morții mele!

Odată aranjată latura materială, mintea mea trece imediat la aspectele publicitare. Murind pe pămînt, mi s-ar dedica o foarte slabă atenție din partea presei: un deces aerian ar amplifica însă importanța numelui meu. Ia să văd cum ar suna: AVION 75 PERSOANE PRĂBUȘIT. PRINTRE VICTIME: A. AMURRI. Cam slab ca titlu. Ei or să adauge: «De la televiziune». Ca și cum aș fi un oarecare cîntăreț. În condițiile astea, nu-mi mai convine să cad!

Mă cufund într-o neagră amărăciune: noroc că vine stewardesa și mă înviorez subit. Beau oranjadă, mănînc un sandvici, ajung la Torino.

De la hotel, dau imediat telefon acasă.

— Alo, tata? Unde ești? întreabă nepăsătoare, Valentina.

— Încă nu-s în paradis, scumpa mea. Sînt la Torino, nu m-am prăbușit. Liniștește-o pe mama.

— Mama ia masa în oraș cu niște prieteni. Cred că nu vine nici la cină. Se duc la cinema.

Vai, cît de îngrijorată e soția mea! Mă așez pe marginea patului privind covorașul puțin destrămat la un colț. Mă întind pe pat cu ochii la crăpătura subțire din tavan.

Și simt în fundul sufletului că pe mine mă așteaptă un sfîrșit lipsit de glorie. O să mor călcat de vreo bicicletă!

Traducere de **V. Roban**

N. ROSICI

ENRIQUE ALVAREZ JANE'

(Cuba)

PROBLEMĂ DE FAMILIE

Infirmiera se aplecă peste biroul meu și întrebă: «Gata, tovarășe doctor?» Am răspuns afirmativ, așteptînd cu răbdare pacientul cu numărul 74.

În fața mea se opri un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, corpolent, îmbrăcat într-o cămașă ecosez. Își frîngea mîinile cu deznădejde și, atît din acest gest, cît și din întreaga lui comportare, am înțeles că nu era, ceea ce numim noi, un «caz».

— Spuneți, vă rog — îl încurajai pe un ton afabil.

— Nu eu — precizează omul — ... el.

Arătă spre un tînăr de 15–16 ani care se ascundea în spatele lui. «El» înaintă și mă împușcă cu un zîmbet.

— Tovarășe doctor băiatul suferă de o boală gravă. Nu poate să vorbească...

— Mi se întîmplă și mie, am răspuns. Mai ales cînd plouă. Îmi e aproape imposibil să vorbesc la telefon cu Guanabacoa. Și el?

— Aceasta-i întrebarea — oftă omul.

— E mut?

— Nu.

M-am gîndit la ceva psihic. Că tot e la modă...

— Eu îi sînt unchi — mă lămuri omul —, băiatul duce o viață normală, dar de la o vreme parcă și-a pierdut darul vorbirii.

— Concret: băiatul vorbește sau nu?

— Nenorocirea-i că vorbește — spuse omul.

M-am așezat în fotoliu, am luat stiloul...

— Cum te cheamă, tinere?

— Sanyo.

— Poftim?!

— Sanyo, Mitsubishi, Rolex, Macgregor, Stein, Fitzimenn și Ballentino!

— Ce spui?

— Hitachi.

Ce drăcovenie se întîmplă cu băiatul ăsta? m-am încruntat. Complex de reviste străine?

— Cîți ani ai?

— Solid State.

— Aha! spusei, trecînd la altă întrebare: ești elev?

— Toa, Volvo Greenboro, Marlboro, Naylon sută la sută (imită zgomotul unui motor), Honda.

Am încercat să mă calmez. Unchiul îl privea cu resemnare.

— Ia spune, băiatule — am reluat, căutînd o întrebare cheie. Ceva la care puțini oameni rezistă: ... Crezi că Milian o să-l bată pe Stevenson?

— Levi Strauss.

Înseamnă că-i place arta, m-am gîndit.

— Ce părere ai despre Albumul Cubei? E un program grozav pentru tineret, nu?

— Garisquein... Diapo... Piotr Caron.

Îmi mai rămînea o singură speranță: să-i provoc un șoc-surpriză.

— Ieri, un taxi liber a oprit lîngă mine și l-am luat. Pe urmă, m-am urcat într-un autobuz gol. Ce spui?

Imită iar huruitul motorului:

— Yamaha.

— Veniți mîine cu părinții băiatului, i-am recomandat pacientului nr. 74.

Înainte de a închide ușa, tînărul băgă capul prin deschizătură și strigă:

— Lee!

A doua zi s-au prezentat tatăl și unchiul băiatului, înmînîndu-mi un bilețel din partea mamei. L-am privit pieziș pe tată. Întreaga lui preocupare se reducea la a-mi arăta calitatea pantofilor, a șosetelor, a brichetei și a ceasului electronic pe care apăreau interminabile rafale de cifre. Începui să citesc:

«Tovarășe doctor, folosesc această cale pentru a vă da explicații despre copilul meu, întrucît îmi este imposibil să vin la dispensar. Ducem o viață fără probleme. Adică, la fel ca toată lumea... nu-i așa? Soțul meu cîștigă bine, iar relațiile noastre cu băiatul sînt excelente. În casă vorbim tot timpul de mărci, mașini și aparate electronice. Avînd un nivel cultural ridicat, abordăm problemele din un-

ghiuri diferite. De exemplu, siesta de ieri am dedicat-o discutării a zece produse, unul dintre ele fiind un aparat de spălat urechile. Serile, întreaga familie se adună pentru a citi reclame, etichete și, de multe ori, discutăm dacă Vriboy e mai bun ca Sigmoy». Iar mai jos scria: «Băiatul demonstrează o mare neliniște intelectuală. Ieri l-a învins pe tatăl său într-o controversă despre numărul de pîrghii din Equizo Trans. Și e o marcă nouă! Ei bine, tovarășe doctor, nu înțeleg ce se petrece cu băiatul. Sper să-l recuperați. Așa i-am spus și profesoarei. El e bun, aproape mai bun ca un FR-175... Ceea ce nu-i puțin!

Bărbatul în cămașă ecosez așteaptă să termin de citit scrisoarea.

— Și ce scrie acolo e doar o parte din adevăr. Halal mod de a-ți crește copilul!

În tot acest timp tatăl își fluturase fără încetare haina de import. Ceea ce mă făcu să-mi ies din fire.

— Aș avea cam multe să vă spun, dar pentru sănătatea copilului dv. primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă schimbați complet modul de viață.

Și i-am zis tot ce gîndeam. Preț de vreo zece minute. Dar tatăl mă auzea doar pe jumătate, preocupat cum era, să-și privească ceasul... Asta m-a scos din sărite.

— Tovarășe... Dumneata ce ai în cap, un pantof de tenis?

— Adidas! — spuse tatăl băiatului.

A fost singurul cuvînt pe care l-a pronunțat.

Traducere de **Carmen Popescu**

CRISTIAN INDUS

RALIUL ANECDOTELOR

PROSPECT

Dintr-un prospect pentru biberon: «După ce copilul a terminat de supt, trebuie deșurubat cu grijă și ținut o jumătate de oră sub un jet cu apă rece.»

CANDOARE

În parc, după ce copilul a schimbat o mulțime de impresii cu bărbatul aflat lîngă el, pe bancă, întreabă:

— Nene, mata ești însurat?

— Nu, micuțule.

— Atunci cine vă spune ce trebuie să faceți?

LA O CASĂ DE CULTURĂ

— De ce spuneți că acesta e un cor mixt? Văd că nu cîntă decît bărbății.

— Da, dar unii știu să cînte, alții nu.

NEDUMERIRE

În sala de așteptare a spitalului discută două femei:

— Știi cumva de ce a ajuns colegul nostru aici?

— L-a accidentat o mașină.

— Ce vorbești? Și părea atît de sănătos.

EPILOG

— Nu vă înțeleg starea de depresiune. Din cîte înțeleg, v-ați căsătorit în condiții romantice. V-ați răpit soția.

— Da, e adevărat.

— Și părinții nu v-au urmărit?

— Ba da.

— Și nu v-au ajuns?

— Ne-au ajuns și acum stau la noi.

RECOMANDARE

Medicul stomatolog încearcă să-și liniștească pacientul:

— Aveți nevoie de calm și de curaj. Nu vă fie frică. Strîngeți bine din dinți și deschideți gura!

MONTREAL

O femeie se suie în autobuz și încearcă să convingă șoferul:

— M-am suit greșit în acest autobuz, așa că n-are rost să mai compostez tichetul pentru o stație.

Șoferul o previne imperturbabil:

— La Montreal, toate greșelile se plătesc, așa că vă rog să compostați tichetul.

ADRESE UTILE

De la o masă, un consumator îi strigă ospătarului:

— Dă-mi te rog, o carte de telefon. Vreau să caut un prieten.

— Nu avem carte de telefon, se scuză ospătarul, dar vă dau condica de reclamații. Veți găsi acolo toate adresele din oraș.

BIROCRATISM

Enervat de prea multă așteptare, un cetățean se adresează funcționarului de la ghișeu, preocupat de cu totul alte treburi:

— Stau de mai bine de-o jumătate de oră în fața ghișeului dumitale...

— Și ce-i cu asta? se miră funcționarul. Eu stau aici de 25 de ani și nu mă mai supăr!

SPORT
ȘI
UMOR

ȘT. BOROȘ

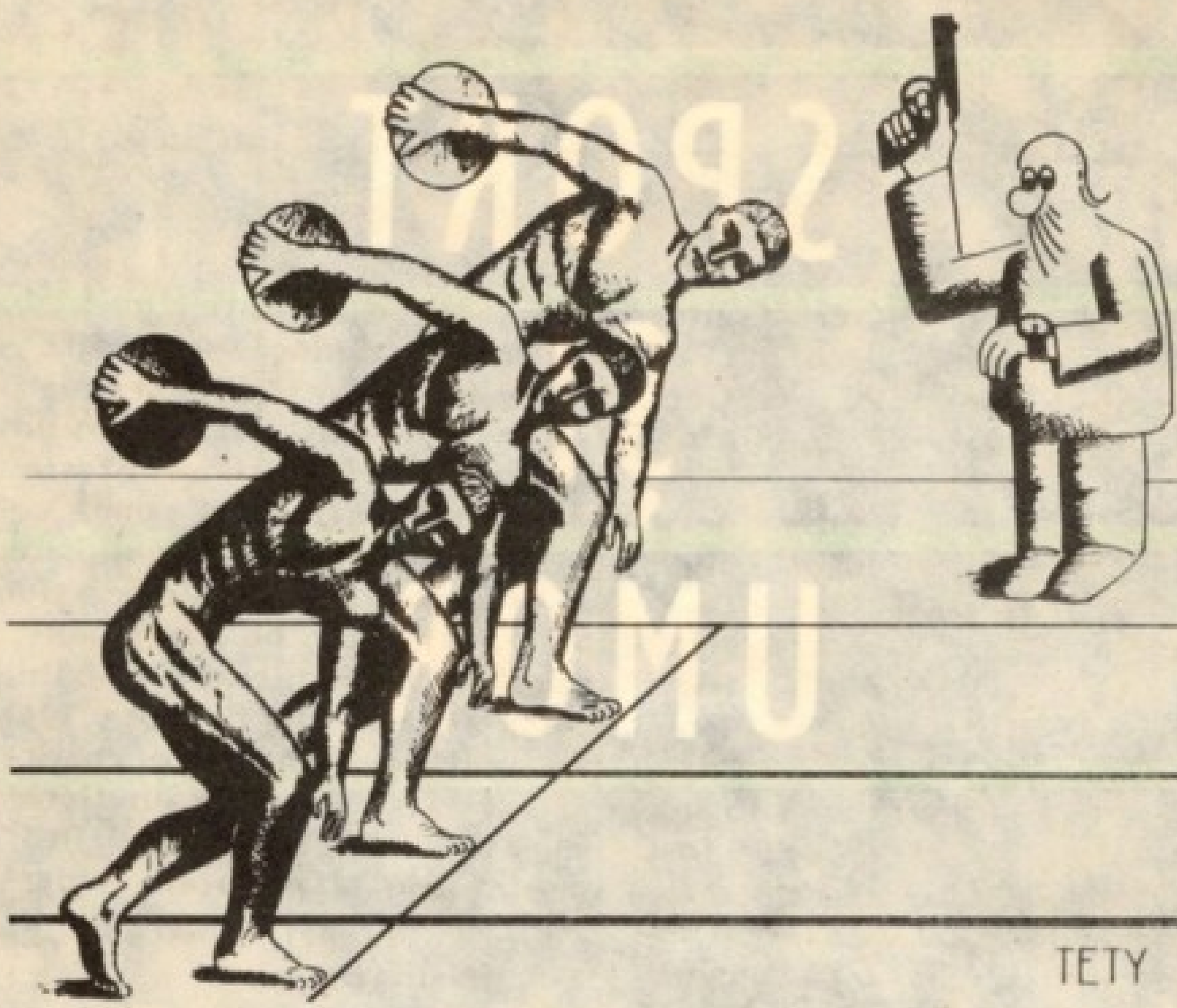

TETY

AU COLABORAT:

● ADOLF BORN (Cehoslovacia) ● ȘT. BOROȘ ● O. BOUR ● C. CAZACU ● DAN CĂPRUCIU ● MIRCEA CÂRLOANȚĂ ● MĂRGĂRIT CHELBEA ● O. COVACI ● NICOLAE GÂRLEA ● NICOLAE IONIȚĂ ● GIUSEPPE NAVARRA ● LEONTE NĂSTASE ● TIA PELTZ ● ROLF PESTER (P.D.G.) ● SORIN SATMARI ● TINCA SILVESTRU ● GRIGORE TOLOACĂ

Coperta: A. POCH

Tehnoredactor
ION ROMEO

240

SORIN SATMARI

Vînzătorul DE ÎNGHEȚATĂ

Iubitorii luptelor ori cei ai muzicii populare știu, probabil, că fostul campion mondial Ion Cernea și cîntăreața Irina Loghin alcătuiesc un fericit cuplu.

La cîteva zile după nuntă, tinerii căsătoriți se duc în satul Irinei, Gura Vitioarei, pentru a face o vizită părinților ei. A mai preciza cît de iubită de consăteni e Irina ar însemna să cheltuim zadarnic vorbele. Așa că ne oprim la momentul în care, abia intrată în sat, mașina în care călătoreau a fost înconjurată de o puzderie de lume. Lucrurile stăteau cam în felul următor: coborîtă din mașină, cîntăreața nu prididea să răspundă saluturilor, îmbrățișărilor, în timp ce Ion rămăsese, neluat în seamă mai de nimeni, undeva la marginea alaiului de oameni. Vorba ceea, soțul soției sale...

Cu ce să-și omoare timpul pînă s-o mai domoli exuberanța admiratorilor? Vede prin apropiere, lipită de clădirea cooperativei, o tonetă pe care scria «înghețată» și cum setea îi da tîrcoale încă din timpul drumului, pornește într-acolo să-și cumpere o «vanilată». Dar pe vînzător, pierdut și el undeva în vălmășagul de lume, ia-l de unde nu-i. Ion strigă de cîteva ori: «Măi cu înghețată! Hai, înghețată!» Nimic.

Renunță și, cum «mitingul» ad-hoc continua, se îndreaptă spre casă, unde rudele îl așteptau bucuroase că au cu cine să ciocnească un păhărel.

După un timp iat-o și pe Irina intrînd în casă.

— Ai încuiat mașina? o întreabă Ion.

— Nu-i nevoie, sună răspunsul. Am lăsat-o acolo pe tușa Maria, care face cît... șapte chei!

Discuția alunecă spre alte subiecte, firul povestirilor se înoadă.. La un moment dat, în mijlocul snoavelor, Irina își amintește că au niște daruri și își roagă soțul să le aducă din portbagajul mașinii. Ion se scoală de la masă și iese în stradă, unde, pe marginea șanțului, vede nemișcată o băbuță. «Asta trebuie să fie tușa Maria, cea mai ceva ca șapte chei», își zice și dă să deschidă portiera. În aceeași clipă se aude mîrîitul amenințător al băbuței:

— Mă, n-auzi, pleacă d-acilea, lasă mașina în pace!

Ion zîmbește:

— Stai liniștită, măicuță, asta-i mașina mea.

Și întinde mîna către clanță. Baba sare ca arsă.

— Fugi d-acilea, că-ți croiesc una de mă ții minte toată viața!

Și reteveiul din mînă îi conturează cu suficientă claritate intențiile.

«Într-adevăr, convine Ion în sinea lui, tușa Maria valorează mai mult decît o legătură de chei». Dă să explice:

— Mătușico, asta-i mașina Irinei și a mea. Eu sînt soțul ei.

Femeia se înecă de furie:

— Tu, măi, nepricopsitule?! Păi nu te-am văzut eu adineauri cînd vindeai înghețată? Auzi, soțul Irinucăi, hm!...

Pînă la urmă numai apariția Irinei, adusă expres din casă de Ion, a putut înfrînge cerbicia tușei Maria. Care, aflînd că era, într-adevăr, soțul cîntărețeî și-a întins zbîrciturile în cel mai larg zîmbet cu putință:

— Și crezui că ești vînzătorul...

MĂRGĂRIT CHELBEA

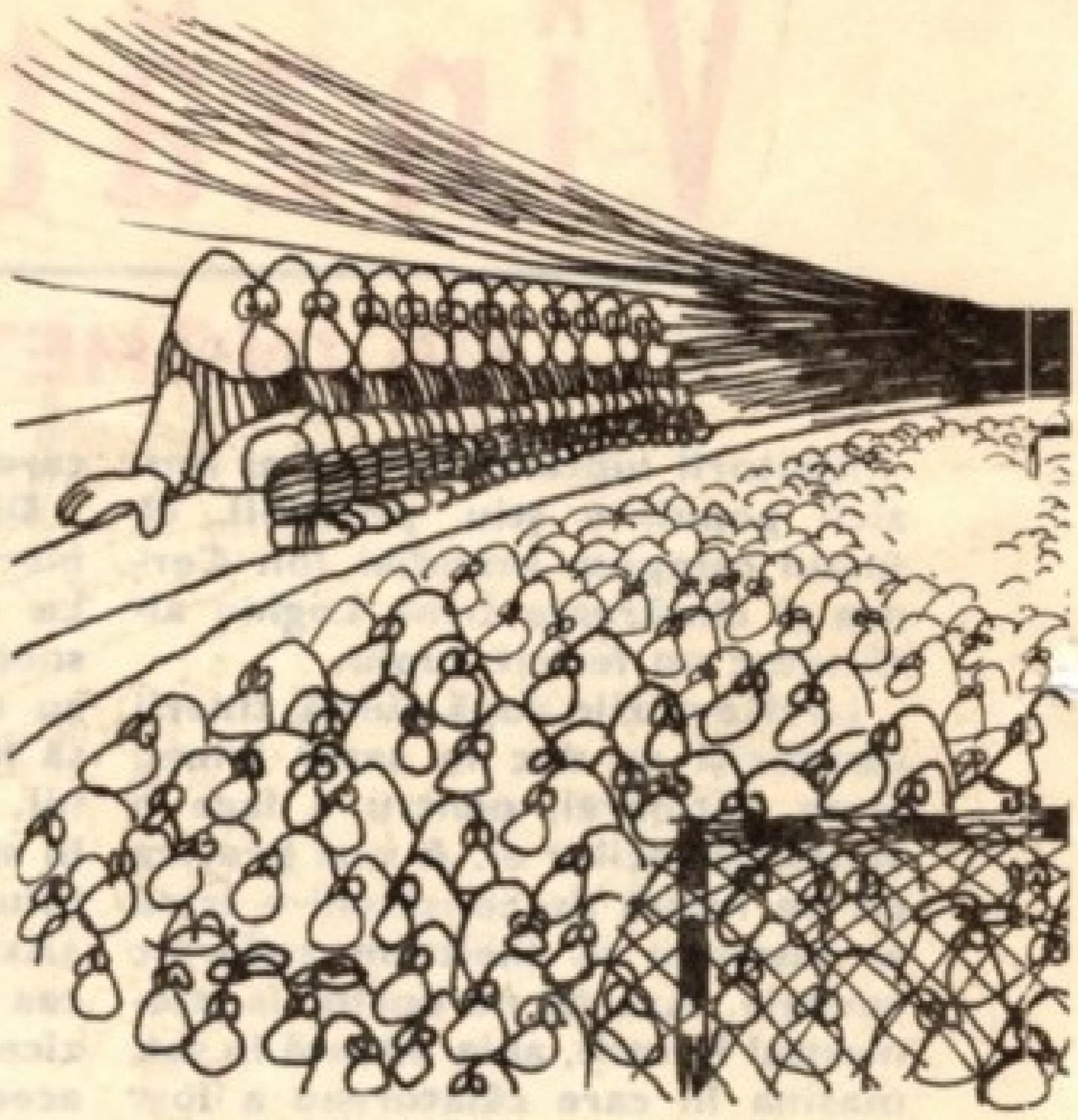

MIRCEA CÂRLOANȚĂ

Ne facem plăcuta datorie de a vă aduce la cunoștință tragerea la sorți a cupei juniori stop. Ați căzut în puternica grupă C, împreună cu selecționatele frumoaselor insule Nepal, Țara Franz Joseph și Coasta Catîrilor aceasta din urmă fiind și deținătoarea *en titre* a trofeului cu același nume. Stop. Rugăm comunicați urgent stadiul pregătirilor și indisponibilitățile corespunzătoare.

Antrenor federal
Indescifrabil

Primit telegrama dumneavoastră stop vom alinia juniorii cu care prezentat anul trecut seniori pasiunea necunoscînd vîrstă stop pregătirile extrem de avansate cu retușuri numai la capitolul tehnică-tactică și condiție fizică stop totul pus la punct specialiști renume stop adversarul puternic dar nu imposibil stop mulțumim excelentele condiții create.

Vicepreședinte club
Indescifrabil

Revenim din nou toată seriozitatea desfășurarea antrenamentelor planificate precum și alte nereguli îndeosebi compartimentul apărării stop faimoasa tripletă întîlniți trei zile la rînd *Plosca de aur* din localitate stop comunicați cît de grave sînt accidentările în caz contrar vom fi obligați măsuri severe imediat ce antrenor federal întors misiune Coasta de Azur stop. Raportați urgent.

Viceantrenor federal
Indescifrabil

Nu avem ce să raportăm stop raportul a fost prezentat verbal de însuși vicepreședintele clubului nostru cu ocazia plecării în misiune Nisa împreună

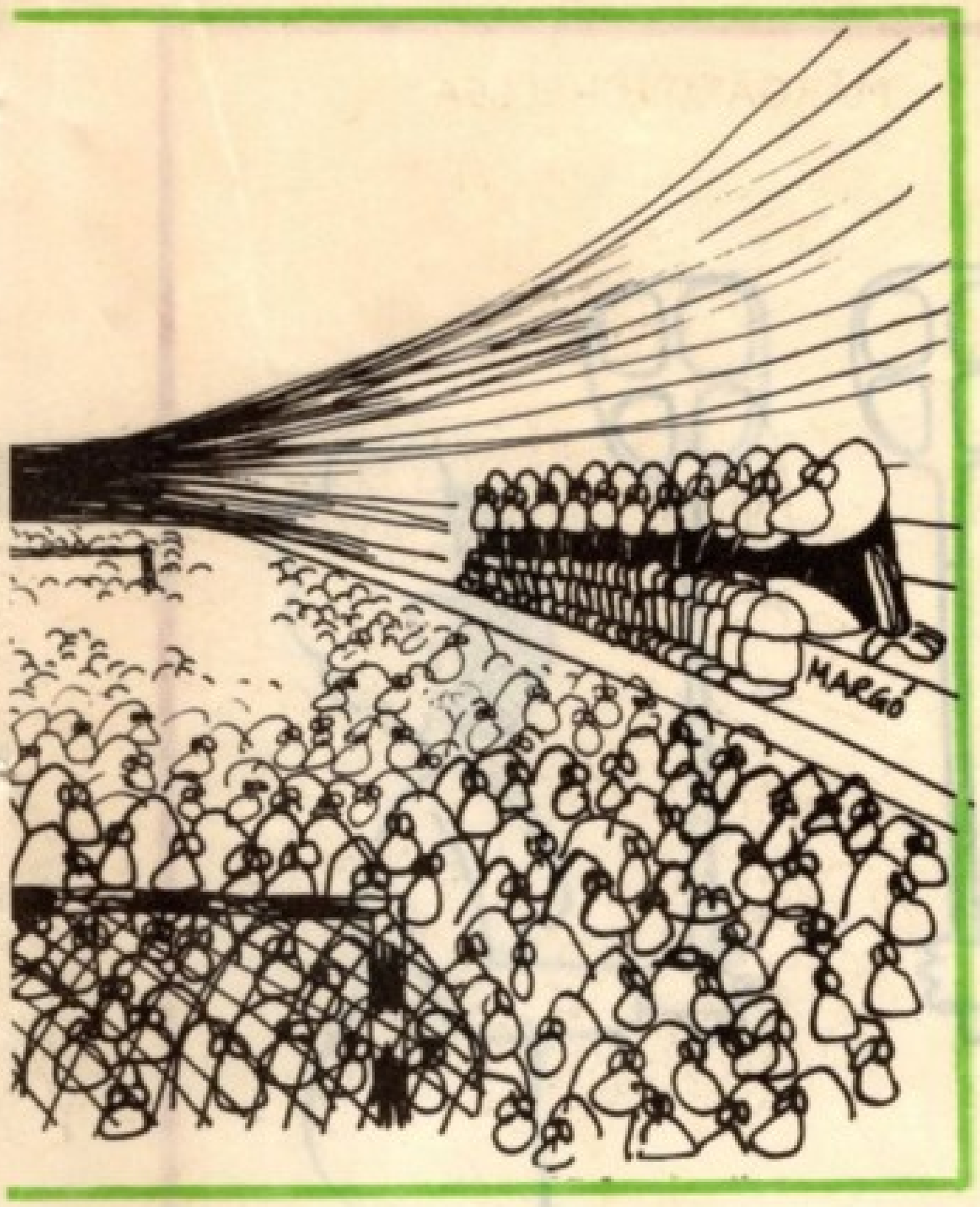

TELEX

cu antrenor federal în aceeași idee stop dacă insistați repetăm pregătirile desfășoară intens inclusiv mici retușuri stop rugăm detașați medic bun în vederea recuperării urgente răniți încolo simple vînătăi stop ne angajăm cît mai bună comportare culorile clubului și chiar victorie.

Al doilea vicepreședinte

Indescifrabil

Atragem atenția ultima oară rezultat dezastruos antrenamente stop în consecință biroul federal trimite întăriri de la sele cționata A jucători cîmp și rezerve altfel ne facem dracului de rîs stop te rog vezi dacă nu s-a rătăcit geamantan de-al meu printre bagajele matale stop cu mulțumiri anticipate.

Antrenor federal

Geamantanul găsit, nici o grijă stop cu meciul vedem noi cum facem stop sper să nu lași să cadă toată beleaua pe mine că nu-s numai eu, mai sînt destule foruri care...

Vicepreședinte club

Eu ți-am atras atenția la timp stop, nu-s eu de vină și am spus muncă muncă și iar muncă stop în mișcarea noastră sportivă trebuie să introducem o disciplină de fier iar nu altele și fiecare va răspunde pentru faptele sale.

Antrenor federal

Tu să nu faci pe nebunul, stop dacă o pățesc eu să nu crezi că tu ai să ieși basma curată stop eu atîta îți spun!

Vicepreședinte club

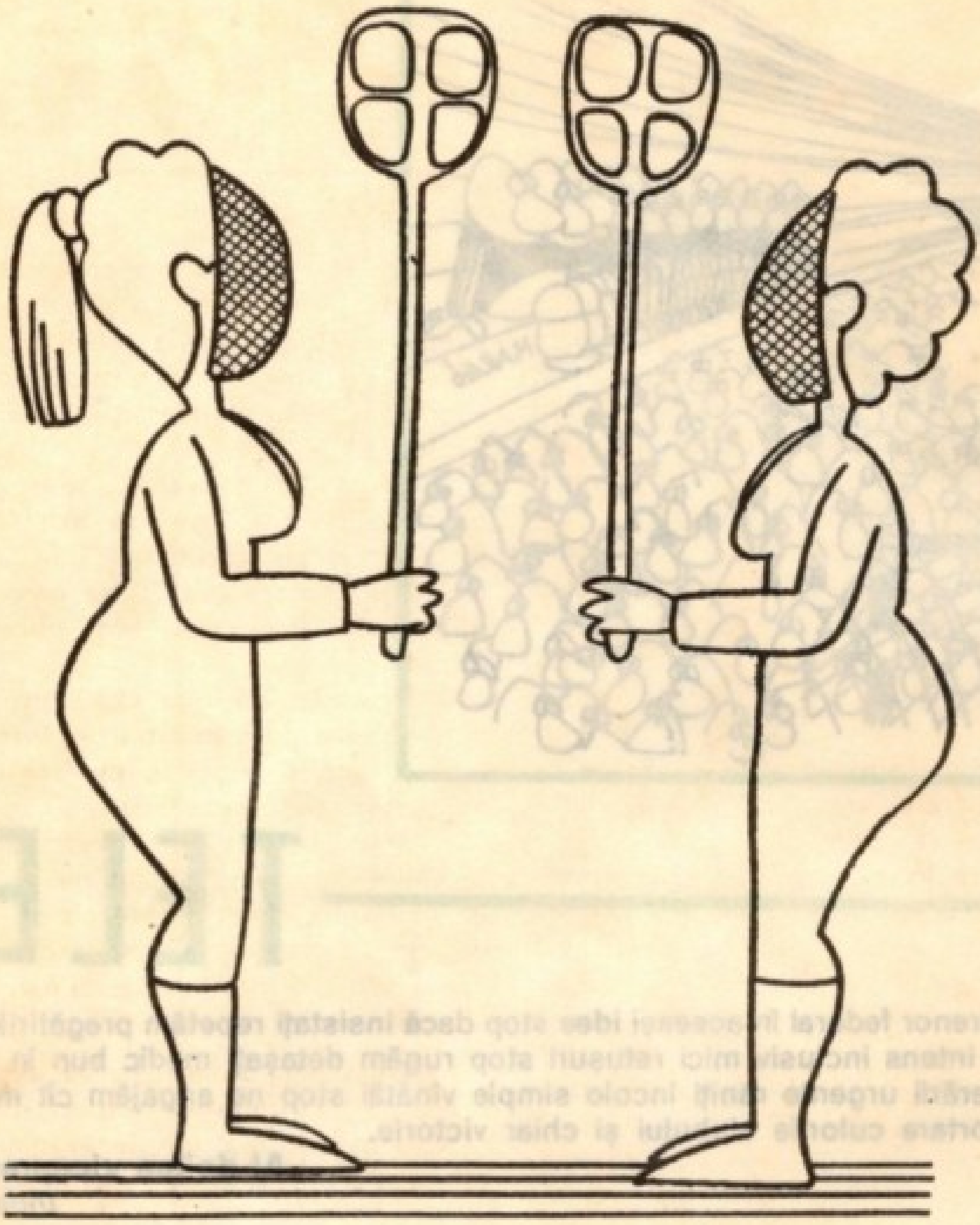

NICOLAE IONIȚĂ

Stimați ascultători, pentru cei ce ați deschis aparatul mai tîrziu repet: sîntem conduși cu... un moment, scuzați-mă, o fază fierbinte la poarta noastră, o pasă scurtă, cu colțul rotund al capului, nu, nu era jucătorul localnic, fantastic de rapid, supranumit «Pantera ghețurilor», de fapt nu este gol, arbitrul acordă autogol, rezultatul se menține astfel în nota cu care ne-am obișnuit, dar meciul nu este jucat încă, în fotbal sînt posibile oricînd deziluzii, iertați-mă, o nouă fază la poarta noastră, nu, nu, nu, în sfîrșit, noroc de bară, așadar, stimați ascultători, în acest minunat sport care este fotbalul modern...

(Din transmisia directă)

ROLF PESTER

(R.D.G.)

discuția

Și acum, tovarăși, spuse directorul în încheierea intervenției sale, aștept părerea dv. în legătură cu problema pusă în discuție. Sînt lucruri serioase, deosebit de importante pentru bunul mers al întreprinderii noastre, așa încît este nevoie de o participare cît mai largă. Cine ia, deci, cuvîntul?

Liniște, ...

Directorul își mai aruncă încă o dată privirea peste participanți, dar nimeni nu ridică ochii de pe masă. Unii mîzgăleau ceva pe o bucată de hîrtie, alții își cercetau picioarele, de parcă nu le-ar mai fi văzut pînă atunci, în vreme ce cîțiva dintre ei întorceau pe toate laturile cutia de chibrituri.

— Care va să zică, tovarăși, nimeni n-are nimic de spus? Dar... vă rog, vă rog!... De pildă, dumneata, Breistag...

Breistag dădu fără voie din cap, răsucind în continuare scrumiera.

— Înainte de începerea ședinței, spuse din nou directorul, am auzit, întîmplător, cum discutați furtunos, pe coridor, despre meciul de fotbal de ieri, fără ca cineva să ceară să vă spuneți părerea. A fost, ce-i drept un fault acordat pe nedrept, dar fiecare avea opinia sa în legătură cu aceasta.

— Îmi permiteți? întrebă Breistag, punînd de-o parte scrumiera...

— În sfîrșit, zîmbi directorul, te rog!...

— Vedeți, spuse Breistag, întrebarea este dacă faultul a fost acordat pe drept sau nu. Aici nu e loc de interpretare. După părerea mea, faza a fost foarte clară... cînd portarul prinde, de picior, pe înaintaș... Scuzați... ce mai vreți?

— Dați-mi voie, interveni directorul. Ne-am adunat aici să discutăm despre altceva, nu despre penalti. Discutăm despre investițiile anului viitor și dumneata vii aici cu «prinsul» de picioare.

— Sînt de acord cu directorul, spuse tare Steinbach. Ce legătură au, aici, picioarele? Portarul n-a apucat pe nimeni de picior, asta s-a văzut perfect cînd s-a reluat faza, la televizor.

— Fraților, nu ocoliți problema. Discutăm despre investiții, nu despre fotbal!

— Absolut adevărat, spuse șeful contabil. N-are rost să vorbim de fotbal! Ce-am văzut noi ieri, numai fotbal n-a fost. Cînd 20 de oameni se împleticesc pe teren, poți numi ăsta fotbal?

— Tovarăși, vă invit să vă întoarceți la problema pusă în discuție, interveni încă o dată directorul, pe fața căruia apăruseră deja pete roșii.

— Sigur, că da, se ridică șeful de secție. Pragmayer. Să nu ne pierdem în amănunte. Faptul este cît se poate de clar penaltyul a fost acordat pe drept și nici o intervenție nu mai poate schimba rezultatul.

— Terminați odată strigă directorul, lovind cu pumnul în masă.

Nimeni nu-l mai luă, însă, în seamă. Replicile se învălmășeau una peste alta.

— Care fapt? Nu-i nici un fapt! se răți inginerul șef. Pentru mine asta înseamnă nimic.

— Ca să vorbești trebuie să știi fotbal...

— Important este...

— Acolo unde se joacă ...

— Imaginează-ți că l-a apucat de picior...

— Bine că nu de...

— Pentru asemenea lucruri nu se acordă penal...

— Cred că interven...

— Crezi, tu...

În această fază, directorul se ridică încetișor și părăsi sala, fără ca cineva să-l ia în seamă.

Discuția continua.

Traducere de **Tinca Silvestru**

DAN CĂPRUCIU

Setea de

ÎNVAȚATURA

După cîștigarea campionatului mondial de rîs în 90 de minute, faima universității de fotbal a devenit atît de mare, încît m-am hotărît să devin cu orice preț student al ei.

— La ce facultate ai vrea să te înscriu, bătrîne? m-a întrebat rectorul, care era îmbrăcat în costum de arbitru. Avem de toate, pentru toate vîrstele. De portari și de fundași, de atacanți și mijlocași, chiar și de suporteri... Ia să văd, ai suflu, ai microb?

— Ca să vă spun drept, nu prea mi-a plăcut microbiologia la școală, dar la o adică... Fac orice, numai să mă înscrieți la ce facultate doriți. Poate să fie și la cea de maseori. Știți, odinioară, am urmat un curs post liceal pentru legat șiretul la mingi.

— Bine. Ia să vedem... mai am un loc liber la facultatea pentru copii de minge, cursul fără frecvență. Dacă vei avea o comportare meritorie, peste cîțiva ani te voi transfera la facultatea de suporteri, ca să-ți poți da examenul de stat în tribună.

Am mulțumit frumos și am ieșit fericit. Simțeam că tot ceea ce făcusem pînă atunci în viață, fusese zero: liceu, studii inginerești, căsătorie, copii, invenții, brevete... Acum mi se deschidea înainte un orizont larg, viața mea începea să aibă un sens, viitorul prindea contururi nemaipomenite.

Și, cuprins de exaltare, mi-a venit în minte un gînd sublim. Cu prima ocazie, voi propune înființarea unui nou titlu științific: doctor în fotbal.

EPISOD MEDIEVAL

GIUSEPPE NAVARRA

Pe cîmpul larg turbate iatagane
Înfruntă-al cavalerilor oțel,
Cad coifurile-n aprigul măcel
Și sub copite-alunecă turbane;

Dar cei în zale-s văduviți de zel
Și hoardele oștirilor dușmane
Se-apropie-n galopuri uragane
De zidurile vechiului castel.

Pătrunde-un cavaler la castelan:
— My lord, *sîntem cuprinși ca-ntr-un cazan,*
Dușmanul vine peste noi, îndată...

Dar lordu-ntoarce-o mutră agasată:
— Nu vezi că se transmite — ce, ești chior? —
Dinamo-Steaua *la televizor?!*

O. COVACI

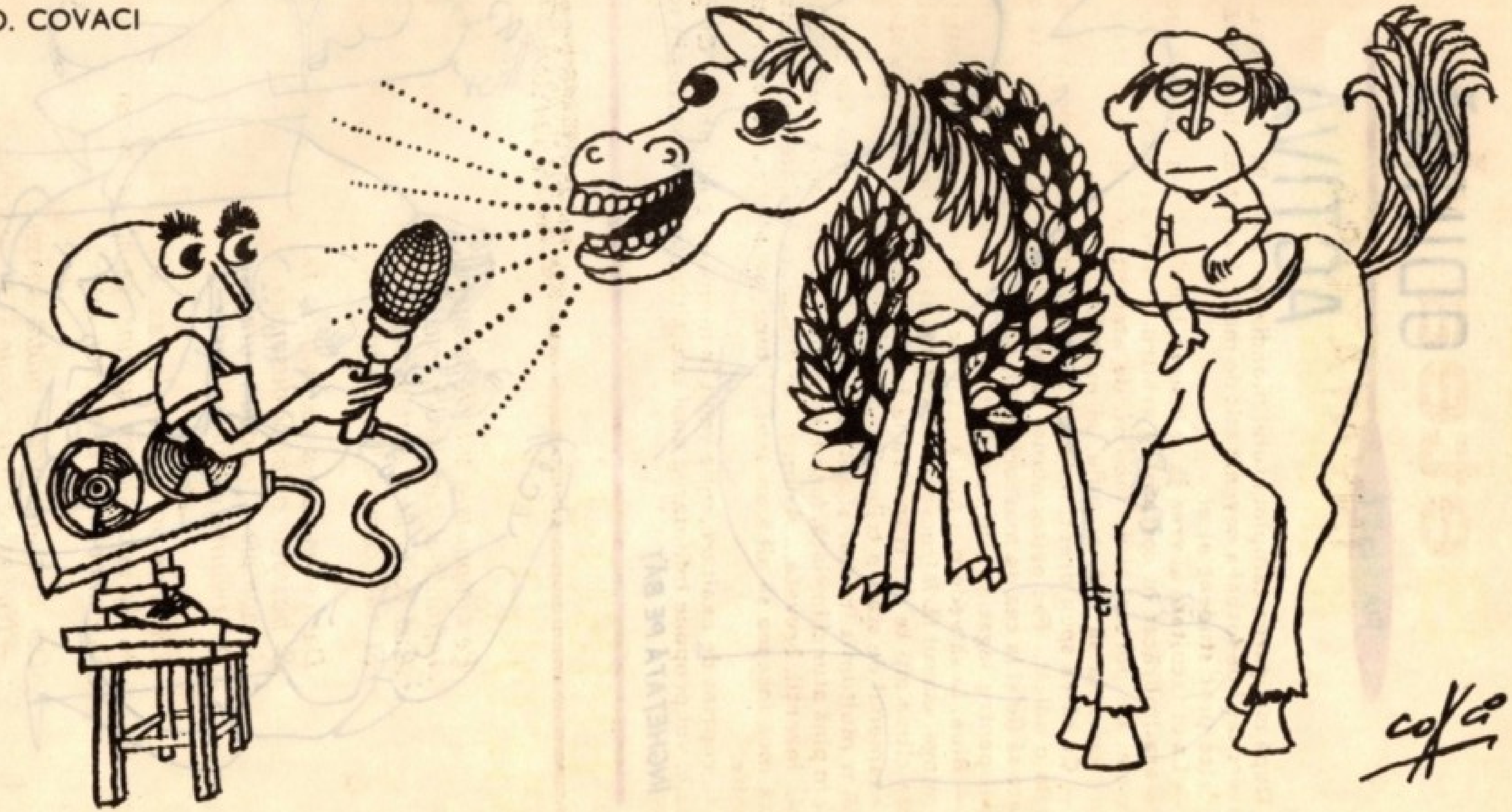

TIA PELTZ

ODIHNĂ ACTIVĂ

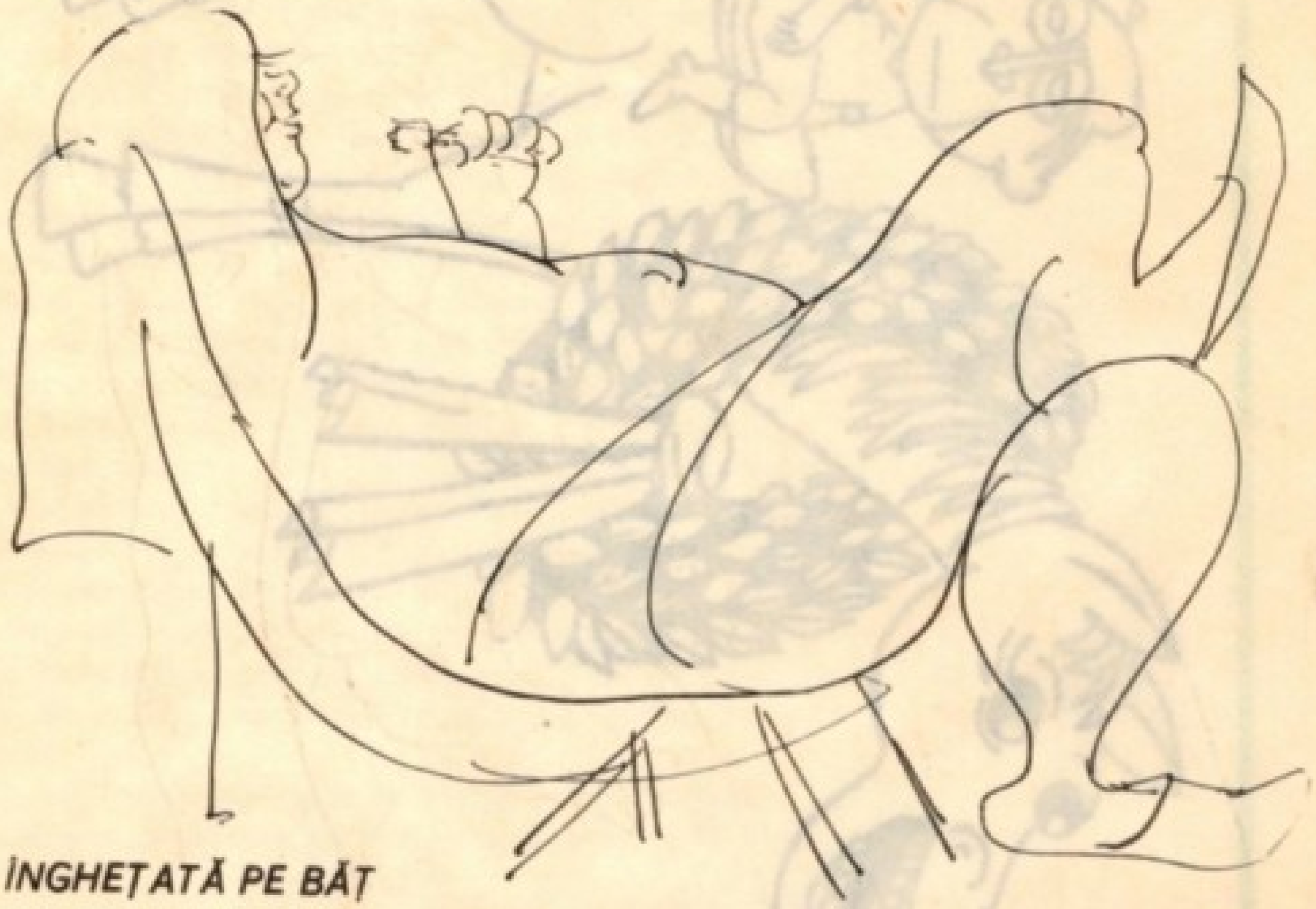

ÎNGHEȚATĂ PE BĂȚ

CONCEDIU

NICOLAE GÂRLEA

Replica

Deşi nu aşteptam autobuzul nici de un sfert de oră, în care timp jucasem cu nădejde bătuta în zăpadă, simţeam tot mai mult că picioarele mi se transformă în sloiuri de gheaţă. Tocmai apăru în fugă prietenul meu, Eustaţiu.

— Ura! Bine că te-am găsit. Te fac mîine o copcă?

— O, ce?

— O copcă. Pescuit pe gheaţă.

— Pescuit? Pe gerul ăsta? am replicat zgîlţîit de frig.

— Ăsta-i ger? a izbucnit în ris Eustaţiu. Nici 20 de grade sub zero! Te-ai ramolit, măi, pe cuvînt...

Pînă să-i răspund, a venit autobuzul. Am urcat. Acolo, înghesuiala plăcută şi dansul cu «trei paşi la dreapta binişor şi alţi trei paşi la stînga lor» m-au mai dezmorţit şi am început să mă gîndesc la propunerea lui Eustaţiu. «Chiar aşa, îmi ziceam, să ştii că nu-i a bună cu mine. Poftim, lui Eustaţiu nici nu-i pasă de ger pe cînd mie... Sport, domnule, mişcare, asta-mi lipseşte. În definitiv, mă îmbrac bine şi...»

Şi... a doua zi ne aflam pe baltă. Mă încotoşmănisem, ce-i drept, totuşi dîrdîiam de frig de mai mare dragul.

— Ger, al naibii! am îndrăznit. Dar Eustaţiu, în cisme îmblănite cu scurtă şi pantaloni vătuiţi, rînji batjocoritor:

— Fugi, măi, de-aici ...Ăsta-i ger? Nici 20 sub zero!

Ce puteam să-i mai răspund? Un vînticel subţire mi se infiltra pe la mîneci şi pe la gît pînă sub cămaşă, dar l-am suportat cu stoicism. Vreo oră ne-a luat alegerea locului, facerea copcii, apoi am cufundat undiţele şi a început aşteptarea... Asta a mers ceva mai greu. Rezistam însă. E drept că un picior îmi îngheţase pînă la şold, celălalt însă — abia pînă la genunchi. Tocmai atunci Eustaţiu dă un chiot şi trage.

— Am prins un peşte! îmi strigă, după care, face un pas necontrolat, alunecă şi, cu o pîrîitură surdă, gheaţa cedează şi-l văd în apă pînă peste brîu. Rîde de necaz. Rid şi eu.

— Ştii ce-a spus peştele către ai lui? îl întreb.

— Ce?

— Am prins un pescar!

Nu mai rîde. Mai ales cînd vede cîrligul undiţei gol. Iese la mal, îşi goleşte cizmele de apă, îşi stoarce pantalonii şi, cum nu mai era chip de stat, pornim repejor spre autobuz. Fuga mă încălzeşte, dar la mers pantalonii lui Eustaţiu scot un zgomot ciudat. Îngheaţă văzînd cu ochii.

— Măi, că ger mai e! mîrîie Eustaţiu, între două clănţănituri de dinţi. Fericit că văd autobuzul venind, îi spun:

— Ei aş! Nici 20 de grade sub zero!

Din ziua aceea, din clipa aceea, prietenul meu Eustaţiu nu mi-a mai vorbit. Şi uite, sînt nedumerit. Am auzit actori care se supără cînd un coleg le ia un rol; am auzit de cîntăreţi care se supără cînd un alt cîntăreţ le ia un şlagăr; dar nu mi-am închipuit niciodată că s-ar putea cineva supăra pentru că-i serveşti propria-i replică! Ciudaţi mai sînt oamenii!

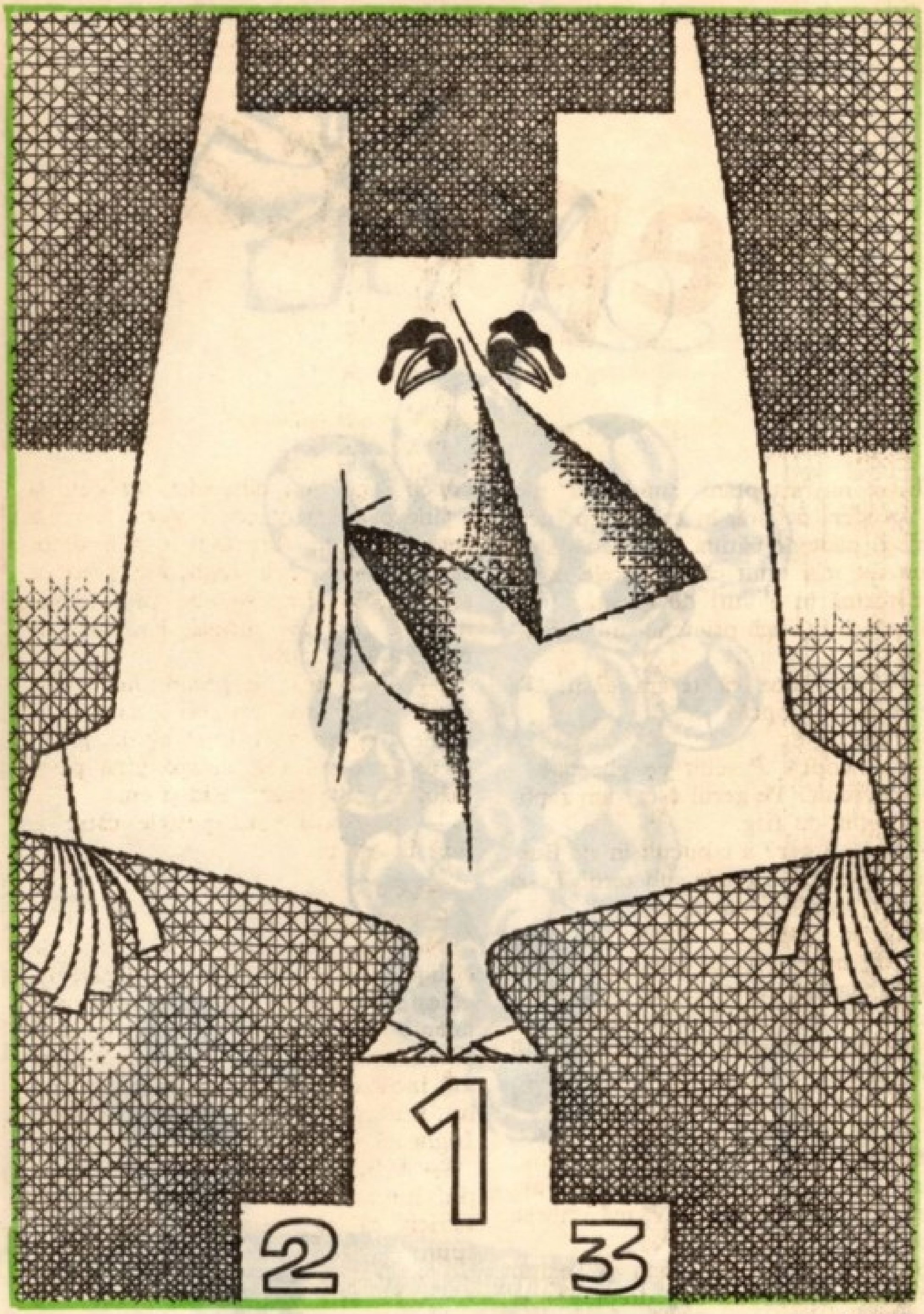

O. BOUR

JURĂMÎNT

Înfruntînd recifele și valurile uriașe, șalupa reușește să se apropie de țărmul stîncos al insuliței, unde se află un biet naufragiat zgribulit.

— Haide, prietene, vino degrabă!

— Vă mulțumesc, dar nu vin! se scuză acesta. După naufragiu, am jurat că nu mai pun piciorul în viața mea pe o navă.

AUTOMOBILISTICĂ

Soții și-au cumpărat un Trabant. Cînd îl văzu dimineața în fața casei soția întrebă mirată:

— Cu mașina asta trebuie să mergem amîndoi la birou? Nu vezi că nu încăpem?

— Mda, spune soțul. Atunci uite cum o să facem: Eu o să mă duc primul și apoi mă întorc că te iau și pe tine.

C. CAZACU

ETICHETA

Soția către soț:

— Ce înseamnă eticheta prinsă de piciorul iepurelui pe care l-ai vînat ieri? Scria pe ea 72.

— E distanța de la care am tras.

CUM SE SPUNE O ANECDOTĂ

— Cunoști anecdota aceea cu soția care strigă: «Doamne, am înghițit o scobitoare!» și soțul răspunde: «Și de ce țipi? Avem o cutie aproape plină!»?

— N-o știu, spune-mi-o!

GRIGORE TOLOACĂ

TREI CARTONAȘE ÎNTR-UN SINGUR MECI

— Să-ți fie rușine! îl mustră bunicul. Pe vremea mea, fotbaliștii...

Popescu II jucător de bază în echipa de juniori, nu îndrăznea să-și ridice privirile spre gloria de altădată a fotbalului local. Tăcea, suportind cu smerenie privațiunile actului educațional.

— Știu că pe-o ureche-ți intră, iar pe cealală... mai spuse bătrînul.

Nepotul profită de situație și se angajă, prudent, intr-o repliere strategică.

— N-am înțeles un lucru, îl stopă bunicul și mi-am bătut capul toată ziua. Cum de-ai fost în stare de-o asemenea performanță: două cartonașe galbene și unul roșu, într-un singur meci...

Popescu II își îngropă privirile în pămînt.

— Ei? îl îndemnă bunicul

— Păi, începu sfios nepotul, la o fază de atac, arbitrul m-a fluierat în ofsaid...

— Și ai protestat?

— Da' de unde! Am ridicat mîna, așa cum se procedează, recunoscînd cu sportivitate că am fost oprit pe drept din acțiune.

— Foarte bine!

— Da, dar am șutat din viteză, mingea s-a dus în peluză și dumnealui m-a trimis s-o aduc.

— Cum?! se făcu bunicul foc. Ce, ești hamalul lui? Să-l trimită pe fecioru-său să-i care mingea!

— Chestia asta i-am sugerat-o și eu, bunicule, și mi l-a dat pe primul.

Bunicul înghiți în sec.

— Mda... Mă rog... Ar fi trebuit, poate... În fine... Iar cu al doilea cartonaș cum a fost?

— Tot o intervenție a arbitrului. Unul dintre adversari driblase vreo trei de-ai noștri. Cînd a ajuns în fața mea, am făcut ce-am făcut și l-am dat de cîteva ori peste cap, de-a stat un sfert de oră pe tușă.

— Că doar nu era să-l lași să vă dea gol!

— Așa am zis și eu. Arbitrul, însă, mi-a arătat și al doilea cartonaș.

Indignarea bătrînului nu mai cunoștea margini.

— De ce nu se duce să joace nasturi, sau să fluiere în pădure, nu pe terenul de fotbal?!

— Întrebarea asta i-am pus-o și eu, bunicule, iar el mi-a arătat cartonașul roșu!

— Așa, va să zică... Ei, lasă, o să stau de vorbă personal cu el. Asta-i nedreptate sadea!

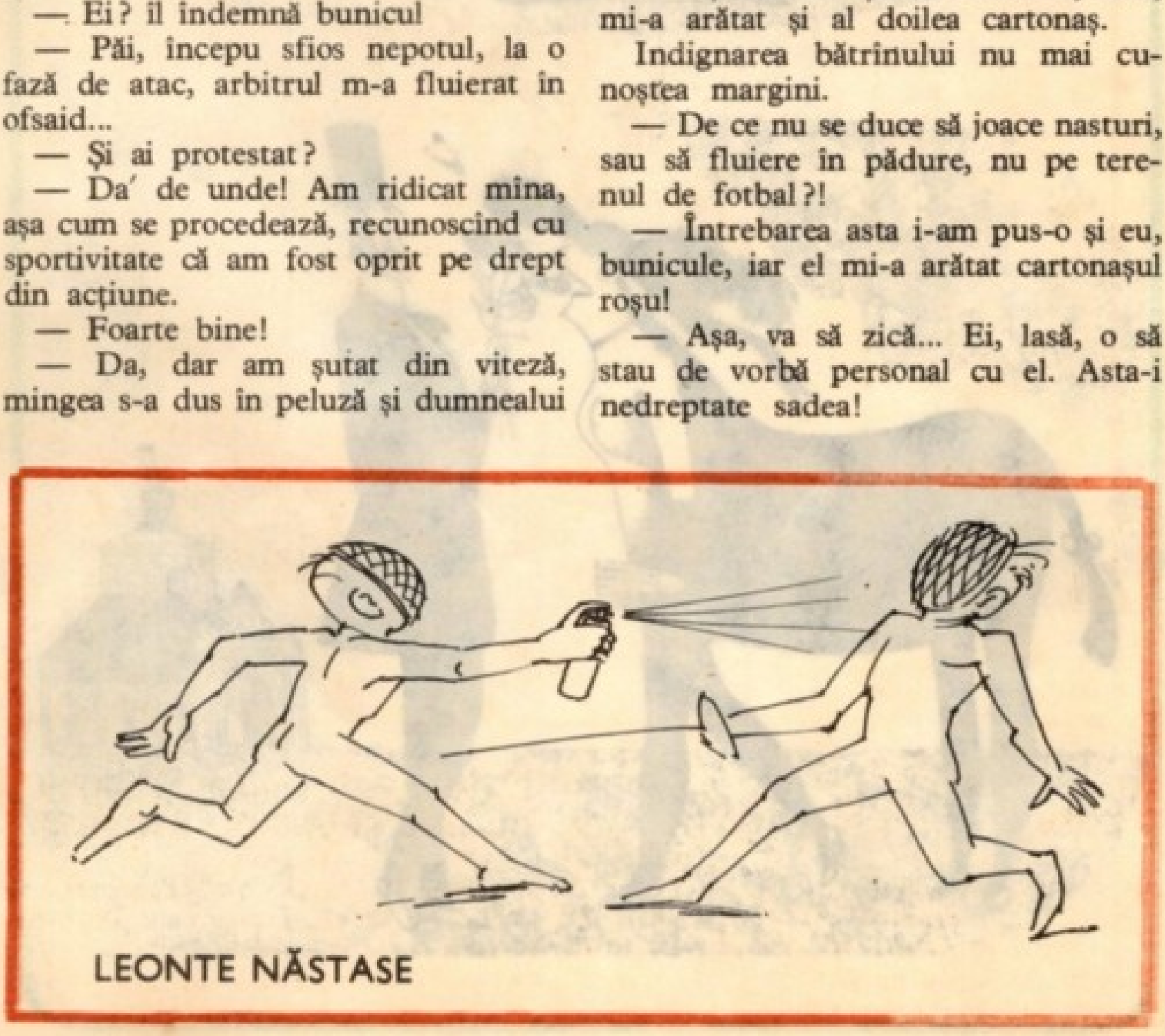

LEONTE NĂSTASE

ADOLF BORN

(Cehoslovacia)

ECHITAȚIE

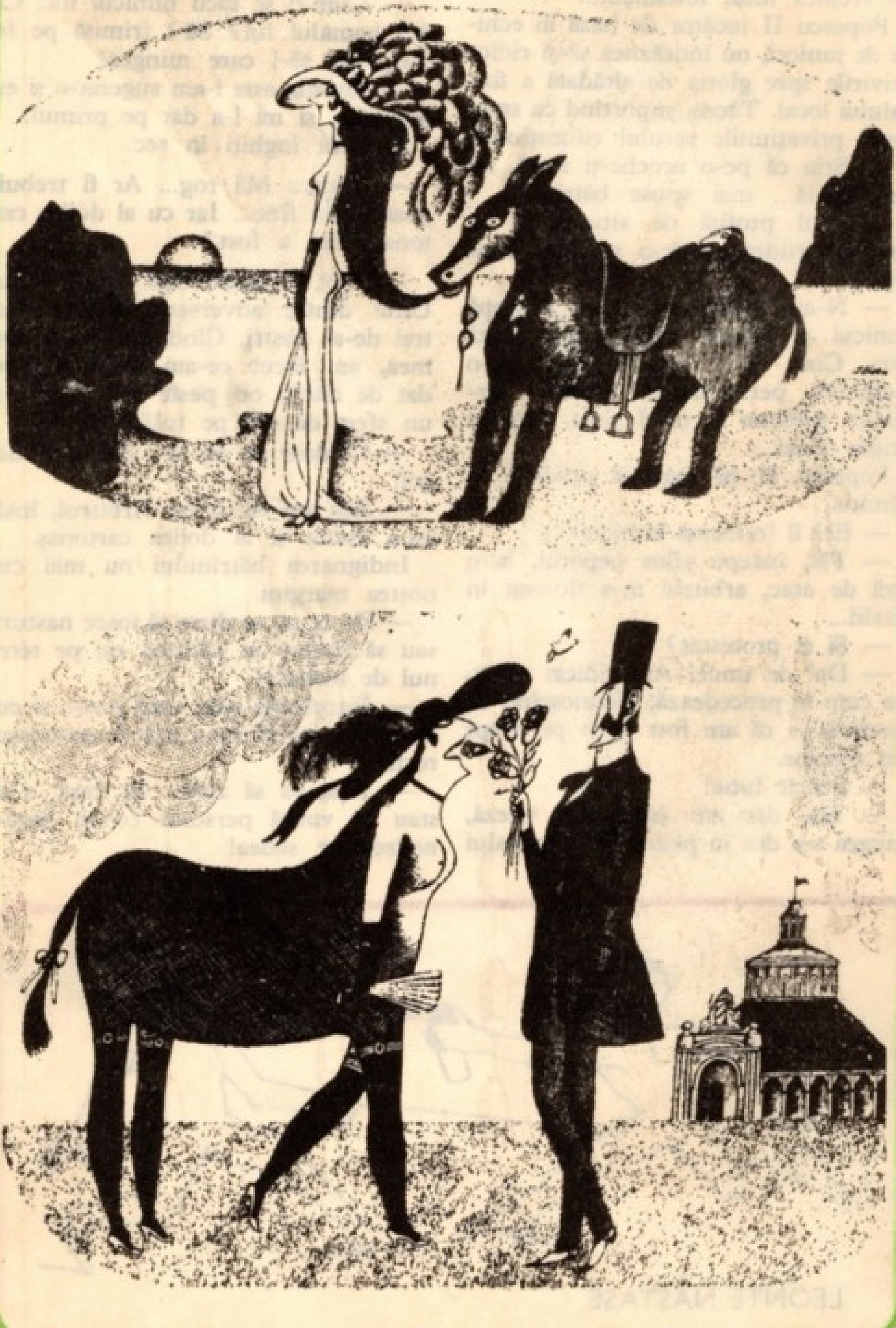

ȘT. BOROȘ

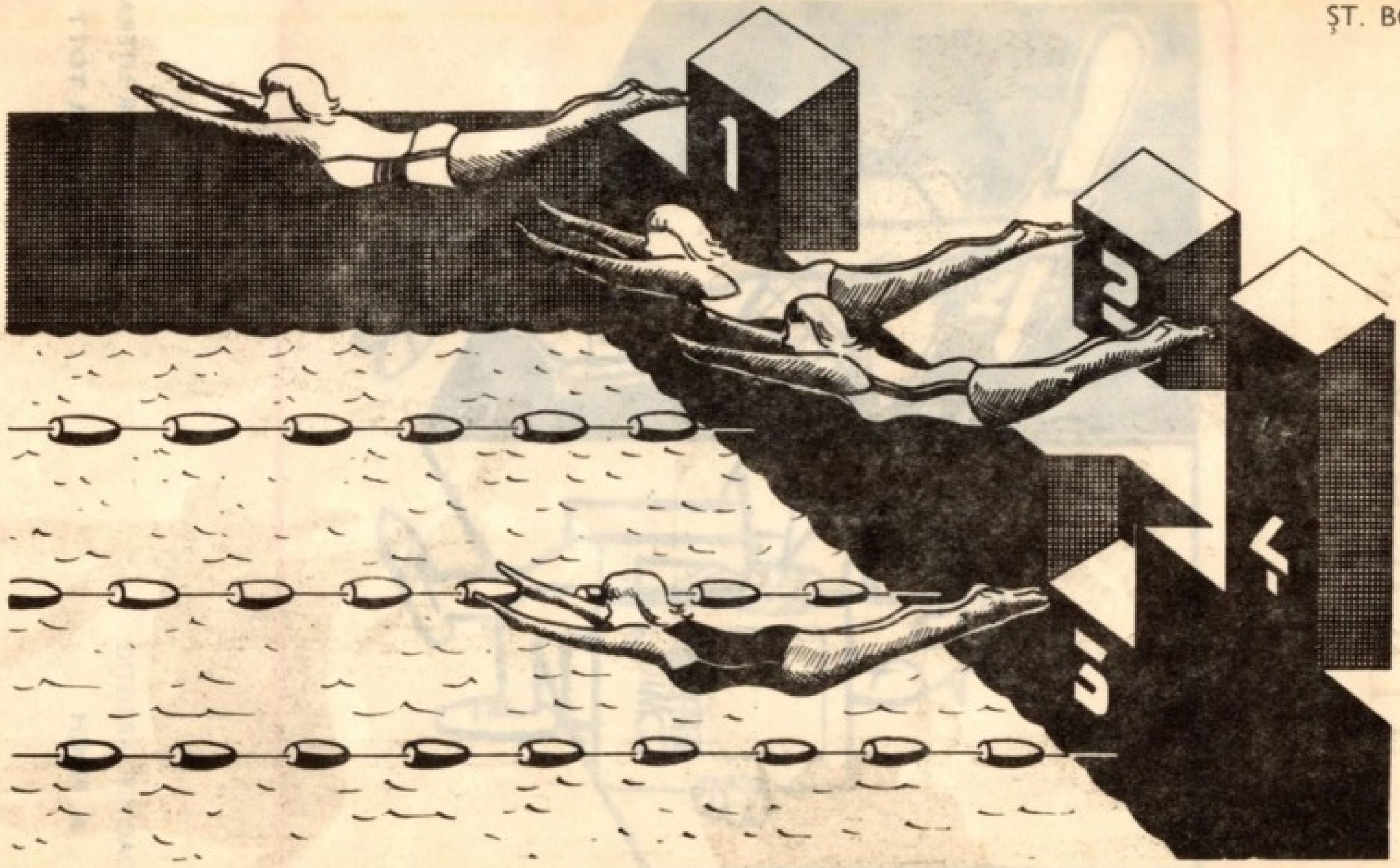

REDACTOR RESPONSABIL:
MANOLE AUNEANU

REDACTOR ARTISTIC:
A. POCH

REDACTOR LITERAR:
RODICA TOTT

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII"

ÎN PREGĂTIRE

PERPETUUM COMIC '81

ANTOLOGIE ANUALĂ DE UMOR ROMÂNESC ȘI UNIVERSAL